

КАРЪН МАРИ МОНИНГ ТЪРСЕНЕТО НА СКРИТАТА ИСТИНА

Част 4 от „Маккайла Лейн“

Превод от английски: Ирина Ценкова, 2014

chitanka.info

Тази книга се посвещава на Ейми Бъркоуър.

*Някои хора са като природна стихия.
Те променят живота, както вятърът и
водата променят формата на камъка.*

Това произведение е плод на фантазията. Имената, героите, местата и случките са продукт на въображението на автора, а реално съществуващите са използвани за целите на художествената измислица. Всяка прилика с истински лица, живи или мъртви, със събития или с места е въпрос на съвпадение.

ПЪРВА ЧАСТ

*Когато бях в гимназията, мразех онази
поема на Силвия Плат, в която тя пише, че
познава дъното, че го познава с корените си и че
всички останали се страхуват от него, но не и
тя, защото е била там. Все още я мразя.*

Но сега я разбирам.

От дневника на Мак

ПРОЛОГ

Мак: Първи ноември, 11,18 ч. сутринта

Смърт. Мор. Глад.

Те ме обграждат, моите любовници, ужасяващите Ънсийли принцове.

Кой да помисли, че разрушението може да е толкова красиво? Прелъстително. Всепоглъщащо.

Четвъртият ми любовник... Война? Той ме обсипва с нежност. Има ирония, като си помислиш, че той е носителят на Хаос, създател на Бедствие, творец на Лудост... Ако това е той. Не мога да видя лицето му, независимо колко се старая. Защо се крие?

Той гали кожата ми с ръце от огън. Аз горя, кожата ми става на мехури, костите ми се топят от сексуална жегга, която никой човек не може да издържи. Похотта ме поглъща. Извивам гръб и моля за още с пресъхнал език и напукани устни. Той гаси жаждата ми с питие, докато изпълва тялото ми. Течност се разлива по езика ми, капе по гърлото ми. Разтърсвам се. Той се движи в мен. Зървам кожа, мускул, проблясва татуировка. Все още е без лице. Ужасява ме този, който се прикрива.

Чувам как някой лае команди в далечината. Чувам много неща, но не разбирам нищо. Знам, че съм попаднала във вражески ръце. Знам също, че скоро вече дори това няма да знам. Ще бъда При-я — пристрастена към секс с Фае, ще повярвам, че няма друго място, където бих предпочела да бъда.

Ако мислите ми бяха достатъчно последователни, за да се оформят изречения, щях да ви кажа, че преди смятах, че животът се развива линейно. Че хората се раждат и отиват... каква беше онази човешка дума? Обличах се за него всеки ден. Имаше момчета. Много, сладки момчета. Мислех, че светът се върти около тях.

Езикът му е в устата ми и разкъсва душата ми на парчета. Помогнете ми някой да ми помогне
моля ви помогнете ми акарайте го да спре акарайте ги да се махнат.

Училище. Това е думата, която търсех. След него си намираш работа. Съпруг. Имаш... какво бяха те? Фае не могат да ги имат. Не ги разбират. Безценни малки животи. Бебета! Ако имаш късмет, водиш пълноценен живот и остаряваш с някого, когото обичаш. После ковчези. Дървото блести. Плача. Сестра? Лошо! Споменът боли! Махни го!

Те са в утробата ми. Искат сърцето ми. Разкъсват го. Тъпчат се със страстта, която не могат да почувстват. Студ. Как може огънят да е толкова студен?

Фокусирай се, Мак! Важно е. Намери думи! Дишай дълбоко! Не мисли за това, което се случва с теб! Виждам. Служа. Закрилям. Други в риск. Толкова много умряха. Не може да е за нищо. Мисли за Дани! Тя е като теб отвътре, под това наперено юношеско поведение и зад този поглед, който казва, че е преживяла твърде много.

Изпитвам оргазъм след оргазъм, без да спирам. Аз съм оргазъм. Удоволствие-болка. Остро! Стопяващо ума, разкъсващо душата. Колкото повече ме изпълват, толкова по-празна се чувствам. То се изплъзва, всичко се изплъзва, но преди да си отиде, преди да изчезне напълно, спохожда ме един омразен миг на яснота и виждам, че...

Повечето от това, което съм вярвала за себе си и за живота, съм го извлякла от съвременните медии, без да поставям нищо под въпрос. Ако не бях сигурна как да се държа в даден момент, търсех в ума си филм или телевизионен сериал, който съм гледала и в който има подобна ситуация, и правех това, което правеха героите там. Като гъба попивах от обкръжението си и се превръщах в негов вторичен продукт.

Не мисля, че изобщо някога съм поглеждала нагоре към небето, чудейки се дали има други разумни същества във Вселената, освен човешката раса. Знам, че никога не съм поглеждала към земята под краката си и не съм размишлявала за моята собствена смъртност. Вървах невиждаща през напоените с аромат на магнолия дни, сляпа като къртица за всичко, освен за момчета, мода, сила, секс и каквото там би ме накарало да се чувствам добре в съответния момент.

Но това са признания, които бих направила, ако можех да говоря, а не мога. Срамувам се. Толкова се срамувам.

Коя си ти, мамка му? Някой ми изкрещя този въпрос наскоро... името му ми се изплъзва. Някой, който ме плаши. Вълнува ме.

Животът изобщо не е линеарен.

Случва се в проблясъците на мълнията. Толкова бързо, че не виждаш да идват към теб моментите, които те оставят да лежиш студена, докато не заприличаш на Уили Койота, размазан като палачинка от Бързоходеца, жертва на собствените ти сложни схеми.

Мъртва сестра. Завещание от лъжи. Нежелано наследство на древна кръв. Невъзможна мисия. Книга, която е звяр, която е абсолютната мощ и който пръв сложи ръце на нея, решава съдбата на света. Може би на всички светове.

Глупава шийте зряща! Толкова сигурна, че си се насочила в правилната посока.

Тук и сега... не на някаква магистрала от анимационен филм, от която мога да се изчегъртам, да се изправа и магически да се напомним отново, а на студения каменен под на църква, гола, изгубена, обградена от Секс-до-смърт-Фае... усещам, че най-могъщото ми оръжие, това, от което се заклев никога повече да не се отказвам — надеждата, — се изплъзва. Копието ми отдавна го няма. Волята ми е...

Воля? Какво е воля? Познавам ли тази дума? Знаела ли съм я някога?

Той. Той е тук. Този, който уби Алина. Моля те, моля те, моля те, не му позволявай да ме докосва!

Докосва ли ме? Той ли е четвъртият? Защо се прикрива?

Когато стените се сгромолясват, това е въпросът, който има значение. Кой си ти?

Воня на секс и на тяхната миризма — тъмни, опияняващи подправки. Нямам усещане за време или за място. Те са вътре в мен и не мога да ги извадя. И как можах да съм такава глупачка, за да повярвам, че в критичния момент, когато светът ми се разпада, някакъв рицар в блестящи доспехи ще дойде с гръм на бял жребец, ще пристигне гладко и мрачно на зловещо тих харли или ще се появи в проблясък на златно избавление, призован от име, поставено на езика ми, и ще ме спаси? С какво бях отгледана? С приказки ли?

Не от този вид. Това са приказки, на които ние трябваше да учим дъщерите си. Преди няколко хиляди години сме го правили. Но сме станали небрежни и самодоволни и когато Древните изглежда са си отишли тихо, сме си позволили да забравим Старите начини. Наслаждавали сме се на лудостта по модерните технологии и сме забравили най-важния от всички въпроси.

Коя си ти, мамка му?

Тук на пода, в последните ми мигове... последното велико ура на МакКайла Лейн... виждам, че отговорът е във всичко, което някога съм била.

Аз съм никоя.

ЕДНО

Дани: Първи ноември, 2,58 ч. следобед

Хей, това съм аз — Дани! Ще поема за малко. И е шебано добре, 'щот Мак е загазила сериозно. Всички сме. Снощи всичко се промени. Краят на света дойде. Такива ми ти работи. Ъ-хъ, толкова е лошо. Световите на Фае и на хора се сблъскаха в най-големия бум от Сътворението насам и всичко се обърка.

Шебаните Сенки са на свобода в шебания манастир. Ро щеше да избие покрива, крещеше, че Мак ни е предала. Нареди ни да я намерим. Да я доведем жива или мъртва. Да я застреляме, ако трябва, каза тя. Да я държим далеч от врага, защото е твърде могъщо оръжие, за да бъде използвано срещу нас. Тя е единствената, която може да проследи Шинсар Дъб. Не можем да позволим да попадне в грешни ръце, а Ро казва, че всички ръце, освен нейните, са грешни.

Научих някои неща за Мак и ако тя разбере това, би ме убила. Добре е, че не знае. Не искам да се бия с Мак.

Но ето че я търся.

Не вярвам тя да е заредила Кълбото със Сенки. Но почти всички останали вярват. Те не познават Мак като мен. Аз познавам Мак, сякаш сме сестри. Няма начин тя да ни е предала.

Седемстотин и тринайсет от нас бяха живи в манастира в пет часа миналата вечер. Петстотин двайсет и две шийте зрящи бяха останали при последното преброяване. Вземаме си Дъблин обратно. Търсим Мак. Сритваме всеки Фае задник, който видим по пътя.

Още няма и следа от нея. Но сме поели във вярната посока. В града има епицентър на сила, смърдящ гадно на Фае, толкова убийствен, колкото гъба от ядрена експлозия. Всички го усещаме. Вкусваме го. На практика виждаме как виси във въздуха. Дори не говорим една с друга. Няма нужда. Ако Мак е още в Дъблин, това е мястото, където вероятно се намира — право напред. Няма начин някой шийте зрящ да се отвърне от такова придърпване. Надявам се тя да им рендосва задниците с копието. Ще се бием гръб до гръб, както преди няколко нощи.

Но имам едно гадно чувство в стомаха си...

Глупости, мамка му! Не ми се гади. Никога не ми се гади. Гаденето е за слабачки и позъорки. Мак може да се грижи за себе си. Тя е най-силна от всички ни.

— Не и от мен — промърморвам наперено и се ухилвам.

— Какво? — казва Джо зад мен.

Не си правя труда да отговоря. И без това мислят, че съм доста наперена. Имам причини да съм наперена. Ъ-хъ, толкова съм добра.

Петстотин двайсет и две от нас приближават. Бием се като банши и сме способни да причиним сериозни щети, но имаме само едно оръжие — Меча на Светлината, който може да убива Фае.

— И е мой — ухилвам се отново. Не мога да спра. Това да си супергерой е най-якият шебан номер на света. Супербърза, суперсилна, с няколко допълнителни „супер“ в мен, за които Батман би разменил всичките си играчки. Аз мога да правя нещо, за което всички мечтаят. Зад мен Джо отново пита: „Какво?“, но аз вече не се хия. Отново съм хищник и съм ядосана. Да съм на четиринайсет... е, аз съм почти на толкова... е скапано. В един миг съм на гребена на вълната, в следващия съм бясна на всички. Джо казва, че е от хормоните. Казва, че ще стане по-добре. Ако по-добре означава, че ще стана възрастна, благодаря, но не. На мен ми дайте блясъка на славата! Кой иска да остарее и да се сбръчка?

Ако Ънсийли не бяха изключили електрическото захранване снощи, превръщайки целия град в Мрачна зона, щях да тръгна след Мак по-скоро, но Кат ни накара да се крием до зори.

„Няма достатъчно фенерчета“ — каза тя.

„Уф, аз съм супербърза“ — рекох.

„Супер! — отвърна тя. — Значи ще ни накараш да гледаме как профучаваш супербързо право през някоя Сянка и умираш? Умно, Дани. Наистина умно.“

Ядоса ме, но имаше право. Когато се движа така, наистина е трудно да видя какво идва към мен. След като захранването е спряно, никой не би спорил, че Сенките владеят мрака, падне ли нощта.

„Кой те назначи да командваш?“ — попитах, но въпросът беше риторичен. Знаехме го и двете и тя си тръгна. Ро я назначи. Ро винаги назначава нея, въпреки че аз съм по-добра, по-бърза, по-умна. Кат е

покорна, послушна, предпазлива. Иде ми да си бръкна в гърлото с лъжица.

Смачкани и изгорели коли навсякъде, накъдето се обърнем. Мислех, че ще има повече тела. Сенките не ядат мъртва плът. Сигурно други Ънсийли го правят. Градът е зловещо тих.

— По-бавно, Дани! — крещи ми Кат. — Отново бързаш. Знаеш, че не можем да те стигнем.

— Съжалявам! — измърморвам и намалявам темпото. С това, което усещам напред, и с глупавото гадене в стомаха ми...

— Не гадене! — зъбите ми скръцват от лъжата. Кого заблуждавам? Изпитвам гадене, гадене, гадене. Дланите и подмишниците ми са хлъзгави от ужас. Изтривам в дънките си ръката, с която държа меча. Тялото ми проумява някои неща, преди ума ми. Винаги е било така дори когато бях дете. Побърквах мама. Затова се бия толкова добре. Знам, че това, което предстои да открием, ще бъде едно от нещата, които ще ме будят посред нощ и заради които ще ми се иска да изстържа очните си ябълки само за да не виждам повече запечатаните в ума ми картини.

Накъдето и да сме се отправили, каквото и да праща тази радиоактивна гъба в небето, то е повече Фае сила, отколкото съм усещала някога преди. И цялата тази сила е събрана заедно, на едно място. Тактиката, която сме избрали в момента, е другите шийте зрящи да обграждат и да ритат задници, докато аз правя това, което правя най-добре, откакто Ро ме прибра, след като майка ми загина.

Убивам.

Разпростираме се като мрежа. Петстотин на брой. Разстиламе се шийте зрящ до шийте зрящ около епицентъра и стесняваме кръга. Нищо не може да премине през нас, освен ако не лети. Или Пресява.

О, мамка му! Или Пресява. Някои Фае могат да пътуват от едно място до друго със скоростта на мисълта — аз съм съвсем малко по-бавна, но работя по въпроса. Имам теория. Правя опити. Но още не съм преборила спънките. А те са убийствени.

— Спри! — съскам на Кат. — Кажи на всички да спрат!

Тя ме поглежда остро, но дава рязка команда, която скъсва редицата. Добре сме обучени. Продължаваме заедно, казвам й тревогата си: Мак е там вътре, загазила е сериозно и ако големите лоши типове, които излъчват цялата тази сила, са Пресяващи (каквито

са повечето големи лоши типове), тя ще изчезне в мига, в който ни забележат.

Което значи, че отивам сама. Аз съм единствената, която може да се прокрадне и да атакува достатъчно бързо, за да успее.

— Няма начин — казва Кат.

— Нямаме друг избор и го знаеш.

Гледаме се. Тя добива онова изражение, което възрастните често имат, и докосва косата ми. Дръпвам се. Не обичам да ме докосват. Възрастните ме изнервят.

— Дани! — тя прави тежка пауза.

Познавам този тон, както познавам опакоето на ръката си, и знам докъде води. Мърмене на влака беглец. Извъртам очи.

— Запази го за някой, на когото му пука! Новина: не съм аз. Ще се кача горе — кимвам към близката сграда, — за да огледам нещата. После влизам. Само. След. Като. Се. Върна — изплювам всяка дума, — може да влезете и вие.

Гледаме се. Знаем какво мисли. Не, четенето на мисли не е сред моите специалности. Възрастните просто предават всичко. По-добре някой да ме убие, преди да съм се сдобила с някое от тези пластилинени лица. Кат мисли, че ако реши нещо против мен и изгуби Мак, Ро ще ѝ скъса главата. Но ако остави аз да реша и нещата се оплескат, може да струпа всичко върху твърдоглавата, неконтролируема Дани. Често поемам вината. Не ми пука. Правя каквото е необходимо да се направи.

— Аз ще отида горе — казва тя.

— Аз сама трябва да видя картинката или може да се окаже, че грабвам грешното нещо. Искаш ли да се върна с ше... ъ... скапана фея на ръце? Пробиват ми дупка в главата, когато псувам. А аз псувам. Държат се, сякаш съм дете. Сякаш не съм проляла повече кръв, отколкото те някога са виждали. Достатъчно възрастна съм, за да убивам, но съм твърде млада, за да псувам. Все едно да караш питбул да се умилква. Що за логика има в това? Лицемерието ме вбесява повече от почти всичко.

Лицето ѝ се стяга в упорство.

А аз натискам още.

— Знаем, че Мак е вътре и по някаква причина не може да излезе. Тя има огромен проблем — дали е обградена? Или е ранена прекалено

лошо? Да не е загубила копието си? Не знаех. Знаех само, че е затънала дълбоко в лайна.

— Роуина каза жива или мъртва — заявява Кат сковано. Тя остави другото — „изглежда ще бъде мъртва скоро и проблемите ни ще бъдат решени“ — да виси неизказано.

— Искаме Книгата, забрави ли? — опитвам се да ѝ влея разум. Понякога мисля, че съм единствената в целия манастир, която има някакъв.

— Ще я намерим и без нея. Тя ни предаде.

Майната му на разума! Вбесявам се, когато хората си вадят заключения, за които нямат доказателства.

— Не е сигурно, затова спри да го повтаряш! — ръмжа аз. Нечий юмрук е сграбчил яката на палтото на Кат, изправя я на пръсти. Моят е. Не знам кой е по-изненадан — тя или аз. Пускам я обратно на земята и поглеждам встрани. Никога не съм правила нещо такова. Но Мак е там и трябва да я измъкна, а Кат ми губи времето с пълни глупости.

Устата ѝ се свива и около нея се образуват тънки бели линейки, а очите ѝ ми хвърлят поглед, какъвто често ми е отправяла. Кара ме да се чувствам бясна и сама.

Тя се бои от мен.

Мак не. Още една причина да я чувствам като сестра.

Без да кажа и дума повече, давам на краката си крила и изчезвам в сградата.

Взира се от покрива.

Юмруците ми се свиват. Поддържам ноктите си много къси, но те въпреки това пробиват дланите ми до кръв.

Две Фае влачат Мак надолу по стълбите на една църква. Тя е гола. Пускат я като някакъв боклук наред улицата. Трето Фае излиза от църквата и застава до тях. Те са като имперска стража около Мак, главите им се въртят, изучават улицата.

Суровият сексапил, който излъчват, сякаш ме цапардосва, но не е като при В'лане, на когото ще отдам девствеността си някой ден.

Обсебена съм от секса като всички, но тези... неща... там долу... тези невероятно... (мамка му, боли да ги гледам; нещо мокрее на бузите ми; чудя се дали очите ми не се варят в гнездата си?)... красиви неща плашат дори мен, а аз не се плаша лесно. Те не се движат правилно.

Бури от цветове се вихрят под кожата им. Черни торкви се плъзгат около вратовете им. А в очите им няма нищо. Нищо. Очи от чисто забвение. Власт. Секс. Смърт. Те вонят на това. Те са Ънсийли. Кръвта ми го знае. Искам да падна на колене в краката им и да ги боготворя, а Дани Мега О'Мали не боготвори нищо, освен себе си.

Изтривам лицето си. Пръстите ми са червени. От очите ми тече кръв. Изглежда ми шантаво. Иначе е яко.

Затварям очи и когато отново ги отварям, не гледам право към нещата, които пазят Мак. Вместо това запечатвам в ума си сцената. Всяко Фае, пожарен кран, кола, дупка на пътя, улична лампа, боклук. Картографирам обектите и празните пространства в умствената си мрежа, запечатвам, пресмятам границата на грешки, базирана на вероятно движение, и налагам върху сцената.

Примигвам. По улицата се движи сянка, твърде бързо, за да бъде видяна. Фае изглежда не знаят, че е там. Аз наблюдавам. Те не реагират на сянката. Не извъртат глави, за да я проследят. Не мога да се фокусирам върху нея. Не мога да определя формата и. Тя се движи като мен... предимно. Какво е това, мамка му? Не е Сянка. Не е Фае. Мъгла от сянка. Сега е надвиснала над Мак. А сега я няма. Добрата страна — ако Ънсийли не забелязват нея, няма да забележат и мен, когато профуча, за да грабна Мак. По-лошата страна — ами ако онова, каквото и да е то, може да ме види? Ако се сблъскаме? Какво е то? Не ми харесват неизвестните. Неизвестните могат да убиват.

Зървам отблясък от копието на Мак в ръката на мъж с червена роба. Той го носи на една ръка разстояние от тялото си. Само Сийли или хора могат да докосват Сийли светини. Той е или едното, или другото. Лорд Господар?

Хванали са Мак. Взели са копието. Не знам дали мога да грабна и двете, затова няма да опитвам. Щях да рискувам, ако не беше Мак. Наранили са я лошо. Окървавена е цялата. Тя е моят герой. Мразя ги! Фае отнеха майка ми, а сега са хванали Мак. Опреснявам си разположението на сцената точно преди да се оставя да откача вътрешно, преди да оставя онова древно място на шийте зрящ в главата ми да ме погълне цялата.

И изведнъж вече съм хладнокръвна и перфектна, откъсната от всичко. Аз съм Върхът. Това е най-солидната дрога на света.

Пренасям се от един стопкадър в друг. Няма преходи. Аз съм на покрива на сградата. Аз съм на улицата.

Аз съм между пазачите. Похот... искамнуждаясесексумирам... ме изпепелява, но се движа твърде бързо, а те не могат да докоснат това, което не виждат. Не могат да ме видят, само не трябва да допусна да се огъна. Омраза, омраза, омраза, създавам си броня от нея. Имам достатъчно омраза, за да направя бронежилетки за цялата ирландска Гарда.

Габвам Мак.

Стопкадър.

Сърцето ми е в гърлото! Сенчестото нещо блокира пътя ми! Какво е то?

Подминах го.

Чувам как Фае крещят зад мен.

После крещя на Кат и на екипа да си закарат задниците там, да грабнат копието и да убият онези копелета.

С Мак в ръцете си, колкото мога по-бързо минавам от един стопкадър в друг на път за манастира.

ДВЕ

Дани: Четвърти ноември

Нека съм сигурна, че съм те разбрала правилно — казва Роуина стегнато.

Обърната е с гръб към мен, дребната ѝ фигура е настръхнала от яд. Понякога Ро изглежда древна. Друг път е дяволски пъргава. Гръбнакът ѝ е изправен, сякаш е гълтнала бастун, отстрани ръцете ѝ са свити в юмруци. Дългата ѝ бяла коса е сплетена на плитка и като корона обгръща главата ѝ. Облечена е в официалната роба на Велика повелителка, украсена със символа на нашия орден — безформената изумрудена детелина, — която носи, откакто целият ад се изсипа тук. Изненадана съм, че се забави толкова дълго с поредното мъмрене, но беше заета с други неща.

Тя ми отне меча. На бюрото ѝ е. Острието блести алабастрово като светлина, открадната от рая (моята светлина), отразявайки блясъка на десетките лампи, подредени в кабинета така, че да осветяват всяко кътче.

Когато Кълбото изригна в навечерието на Все Светии и освободи Сенките, бяхме толкова изненадани, че хлъзгавите гадове успяха да свалят петдесет и четири от нас, преди да включим достатъчно лампи и фенерчета, за да се защитим. Доколкото знаем, те не могат да бъдат убити. Мечът ми не може да ги докосне. Светлината е временно отлагане на присъдата, само ги вкарва по-дълбоко в каквито могат да намерят тъмни процепи. Манастирът ни беше изложен на риск, но няма да отстъпим и сантиметър. Сенките няма да отнемат дома ни и да го превърнат в Мрачна зона. Една по една ще ги гоним и ще ги изхвърляме навън.

Вчера имаше една в ботуша на Сорка. Клер видя как стана. Каза, че Сорка просто е изчезнала в обувката си, а дрехите са се свлекли около нея. Когато изхвърлихме през предната врата ботуша навън на слънцето, изпаднаха подобна на хартия обвивка, бижута и две пломби, последвани от Сянка, която се пръсна на милиарди парченца. Никой от

нас вече не обува обувка, преди да я разтърси здраво и да светне с фенерче навътре в нея. Аз често нося сандали, въпреки че е студено.

Какъв начин да си отидеш! Смърт в обувка. Хиля се. Имам черно чувство за хумор. Опитайте да живеете моя живот и да видим какъв цвят ще бъде вашето!

Взирам се в меча си. Пръстите ми се свиват в празното. Имам чувството, че ще умра, ако съм далеч от него.

Завихрена в бялата си роба, Роуина се завърта и ме пробожда с поглед, остър като ледена кирка. Размърдвам се неудобно. Може да се присмивам на Роуина, да я наричам Ро и да дрънкам колко съм яка, но (не правете грешка!) трябва да стъпвате предпазливо край тази стара жена.

— Била си близо до Лорд Господар и трима Ънсийли принцове и дори не си извадила меча си?

— Не можех — казвам отбранително. — Трябваше да взема Мак. Иначе щях да рискувам да я убият по време на боя.

— Коя част от „жива или мъртва“ не можах да ти обясня?

Е, очевидно „мъртвата“ част, но не го казвам.

— Тя може да проследи Книгата. Защо всички забравят това?

— Вече не! Знаела си го в мига, в който си я видяла. Предателка, а сега При-я. Тя не ни е от полза. Неспособна е да мисли или да говори, тя дори не може да се храни сама! Ще умре след няколко дни, ако изкара и толкова. А ти си била там и си отхвърлила единствената възможност, която някога сме имали, да убиеш нашия враг, плюс трима Ънсийли принцове, и то само за да спасиш живота на едно безполезно момиче! За каква се мислиш, че взимаш такива решения от името на всички нас?

Мак може да е При-я, но не е предател. Няма да го повярвам. Не казвам нищо.

— Махни се от погледа ми! — крещи тя. — Махай се! Махай се! Или аз ще те изхвърля — гласът ѝ се извисява и тя замахва с ръка към вратата. — Мислиш, че знаеш кое е най-доброто? Тогава тръгвай! Опитай сама, неблагодарно дете! Сякаш не съм направила за теб всичко, което една майка би направила, че и още даже! Напусни! Виж колко дълго ще оцелееш без мен там, навън!

Стоически отказвам да погледна меча си. Няма да се предавам. Ро хваща всичко. Но ако е сериозна, мога да я изпреваря до меча си и

ще го направя.

Поглеждам към нея, излъчвайки разкаяние и нужда. Изпълвам с тях очите си чак до ръба. Карам долната си устна да потрепва.

Взираме се една в друга.

Когато всички мускули на лицето ми започват да пищят от усърдието да поддържат такова тъпо, жалко изражение, погледът ѝ омеква. Тя вдишва дълбоко, издишва. Затваря очи, въздъхва.

— Дани, о, Дани! — гука тя и отваря очи. — Кога ще се научиш? Когато умреш ли? Правя го единствено от най-добри чувства. Не ми ли вярваш?

Имам огромни съмнения. Означава да приема казаното от нея без въпроси. Направих го веднъж.

— Съжалявам, Роуина! — гласът ми е съзвучен на думите. Навеждам глава. Искam си меча.

— Виждам, че имаш чувства към тази, тази...

— Мак — подсказвам, преди да я е нарекла по начин, който наистина би ме вбесил.

— Но, кълна се, никога няма да разбере защо — тя прави тежка пауза и знам, че е мой ред да започна да оправдавам съществуването си.

Изричам всичко, което иска да чуе. Аз съм самотна, казвам. Мак беше мила с мен. Съжалявам, че съм била толкова глупава. Наистина се опитвам да съм тази, която искаш да бъда, казвам ѝ. Следващия път ще се справя по-добре.

Ро ме освобождава, но задържа меча ми. Примирявам се. Засега. Знам къде е и ако не ми го върне скоро, ще намеря нещо, което трябва да бъде убито.

Междувременно имам много работа. Тъй като съм супербърза, те ме пращат да префуча през цялата област — да събирам лампи, крушки, батерии и цял списък с провизии. Откачените неща, които видяхме в Дъблин, още не са започнали да се случват тук. Все още имаме електричество. Дори да нямахме, разполагаме с резервен генератор отзад. Манастирът ни е напълно самостоятелен. Имаме собствено електричество, храна, вода. Всичко.

Дотук не съм забелязала дори едно Ънсийли. Предполагам, че предпочитат града. Там има повече храна. Кат смята, че няма да тръгнат по провинцията, докато не се натъпчат с гражданите, така че

би трябвало да сме в безопасност известно време, ако не броим шебаните Сенки. Между другото проверявам и Мак. Продължавам да се опитвам да я накарам да яде. Ро държи ключа за килията ѝ. Не знам защо трябва да я заключва, след като е поставила всички тези защиты около Мак, а и изглежда, че тя не може да върви. Ако скоро не вкарам в нея храна, ще реквизирам този ключ. Мога да я придумам да допълзи до решетките, но не и да я накарам да яде през тях.

Много искам да знам едно: къде е В'лане, мамка му? Защо не е дошъл за Мак? Защо не попречи на Ънсийли принцовете да я изнасят? Викам го, докато се стрелкам из страната, но дори да ме чува, той явно не би отговорил на мен. Явно не и на Мак.

А Баронс? Какъв е неговият проблем? Не я ли иска жива? Защо всички я изоставиха, когато има най-голяма нужда от тях?

Мъже!

Пич, скапани са!

Хвърлям доставките в трапезарията. Лепило, лампи, батерии, скоби. Никой не ме поглежда. Шийте зрящи на всяка маса, правят още шлемове — като онзи якия, който Мак носеше в нощта, когато се бихме заедно. След като я грабнах от принцовете, Кат и другите влезли, ритали задници, пипнали копие и раницата на Мак и намерили розовия шлем вътре.

Сега са подредени в производствена линия, която поддържам снабдена, само че става трудно да намеря щракащи лампи. Може да се наложи да отида в Дъблин, въпреки че Ро казва да не нападам магазините там.

След като мнозина от нас работят като велосипедни куриери за корпорация „Бързи пощи“ (това е лицето на международната коалиция на шийте зрящите, с офиси из целия свят), повечето вече имаме шлемове. Само трябва да бъдат модифицирани. Заради Сенките в манастира всеки иска пръв да се добере до следващия направен шлем. Казах им, че Мак го е кръстила МакОреол, но Ро забрани да го наричаме така, сякаш я вбеси самата мисъл, че Мак го е измислила.

Влетявам в кухнята, дърпам вратата на хладилника толкова рязко, че се поврежда и трябва да я оправям, после заставам пред него и тъпча устата си с храна. Не знам какво ям, не ми пука. Треперя. Трябва да ям постоянно. Суперскоростта ме пресушава. Търся високо съдържание на мазнини и захар. Масло, сметана, сурови яйца —

всичко заминава бързо. Портокалов сок. Сладолед. Торता. Държа джобовете си натъпкани с шоколад и не излизам никъде без чантичка на кръста. Изгълтвам две коли и най-после спирам да треперя.

Взех от магазина няколко протеинови напитки за Мак. Тревожа се, че може да се задави с твърда храна, ако се съпротивлява. Този път ще яде. Точка.

Каси казва, че Ро прави обиколки. Време е за онзи ключ.

Не плача. Не помня някога да съм плакала. Не плаках, когато мама беше убита. Но ако някога заплача, ще е докато гледам към Мак. Виждате ли, ние с нея бихме умрели една за друга. И когато я гледам в този вид, имам чувството, че нещо в мен умира. Влага крака на път за килията и, което за мен означава да вървя като Джо. Сдъквам още няколко шоколада.

Тя не понася дрехи. Разкъсва ги, сякаш прогарят кожата и. Пич, искам да изглеждам като нея, когато порасна. Щом я донесох тук, Ро я взе и я заключи долу в една от старите килии, които ползвали някога. Каменни стени. Каменен под. Палет. Кофа за отпадъци. Тя няма такива, защото нито яде, нито пие, но все пак това е принцип. Тя не е животно, дори да се държи като такова. Тя нищо не може да направи. Има затворнически решетки вместо врата.

Ро каза, че е за доброто на Мак. Каза, че Ловците ще я проследят, а принцовете ще Пресеят и ще я върнат на Лорд Господар, ако не я скрием под земята и не я обградим със защити. Прекарахме по-голямата част от деня, в който я донесох, рисувайки символи из целия манастир, а членовете на Убежището гледаха над раменете ни и ни казваха какво да правим. Имаха рисунки. Ро ги намери в книга в една от Забранените библиотеки. Беше супер яко! Трябваше да смесим боята с кръв. Знам, защото Ро поиска от моята. Не желаше да казвам на другите момичета. Знам много неща, които другите момичета не знаят. Стените на килията на Мак са покрити със защити отвътре и отвън.

Подминавам Лиз в коридора на път към стълбите. Тя носи МакОреол и блести като малко слънце.

— Как е тя? — питам.

Лиз свива рамене.

— Нямам представа. Не е мой ред да я проверявам, а няма да сляза там долу, освен ако не съм на смяна.

Когато подминавам Барб и Джо, не питам. Повечето шийте зрящи изпитват същото като Лиз. Те не искат Мак тук и никой не поема никакви рискове. Долу няма електричество. Като в Средновековието. В конуси на стената горят факли. Схващате картинката.

Щях да съм притеснена за Мак, ако не бях хвърлила около петдесет лампи в килията и и ако не следях батериите.

— Не знам защо си правиш труда — казва Джо през рамо. — Тя е заредила Кълбото. Флиртуваше със Сийли принц. Търсеше си го. Фае и хора не се смесват. Това е целият смисъл на нашия орден — държим расите разделени. Тя получи това, което търсеше.

Кръвта ми кипва. Мислех, че съм при вратата на път да сляза долу, но съм притиснала Джо до стената и само челните лампи на нашите МакОреоли делят носовете ни.

Отново този поглед. Уплашена е от мен.

— Трябва да си уплашена от мен — казвам хладно. — Защото ако нещо се случи с Мак, ти ще бъдеш първата, за която ще дойда.

Тя ме изблъсква. Силно.

— Роуина ще ти вземе красивия меч. Без меча ти не си толкова корава, Даниел.

Тя шегуваше ли се с мен?

— Името ми е Дани — мразя това глезено име. Блъскам я обратно до стената. Не мога да повярвам, мамка му, но тя ме изблъсква отново. Все още е уплашена, но в погледа ѝ вече има и предизвикателство.

— Ти може да си по-силна и по-бърза, хлапе, но нашите, ако са заедно, могат да ти сритат задника, а започва да ни се иска. Когато се грижиш за предател, започваш да изглеждаш като такъв.

Поглеждам към Барб, която свива рамене, сякаш казва: „Съжалявам, но съм съгласна.“

Банда идиотки! Изхвърчам, без да погледна назад. Няма да губя времето и дъха си за тях. Мак се нуждае от мен.

Забелязвам първия признак, че нещо не е наред, когато отварям вратата към стълбите надолу и установявам, че е тъмно. Стоя там глупаво около секунда. Няма начин всички факли да са изгорели наведнъж. Не усещам Фае, а дори най-слабата шийте зряща сред нас има достатъчен обхват, за да покрие целия манастир.

Това, че наоколо няма Фае, значи, че някоя от нас е угасила факлите. Значи, че някоя от нас иска достатъчно силно Мак мъртва, за да се опита да я убие. И очаква да ѝ се размине. Удрям лампите, минавам в режим суперскорост и бинго! — при килията ѝ съм.

По-лошо е, отколкото мислех.

Когато свалихме кофите с боя долу, така и не качихме обратно неизползваните и сега някой беше излял черна боя навсякъде по пода и беше наплискал стените на килията ѝ отвън, заличавайки защитите.

Побутвам със сандал. Мокра е, прясна.

Мръщя се. Нещо не се връзва. Угасените факли — да, Сенките биха могли да слязат тук, долу. Със заличените защиты биха могли дори да влязат в килията, ако нямаше петдесет блестящи светлини вътре, но има. Какъв е смисълът? Защо да опитваш половинчато убийство?

— Ах, мамка му! — казвам, щом ми просветва. Който и да е, той не очаква Сенките. А нещо по-голямо и по-лошо, което не се бои от светлината.

Няма начин! Няма начин да имаме толкова голям предател зад стените си!

Обмислям доказателството. Мозъкът казва: „Има начин, Дани. Размисли!“

Не искам да я оставям сама, но не мога да я пазя без оръжие! Все още не усещам Фае. Трябват ми четиридесет и пет секунди, макс. Трябва да рискувам.

Стопкадър!

Много е яко да се движиш бързо. Възможно най-близо е до това да си невидим. Хората казват, че усещат повече на вятъра, който на практика отвява косите им. Все още проучвам границите. Най-много ми харесва да тичам навън, защото има по-малко неща, в които да се забия. Натъртвания — това съм аз.

Опитвам се да кажа, че хората дори не ме виждат. Така че е абсолютно изключено да ме докоснат, когато съм в стопкадър!

Почти мога да видя какво става около мен, също така чувам по малко, но долавям предимно мъгла от движение и шум.

Шумът, който ми подсказва, че нещо не е наред, миг преди да излезе от кожата си от страх, е звукът на мъжки гласове. Ядосани. Яростни. В манастира не се допускат мъже.

Никога. Без изключения. Нощта, когато Мак доведе В'лане тук, всички едва не умряхме.

Но ето ги тук. Мъже, запътили се към мен. Много. Изстрели! Мамка му! Що за идиот носи пушка в такава война? Кого биха убили пушките? О, Боже, уф! Нас! Защо? Право отпред, идва по-бързо от очакваното...

ИЗБЕГНИ! ИЗБЕГНИ! ИЗБЕГНИ!

Призовавам всеки грам скорост и сръчност, които имам, защото нещо много странно се случва. Нещо е в пространството с мен, а аз се опитвам безуспешно да го избегна. Съвсем внезапно съм изскубната от въздуха за лактите и съм притисната неподвижна на пода толкова силно, че зъбите ми тракат.

Изскубната.

Аз.

Грабната направо от суперпрофучаваща скорост. Принудена да спра.

Не мога да го понеса.

Цвърча.

— Дани? — казва мъж.

Зяпам. Мак никога не ми е казвала как изглежда той. Не мога да повярвам, че Мак никога не ми е казвала как изглежда той. Не мога да спра да зяпам.

— Баронс? — дишам. Трябва да е той. Не може да е никой друг. Това е, с което тя живее всеки ден? Как понася това? Как изобщо му казва „не“ за нещо? Откъде знае той коя съм? Мак ли му е казала за мен? Надявам се да му е обяснила колко съм страхотна! Толкова съм засрамена, че бих могла да умра. Аз цвърчах пред него. Като мишка. Той заема твърде много пространство. И ме издърпа в средата на полета!

Изправям се обратно, наполовина стопкадър скорост. Имам чувството, че той ми позволява. Това дразни, много.

Поглеждам зад него и едва не изцвърчавам отново.

Осем мъже са се подредили във формата на V зад него, въоръжени от глава до пети, окичени с амуниции, носещи неща, които приличат на „Узи“. Големи мъже. Неколцина повече напомнят животни, отколкото хора. Един от тях изглежда като самата Смърт — с бяла коса, бледа кожа и горещи тъмни очи, които преценяват

неспокойно, непрестанно. Фиксират се върху мен. Свивам се. Всички те се движат гладко и странно. Излъчват арогантност като Фае, но не са Фае. Шийте зрящи са се размазали до стените, опитват се да не привличат вниманието върху себе си. Няма мъртви, доколкото виждам. Мисля, че изстрелите, които чух, са били предупредителни, изстреляни във въздуха. Надявам се. Енергията, която се излива от тези пичове, е свирепа. Каквото и да има Баронс (не мога да напипам какво е, но по скалата за сурова сила е извън шебаната графика), те също го имат. Да гледам как този отряд мъже се промъква по коридора на манастира, кара дори мен да искам да се махна от пътя им.

Един от мъжете е хванал Ро с ръка, опирайки нож в гърлото и.

Трябва да профуча и да я спася. Тя е нашата Велика повелителка. Тя е най-големият ни приоритет. Въпросът е, че не съм сигурна дали мога да мина покрай Бароне.

— Махайте се от манастира! — крещи тя.

— Къде е Мак? — пита Баронс тихо и кара погледът ми да се върне обратно към него. „Тихо“ в неговия случай е като скалпел, поставен над югуларната вена. — Кучката наранила ли я е?

Ако погледът можеше да убива! Някой ден някой ще гледа някого така заради мен. Нямам намерение да му казвам, че Ро щеше да я остави да умре.

— Не. Тя е добре — разяснявам малко. — Е, имам предвид, че е толкова добре, колкото беше, когато се озова тук.

Той ме поглежда и отново пита:

— Къде?

Студеният факт за угасените факли и боядисаните защиты тъкмо е намерил път до мозъка ми. Не мога да опазя Мак сама. Дори аз трябва да спя понякога. Като се изключи навечерието на Все Светии, Баронс я беше държал в безопасност.

Все пак... няма начин нещо човешко да ме е издърпало от въздуха така. Какво е той? Не знам доколко му се доверява Мак.

— Обещай ми, че няма да нараниш Ро! — казвам. — Нуждаем се от нея.

Нещо диво се движи дълбоко в очите му.

— Ще реша, когато видя Мак.

Внезапно и аз се усещам дива.

— Е, къде беше ти, мамка му, когато тя се нуждаеше от теб? — ръмжа. — Аз бях там.

Без повече думи излизам на стопкадър.

Само на две неща се доверявам сред тези стени — на себе си и на меча си. Ако инстинктите ми са верни, каквито винаги са, Баронс не е единственото нещо, което се е отправило към Мак точно сега.

Ще изпреваря всички.

Оставям онова студено място на шийте зрящ в главата ми да ме погълне. Превръщам се в мощ, сила, скорост, свобода. Вратата на кабинета на Ро се пръсва на трески.

Мечът е мой.

После съм в килията на Мак и стоя над нея. Тя се търкаля към мен, сякаш усеща топлината на тялото ми. Притиска се към крака ми. Трие се в мен. Издава звуци. Преструвам се, че няма нищо шантаво. Тя не може да се контролира сега. Не гледам право в нея. Не съм поглеждала, откакто я измъкнах. Не знам много за секса, но разбирам, че това, което се случва с нея, не е начинът да науча. Правих малко проучване. То ме разтревожи. Няма дори един случай човек, обърнат в При-я, който да се е върнал. Нито един. Те са безмозъчни животни, които правят каквото им се каже, докато умрат. А това бяха случаите на хора, обърнати от Сийли. Никога не е имало случай на обърнат от Ънсийли, а Мак беше цапардосана от трима от най-могъщите. Но в куража на Мак има злоба. Тя ще издрапа обратно някак. Трябва. Нуждаем се от нея.

Пресява се Фае!

Искамнуждаясесексумирам ме върхлита. Колебанието — това не съм аз! Забивам меча си в корема му. То поглежда надолу. Нещото е слисано, невярващо. Взираме се един в друг. Непоносимо съвършенство. Бузите ми са мокри като последния път, когато погледнах принц, и няма нужда да ги бърша, за да разбера, че това е кръв. Ако само да го гледам, кара очите ми да кървят, как е оцеляла Мак въпреки докосването на три от тях? Как е понесла да правят Бог знае какво с нея? Дори смъртно ранено, то ме кара да падна на колене. Искам да му позволя да прави всичко, което пожелае, с мен. Искам да му се подчинявам. Искам да го наричам Господар. Ро казва, че те са еквивалентът на Четиримата конници на Апокалипсиса. Та кой е нанизан на меча ми? Смърт, Мор, Глад или Война? Пич, какво

убийство! Бих се потупала по рамото, ако всичките ми сили не отиваха да се удържа да не извадя меча от него и да го обърна към себе си. То се занася с мен. Опитва се да ме отнесе с него. В шарените му очи блести нещо, което съм съвсем сигурна, че е предсмъртният му опит да ме изпепели. После и двамата падаме на колене. То е мъртво, а аз съм толкова шебано засрамена, понеже мисля, че току-що получих първия си оргазъм, убивайки Ънсийли принц. Това е сбъркано. Мразя го. Мразя това, което ме накара да изпитвам сега. Не трябваше да бъде така.

После Баронс е в килията.

После друг Ънсийли принц Пресява зад мен. Нещото е толкова могъщо, че сетивата ми на шийте зрящ го улавят, преди да се материализира. Завъртам се, мушвам, но не усещам треската от убийството му, защото копелето поглежда веднъж зад мен и изчезва.

Разбирам. Не съм тъпа. То се уплаши повече от Баронс, отколкото от мен и от меча ми.

Завъртам се, за да съм с лице към него, да настоявам за отговори, защото няма да му позволя да вземе Мак, докато не ми обясни някои неща, но то ме поглежда в очите и ме кара да замълча.

„Браво, Дани!“ — казва погледът му. „Ти не си хлапе“ — казват очите му. „Ти си воин, и то скапано добър при това“. Погледът му ме поема, претегля ме и ме отразява обратно към мен самата, а в блестящото черно огледало на очите му аз съм една адска жена. Баронс ме вижда. Той наистина ме вижда!

Когато вдига Мак и се обръща, аз преглъщам една замечтана въздишка.

Един ден ще отдам девствеността си на Баронс.

ТРИ

Мак: в килията на манастира

Аз съм жега.

Аз съм нужда.

Аз съм болка.

Аз съм повече от болка. Аз съм агония. Аз съм другата страна на смъртта, отказала ми милостта си. Аз съм живот, който никога не е трябвало да бъде.

Кожа — това е всичко, което съм. Кожа, която е жива, която жадува, която боли, която трябва да бъде докосвана, за да издържи. Аз се търкалям и търкалям, но това не е достатъчно. Болката става дори още по-силна. Кожата ми гори, раздирана от хиляди нажежени до червено остриета.

На този студен каменен под съм, откакто мога да си спомня, че съществувам. Не познавам друго, освен този студен каменен под. Аз съм куха. Аз съм празна. Аз съм пуста. Не знам защо продължавам да съществувам.

Но чакайте! В моя застой има ли нещо? Това промяна ли е?

Вдигам глава.

Има нещо различно от празнотата наблизо!

Пълзя към него, умолявам го да накара агонията ми да спре.

Различното от празно нещо се опитва да слага разни работи в устата ми и да ме накара да дъвча. Извъртам глава. Съпротивлявам се. Не е това, което искам. Докосни ме тук! Докосни ме сега!

Не го прави. Отива си. Понякога се връща и опитва отново.

Времето няма значение.

Аз се нося.

Аз съм сама. Изгубена. Винаги съм била сама. Никога не е имало нещо друго, освен студ и болка. Докосвам се. Нуждая се. Нуждая се.

Различното от празно нещо идва и си отива. Слага неща в устата ми, които миришат зле, а също и на вкус. Плюя ги. Те не са това, от което се нуждая.

Нося се в своя застой от болка.

Чакай! Какво е това? Отново промяна? Ще позная ли нещо друго, освен агония?

Да! Познавам това! Той — един от тези, които ме направиха — е тук! Моят принц дойде. Ликувам. Краят на страданието ми е под ръка.

Чакай! Какво прави различното от празно нещо?

Моят принц е... не, не, не!

Крещя. Удрям с юмруци различното от празно нещо. Различното от празно нещо наранява господаря ми с дълго блестящо нещо. И той престава да съществува! Вземи ме с теб, умолявам го! Не мога да издържам. Аз съм болка! Аз съм болка!

Различното от празно нещо коленичи до мен. Докосва косата ми.

Принцът ми го няма.

Различното от празно нещо го накара да спре да съществува!

Рухвам. Аз съм скръб. Аз съм отчаяние. Аз съм безутешност. Аз съм скалите от черен лед на мястото, от което идват моите господари.

Нова промяна?

Още един от принцовете, който ме направи, е дошъл? Ще бъда ли спасена все пак? В ръцете на господаря ми, ще позная ли милостта?

Не, не, не! Той също изчезна. Защо ме измъчват?

Аз съм агония. Аз съм прокълнатата. Наказват ме, а не знам защо.

Но чакай...

Нещо надвисва над мен. То е тъмно и могъщо. То е електрическо. То е похот. Не е от моите принцове, но тялото ми се извива и вдига пара. Да, да, да, ти си това, което ми е нужно!

То ме докосва. Аз горя. Плача от облекчение. То ме държи до тялото си, притиска ме до кожата си. Ние пращим. То говори, но не разбирам езика му. Аз съм на място отвъд думите. Има само кожа и плът, и нужда.

Аз съм животно. Копнея без съвест, без угризение.

Беше ми даден дар, който надминава всички дарове — господарите ми сигурно са доволни от мен!

Неговият език е безсмислица в ушите ми, но плътта разпознава своите.

Създанието, което ме държи сега, ще направи повече от това да спре болката ми. То ще изпълни всичко, което е празно.

То също е животно.

ЧЕТИРИ

Аз съм жива. Аз съм толкова жива. Никога не съм била по-жива през целия си живот. Седя с кръстосани крака, гола, в плетеница от копринени чаршафи. Животът е чувствен банкет, а аз съм ненаситна. Лъщя от пот и задоволство. Но се нуждаю от още. Любовникът ми е твърде далеч. Носи ми храна. Не знам защо настоява. Нямам нужда от нищо, освен от тялото му, от електрическото му докосване, от примитивните, интимни неща, които прави с мен. От ръцете му върху мен, от зъбите му, от езика му и особено от онова, което виси тежко между краката му. Понякога го целувам. Лижа го. После той, лъщящ от пот и от глад, се напъга в устата ми. Задържам надолу бедрата му и го дразня. Кара ме да се чувствам могъща и жива.

— Ти си най-красивият мъж, когото съм виждала — казвам му. — Перфектен си.

Той проронва задавен звук и мърмори, че може сериозно да премисли това в даден момент. Пренебрегвам казаното. Той изрича много озадачаващи неща. Пренебрегвам всички тях. Възхищавам се на свръхестествената грация на тялото му. Тъмен, силен, той върви леко и тихо като огромен звяр, мускулите му играят. Черни и пурпурни символи покриват голяма част от кожата му. Екзотично, възбуждащо. Той е огромен. Първия път почти не можах да го поема. Той ме изпълва, задоволява ме напълно. Но когато вече не е в мен, аз отново съм празна.

Заставам на четири крака и вирвам задница подканващо. Знам, че не може да устои на задника ми. Когато гледа към него, лицето му придобива странно изражение. Диво. Устата му се свива, очите му се втвърдяват. Понякога извърща поглед рязко встрани.

Но винаги поглежда пак.

Силно, бързо, жадно — като мен.

Вярвам, че е разкъсван от желание. Не разбирам това. Желанието е всичко. Между животни няма разум. Няма правилно и грешно.

Похотта е всичко. Удоволствието е начинът на живот при зверовете.

— Още! — казвам. — Върни се в леглото!

Отне ми известно време да науча езика на това прелестно нещо, но всъщност го усвоих бързо, въпреки че някои работи от него ми убягват. Той твърди, че поначало съм го знаела, но съм го забравила. Казва, че ми е отнело седмици, за да си го върна. Не знам какво са „седмици“. Той казва, че са начин да се отбелязва ходът на времето. Не ме е грижа за тези неща. Той често говори глупости. Пренебрегвам ги. Затварям устата му с моята. Или с гърдите си, или с други части. Действа всеки път.

Той ми хвърля поглед и за миг си мисля, че съм виждала този поглед и преди. Но знам, че не съм, защото не бих могла да забравя такова божествено създание.

— Яж! — ръмжи той.

— Не искам храна — ръмжа в отговор. Измори ме да ме кара да ям. Пресягам се към него. Аз съм силна. Тялото ми е сигурно. Но този красив звяр е по-силен от мен. Наслаждавам се на силата му, когато ме повдига върху себе си, когато ме държи надолу и ме изпълва, когато е зад мен и изтласква надълбоко. Той не познава ограничения. Аз задрямвам понякога, но него никога не съм го виждала да спи. Аз го искам непрестанно и той винаги е способен да ме задоволи. Той е неуморим.

— Искам още. Теб. Ела тук! Сега! — задникът ми отново се вирва. Нагоре.

Той се взира.

Проклина.

— Не, Мак — казва.

Не знам какво означава „Мак“.

Но знам какво означава „не“.

И не ми харесва.

Цупя се. Но цупенето бързо преминава в усмивка. Знам една тайна. За звяр със сила като неговата самоконтролът му по отношение на мен е слаб. Научих това за времето, което прекарахме заедно. Навлажнявам устни, поглеждам го, а той издава дълбоко в гърлото си онзи груб, ядосан звук, от който кръвта ми става гореща, гореща, гореща. Защото всеки път щом го издаде, знам, че ще ми даде каквото искам.

Той не може да ми устои. Това го притеснява. Той е странно животно.

Похотта е всичко, казвам му отново и отново. Опитвам се да го накарам да разбере.

— В живота има нещо повече от похот, Мак — казва той грубо отново и отново.

Ето, отново тази дума „Мак“. Толкова много думи не разбирам. Уморявам се да говоря. Изключвам го.

Той ми дава каквото искам. После ме принуждава да ям... скучно! Угаждам му. С пълен корем ставам сънлива. Оплитам тяло с неговото. Но когато го правя, похотта ме обзема отново и не мога да спя. Претъркулвам се върху него, яхвам го, гърдите ми се люлеят над лицето му. Очите му блясват и аз се усмихвам. Той ме притиска под себе си след гладко и грациозно претърколване, протяга ръцете ми над главата ми и се взира в очите ми. Аз притискам хълбоци нагоре. Той е твърд и готов. Винаги е твърд и готов.

— Не мърдай, Мак! По дяволите, няма ли да застанеш мирно?

— Но ти не си в мен — оплаквам се.

— И няма да бъда.

— Защо не? Ти ме искаш.

— Нуждаеш се от почивка.

— Почивка после.

Той затваря очи. На челюстта му един мускул трепти. Отваря очи. Те блестят като арктическа нощ.

— Аз се опитвам да ти помогна.

Аз се извивам към него.

— А аз се опитвам да ти помогна да ми помогнеш — обяснявам търпеливо. Моят звяр е глупав понякога. Той ръмжи и заравя лице във врата ми. Но не го целува или гризва. Изгрухтявам недоволството си.

Когато отново вдига глава, има маска на безчувственост, която не обещава още от това, което искам. Ръцете ми продължават да са в неговите. Удрям му една глава.

Той се смее и за момент мисля, че съм спечелила, но той спира и казва: „Спи!“ със странен глас, който сякаш отеква с много гласове. Гласът притиска черепа ми. Знам какво е това. Този звяр владее магия.

Аз също имам магия на едно място в главата си. Притискам се силно към него, защото искам това, което той има, а той няма да ми го

даде. Ядосва ме това, че се съпротивлява, ето защо се притискам в него и се опитвам да го накарам да направи това, което аз искам. С моята магия търся слабост у него, за да я използвам срещу му така, както той се опитва да използва моята. Тогава нещо отстъпва и внезапно вече не съм сгушена наред с удоволствието, породено от коприната под гърба ми и от мъжа пред мен, а...

Стоя в пустиня. Аз съм в тялото на любовника си, вирам се през неговите очи. Аз съм могъщ, аз съм огромен, аз съм силен. Дишаме задушния, горещ нощен въздух. Ние сме самотни, толкова самотни. Изпепеляващ вятър духа в пустинята, подкарва свирепа пясъчна буря, заслепява ни и ние виждаме само на няколко стъпки пред нас, праща в незащитената ни кожа и в очите ни хиляди мънички зрънца като иглички. Но ние не помръдваме, за да се защитим. Ние приветстваме болката. Ние самите се превръщаме в болка без съпротива. Дишаме зърната пясък. Те горят дробовете ни. Други застават до нас, но въпреки това ние сме толкова самотни! Какво направихме? В какво се превърнахме? Стигна ли са до нея? Тя знае ли? Ще ни осъди ли? Ще отвърне ли лице?

Тя е нашият свят. Нашата най-висока звезда, нашето най-ярко слънце, а сега ние сме тъмни като нощ. Винаги сме били тъмни, над и отвъд всеки закон, от нас са се страхували. Но тя все пак ни обичаше. Ще ни обича ли сега? Ние, които никога не сме познавали несигурност или страх, сега познаваме и двете и това е абсурдно, защото е в мига на нашата най-велика сила. Ние, които сме убивали без съвест, отнемали сме без съмнение, завладявали сме без колебание, сега се съмняваме във всичко. Погубени от едно действие. Могъщите, чиято крачка никога не се е колебала... сега се препъваме. Падаме на колене, отмятаме назад глави и докато дробовете ни се пълнят с пясък, ревим от оскърбление през напукани, горящи устни, обърнати към небесата, към тези присмиващи се, шибани небеса...

Някой ме разтърсва.

— Какво правиш? — той реве. Аз отново съм в легло, между коприна и мъж. Все още усещам съсухрящата жег на пустинята, а кожата ми изглежда грапава от пясъка. Той се вира в мен, лицето му е побеляло от ярост. И още. Този звяр, който не се смущава, е смутен.

— Коя е тя? — питам. Вече не съм в главата му. Беше трудно да стоя там. Той не ме искаше там. Той е много силен и ме изхвърли.

— Аз не знам как го направи, но никога повече няма да го правиш — ръмжи той и отново ме разтърсва. — Разбираш ли? — той оголва зъби. Това ме възбужда.

— Ти си предпочел нея пред всички останали. Защо? По-добре ли се чифтосваше?

В това няма смисъл. Аз съм красив звяр.

Той трябва да поставя мен над всички останали.

Аз съм тук. Сега. Нея я няма. Не знам как го знам, но нея я няма от много, много време. Много повече от неговите „седмици“.

— Дръж шибаната си мисъл настрани от главата ми!

Шибане. Разбирам тази дума.

— Да, моля!

— Спи! — заповядва с онзи странен, многоспектърен глас. — Сега!

Съпротивлявам се, но той продължава да го изрича отново и отново.

След време ми пее. Най-накрая взима мастило и рисува върху кожата ми. Правил го е преди. Това ме гъделичка... но е успокояващо.

Аз спя.

Сънувам студени места и крепости от черен лед. Сънувам бяло имение. Сънувам огледала, които са портали към сънища и входиове към ада. Сънувам животни, които не могат да съществуват. Сънувам неща, които не мога да назова. Плача в сънищата си. Силни ръце ме обгръщат. Треперя в тях. Имам чувството, че умирам.

Има нещо в съня ми, което иска да умра. Или да спра да живея, доколкото разбирам.

Това ме ядосва. Няма да спра да съществувам! Няма да умра, независимо колко болка има. Дадох обещание на някого. Който е моята най-висока звезда, моето най-ярко слънце. Като когото искам да бъда. Чудя се кой е той.

Продължавам напред през студените мрачни сънища.

Мъж, облечен в червена роба, се пресяга към мен. Той е красив, прелъстителен и ми е много ядосан. Той ме вика, призовава ме. Има някаква власт над мен. Искam да отида при него. Трябва да отида при него. Аз му принадлежа. Той ме направи това, което съм. „Ще ти разкажа за тази, за която скърбиш — обещава той. — Ще ти разкажа за последните й дни. Ти копнееш да чуеш.“ Да, да! Въпреки че не знам за

кого говори, отчаяно искам да чуя за нея. Дали е имала щастливи дни, дали се е усмихвала, била ли е смела, когато е дошъл краят? Той бързо ли е дошъл? Кажи ми, че е било бързо! Кажи ми, че не е имало болка! „Намери ми Книгата — казва той — и ще ти кажа всичко! Ще ти дам всичко. Повикай Звяра! Пусни го с мен!“ Не искам тази книга. Ужасена съм от нея. „Аз ще ти върна тази, за която скърбиш. Ще ти върна спомените за нея. И още.“

Мисля, че бих умряла, за да си върна тези спомени. Имаше дупка. Сега има дупка на мястото на дупката.

„Ти трябва да живееш, за да си върнеш тези спомени“ — ръмжи друг глас от разстояние. Усещам гъдел по кожата си и чувам припяване. То удавя гласа на мъжа в червената роба. Той е ярост в кървавочервено, стопяващо се в кръв, после се оттегля и засега по отношение на него аз съм в безопасност.

Аз съм като хвърчило в торнадо, но имам дълъг канап, в който кипи напрежение. Някъде някой държи другия край и въпреки че не може да ми спести тази буря, няма да ми позволи да се загубя, докато възвръщам силата си.

Това е достатъчно.

Ще оцелея.

Той ми пуска музика. Много ми харесва.

Намирам нещо друго, което да правя с тялото си и което да ми носи удоволствие. Той го нарича танцуване. Просва се на леглото, ръцете сгънати под главата, планина от тъмни мускули и татуировки върху червени копринени чаршафи. И ме гледа, докато танцувам в стаята. Погледът му е чувствен и горещ и знам, че танцът ми му доставя голямо удоволствие.

Ритъмът е подлудяващ, наситен. Текстът е много уместен, тъй като той наскоро ме научи, че мигът на удоволствието се нарича „оргазъм“ или „да свършиш“, а песента е кавър на песен на Брус Спрингстийн от някой на име Манфред Ман. Отново и отново се пее аз свърших за теб.

Смея се, докато му пея. Пускам я пак и пак. Той ме гледа. Аз се загубвам в ритъма. Главата назад, вратът извит. Когато поглеждам отново към него, той пее: „Момиче, дай ми време да покрия следите си!“

Смея се.

— Никога! — заявявам. Ако моят звяр мисли да ме напусне, ще го проследя. Той е мой. Казвам му го.

Очите му се присвиват. Той скача от леглото и вече е върху мен. Аз го развеселявам. Виждам го в лицето му, усещам го в тялото му. Той танцува с мен. Отново съм поразена колко силен, могъщ и сигурен в себе си е той. По скалата на хищниците от едно до десет аз бях примамила десетката. Това значи, че аз също съм десет. Горда съм.

Сексът ни е бурен. И двамата ще сме натъртени.

— Искам винаги да бъде така — казвам му.

Ноздрите му трепкат, обсидиановите му очи се присмиват.

— Опитай се да задържиш тази мисъл!

— Няма нужда да се опитвам. Никога няма да се чувствам различно.

— Ах, Мак — казва той и смехът му е мрачен и студен като мястото, което сънувам, — един ден ще се чудиш дали е възможно да ме мразиш повече.

Моят звяр обожаваше музиката. Има едно розово нещо, което нарича шушулка за очи^[1], въпреки че на мен не ми изглежда някога да е било шушулка за очи, и с него създава много звуци. Пуска песни отново и отново и ме гледа внимателно дори когато не танцувам.

Някои от песните ме ядосват и не ги харесвам. Опитвам се да го накарам да спре да ги пуска, но той държи шушулката за очи над главата ми и не мога да я достигна. Харесвам силни, секси песни като Pussy Liquor и Foxu, Foxum. Той обича да пуска весели, жизнерадостни песни, а на мен ми е повече от писнало от What a Wonderful World^[2] и Tubthumping. Той ме наблюдава, винаги ме наблюдава, когато ги пуска. Те имат глупави имена и аз ги мразя.

Понякога ми показва снимки. Мразя и тях. Те са на други хора, най-често на жена, която нарича Алина. Не знам защо са ми нейни снимки, когато има мен! Когато я гледам, ми става горещо и студено едновременно. Боли ме да я гледам.

Понякога ми разказва истории. Любимата му е за една книга, която всъщност е чудовище, което може да унищожи света. Скучно!

Веднъж ми разказа история за Алина и обяви, че е умряла. Крещях по него и плаках, а не знам защо. Днес ми показва нещо ново. Снимки на мъж, когото нарича Джак Лейн. Накъсах ги и хвърлих парчетата по него.

Вече му простих, защото е в мен, а големите му ръце са на моята петуния (не знам откъде се появи тази дума!) и прави онези бавни, еротични тласъци толкова гладко и дълбоко, че ме кара да мъркам като огромна котка, и ме целува толкова силно, че не мога да дишам, а аз и не искам. Той е в моята душа и аз съм в неговата, ние сме в леглото, но сме в пустиня и аз не знам къде започва той и къде свършвам аз. Предполагам, че ако песните, снимките и историите, които дразнят, са неговата странна лудост, то това е малка цена за такова удоволствие.

Той свършва силно, тръпнейки. Аз не изоставям и подскачам с всеки негов трепет. Когато свършва, той издава дълбок гърлен звук, който е толкова суров, животински и сексуален, че ако просто ме погледне, издавайки този звук, може да избухна в оргазъм.

Той ме държи. Мирише хубаво. Задрямвам.

Той отново започва с глупавите си истории.

— Не ми пука — откъсвам глава от гърдите му. — Спри да ми говориш! — покривам устата му с ръка. Той я избутва.

— Трябва да ти пука, Мак.

— Толкова ми писна от този свят! Не познавам „Мак“. Не ми харесват снимките ти. Мразя историите ти!

— Мак е името ти. Ти си МакКайла Лейн. Мак накратко. Това е коя си. Ти си шийте зрящ. Това е какво си. Отгледана си от Джак и Рейни Лейн. Те са твоите родители и те обичат. Нуждаят се от теб много. Алина е твоя сестра. Била е убита.

— Спри да говориш! Няма да слушам — затискам ушите си с ръце.

Той ги маха.

— Обичаш розово.

— Ненавиждам розово! Обичам червено и черно!

Това са цветовете на кръвта и на смъртта. Цветовете от татуировките по красивото му тяло, които покриват краката, корема, гърдите му и се вият отстрани на врата му.

Той ме превърта под себе си и обгръща лицето ми с дланите си.

— Погледни ме! Кой съм аз?

Тук има нещо. Забравила съм. Не искам да си спомня.

— Ти си моят любовник.

— Невинаги съм бил това, Мак. Имаше време, когато дори не ме харесваше. Никога не си ми се доверявала.

Защо ми говори лъжи? Защо иска да съсипе това, което имаме? То е сега. То е свършено. Няма студ, няма болка, няма смърт, няма предателство, няма ледени места, няма ужасяващи чудовища, които могат да откраднат волята ти и да те превърнат в нещо, което дори не можеш да разпознаеш и което те кара да се чувстваш засрамена, толкова засрамена! Има само удоволствие тук, безкрайно удоволствие.

— Доверявам ти се — казвам. — Ние сме еднакви.

Усмивката му е остра като нож.

— Не сме. Казвал съм ти го преди. Никога не прави тази грешка! Срещаме се в похотта. Но не сме еднакви. Никога няма да бъдем.

— Тревожиш се за неща, които нямат значение. И говориш твърде много.

— Ти ми взе торта за рождения ден. Беше розова. Аз я размазах в тавана.

Не знам „рождени дни“ или „торти“, затова не казвам нищо.

— Харесваш коли. Давам ти да караш моя вайпър.

Коли! Спомням си ги. Гладки, секси, бързи и мощни, все неща, които харесвам. Нещо ме дразни.

— Защо размаза тази „торта за рождения ден“ в тавана? — чакам отговора му и съм зашеметена от силното усещане за дежавю, сякаш съм чакала много отговори от моя звяр, а съм получила малко, ако изобщо съм получила някакви.

Той се вира в мен. Изглежда е стреснат, че съм задала такъв въпрос. Аз озадачих и себе си с него. Аз не задавам въпроси. Малко ме интересуват разговорите. Има само сега. Срегнах любовника си в деня, в който стана мой любовник. Какво ме интересуват неща, наречени торти и рождени дни? Но изглежда много искам отговора му и се чувствам странно празна, когато той не ми дава такъв.

— Аз съм Джерико Баронс. Кажете името ми!

Опитвам се да извърна лицето си, но ръцете му стискат като менгеме черепа ми и го държат неподвижен, пречейки ми да погледна встрани.

Затварям очи.

Той ме разтърсва.

— Кажете името ми!

— Не.

— Проклятие, няма ли да сътрудничиш?

— Не знам тази дума „сътрудничиш“.

— Очевидно — ръмжи той.

— Мисля, че си измисляш думи.

— Не си измислям думи.

— Измисляш си.

— Не.

— Да.

— Не.

Смея се.

— Жено, ти ме побъркваш — мърмори той.

Правим това често. Изпадаме в детински спорове. Той е упорит. Моят звяр.

— Отвори очи и кажи името ми!

Аз ги стискам още по-здраво.

— Членът ми ще се втвърди, ако кажеш името ми.

Очите ми се отварят.

— Джерико Баронс — произнасям сладко.

Той издава болезнен звук.

— По дяволите, жено, мисля, че част от мен иска да се запазиш такава.

Докосвам лицето му.

— Харесва ми каква съм. Харесва ми какъв си и ти. Когато ти... каква дума използва? Сътрудничиш.

— Кажи ми да те чукам!

Усмихвам се и се подчинявам. Върнахме се на територия, която ми е понятна.

— Не каза името ми. Изречи името ми, когато ми казваш да те чукам!

— Чукай ме, Джерико Баронс!

— От сега нататък ще ме наричаш Джерико Баронс всеки път, когато говориш с мен.

Странен звяр е. Но ми дава каквото искам. Предполагам, че няма да ме убие, ако правя същото.

И така, започваме ново съществуване. Аз го наричам Джерико Баронс, той ме нарича Мак.

Вече не сме животни. Имаме „имена“.

Сънувам неговата Алина и се будя с плач. Но в мен има нещо ново. Нещо студено и експлозивно зад сълзите.

Не знам как да го нарека, но ме кара да крача. Обикалям стаята като животно, каквото съм, удрям и чупя неща. Крещя, докато гърлото ми преграква.

Внезапно имам нови думи.

Ярост.

Гняв. Насилие.

Аз съм изтъкана от ярост, която някога е съществувала. Бих могла да опустоша земята с моята скръб и с моята лудост.

Искам нещо. Но не знам какво е.

Той ме гледа мълчалив.

Мисля, че трябва да е секс. Отивам при него. Той седи на ръба на леглото и ме придърпва да застана между краката му.

От удрянето на разни неща ръцете ме болят. Той ги целува.

— Отмъщение — казва тихо. — Те отнемат твърде много. Предаваш се и умираш или се научаваш да вземаш обратно. Отмъщение, Мак.

Килвам глава. Опитвам думата на езика си.

— Отмъщение.

Да. Това е, което искам.

Няма го, когато се събуждам, и преживявам лош момент, но после той е тук и е донесъл много кутии, някои от които миришат хубаво.

Вече не се съпротивлявам, когато ми предлага храна. Очаквам я. Храната е удоволствие. Понякога слагам неща върху тялото му и ги облизвам, а той ме гледа с тъмни очи и потръпва, докато свършва.

Той излиза и се връща с още кутии.

Седя на леглото, ям и го гледам.

Той отваря кутиите и започва да строи нещо. Странно е. Пуска музика от неговата шушулка за очи, която ме кара да се чувствам неудобно... млада и детински.

— Това е дърво, Мак. Ти и Алина сте правили всяка година. Не можах да намеря живо. Ние сме в Мрачна зона. Помниш ли Мрачните зони?

Клатя глава.

— Ти им даде име.

Клатя глава.

— Ами дваисет и пети декември? Знаеш ли какъв ден е?

Клатя глава.

— Днес е — подава ми книга. Има картинки на мъж в червени дрехи, на звезди, на люлки и на дървета с лъскави красиви неща по клоните.

Всичко ми изглежда доста глупаво.

Той ми подава първата от многото кутии. Там има красиви лъскави неща. Схващам смисъла. Извъртам очи. Стомахът ми е пълен и бих предпочела да правя секс.

Той отказва да се подчини. Препираме се. Той печели, защото има това, което искам, и може да го задържи.

Украсяваме дървото, докато звучат весели, идиотски песни.

Когато свършваме, той прави нещо, което кара милион малки ярки светлини да заблестят в червено, розово, зелено и синьо, и дъхът ми спира, сякаш някой ме е ритнал в стомаха.

Падам на колене.

Седя с кръстосани крака на пода и дълго време се взирам в дървото.

Имам още нови думи. Те идват бавно, но идват.

Коледа.

Подаръци.

Мама.

Тате.

Дом. Училище. „Тухларна“. Мобилен телефон. Басейн. Тринити. Дъблин.

Една дума ме тревожи повече от всички останали, взети заедно. Сестра.

Той ме кара да сложа „дрехи“. Мразя ги. Те са стегнати и дразнят кожата ми.

Свалям ги, хвърлям ги на пода и ги тъпча. Той ме облича отново в цветовете на дъгата, които са ярки и очите ме болят от тях. Харесвам черно. То е цветът на тайните и мълчанието. Харесвам червено. То е цветът на похотта и силата.

— Ти носиш черно и червено — ядосана съм. — Дори ги носиш върху кожата си — не знам защо той определя правилата и аз му го казвам.

— Аз съм различен, Мак. И аз определям правилата, защото съм по-голям и по-силен — той се смее. Има сила дори в този простичък звук. Всичко в него е сила. Възбужда ме. Кара ме да го искам непрекъснато. Дори когато е тъп и досаден.

— Не си толкова различен. Не искаш ли да бъда като теб?

Събличам стегнатата розова блуза през главата си. Гърдите ми се показват, подскачайки. Той се взира, после поглежда настрани.

Чакам да погледне обратно. Винаги поглежда обратно. Този път не.

— Не съм човек, който чака с нетърпение розови торти, не каза ли ти това? — ядосана съм. — Трябва да си щастлив, че искам черно.

Главата му се врътва рязко.

— Какво каза току-що, Мак? Кога ти казах това? Разкажи ми!

Не знам. Не разбирам какво казах току-що. Не помня такова време. Мръщя се. Главата ме боли. Мразя тези дрехи. Събличам полата, но оставям токчетата. Гола мога да дишам. Харесвам токчетата. Те ме карат да се чувствам висока и секси. Вървя към него, бедрата ми се полюшват. Тялото ми знае как да върви на такива обувки.

Той ме хваща за раменете и ме държи далеч от себе си. Не гледа тялото ми, само очите ми.

— Розови торти, Мак. Кажи ми за розовите торти!

— Не давам и миша петуния за розови торти! — крещя. Искам да погледне тялото ми. Объркана съм. Уплашена съм. — Дори не знам какво е миша петуния!

— На майка ти не ѝ е харесвало ти и сестра ти да ругаете. „Петуния“ е думата, която сте казвали вместо „задник“, Мак.

— Не знам думата „сестра“ също! — лъжа. Мразя тази дума.

— О, да, знаеш я. Тя е била твоят свят. Била е убита. И тя би искала ти да се бориш за нея. Тя би искала да се върнеш. Върни се и се бори, Мак! По дяволите, бори се! Ако само се бориш, както се чукаш, щеше да си излязла от тази стая в деня, в който те внесох.

— Не искам да излизам от тази стая. Харесвам тази стая — ще му покажа какво е борба! Изстрелвам се към него с порой от юмруци, зъби и нокти.

Неефикасна съм. Той е корав като планина.

Той ми пречи да нараня него или себе си. Препъваме се и падаме на пода. Внезапно вече не съм ядосана.

Просвам се върху него. Вътре, в гърдите ми боли. Изритвам обувките си.

Отпускам глава в ямката, където рамото му се среща с врата. Неподвижни сме. Ръцете му са около мен, силни, сигурни, безопасни.

— Тя ми липсва — казвам. — Не знам как да живея без нея. Има дупка в мен, която нищо не запълва — има и нещо друго вътре в мен, освен тази дупка. Нещо толкова ужасно, че няма да гледам в него. Уморена съм. Не искам вече да чувствам. Никаква болка, никаква загуба, никакъв провал. Само цветовете черно и червено. Смърт, мълчание, похот, сила. Тези неща ми дават покой.

— Разбирам.

Отдръпвам се и поглеждам към него. Очите му са потънали в сенки. Познавам тези сенки. Той наистина разбира.

— Тогава защо ме притискаш?

— Защото, ако не намериш нещо, с което да запълниш тази дупка, Мак, някой друг ще го направи. А ако някой друг я запълни, ще те притежава. Завинаги. Никога няма да бъдеш себе си.

— Ти си объркващ мъж.

— Какво е това? — той се усмихва едва. — Сега съм мъж? Вече не съм звяр?

Само така го бях наричала досега. Моят любовник, моят звяр.

Но бях открила нова дума — „мъж“. Поглеждам го. Лицето му като че трепти и се променя. За миг той е ужасно познат, сякаш съм го познавала някъде преди тук и сега. Докосвам го. Проследявам бавно арогантните му, красиви черти. Той обръща лицето си в дланта ми, целува я. Виждам форми зад него. Книги и рафтове, витрини с дрънкулки.

Ахвам.

Ръката му болезнено притиска кръста ми.

— Какво? Какво видя?

— Ти. Книги. Много книги. Ти... аз... познавам те. Ти си... — гласът ми секва. Знак, скърцащ на вятъра. Кехлибарени аплици. Огнище. Дъжд. Вечен дъжд. Звънче, което пее. Харесвам звука. Поклащам глава. Няма такова място или време. Разтърсвам по-силно глава.

Той ме изненадва. Не ме притиска с думи, които не обичам да слушам. Не крещи по мен, нито ме нарича Мак, нито настоява да говоря още.

Всъщност, когато отварям уста да говоря отново, той ме целува силно.

Дълбоко в устата ми езикът му ме кара да замълча.

Целува ме, докато вече не мога да говоря и дори да дишам, докато вече не ме интересува дали ще дишам отново. Докато забравям, че за миг не е бил звяр, а мъж. Докато картините, които ме тревожат, стават на пепел от жегата на похотта ни и изчезват.

Той ме отнася до леглото и ме хвърля на него. Усещам гняв в тялото му, въпреки че не знам защо.

Изтягам голото си тяло върху гладката коприна, наслаждавам се на усещането, сигурна в това, което наближава. Кое то той ще направи. Кое то ще ме накара да изпитам.

Той се взира в мен.

— Как ме гледаш само! Мамка му! Разбирам защо го правят.

— Кой прави какво?

— Фае. Превръщат жените в При-я.

Не харесвам тези думи. Те ме ужасяват. Аз съм похот. Той е моят свят. Казвам му го.

Той се смее, а очите му проблясват като нощно небе, надупчено от милиони звезди.

— Какво съм аз, Мак? — той спуска гладкото си силно тяло върху моето, сплита пръсти с моите и протяга ръцете ми над главата ми.

— Ти си моят свят.

— И какво искаш от мен? Кажи името ми!

— Искam те вътре в мен, Джерико. Сега!

Сексът ни е див, сякаш се наказваме един друг. Усещам как нещо се променя. В мен. В него. В тази стая. Не ми харесва. Опитвам се да го спра с тялото си, да го изблъскам назад. Не гледам тази стая, в която съществуваме. Не оставям умът ми да се скита отвъд стените. Аз съм тук, през повечето време той също и това е достатъчно.

По-късно, когато се нося като балон в щастливото, волно място, което е сумрачното небе преди сънищата, го чувам да си поема дълбоко дъх, сякаш се кани да говори.

Изпуска го.

Ругае.

Поема отново дъх, но пак не казва нищо.

Грухти и удря възглавницата си. Раздвоен е този странен мъж, сякаш едновременно иска и не иска да говори.

Накрая казва стегнато:

— Какво носеше на абитуриентския си бал, Мак?

— Розова рокля — мърморя. — Тифани си купи същата. Напълно съсипа бала ми. Но моите обувки бяха „Бетси Джонсън“. Нейните бяха „Стюърт Уейзман“. Моите бяха по-хубави — смея се. Това е смехът на някого, когото не познавам — млад и безгрижен. Това е смехът на жена, която не познава болка, никога не я е познавала. Искате ми се да познавах тази жена.

Той докосва лицето ми.

Има нещо различно в докосването му. Сякаш се сбогува, а аз познавам момента на паника. Но небето на сънищата ми потъмнява и луната на съня изпълва хоризонта.

— Не ме напускай! — мятam се в чаршафите.

— Не те напускам, Мак.

Знам, че сънувам, защото сънищата са дом на абсурдите, а това, което той казва после, е отвъд всеки абсурд.

— Ти ме напускаш, Момиче-Дъга.

[1] Непреводима игра на думи: iPod (преносимо устройство на Apple, на което се записва музика) и Eye-pod (шушулка за очи). — Б.пр. ↑

[2] Песен на Луис Армстронг. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Отново слушаме Tubthumping. Той ме кара да танцувам в стаята и да викам: „Повален съм, но отново се изправям. Няма да ме задържиш паднал“.

Той танцува с мен. Крещим си текста един на друг. Нещо в това да виждам този мъж, този голям, сексапилен, силен, а част от мен знае това — и много опасен и непредсказуем мъж, да танцува гол и да крещи, че никога няма да го задържат паднал, напълно ме погубва.

Чувствам се, сякаш виждам нещо забранено. Знам, без да знам как, че обстоятелствата, при които би се държал по такъв начин, са неизчислимо малко.

Внезапно започвам да се смея и не мога да спра. Смея се толкова силно, че не мога да дишам.

— Боже, Баронс — най-после казвам задъхано, — не съм знаела, че можеш да танцуваш. Или да се забавляваш, всъщност.

Той замръзва.

— Госпожице Лейн? — казва бавно.

— А? Коя е тя?

Той се взира в мен твърдо.

— Кой съм аз?

И аз се взирам в него. Съществува опасност тук и в този момент. Това не ми харесва. Искам да пеem още и му го казвам, но той спира музиката.

— Какво стана на Хелоуин, госпожице Лейн? — той изстрелва въпроса към мен и сега имам странното чувство, че ми го е задавал отново и отново дълго време, но аз го блокирам всеки път, щом ме попита. Отказвам дори да го чуя. И може би има десетки въпроси, които ми е задавал, а аз отказвам да чуя.

Защо ме нарича с това име? Аз не съм тя. Той повтаря въпроса. Хелоуин. От думата ме побиват тръпки. Нещо мрачно се опитва да изскочи в ума ми, да пробие повърхността, която държа спокойна и гладка със секс, секс, секс, и внезапно вече не се смея, а тялото ми трепери и костите ми са толкова меки, че падам на колене.

Стискам глава с ръце и я разтърсвам яростно.

Не, не, не! Не искам да знам!

Обстрелват ме образи: тълпа, която крещи и бушува неконтролируемо. Дъжд — хлъзгави, лъщящи, тъмни улици. Сенки, които се придвижват гладно в мрака. Червено ферари. Счупени стъкла. Горящи огънове. Хора, подкарвани в ада.

Място с книги и светлини, което пада в ръцете на врага. Това място е било важно за мен. Бях загубила толкова много, но поне имах това място.

Ужасно ястие. Оръжие, от което се нуждая и се страхувам. Хора се бунтуват. Тъпчат се един друг. Град гори. Камбанария. Килер. Мрак и страх. Най-после зора.

Светена вода се плиска, съска върху стомана.

Църква.

Изключвам. В сърцето и в ума ми се вдигат стени. Няма да отида там. Никога не е имало, няма и няма да има църква в моето съществуване.

Поглеждам към него.

Познавам го. Не му вярвам. Или аз съм тази, на която не вярвам?

— Ти си моят любовник — казвам.

Той въздъхва и разтрива челюстта си.

— Мак, трябва да напуснем тази стая. Навън е лошо. От месеци. Имам нужда от теб, трябва да се върнеш.

— Аз съм точно тук.

— Какво стана в... — той се пречупва, ноздрите му потрепват, един мускул играе на челюстта му — църквата?

Изглежда той не иска да чуе за станалото в църквата. Поне не повече, отколкото аз искам да знам за това. Ако сме на едно мнение, защо ме притиска?

— Не знам тази дума — казвам студено.

— Църква, Мак. Ънсийли принцове. Помниш ли?

— Не знам тези думи.

— Изнасилиха те.

— Не знам тази дума! — ръцете ми са стиснати в юмруци, ноктите ми ме нараняват.

— Те отнеха волята ти. Отнеха силата ти. Накараха те да се чувстваш безпомощна. Изгубена. Сама. Мъртва отвътре.

— Ти трябваше да си там! — ръмжа, но нямам представа защо. Никога не съм била в църква. Трепера силно. Чувствам се така, сякаш мога да избухна.

Той пада на пода на колене пред мен и сграбчва раменете ми.

— Знам, че трябваше — ръмжи той в отговор. — Колко пъти, мамка му, мислиш, че съм преживял отново онази нощ?

Удрям го силно с юмруците си. Удрям го и го удрям.

— Тогава защо не беше? — крещя.

Той не се съпротивлява на ударите ми.

— Сложно е.

— „Сложно“ е просто друга дума за „издъних се и си намирам оправдания“ — викам.

— Добре. Издъних се! — вика той в отговор. — Но се озовах затънал в Шотландия, защото ти ме помоли да отида и да помогна на проклетите, скапани МакКелтърови!

— И ето, намираш си оправдания! — гледам го бясна, предадена, а не знам защо.

— Откъде трябваше да знам? Всезнаец ли изглеждам?

— Да!

— Е, не съм. Ти трябваше да си в манастира. Или обратно в Ашфорд. Опитах се да те пратя у дома. Опитах се да те накарам да дойдеш в Шотландия. Никога не правиш това, което ти кажа. Къде беше малкият ти приказен принц? Защо той не те спаси?

— Не знам тези думи: приказен, принц — те прогарят езика ми. Мразя ги.

— Знаеш ги! В'лане. Помниш ли В'лане? Той беше ли там, Мак? Беше ли той в църквата? Беше ли? — разтърсва ме. — Отговори ми!

Когато не казвам нищо, той повтаря въпроса с онзи странен, многоспектърен глас, който понякога използва.

— Беше ли В'лане в църквата, когато те изнасилиха?

В'лане също ме предаде. Нуждаех се от него, а той не дойде. Клатя глава.

Хватката върху раменете ми отслабва.

— Можеш да го направиш, Мак. Аз съм тук. Сега си в безопасност. Няма проблем да си спомниш. Никога повече няма да могат да те наранят.

О, да, могат. Няма да си спомня и няма никога да напусна тази стая.

Тук има неща, които държат чудовищата настрана.

Нуждая се от тези неща. Точно сега.

Тялото му. Похотта му. Те изтриват всичко.

Избутвам го на пода, обезумяла от нужда. Той отговаря диво. Нахвърляме се един на друг, сграбчваме косите си, целуваме се, трием телата си едно в друго. Търкаляме се по пода. Аз искам да съм отгоре, но той ме прехвърля напред, разтваря ме. Вкусва ме и ме ближе, докато аз свършвам и свършвам, после ме отнася на леглото и ме покрива с тялото си. Когато се тласка в мен, в яда си аз тласкам, тласкам, тласкам обратно към него с онова магическо място в главата ми, защото ми е писнало да разбърква разни неща в мен. Мой ред е да разбъркам нещо в него и...

... ние сме в тялото му — и двамата, и убиваме жестоко, а членът ни е твърд, докато го правим. Никога не е било хубаво да убиваме преди. Не е било и лошо, но сега ободрява. Сега е сила, похот, да бъдеш жив. Децата са мъртви, жената студена, мъжът умира. Кости хрущят, кръв се плиска...

Той знае, че съм там. Избутва ме навън с такава жестокост, че напълно смачква моята магия. Благоговея пред силата му. Тя ме възбужда.

Сексът ни е примитивен.

Изтощава ме. Спя. Вече не знам коя съм.

Мислех, че съм животно.

Вече не съм сигурна.

Трудно е да се каже какво кара ума да подрежда нещата с внезапността на светкавица.

Започнах най-високо да ценя човешкия дух. Също като тялото, той се мъчи да се поправи сам. Както клетките се борят с инфекцията и побеждават болестта, духът също има забележителна издръжливост. Той знае кога е увреден и знае кога вредата е прекалено голяма, за да я понесе. Ако смята, че раната е непоносима, духът я обвива в пашкул по същия начин, по който тялото създава киста около инфекцията, докато дойде времето да се справи с нея. За някои хора това време никога не идва. Някои остават натрошени, завинаги счупени. Виждате

ги на улицата да бутат пазарски колички. Виждате ги сред редовните посетители по баровете.

Моят пашкул беше онази стая.

След като Баронс излезе — по-късно осъзнах, че често е излизал, докато спях, — започнах да сънувам.

Някои казват, че сънуването е друго място, на което отиваме. Че не го знаем като такова, защото не е физическа страна, която разпознаваме. Тя съществува в друго измерение, което човечеството още не е открило и на което не гледа с доверие.

Сънувах живота си на обратно.

Алина и аз играем, смеем се, тичаме хванати за ръце, преследваме пеперуди с мрежи, но не ги ловим, защото кой иска да хване пеперуда в мрежа? Те са твърде крехки, твърде нежни. Не искате да счупите крилата им. Като сестрите и любовта. Трябва да сте бдителни с безценните неща. Аз заспах по време на поста си. Не бях бдителна. Не чух подмолните течения в гласа и. Бях мързелива и невежа в своя щастлив розов свят. Мобилен телефон, изпуснат в басейн. Вълнички, които се разнасят по повърхността. Всичко е променено завинаги.

Аз съм скръб.

Сънувам родителите си, но те не са ни родители. Алина и аз сме деца на други хора, но нямам спомен за тях и за първи път се чудя дали някой не е отнел тези спомени от мен.

Аз съм предадена.

Сънувам Дъблин и първото Фае, което видях, и онази гадна стара жена — Роуина, която ми каза да ида да умирам на друго място, ако не мога да защита кръвната си линия, после ме остави сама, без да ми предложи и най-малката помощ.

Аз съм гняв. Не заслужавах това.

Сънувам Баронс и В'лане и съм похот, съчетана с подозрение, а тези две емоции са отрова.

Сънувам Лорд Господар, убиеца на сестра ми, и съм отмъщение. Но вече не горещо. Аз съм студено отмъщение, смъртоносният вид.

Сънувам Книгата, която е звяр, и тя казва името ми и ме нарича сродна.

Аз не съм.

Сънувам бърлогата на Малуш. Ям плътта на безсмъртни същества и съм променена.

Сънувам Крисчън и Дани, и манастира с шийте зрящи. О'Дъфи, Джейни, Фиона и О'Баниън, ловците и чудовищата, завладяващи улиците ми. После сънищата стават по-мрачни и по-забързани — като ударите, нанасяни от боксьор от световна класа, които натъртват мозъка ми и накълцват сърцето ми.

Дъблин потъва в мрак! Дивият лов! Миризмата на подправки и секс!

Аз съм в преддверието на църквата и около мен са Ънсийли принцовете. Те ме режат на части, изтръгват вътрешностите ми и ги пръскат по улицата, оставяйки черупка от жена, торба от кожа и кости. И ужаса от това. Боже, ужасът да се гледаш, докато всичко, което знаеш за себе си, бива изтръгнато и унищожено, не просто загубата на власт върху тялото ти, а власт върху ума ти, изнасилване в най-дълбокия, в най-пъкления смисъл на думата, но чакайте...

Има искра.

Вътре в тази изпразнена жена има място, което те не могат да докоснат. У мен има повече, отколкото те мислят. Нещо, което никой и нищо не може да ми отнеме.

Те не могат да ме пречупят. Няма да спра. Аз съм силна. И никога няма да си отида, докато не получа това, за което дойдох.

Може да бях изгубена за малко, но никога не съм изчезвала напълно.

Коя си ти, мамка му?

С тежко вдишване се изправям в леглото и очите ми се отварят — като съживяване, след като съм била мъртва и погребана в ковчег.

Аз съм Мак.

И се върнах.

ВТОРА ЧАСТ

Един от преподавателите ми по психология в колежа твърдеше, че всеки избор, който правим в живота, се върти около желанието ни да се сдобием с едно нещо — секс.

Привеждаше доводи, че е примитивен, неизменен биологически императив (по този начин извиняващ честата идиотщина на човешката раса?). Казваше, че от облеклото, което един човек избира сутрин, до храната, която купува, и забавленията, които търси, в самия корен на всичко е нашата истинска цел да привлечем партньор и да бъдем изчукани.

Мислех, че е задник, вдигнах ръка с перфектния си маникюр и му го казах с надменно презрение. Той ме предизвика да го оборя. Мак 1.0 не може.

Но Мак 4.0 може.

Със сигурност, голяма част от живота ни е свързана със секса. Но трябва да се издигнете високо и да погледнете на човешката раса от птичи поглед, за да видите голямата картина, нещо, което аз не можех да постигна, когато бях деветнайсетгодишна красавица в розово и перли. Потръпвам. Точно какъв тип партньор съм се опитвала да привлека тогава? (Не очаквайте да анализирам склонността на Мак 4.0 към черно и кръв! Разбирам го и нямам нищо против.)

Е, каква е голямата картина относно страстта ни към секса?

Не се опитваме да се сдобием с нещо. Искаме да се почувстваме живи, пламтящо

живи, да усетим нещо наелектризиращо, наситено. Добро. Лошо. Удоволствие. Болка. Дайте го — всичкото!

Предполагам, че за хора, които живеят на дребно, доста от тези неща може да се намерят в секса.

Но тези, които живеем мащабно, се чувстваме най-живи, когато удряме въздуха с юмрук и с хладна усмивка показваме на Смъртта среден пръст.

От дневника на Мак

ШЕСТ

Бях бясна.

Имах толкова много оплаквания, че не знаех откъде да започна.

Бях вбесена да вървя. Или по-скоро, вбесена да седя, оплетена в пурпурни чаршафи, които миришеха така, сякаш някой е провел сексмаратон.

Този някой бях аз.

И това ме правеше още по-бясна.

Точно когато мислиш, че животът е станал толкова скапан, че повече няма накъде, той става още по-скапан. Леле, Мак не получава правото да избира с кого да прави секс. Сбогом срещи, флиртове, създаване на онзи специален момент! Чукат ме до загуба на съзнание, а после, когато съм паднала толкова ниско, колкото е възможно, ме чукат, докато си върна разсъдък. Въпреки че и след милион години не бих признала такова нещо на този мъж, който без съмнение се чувстваше неопишимо самодоволен, че само със силата на сексуалността си ме е спасил от безмозъчното състояние, до което множество Ънсийли Секс-до-смърт-Фае трябваше да ме доведат с ритници и писъци.

Ако познавах достатъчно добре Джерико Баронс, той най-вероятно вървеше и се чувстваше така, сякаш неговият член е най-огромното, най-великолепното, най-съвършеното и най-важното нещо под слънцето.

Което... трепнах... бегло си спомнях да съм му казвала веднъж или два пъти. Е... може би няколко пъти.

Ръмжейки, дръпнах чаршафите върху гърдите си. Животното, което бях напоследък, не беше ме напуснало. То все още беше в мен и щеше да бъде винаги. Бях доволна. Приветствах неговата дива природа. Розовата Мак имаше нужда от добра доза диващина. Светът навън беше див.

Бях хладно доволна, че съм жива, доволна, че съм преживяла още един ден, без значение какви методи бяха използвани за постигането на тази цел. Също така кипях, бясна на всички, които бях

срещнала, и на всичко, което ми се беше случило от момента, в който напуснах Ашфорд, Джорджия.

Нищо не беше станало така, както бе планирано. Нито едно нещо. Убиецът на сестра ми трябваше да е човек — чудовище, което щях да изправа пред правосъдието или чрез ирландската Гарда, или със собствени методи. Не се предвиждаше да бъде впримчена в смъртоносна война между човешката раса и свръхестествена, свръхсексапилна, безсмъртна и предимно невидима раса като нещо малко повече от оръжие, което да бъде използвано от този, който успееше да открие как да ме манипулира най-ефективно. А това беше едва началото на многото, многото неща, които бяха тръгнали зле.

Като говорим за манипулативни копелета...

Какъв беше смисълът Баронс да направи татуировка на тила ми, ако не беше способен да я използва, за да ме намери, когато най-много ми трябваше помощ? Какъв беше смисълът В'лане да поставя името си на езика ми, ако в критичния момент нямаше да мога да го повикам? Не бяха ли Баронс и В'лане най-могъщите, най-опасните, най-ярките играчи от всички? Точно затова се бях съюзила с тях!

Но и двамата ме предадоха, когато най-много се нуждаех от тях. Бях разчитала на тях. Бях вярвала, че Баронс може да ме намери. Бях вярвала, че В'лане мигновено ще се появи, когато го призова. Бях вярвала, че инспектор Джейни може да ми помогне за определени проблеми. Тези тримата бяха степента на моята диверсификация^[1].

И кой ме беше спасил?

Дани. Тринайсетгодишно хлапе. Момиче.

Тя беше върхлетяла, беше ме изскубнала право от ръцете на ЛГ и ме беше отвела в безопасност.

Не, не в безопасност. Не съвсем.

Беше ме отнесла при Роуина, която ме бе заключила в килия и ме беше оставила сама, ужасно сама.

Да умра?

Имаше спомени от пленяването ми от ЛГ и от ранното ми затваряне в манастира, които не бяха достъпни. Те бяха в мен. Можех да ги усетя — дълбоки, мрачни, засекретени в ум, който е бил възприемчив, но неразбиращ. Не бяха точно спомени, защото спомените се подреждат от ум, който функционира, а моят не функционираше по време на тези травмиращи часове. Това бяха по-

скоро отпечатащи. Снимки — щракнати, но неразбрани. Подслушани разговори. Видени неща. Ще падне работа, за да ги измъкна от мръсотията в дъното на съзнанието си.

Но ще го направя.

ЛГ не беше очаквал да избягам.

Роуина не беше очаквала да живея.

— Изненада! — измърках. — Успях.

Отметнах чаршафа и скочих от леглото. Усещах тялото си добре. Беше по-гладко и по-силно, отколкото го помнех. Протегнах се и погледнах надолу, после примигнах, възхищавайки се от себе си.

Нямаше я мекотата, освен на гърдите и дупето. Прасци, бедра, ръце, стомах — всички те бяха усилены, с оформени гладки мускули. Свих бицепс. Имах такъв! Дълги нокти се забиха в дланите ми. Проучих ги. На Сауин бяха изрязани до кожа.

Точно колко дълго съм правила секс с Джерико Баронс? Колко време е отнело да се извае тяло, каквото беше моето, и да придобие (Дивата аз беше доволна да отбележи) тази много по-полезна нова физическа форма? Какво сме правили? Постоянни сексуални гимнастики ли?

Изключих тази мисъл. Имах твърде много спомени, които далеч не бяха мъгливи, а те събуждаха неописуемо противоречиви емоции.

Например: благодаря, че ме спаси, Баронс... твърде жалко, че ще трябва да те убия за това, че си правил подобни неща с мен и си ме видял такава.

Правила съм секс с Джерико Баронс.

Не просто секс. Невероятно груб, крайно интимен, напълно лишен от задръжки секс.

Бях правила всичко, което една жена може да прави с мъж. Бях боготворила всеки сантиметър от тялото му. А той ми беше позволил.

О, не, много повече от това. Той ентусиазирано беше участвал. Беше ме подстрекавал. Заедно с мен се беше гмурнал право в моята животинска лудост, беше отвърнал на всяко мое движение в тази мрачна, похотлива пещера, в която живеех.

Обърнах се да огледам голямото легло с копринените чаршафи. Беше точно типа легло, в което очаквах да спи Баронс. Орнаменти в стил Краля Слънце, с четири колони, застлано с коприна и кадифе, чувствено мъжко леговище.

На колоните имаше обшити с кожа белезници. Оплетох се в този спомен за минута, преди да успея да се освободя.

Дишах плитко, а ръцете ми бяха свити в юмруци.

— О, да, ще трябва да те убия, Баронс — казах хладно. Донякъде, защото за най-миниатюрната част от мига, докато гледах тези белезници, си представих как се качвам обратно в леглото и се преструвам, че още не съм излекувана.

А мислех, че взаимодействието с Баронс беше трудно преди. От деня, в които се срещнахме, поддържахме внимателно стена от неинтимност между нас и рядко се подхлъзвахме. Аз бях госпожица Лейн. Той беше Баронс. Тази стена беше превърната в пепел, без някой да ме попита. Бързо бяхме превъртели напред лентата от „официални и раздразнителни през повечето време“ до „да видим Мак гола — тяло и душа“, и то без грам напредък във вид на връзка по пътя. Баронс ме беше видял в най-лошата ми форма, в момент, в който съм била най-уязвима. В същото време той е притежавал пълен контрол. И след всичко това аз не бях научила и едно проклето нещо за него.

Бяхме толкова близки, колкото две човешки същества (е, ако пренебрегнем факта, че той не е такова) биха могли да бъдат. Сега, като добавка към съмненията, че е заредил Кълбото Д'жай със смъртоносни Сенки, преди да ми го отстъпи, за да го дам на шийте зрящите, и че е саботирал ритуала на МакКелтърови на Хелюин, защото иска стените между световите на Фае и на хора да паднат, аз знаех, че убиването го възбужда. Не бях забравила този просветляващ дребен детайл, който бях открила, докато ровех из черепа му. Той хвърляше нова жестока светлина върху момента, когато го видях да излиза от Ънсийли огледалото, носейки осакатеното, много мъртво тяло на млада жена.

Беше ли я убил просто за забавление?

Интуицията ми не го допускаше.

За съжаление, не бях сигурна колко струва интуицията ми, когато става въпрос за него. Ако бях научила едно нещо за Баронс, то беше, че да размишлявам относно него, е толкова безполезно, колкото да танцувам степ върху подвижни пясъци, без да виждам твърда земя наблизо.

Като стана дума за твърда земя...

Огледах се. Бях под нея. Мога да усетя с костите си кога съм под земята. Мразя да съм там. Мразя затворените пространства без прозорци. Все пак за известно време това място под земята беше моето пристанище в свирепата буря.

Какво беше станало с Дъблин, докато бях При-я и пълзах по пътя си обратно към здравия разум? Какво беше станало със света?

Как беше в Ашфорд? Бяха ли мама и тате добре? Някой беше ли взел Книгата? Какво ставаше навън с всички тези Ънсийли, които бяха на свобода? Беше ли добре Авийл — кралицата на Сийли, или Ънсийли се бяха добрали и до нея на Хелоуин? Тя беше единствената надежда, че Ънсийли някога биха могли да бъдат затворени отново. Трябваше ми жива. Къде беше В'лане? Защо не беше дошъл за мен? Беше ли мъртъв? За миг изпитах чиста паника. Може би все пак се беше опитал да ме спаси и това беше един от обърканите отпечатьци, а ЛГ беше взел копието ми и...

Пръстите ми се склучиха около празнината. О, Боже, къде беше копието ми? Древното Копие на Съдбата беше едно от двете единствени оръжия, за които се знаеше, че са способни да убият безсмъртните Фае. Спомних си как го хвърлих. Спомних си как изсъска и вдигна пара в основата на съда със светена вода.

Къде беше отишло после?

Възможно ли беше да лежи още там, в църквата? Можеше ли да имам такъв късмет?

Трябваше да си го върна.

След като си го върнех, можех да работя и по други въпроси. Като например да разбера как Ънсийли принцовете бяха успели да го обърнат срещу мен в критичния момент. Верни на Фае принципа, че Ънсийли не могат да докосват никоя от Сийли светините и обратното, те не бяха способни физически да го вземат от мен, но бяха успели да ме заставят да го обърна срещу себе си, бяха ме принудили да избирам между това да се намушкам с него или да го хвърля, като така се оставях напълно зависима от тяхната милост.

Не само че трябваше да си върна копието, трябваше да се науча как да го контролирам.

После щях да убия всяко Ънсийли, върху което можех да поставя Нулиращите си ръце. Щях да избия всички по пътя си чак до върха на командната верига, без да спирам, докато не сваля всички Ънсийли

принцове, ЛГ и може би дори самия Ънсийли крал. И всички Сийли също, с изключение на тези, които ми бяха нужни, за да възстановят реда в нашия свят. Беше ми писнало от ужасяващи, нечовешки красиви, склонни да убиват нашественици. Земята поначало е наша и въпреки че В'лане изглежда не признаваше този факт, това беше единственото важно нещо за мен. Те бяха лешояди, които са повредили своя собствен свят толкова лошо, че е трябвало да си намерят друг, а сега правеха същото и с нашия. Те бяха едни арогантни безсмъртни, които бяха създали безсмъртно извращение — Ънсийли двора, мрачното огледало на тяхната раса — и бяха изгубили контрол над тях на нашата планета. И кой плащаше най-високата цена за всички техни грешки?

Аз. Ето кой.

Щях да стана по-корава, по-умна, по-бърза, по-силна и да прекарам остатък от живота си, убивайки Фае, ако това беше нужно, за да върна моя свят в състоянието, в което беше.

Може в момента да нямах копието, но бях жива и бях... различна. Нещо безвъзвратно се беше променило в мен. Усещах го.

Не бях съвсем сигурна какво беше то. Но ми харесваше.

Претършувах стаята, преди да я напусна, в търсене на оръжия. Нямаше никакви.

Освен набързо сглобения душ в единия ъгъл, помещението беше изпълнено с мои принадлежности, които държах в книжарницата.

Където и да бяхме сега, в усилията си да възстанови паметта ми Баронс доста се беше потрудил да пресъздаде света на красивата в розово Мак. Беше облепил стените със снимки на родителите ми, на Алина и на нас двете как играем волейбол с приятели на плажа у дома. Шофьорската ми книжка беше закачена на абажура до снимката на мама. Дрехите ми бяха окачени из цялата стая, не просто дрехи, а тоалети, допълнени с подходящи чанти и обувки. Розови лакове във всички нюанси, някога произвеждани от О.Р.1., бяха подредени върху един рафт. Модни списания покриваха пода, заедно с едни други, които наистина се надявах да не бяхме гледали заедно с него. Свещи с аромат на праскова и сметана (любимите на Алина) покриваха всяка повърхност. В стаята имаше десетки лампи и светеща коледна елха.

Раницата ми не се виждаше никъде, но Баронс очевидно беше разчитал да си върна разума, защото имаше една нова — кожена,

натъпкана с батерии, светодиодни лампи и един Мак-Ореол. Беше използвал черен шлем, за да го направи. Всички лампи бяха черни, освен две. Предполагам, е решил, че ще надживея розовото, ако оцелея. Все още харесвах розово. Винаги щях да харесвам розово. Но в мен вече нямаше нищо розово. Може да се бях върнала, но сега бях черна Мак.

Нямаше нищо полезно тук. Взех бърз душ — миришех на Джерико Бароне от главата до петите, облякох се, закопчах МакОреола на главата си, включих светлините му и се отправих към вратата.

Бях заключена вътре.

Отне ми по-малко от минута да избия вратата с ритници. Вече не просто имах мускули, имах друг полезен инструмент в новата си черна кутия с инструменти — ярост.

Баронс изглежда планира всичко. Искам да съм като него.

Бях в мазе.

Намерих пушките в сандъци, складирани до оглушително шумните генератори, които захранваха стаята, в която бях живяла, до това, което приличаше на запас с гориво за една година.

Имаше десетки сандъци с пушки и два пъти по толкова сандъци с амуниции. Изглеждаше ми малко рисковано да се държат толкова много боеприпаси до толкова много гориво, но коя бях аз, за да съдя? Просто бях доволна, че всичко беше там. Седнах на един сандък, проучих различните оръжия и накрая се спрях на едно полуавтоматично, с по-късо дуло от останалите. Приличаше на „Узи“ с няколко малки разлики.

Преди адът да се изсипе на Хелюин, бях проучвала в интернет огнестрелните оръжия и се бях мъчила да накарам Баронс с безкрайните му връзки да ми купи едно. Това, което избрах, беше ЛОС — лично оръжие за самоотбрана. Идеално за жена с моя ръст. Лесноуправляемо, силно ефективно, твърде незаконно. Можех да стрелям с него дори от легнало положение. Възнамерявах да се упражнявам да стрелям от всяка възможна позиция. Със стрелба може да не се убива Фае, но бях готова да се обзаложа, че ще забави непресяващите.

Натъпках пачки с патрони в раницата, навсякъде, където се събираха, после напълних ботушите и джобовете на новото черно кожено яке, което беше точно моя размер и което бях намерила окачено

на стол. Подразни ме, че Баронс беше взимал модни решения вместо мен, но не достатъчно, за да изглупея. Това яке ми трябваше. Бях съвсем сигурна, че в Дъблин е зима, а късния октомври вече беше студено.

Изгубих много време да търся копието си в мазето, защото познавах Баронс достатъчно добре, за да съм наясно, че би го реквизирил, ако му е било възможно. Когато не го намерих, изключих възможността да е още в църквата. Щеше да е проверил там. Което значеше, че някой друг беше прибрал копието и раницата ми. Трябваше да знам кой.

Открих два сандъка с протеинови закуски и се заредих с няколко. Както казах, Баронс планираше всичко.

Но не бях сигурна, че е планирал едно нещо.

Че неговият ОС детектор (този, за който беше хвърлил толкова усилия да върне към разума, за да може да ме използва още веднъж да търся безценните му Предмети на силата) нямаше да се навърта наоколо.

— Благодаря — казах на празната къща, — но аз поемам оттук!

Освен това, доколкото го познавах, вероятно беше подобрил дамгата на тила ми, докато съм спала почти в безсъзнание след някой от етапите на сексмаратона ни. Или пък е сложил нова, подобрена версия, някъде другаде върху мен. Не се съмнявах, че Баронс би могъл да ме намери по един или друг начин. Той не беше от типа — какъвто и да бе той, който някоя жена би могла да разкара, ако той самият няма намерение да се разкара.

Вървах из тихата къща, която беше натъпкана с мебели, покрити с прашни чаршафи, и пристъпих навън през предната врата. Къщата беше построена върху възвишение с добра гледка към квартала. Бях прекарала толкова време да шофирам из Дъблин в търсене на Шинсар Дъб, че доста добре познавах града. Бях в северните предградия. Зората изпъстри хоризонта и първите лъчи на слънцето се спуснаха косо над морето от сиви покриви.

Усмихнах се.

Беше началото на чисто нов ден.

[1] Влагане на капитали в различни предприятия. — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Защитите ме хвърлиха на задника ми в мига, в който се опитах да напусна собствеността.

— Ох! — отскочих като гумено топче от тухлена стена и се приземих на моравата. Или по-скоро на това, което беше останало от нея — пръст. Бях в Мрачна зона. Не зимата, а Сенките бяха лишили двора от живот. Майката природа оставя трева дори в най-суровите си моменти. Сенките не оставят нищо. Баронс сигурно ме е довел тук, след като вече са били завзели квартала. Какъв по-добър начин да скриеш оръжие от врага от този да го държиш дълбоко в неговата територия? Особено след като изглежда са постигнали мълчаливо съгласие да се оставят на мира.

Беше вече достатъчно светло за моя МакОреол, а и подозирах, че Сенките, опустошили този район, са се преместили към по-плодородна земя, затова го свалих, закачих го на раницата си и разтрих глава. Защитите почти бяха разцепили черепа ми. Кътниците ме боляха, усещах дори скалпа си натъртен. Не бях ги видяла. Присвих очи. Неясни сребърни руни блестяха на пътеката, която се бях опитала да пресека. Защитите са подли неща, често трудно се виждат, а тази сутрин тънкият слой скреж беше направил това двойно по-трудно. Но след като вече знаех къде са, можех да различа издайническото трептене на умелата работа на Баронс да изчезва на изток и на запад около къщата. Знаех, че е педантичен, но все пак обиколих периметъра в търсене на пролука.

Нямаше.

Реших, че това, че защитите ме бяха отблъснали толкова яростно, вероятно е аномалия. Баронс пазеше нещата отвън. Никога не беше пазил вътре, мен. Стъпих на леко заледената пътека, но на друго място.

Полетях отново назад, зъбите ми вибрираха, ушите ми звънтяха.

Седнах и изръмжах. Какво нахалство! Ако преди не бях решена да напусна, вече бях.

— Той пази също така и мен отвън, МакКайла. Инак щях да дойда за теб много отдавна.

Гласът на В'лане предшествахше появата му. В един миг гледах смръщено въздуха наоколо, в следващия — коленете на В'лане. Задържах погледа си там известно време. Една жена би се чувствала малко ужасена след това, което аз бях преживяла... не че аз се чувствах така, просто някоя друга жена би могла.

В'лане е Сийли, един от предполагаемите „добри“, ако някой от Фае би могъл да бъде наречен така, но все пак е Секс-до-смърт-Фае, също като господарите на убийствената похот, които наскоро ме бяха превърнали в най-низкия общ знаменател. Всички от кралските домове, независимо дали от светлия двор или от тъмния, могат да превръщат хората в При-я със секс. И също като своите по-тъмни, смъртоносни Ънсийли братя В'лане (когато е в естествения си блясък) е твърде красив, за да бъде гледан от човек директно. Аз не съм изключение. Мрачните принцове бяха накарали очите ми да кървят. В'лане също би могъл, ако иска.

От деня, в който го срещнах, използваше своя смъртоносен сексмагнетизъм върху мен в различни степени, но вече знаех точно колко „нежна“ е била неговата принуда, сравнена с това, което би могъл да направи в усилията си да ме накара да проследя Шинсар Дъб. Имахме продължителен спор каква форма да приема в мое присъствие. Той винаги пускаше твърде много сексуално обаяние, а аз винаги настоявах да го „заглуши“.

Вдигнах поглед към неизбежно съвършеното лице на Сийли принца, подготвяйки се за удара.

Нямаше такъв.

Той стоеше пред мен, а всяка частица от неговата смъртоносна дарба беше заглушена. За първи път, откакто го бях срещнала, бях способна да го гледам директно, да попивам неговото нечовешко, невероятно съвършенство, без да бъда засегната от него. В'лане изглеждаше толкова близо до представата за мъж, колкото би могъл. Носеше дънки, ботуши и свободна ленена риза, наполовина разкопчана. Очевидно не беше засегнат от мразовитото време или пък беше причината за него. Фае могат да повлияят на времето с настроението си. Красивото му мускулесто златно тяло не беше посъвършено от това на кой да е обработен с фотошоп модел. Дългата му златна коса вече не блестеше с дузина прелъстителни, неземни отсенки. Безупречно симетричните му черти можеха да украсят всяка

корица на списание. Единственият аспект от неговата Фае природа, който беше запазил, бяха онези бездънни, древни, шарени очи. Все още беше страхотна гледка — загорял, секси мъж с неземни, блестящи очи. Но аз нямах пристъп на диво желание да разкъсам дрехите си, не чувствах гъдела на похотта, нито дори най-слабото усещане за омекване на коленете.

И го беше направил без дори да се наложи да помоля.

Нямах намерение да му благодаря. Беше най-малкото, което можеше да направи, след това, което неговата раса ми беше причинила.

Той ме изучаваше, докато аз изучавах него. Очите му се свиха леко, после се разшириха незабележимо, което на човешко лице би изглеждало като съвсем малка промяна, но на Фае представляваше изражение на удивление. Учудих се защо. Защото оцелях? Шансовете ми наистина ли са били толкова малки?

— Наблюдавах тези защити и усетих смущението. Радвам се да те видя, МакКайла!

— Благодаря за спасението — казах студено. — Много мило да се появиш, когато имах нужда от теб. О, чакай! — казах и се засмях кратко. — Сега си спомням. Ти не се появи. Всъщност, името ти се разби и изгоря, когато се опитах да го използвам.

Ако не беше поставил името си на езика ми, онази нощ нямаше да съм толкова безстрашна. Бях подлъгана да изпадна в самозаблуда, че един Сийли принц ще бъде на мое разположение, стига да щракна с пръсти, за да Пресее и да ме изведе мигновено в безопасност. Това ме беше накарало да се чувствам непобедима в момент, в който това беше лоша идея. А когато той ми трябваше най-много, не бях успяла да го повикам. По-добре никога да не бях разчитала на него. Трябваше да държа Дани до себе си в онази нощ. Тя можеше да ме измъкне бързо в безопасност.

Той протегна ръце с дланите нагоре и наведе глава в жест на раболепие.

Изсумтах. Самодоволният Сийли принц скланяше глава пред мен?

— И хиляди извинения не могат да изкупят злото, което е било позволено да ти причинят братята ми. Отвращава ме това, че си била...

— той замълча и наведе още по-ниско глава, сякаш не можеше да се принуди да продължи.

Беше напълно човешки жест.

Не му повярвах ни най-малко.

— Е? — вдигнах се от земята и изтупах новото си кожено палто. Какво е твоето извинение, че ме провали на Хелюин? Бароне каза, че е бил заседнал в Шотландия. Всъщност, каза, че било „сложно“. Беше ли сложно, В'лане? — попитах сладникаво и прехвърлих оръжието си отзад през рамо. То се удари в раницата ми. Хареса ми солидната, успокояваща тежест на оръжието и боеприпасите ми.

Той трепна от тона на гласа ми, без да пропусне арсеника в захарта. Докато аз бях заета да съм При-я, В'лане очевидно беше разширявал спектъра си от човешки изражения. Но все пак тези изражения бяха различни от онова, първото. Бяха твърде надути за Фае. Шарените очи срещнаха моите.

— Извънредно.

Пъхнах палци в джобовете на дънките.

— Продължавай! — усмихнах се. Нищо, което би могъл да каже или да направи някога, нямаше да ме накара да се доверя отново на нещо толкова мистично, и по същество дефектно, като името на Фае, закрепено на езика ми. Но исках да видя докъде ще стигне, за да си върне моята благосклонност.

— Авийл е основният ми приоритет, МакКайла. Знаеш го. Без нея всичко останало е маловажно. Без нея стените никога няма да могат да бъдат съградени отново. Единствена тя е нашата надежда за възвръщането на Песента на Сътворението.

Фае бяха матриархални и само Сийли кралицата владее Песента на Сътворението. Знаех много малко за Песента, само това, че от нея са били изковани стените на затвора на Ънсийли преди стотици хиляди години. Грубо, преди шест хиляди години, когато била договорена Спогодбата между нашите раси, разделяща частите на планетата, Авийл използвала продължение на тези древни стени, за да раздели света на Фае от човешкия. За съжаление, намесата ѝ отслабила стените на затвора и позволила на Даррок — Лорд Господар, да разруши всичките на Хелюин.

И защо Авийл не ги е изпяла обратно?

Защото в типичния за Фае стил на скрити борби Ънсийли кралят убил отдавнашната Сийли кралица, преди тя да успее да предаде знанието си на следващата. Авийл, последната от дълга поредица кралици, господстващи с отслабени сили, нямала представа как да изпее Песента на Сътворението. Те имаха нужда от мен — изключителен ОС детектор, за да намерят единствената останала следа към пресъздаването на Песента — Шинсар Дъб, смъртоносна книга, която съдържа цялата черна магия на Ънсийли краля. Кралят бил близо до откриването на Песента, когато смъртната му наложница се самоубила, а той изоставил експериментите си, с които създал мрачната половина от расата на Фае.

— И само аз мога да намеря Книгата, която ѝ е нужна, за да го направи — казах студено. — Та кой е заменим?

Очите му се свиха съвсем леко и той погледна встрани. Розовата Мак нямаше дори да забележи. Но аз вече не бях такава. Гръбнакът ми се опъна и аз го приближих — нос до нос на линията на защитата. Ако можех да се пресегна през нея и да го сграбча за гърлото, щях да го сторя.

— О, Боже! Ти всъщност си го обмислил и си решил, че аз съм заменима! Знаел си, че съм в беда и не си ми помогнал! — изръмжах. — Вярвал си, че ще оцелея. Или си решил, че ще бъда дори още полесна за ползване, ако съм При-я?

Очите му блеснаха.

— Не можех да бъда на две места едновременно. Бях принуден да избирам. Кралицата нямаше да преживее нощта. Беше наложително тя да оцелее.

— Кучи син! Знаел си, че те идват за мен.

— Не знаех.

— Лъжец!

— Когато научих какво са планирали, беше твърде късно, МакКайла. Въпреки силите ми не успях да провидя колко опасен е станал Даррок. Никой от нас не го предвиди. Вярвахме, че стените ще отслабнат още на Саун, дори вярвахме, че още Ънсийли ще избягат, но не допускахме, че Даррок ще успее да срине стените напълно. Той не само постигна немислимото, а успя изцяло да блокира цялата Фае магия така, както унищожи вашите човешки енергийни системи. За известно време през онази нощ никой от нас не можеше да Пресява.

Никой от нас не можеше да променя форма. Никой от нас не можеше да черпи от магията, която е наше рождено право. Бях принуден да отнеса кралицата си до ново скривалище на човешки — той изплю подигравателно думата — крака.

— Докато аз лежах на своя човешки задник, а твоите приказни — този път аз изплюх подигравателно думата — братя ме чукаха до пълно безумие и едва не ме убиха.

— Но не успяха, МакКайла. Но не успяха. Запомни го! Ти си достойна за кралица по право.

— Значи краят оправдава средствата? Така ли мислиш?

— А не е ли така?

— Аз изстрадах — скръцнах със зъби. — Ужасни, неописуеми неща.

— И все пак сега стоиш тук. Лице в лице с един Сийли принц. Това е впечатляващо за човек. Може би ставаш това, което трябва да бъдеш.

— Това, което не ме убива, ме прави по-силна ли? Това ли мислиш, че трябва да извлека от случилото се?

— Да! И се радвай!

— Нека ти кажа нещо! — хванах яката на ризата му. — Това, на което ще се радвам, е денят, в който последният от вас бъде мъртъв.

Той стана странно, напълно неподвижен.

Разтърсих го. Не помръдна.

Примигнах, тогава схванах. Беше вцепенен. Бях го Нулирала. Нулирането е рядък талант на шийте зрящ и според Роуина аз съм последният жив Нул. Мога да вцепеня Фае само с докосване на ръцете си. Мога да го включа и изключавам по същия начин, по който Фае принцове могат да контролират смъртоносния си еротизъм. Дори не бях помислила за Нулиране, но очевидно враждебността ми спрямо неговата раса по принцип беше се приела като намерение да Нулирам. След като вече се бе вцепенил, го ударих няколко пъти, изливайки яда си към всички Фае.

После се фокусирах върху центъра си на шийте зрящ и го принудих да се отпусне.

По свършената му челюст един мускул заигра. О, да, беше подновил човешките си жестове.

— Не беше необходимо да ме удряш.

Опа! Бях забравила, че бяха просто вцепенени, когато ги Нулирам, но в съзнание. О, ами!

— Но със сигурност се почувствах добре.

— Браво, МакКайла! — каза той стегнато.

— За това, че те вцепених ли? Правила съм го и преди.

— Това не си — той погледна надолу към ръката ми.

Аз също погледнах натам. После надолу, към краката си.

Бях преминала линията на защитите. Бях я прекрачила, без дори да го осъзная. И не само това. Държах за яката Сийли принц и дори нямах спомен от възбуда. Независимо каква форма беше приемал В'лане преди, никога не бях стояла толкова близо до него, без да се боря с неустойчивия импулс да правя секс с него точно тогава и точно там дори когато той беше заглушен толкова — според него, — колкото би могъл да бъде.

Облегнах се на него, притиснах се до съвършеното му Фае тяло. Той мигновено се прилепи към моите форми, плъзна ръце около мен, отпусна лице в косата ми. Беше твърд, готов.

Аз не усетих нищо.

Отдръпнах се и погледнах нагоре. Отново видях краткото свиване и разширяване на очите му. Удивление. Защо? Какво го беше удивило, когато ме видя? Че съм се възстановила от състоянието си на При-я? Или нещо повече — нещо буквално невъобразимо за него?

Повдигнах се на пръсти, дръпнах главата му надолу и го целунах. Отговорът му беше мигновен и съдържаше всяка частица от сто и четиридесет хиляди години сексуален опит... но нито грам от неувимото, смъртоносно качество на Секс-до-смърт-Фае.

Избутах го и се вгледах в него. Усещах силна сексуална възбуда да се излъчва от него, но не повече отколкото от кой и да е мъж. Отново заигра мускул на челюстта му. Възможно ли беше да не се заглушава? Бях чувала, че ако поемеш определени отрови и не умреш, придобиваш имунитет. Бях ли изпила достатъчно отрова от Фае?

— Отзаглуши се! — настоях.

— Аз. Не. Съм. Заглушен.

Колко вбесен звучеше!

— Лъжеш! — можеше ли да е истина? Дали всичко, което бях преживяла, не ме беше имунизирало срещу сексуалната принуда на Фае?

— Не, МакКайла.

— Не ти вярвам — нямаше отново да бъда успокоена до глупост да вярвам в нещо, което не е истина, за да бъде използвано срещу мен.

— Аз също не бих повярвал. Никой човек не се е връщал, след като е направен При-я, и въпреки че се радвам за възстановяването ти от това, което ти беше причинено, не съм щастлив, че сега трябва да се състезавам за теб без обаяние, без величието на рожденото ми право. Те бяха Ънсийли, МакКайла, най-нечистите от нечистите, най-мрачните от моята раса, извращенията. Аз съм Сийли и ние сме неизмеримо различни. Надявах се някой ден, когато ми се довериш, да ми позволиш да споделя с теб екстаза да бъдеш с някого като мен. Без болка, МакКайла, и без цена. Сега това не може да се случи.

Нямаш представа колко прелестно можеше да бъде преживяването, а вече никога няма да разбереш.

— Глупости! — казах. Игри отвъд игрите. Това беше вече целият ми живот. Лъжеше ли ме само за да може да ме хване в засада, когато най-малко очаквам?

— Ти изстрада пълната, незаглушена сила на трима Ънсийли принцове. Те са били в теб. Невъзможно е да се предскаже всичко, което може да са ти причинили.

— Четирима — озъбих се. — И не ми напомняй къде бяха! Пределно съм наясно.

Очите му се свиха до малки цепки и блеснаха с нечовешки огън.

— Четирима? Имало е четирима? Кой беше четвъртият? Баронс? Кажи ми!

Трепнах. Тази мисъл не ми беше хрумнала. Четвъртият, който беше останал скрит от мен, беше четвъртият Ънсийли принц. Нали? Четвъртият беше Фае. Нали? Всичките ми способности на шийте зрящ бяха напълно умъртвени от яденето на Ънсийли плът предишната нощ. Бях го направила заради увеличената сила на Фае, за да мога да избягам от бунтовете и да стигна до безопасно място. Честно казано, не можех да се закълна, че четвъртият беше Фае. Можех само да кажа, че беше силно сексуален.

Защо беше запазил лицето си скрито? Единственото, което бях видяла от него, беше кожа, мускул, татуировка.

Татуировка.

— Не би могъл да е Баронс. Той беше в Шотландия онази нощ.

Гневът на В'лане замрази въздуха. Температурата падна толкова рязко, че следващото вдишване прогори дробовете ми.

— Не през цялата нощ, МакКайла. Ритуалът на Келтърови за поддържане на стените между световите беше саботиран. Каменният кръг, в който се извършват свещените ритуали от деня, когато беше договорена Спогодбата между моята кралица и вашия човек Келтар, беше унищожен, изместен от свят на Фае. Баронс е видян за последно в полунощ на Саун. Лесно би могъл да стигне до Дъблин преди изгрев.

Ох! Тогава защо не беше дошъл за мен незабавно? Защо не ме беше проследил по дамгата, която беше поставил на тила ми, и не ме беше спасил? Освен това, колко време му беше отнело да ме спаси от ада ми в манастира? Спомените ми от тези ранни дни бяха силно замъглени.

— Бароне не се мотае с Ънсийли или с ЛГ. Те не го харесват повече от теб.

— Нима? — шарените очи на В'лане се присмиваха.

— Напомни ми — казах с язвителна сладост — защо е така? — Никога не ми беше казвал и не мислех, че ще ми каже и сега. Но аз щях да открия по един или друг начин. Щях да открия всичко по един или друг начин.

Трябваше да обмисля това, което казваше В'лане. В моя непредсказуем, често необясним свят трябваше всичко да обмислям. Баронс не само имаше някакво споразумение със Сенките, той имаше огромно количество знания за невиджаната от хора, защото винаги е била затворена, Ънсийли половина от расата на Фае. Той беше много по-стар, отколкото можеше да бъде човек, и наскоро го бях хванала да излиза от Среброто, което държеше в кабинета си в книжарницата, а в ръцете си носеше жена, която беше жестоко убита.

Каква евентуална причина можеше да има Баронс да ме превърне в При-я, а после да ме върне? Заради възможността да се направи на герой? За да се втурне и да спаси положението, надявайки се да си осигури сляпата ми вяра веднъж и завинаги? Не само че не беше станало, но защо просто не ме беше оставил При-я и не ме беше използвал? Можеше да спре по средата с усилията си да поправи разсъдъка ми, да ме остави в умствено увреденото, но все пак функционално състояние на При-я за неограничено време, а аз щях да

върша всичко, което поиска, за да продължа да получавам секс. Щях да се влача из целия свят в търсене на Мрачната книга, роб на всяка негова заповед.

Но не го беше направил. Беше ме върнал. Беше ме освободил.

— Какво иска Баронс, МакКайла? — попита В'лане тихо.

Същото, което и В'лане, и всички останали, които бях срещала, откакто пристигнах в Дъблин. Шинсар Дъб. Но нито Баронс, нито аз можехме да я докоснем. Аз можех да я проследя, а той вярваше, че имам потенциала да сложа накрая ръка на нея с точното обучение.

Не вярвах Баронс да е бил четвъртият. Това не беше неговият начин. Но може ли да е било неговата идея за „точното обучение“? Докъде би стигнал Баронс, за да получи това, което искаше? Той беше наемник до мозъка на костите си, постоянно ме тласкаше, опитваше се да ме направи по-корава, по-силна. Опитваше се да ме превърне в каквато трябваше да бъда, за да правя това, което той искаше да правя.

Вече имах имунитет към Секс-до-смърт-Фае. Можех да минавам през защити. Бях по-могъща, което можеше да се постигне само като ме прекарат през нещо, което или щеше да ме убие, или да ме направи по-силна. Опитно поле — умри или се развий!

Беше твърде ужасно за мен да размишлявам върху това.

— Може би четвъртият си бил ти, В'лане. Откъде да знам, че не си?

Кожата ми се заскрежи. Когато потреперих, кристалчета лед паднаха в малка снежна буря на пътеката.

— Бях с моята кралица.

— Така казваш ти.

— Никога не бих те наранил.

— Постоянно ме манипулираш сексуално.

— Само в границите на приятното.

— Според кого?

Лицето му се стегна.

— Ти не разбираш моята раса. Сийли и Ънсийли не търпят съществуването на другите. Ние не се съгласуваме. Дори сега се бием, както преди толкова много време.

— Така казваш ти.

— Как мога да успокоя ума ти, МакКайла?

— Не можеш — не можех да се доверя на никого. Не можех да разчитам на нищо, освен на себе си. — Не знам кой е бил четвъртият онзи ден, но ще разбере. А когато разбере... — пресегнах се за утеха към оръжието си и се усмихнах студено. С оръжие на Фае или с човешко, щях да получа отмъщение.

— А, да, променила си се — очите на В'лане се свиха, изучавайки ме. — Възможно ли е? — промърмори той.

— Какво? — настоях. Не ми харесваше как ме гледа. Очарованието в очите на Фае никога не е на добро.

— Да ме видиш. Вярвам, че можеш — беше ли това неохотно уважение в гласа му? Той потрепна и внезапно стана нещо друго.

Бях видяла образ, подобен на този, който ми показва той, онази сутрин в църквата, когато тримата Ънсийли принцове ме бяха обградили, преминавайки от форма във форма. Мозъкът ми не беше способен да обработи видяното и бях предположила, че е сложно състояние на съществуване, което имаше повече измерения, отколкото човек би могъл да разбере.

За разлика от Ънсийли принцовете, В'лане не продължи да преминава от форма във форма. Той прие една статична. Поне мисля, че беше статична. Не беше промяна. Застой и промяна — така Фае определят всичко. Например, ако човек умре — или както те казват „спре да съществува“, техните представи изобщо не възприемат загубата на живот, просто възприемат „промяна“. Те са студени копелета.

Очите ми виждаха В'лане, но мозъкът ми не можеше да го определи. Измислили сме само думи, от които се нуждаем, а никога не сме виждали такова нещо. Енергия... но многоизмерна? Не разбирам нищо от измерения, само малкото, което научих в училище за пространство, време и материя. Умът ми се напъна да улови това, което беше пред очите ми... увеличи се... едва не се разцепи на две от опита да приравни образа с някоя относителна рамка, която разбирах. Не можех да намеря такава и колкото повече търсех и се провалях, толкова повече обезумявах, което на свой ред ме караше да продължа да търся, което пък на свой ред ме правеше още по-обезумяла. Това беше бързо ескалираща затворена верига. „Спри да се бориш! — казах си. — Спри да се опитваш да определиш и просто виж!“

Напрежението отслабна. Вгледах се.

— Ти ме разбираш в истинската ми форма. Смъртните не могат да го направят и да запазят ума си цял. Той се разчупва. Много добре, МакКайла. Не си ли струваше? Не би ли го направила отново?

Жлъч се надигна в гърлото ми. На цената на част от душата ми? Това ли мислеше той? Че ако ми беше дадена възможност за избор, аз щях да избира да премина през това, което стана на Саун? Че щях да избира Дъблин да падне, стените да се срутят, всички Ънсийли да бъдат освободени, да бъде изнасилена и превърната в животно, което е трябвало да бъде спасено първо от Дани, после от Баронс?

— Никога нямаше да го избира! — не бях страдала само аз. Колко ли хора бяха избити в онази нощ и след това?

Той се беше върнал в човешката си форма.

— Нима? За такава сила? Имаш имунитет към мен — към един Фае принц. Непроницаема за сексуално обаяние. Можеш да се взираш в истинската ми форма, без умът ти да се разкъса. Можеш да преминаваш през защити. Чудя се какво още можеш да правиш сега. В какво създание се превръщаш.

— Не съм създание. Аз съм човек и се гордея с това.

— Ах, МакКайла, само глупак би те наричал все още човек — той изчезна, но гласът му се задържа. — Копието ти е в манастира... принцесо — смях затанцува из въздуха.

— Не съм и принцеса! — сопнах се, после се намръщих. — И откъде знаеш къде е копието ми?

— Баронс приближава — думите бяха почти недоловими поради ледения сутрешен вятър. Дъх от зноен топъл въздух — в рязък контраст с ледения ветровит ден — повя блузата ми и погали върховете на гърдите ми.

Дръпнах рязко палтото си и го закопчах.

— Стой далеч от дрехите ми, дори като топъл въздух, В'лане!

Още смях.

— Освен ако не искаш да се видиш с този, който те използва в най-слабата ти форма и може би дори те е направил слаба, върви на югоизток, МакКайла, и то бързо!

Картина от предишната нощ прелетя пред очите ми: аз, гола, яхнала лицето на Баронс.

Тръгнах.

Определени дати са заседнали в главата ми, отбелязали са се за постоянно там.

Пети юли: денят, в който Алина се беше обадила на мобилния ми телефон и беше оставила безумно съобщение, което чух едва седмици по-късно. Тя беше убита само няколко часа след като се беше обадила.

Четвърти август: следобедът, в който видях Мрачна зона за първи път и се озовах на предната врата на „Книги и дреболии Баронс“.

Двайсет и втори август: нощта, в която преживях първата си разцепваща черепа среща с Шинсар Дъб.

Трети октомври: денят, в който Баронс ме нахрани с Ънсийли, за да ме върне към живот, и аз изпитах опияняващия ефект от силата на мрачните Фае.

Трийсет и първи октомври: да, ами... достатъчно е казано. Бяха ненормални няколко месеца.

Днес нямах представа каква дата е, затова не можех да я запечатам в ума си все още, но знаех, че никога нямаше да забравя и най-малката подробност.

Целият Дъблин беше погълнат от Сенки, превърнат в пустош. Ако имаше други живи хора в града, освен мен, то те се криеха старателно.

Вървах с часове през зловещо тихи квартали. Нито един стрък трева не беше останал, нито храст или дърво. Знаех, че не бива да губя време, особено ако Баронс беше наблизо, но трябваше да го видя.

Събирах картини от града като тухли, подреждах ги и ги зазиждах в стена от решителност. Щях да доживея да видя това оскърбление към човечеството унищожено.

Малкото останали по щандовете вестници бяха с дата трийсет и първи октомври — последния ден, в който Дъблин беше функционирал. Градът беше паднал същата нощ и никога не се беше съвзел.

Витрини на магазини бяха разбити, прозорци счупени. Имаше стъкла навсякъде, изоставени коли, някои обърнати на една страна, други изгорени.

Най-лошата част бяха сухите обвивки (спрях да броя след време), носени от вятъра по улиците човешки останки, част от нас, която Сенките намират несмилаема.

Щеше ми се да заплача, но изглежда в тялото ми не бяха останали сълзи. Заобиколих книжарницата отдалеч. Нямаше да понеса, ако беше унищожена. Предпочитах да запазя предпоследната картина от нея в ума си — така, както изглеждаше следобеда на Хелюин. Всичко на мястото си, чакаща ме да се върна, да отворя вратата, да вдигна пощата, да оправя списанията, които хората винаги разбъркваха, да запаля огън, да се сгуша на дивана с някоя хубава книга и да чакам първия за деня клиент.

Всяка улична лампа, покрай която минах, беше разбита, много бяха изтръгнати от циментовите си основи, усукани и захвърлени сякаш от беснеещи великани. Сенките нямаха физическа форма, затова допуснах, че друга каста Ънсийли вероятно го е направила, за да е сигурно, че ако някак успеем да поемем отново контрола върху мрежата и включим електричеството, няма да има лампи, които то да захранва.

Почти толкова зле, колкото обвивките (трепвах всеки път, щом настъпех някоя и тя изхрущяваше под краката ми), бяха купчините дрехи, мобилните телефони, бижутата, зъбните протези, имплантите и портфейлите. Всяко от тези неща беше свещена погребална могила в ума ми.

Но това не ме спря да взема няколко неща.

Отворено джобно ножче грабна студената сутрешна светлина и вниманието ми. Подозирах, че собственикът му се е опитвал да намушка ненамушкваемостта, когато Сянката го е погълнала.

— Ще го използвам добре — казах на купчината черна кожа, увенчана с огърлица от метални черепа. — Обещавам! — сгънах ножчето и го пхнах в ботуша си.

Следващият ми трофей беше парче жива Ънсийли плът, която намерих да шляпа по улицата. Нямах представа откъде беше дошла, как или защо, но със сигурност можеше да се окаже полезна. Поглъщането на Ънсийли плът не само правеше средния човек способен да вижда Фае като всеки шийте зрящ (включително по рождение невидимите Сенки), то също даваше суперсила и усилваше сетивата, способността да се упражняват черна магия и чудодейни целебни сили.

Използвах новото джобно ножче, за да нарежа парчето, после се отбих в един претършуван магазин, откъдето откъгнах няколко

бурканчета с детски храни, измих ги и фокус-мокус! — имах нов запас Ънсийли суши, ако ми трябваше. Ако, разбира се, попаднеш в достатъчно бедствена ситуация, за да: А) имам желание да пожертвам талантите си на шийте зрящ, които изглежда растяха със скокове; Б) отново да бъда уязвима към собственото си копие, което възнамерявах да си върна до края на деня, каквото и да станеше; В) да имам желание отново да сложа някаква част от каквото и да било Ънсийли в устата си. Бях получила повече, отколкото някога бях желала.

Потреперих. Интересно, изглежда бях излекувана от растящата си пристрастеност да ям Ънсийли плът. Огледах бурканчетата и гърчещото се съдържание в тях с погнуса.

Но все пак оръжията са оръжия, а всички оръжия са добри оръжия.

Скоро след това бях в леко очукан „Рейндж Роувър Спорт“. Изтърсих обвивките от него и нежно положих седалката, заедно с розово мече и блузка, на която пишеше „Аз □ тате“, под един безжизнен дъб.

Отправих се към манастира, като карах предимно встрани от пътя, защото голяма част от него беше задръстена от изоставени коли. Дъвчех протеинови закуски, докато карах, и периодично спирах на бензиностанции и супермаркети, за да зареждам багажника на роувъра с вода, храна, батерии, веднъж и с пластмасови туби с бензин, които вече бяха заредени и които взех със смесени чувства. Трябваша ми и бях благодарна. Но нямаше как да пропусна купчината протрити работни панталони, имплант за бедрена става, ирландски рибарски пуловер и ботуши до трите туби. Дали бащата беше излязъл твърде скоро преди мръкване за бензин, за да не спре семейният генератор? Дали още го чакаха някъде, свити в мрака?

Около час след като напуснах града, видях нещо много странно. Първоначално от разстояние го сбърках с много голям, нисколетящ, странен самолет. Но когато приближих, видях, че беше Ънсийли ловец, вкопчен в битка с някакво друго Фае, което никога не бях виждала. Двете същества удряха въздуха с масивните си крила и се разкъсваха едно друго със зъби и нокти.

Дали Ънсийли се биеха помежду си, или това беше Сийли, което се биеше с Ънсийли? Дали Ловците отново бяха пазители на законите на Фае, както са били преди цяла вечност?

Не знаех и не ми пукаше. Исках само да мина незабелязана под техния радар. Ловците ловуват шийте зрящи. Дали излъчвах предателска миризма? Беше късно да се връщам назад, трябваше да продължа напред, затова задържах дъх и промърморих молитва до всяко божество, за което можех да се сетя, тези Фае да са твърде заети с боя си, за да погледнат надолу.

Някой от езическите богове трябва да ме е чул, защото преминах под тях без инциденти. Бях задържала дъх и гледах, докато битката се стопи до размера на карфица в огледалото за задно виждане. Поех жадно въздух и се престорих, че ръцете ми не треперят.

— Давам кралство за копие — измърморих.

На около трийсет минути от манастира ме сполетя нова изненада. Пръстта отстъпи място на зимна трева. По някаква причина Сенките бяха спрели тук.

Вероятно това беше най-далечната точка, до която бяха стигнали и се бяха натъпкали в някоя тъмна тръба или бяха пропъззели под някое паднало дърво за през деня, където нетърпеливо очакваха нощта, за да започнат отново да прояждат пътя си към манастира. Може би почвата в тази част на страната не беше добра на вкус, тъй като беше подправена от живелите на нея толкова много векове шийте зрящи. Може би Роуина и нейната весела банда бяха направили нещо, за да спрат напредъка на Сенките. Кой знае? Просто се радвах да видя нещо друго, освен пръст.

Следващата изненада дойде толкова бързо, че няхах възможност да реагирам.

В един момент карах успоредно на път, толкова тесен, че само някой голям шегаджия би го нарекъл път с две платна, беше ветровит ирландски ден, а в следващия бях...

Под троен балдахин от тучна тропическа дъждовна гора, карах по повърхността на тъмно, гладко като стъкло блато, хвърлях пръски пяна след себе си и няхах представа как се беше случило това, или по-важното — защо не потъвах. Познавам колите. Всякакви видове. Те са моята страст. „Рейндж Роувър Спорт“ има базово тегло от приблизително два тона и половина. Трябваше да съм потънала като камък. Погледнах през прозореца. Нищо — освен още вода, под зловещо оцветената повърхност.

Примигнах. Какво беше станало току-що? Гигантски дървета ме обграждаха, от дънерите им изникваха неща, които приличаха на ярки орхидеи, кръстосани с октоподи. Птици с размера на моя роувър крачеха около дърветата, кожести крила бяха свити на гърбовете им. От време на време мушкаха водата с клюновете си, отмятаха глави и преглъщаха. Имаха много големи, много остри клюнове.

— В'лане? — казах невярващо. Но това не миришеше на В'лане. Той залагаше на „съблазнително“, когато ме Пресяваше. Не на „обезпокоително“ и „потенциално смъртоносно“, въпреки че тези фрази определено изскачаха в ума ми, когато той беше наоколо.

Все пак Пресяването изглеждаше единственото възможно обяснение за рязката смяна на обкръжението ми.

Едно колибри се плъзна покрай мен. Беше с размера на малък слон. Дългата му заострена човка беше съразмерна. В моя свят (не че много хора го знаят — те погрешно охкат и ахкат при вида на сладките, нежни малки птички, пиещи подсладена вода) колибриите са месоядни. Те приемат захаросаната вода, която им предлагаме само за да се заредят за лова на месо.

Аз бях месо.

Натиснах педала на газта до край. Занасяше ми по водата, избягвах дървета, птици, лози. Не погледнах назад да видя дали нещо ме гони. Просто карах.

Внезапно отново бях в Ирландия на около четири метра от един дънер.

Напомпах спирачките, плъзнах се по мъртвата трева и спрях твърде близо до кората. Останах седнала за момент, дишайки тежко.

След като видях шантавата небесна битка на Фае, мислех, че съм подготвена за всичко. Грешах.

Излязох, заобиколих роувъра отзад и се загледах натам, откъдето току-що бях дошла. Отне ми около двамайт секунди да разбере как да го видя.

Ако присвиех очи и наклонях поглед много небрежно встрани, сякаш надничам, можех да видя процепа от Фае реалност, която се промушваше през нашата, сякаш се опитваше да се скрие, за да ме хване.

Ако човешкият въздух е чисто стъкло, въздухът на Фае е малко по-плътен, леко вълнообразен и малко нестандартен на цвят.

Спомних си вечерта на Сауин, когато гледах как царството на Фае и светът на хората се съревноваваха за място в един свят без стени. Очевидно бяхме загубили няколко от тези битки.

Това ме вбеси. Беше още една опасност, за която трябваше да следя. Мрачните зони бяха достатъчно лоши. Сега имах МПД — Междудименсионни приказни дупки, които съсипваха пътищата, дебнеха наоколо, изглеждаха безвредни и мили, чакаха да спукат гума или да счупят ос на лековерния пътник, да го подмамат в ничията земя с подменени закони на физиката, враждебни форми на живот и без забележими правила на пътя.

Върнах се отново в роувъра и тряснах вратата. Продължих да карам, този път наблюдавах терена напред много по-внимателно.

Какви други изненади можеше да донесе този ден?

Обмислях шоковете, които вече бях преживяла: Баронс, който правеше... е, нещото, което беше направил, за да ме довлече обратно до реалността; откритието, че съм имунизирана срещу защити и смъртоносното сексуално привличане на Фае принцовете; Сенките, които превземаха половината Ирландия; небесни битки на Фае, а сега МПД.

Никога нямаше да повярвам, че най-смустващият шок за деня ми предстоеше.

ОСЕМ

Направих една последна спирка на около трийсет километра от манастира, където си поиграх с новото оръжие, учейки се да го зареждам и да стрелям.

Отне ми по-малко време, отколкото очаквах, да превъзмогна първоначалната си настройка: „Леле, ами ако изпусна това нещо и си пръсна черепа?“

Усещах оръжието добре в ръцете си. Солидно и успокояващо, точно като всяко друго оръжие, което някога бях вдигала. Мисля, че някак е кодирано в моята ДНК на шийте зрящ. Родени сме да защитаваме, да се бием. Кръвта знае. Подозирам, че кръвните ни линии са били манипулирани от много време. Векове, а може би хилядолетия.

Подкарах отново към манастира, подминавайки десетки защити. Роуина определено държеше малкото си стадо заето да пълзи наоколо, да изписва защитни руни и какво ли не. Чудех се с какво още ги държи така ангажирани, че нямаха време да мислят за бунтове, което, според моето мнение, трябваше да са направили преди години. Да кажем, преди да са изгубили Мрачната книга, заради която беше цялата тази глупава война, защото със сигурност някой сигурно е заспал на смяната си, за да позволи това да се случи.

О, да. Имах няколко сметки за уреждане с не толкова Великата повелителка.

Паркирах роувъра пред каменната крепост на манастира, излязох, заключих го (това все пак бяха моите провизии и никой нямаше да ги вземе) и закрачих към вратата. Оставих раницата с МакОреола в колата, но взех пушката си. Бях доста изненадана, че старата не ме чакаше отпред заедно с банда шийте зрящи, събрани зад нея, отказвайки ми достъп. Представях си я със скръстени ръце и очила, кацнали на носа и, увеличавайки интелекта и жестокостта на тези остри сини очи. Никога не сме били в добри отношения и не се съмнявах, че връзката ни, ако може да се нарече така, беше в по-лошо състояние, отколкото преди.

Честно казано, изобщо не ми пукаше.

Вратата беше заключена. Изстрелях с любимата си нова играчка бърз откос куршуми в дръжката и я изритах.

Входната зала беше празна. Възможно ли беше никой да не ме очаква? Бях преминала през всички тези защиты и ги бях включила. И дали ги бях включила?

Ако вече можех да преминавам през защиты, възможно ли беше да го правя, без да ги включвам? Това определено щеше да е удобство. Все пак изстрелях един залп от автоматичното си огнестрелно оръжие. Със сигурност, това предупреди някого.

Атаката ме връхлетя от никъде, удари ме като тухлена стена и аз се проснах по задник за трети път този ден. Започваше да ми омръзва. Нещо дръпна пушката ми и взе да ме бъхти с юмруци като боксьор.

После едно замазано лице се появи и аз ахнах, и тя ахна, после спря да ме удря и ме сграбчи, прегърна ме толкова силно, че за малко да ми счупи гръбнака.

— Мак! — извика Дани. — Ти се върна!

Засмях се и се отпуснах. Обичах това хлапе.

— Казвала ли съм ти, че си Върха, Дани?

Тя се отърка от мен и отскочи на крака.

— Не. Никога. Щях да си спомням. Но можеш да го кажеш пак, ако искаш. И можеш да кажеш и на всички останали. Изобщо няма да възразя — котешките очи блеснаха на палавото ѝ лице.

— Ти си Върха, Дани! — станах и метнах пушката обратно през рамо. За миг стояхме и се усмихвахме, щастливи да се видим.

После заговорихме едновременно:

— Добре ли си, Мак?

— Какво е станало с теб, Дани? Първо ти!

Тя ме огледа от горе до долу възхитено.

— Пич, изглеждаш страхотно! Много яко палто! Какво си правила? Тренирала ли си нещо?

Изчервих се. После се погледнах. Нося автоматично оръжие и все още се изчервявам? Трябваше бързо да се справя с това.

— Пич! — каза тя благоговейно. — С Баронс? Правила си секс през цялото време? Така ли те върна той от Нимфоландия? Бях толкова разтревожена, когато не се върна. Явно не е трябвало. Не можех да те намеря никъде. Къде те отнесе той? При всеки удобен случай да се

измъкна от радара на Ро те търсих из цял Дъблин. Кое то не е често — каза тя горчиво, после веднага светна. — Трябва да ми разкажеш всичко. Всичко!

Сбърчих нос.

— Откъде се появи този „пич“?

Тя се наду.

— Не звуча ли повече като теб? Гледах много американски филми. Упражнявах се.

— Повече те харесвах, когато всяка втора дума беше ругатня. И няма да ти кажа нищо. Нито днес, нито никога. Достатъчно ти е да знаеш, че вече съм добре. Върнах се.

— Правила си секс с Баронс и няма да ми кажеш нищичко? — тя ме погледна невярващо. — Нищо? Дори някоя малка, дребна подробност?

О, Боже! Беше толкова видно, че тя е на тринайсет! Какво щях да правя с нея?

— Нищо. Никога.

— Гадна си!

Засмях се.

— И аз те обичам, Дани!

Тя се ухили.

— Аз те спасих.

— Страшно. Задължена съм ти страшно.

— Можеш да ми се отплатиш, като ми разкажеш за секса.

— Ако си гледала толкова много филми, скъпа, знаеш повече от достатъчно.

— Не за... нали знаеш... него.

Огледах я строго. Тя звучеше задъхана. Беше изчезнала цялата пакостливост, положително беше опулена. Дани — коравата хулиганка Дани — изглеждаше така, сякаш са ѝ омекнали коленете. Бях шашардисана.

— Падаш си по Баронс сега? Мислех, че беше луда по В'лане.

— По него също. Но когато Баронс дойде и те измъкна оттук, пич, трябваше да видиш как те гледаше!

— Не съм пич. Престани! — нямаше да попитам. — Е, как ме е гледал?

— Сякаш той има рожден ден, а ти си тортата.

Тази поне не я беше размазал в тавана. Изглежда Баронс най-после беше получил тортата си и я беше изял.

Трепнах. Отказах да се занимавам повече с метафори. Мислите за Баронс бяха твърде объркани, за да разсъждавам върху тях. Особено тези, включващи ядене на торта. По-късно можеше да попитам Дани за моите най-ранни объркани дни в манастира. Сега имах други приоритети.

— Мой ред е. Какво е станало с теб?

Навсякъде, където се виждаше кожата на огненокосата тийнейджърка, имаше синини. Ръцете ѝ бяха особено зле. Два пръста бяха шинирани. Едното око беше черно-синьо, подутото и почти затворено. Устната ѝ беше разбита, а двете бузи носеха жълтеникаво-лилавите цветове на оздравяващи контузии.

Тя се огледа нервно.

Стегнах се моментално.

— Какво? Идва ли някой?

— Вече не знаеш — промърмори тя и отново се огледа. Залата беше празна, но тя сниши глас. — Опитвам се да вляза в Забранените библиотеки. Не се получава добре.

— Като правиш какво? Връхлиташ вратите на висока скорост?

Тя сви рамене.

— Нещо такова. Предимно падам. Нищо особено.

— За мен е. Не мисля, че супероздравяването е една от способностите ти. Опитай се да бъдеш по-внимателна към себе си, става ли?

Тя ме изгледа бързо и стреснато.

— Добре, Мак.

За толкова дълго време ли я бяха зарязали всички, че една проста проява на загриженост за здравето ѝ я стряскаше?

— Наистина. Спри да се удряш, освен ако не е абсолютно необходимо!

— Слушам и изпълнявам, Биг Мак! — тя ме дари с вбесяващо ухилване.

Биг Мак. Беше като юмрук в сърцето ми. Алина ме беше наричала Бебе Мак. Понякога Джуниър. Аз я наричах Биг Мак. Беше шега между нас.

— Защо ме нарече така?

— Филми. Американски неща. „МақДоналдс“. Знаеш.

— Не ме наричай Биг Мак и аз няма да те наричам... Даниел — предположих, а и по моменталното й кисело изражение, което доби, разбрах, че съм права. — Става ли?

— Става.

— Къде е копието ми?

Тя отново се скова, отново се огледа наоколо и сниши глас още повече.

— Не знам — каза тя тихо. — Но го взехме онзи ден в църквата. Кат го донесе. Не е виждано оттогава. Мислех, че тя ще въоръжи някоя от нас с него. Не е.

Устните ми изтъняха. Знаех защо. Самата Роуина го носеше.

— И аз така мисля — каза Дани и аз я изгледах рязко. — Не, просто знам какво мислиш. По това си приличаме. Виждаме нещата, каквито са, не както някои искат да вярваме, че са, или какви ние искаме да са.

— Къде е старата вещица?

Дани ме изгледа намръщено.

— Точно сега ли?

Кимнах.

— Зад теб.

ДЕВЕТ

Завъртях се шеметно, приготвяйки оръжието си. И там ме очакваше моят най-голям, най-объркващ шок за деня. Далеч шокиращ от разширяващите се Мрачни зони, небесни битки и Междудименсионни приказни дупки.

Там стоеше Роуина, нагиздена с одеждите на Велика повелителка (робата на ордена, който е бил създаден с ясната цел да лови и убива Фае), ръка в ръка с Фае. Фае, което тъкмо я беше Пресяло зад мен.

Нищо чудно, че Дани се оглеждаше нервно.

И нищо чудно, че В'лане знаеше, че копието ми е в манастира.

Той беше в манастира.

Съвсем удобно с Роуина. Очевидно пресяващ я наоколо.

Свалих оръжието си и се взрях във В'лане.

— Това шега ли е? Мислиш ли, че е смешно? Защо просто не ме Преся тук, ако си идвал насам?

Носът на Роуина би могъл да сочи повече към небето само ако тя лежеше по гръб.

— Копието вече не е твое притежание, както и този Фае принц. Той видя светлината, която ти не успяваш. Той помага на всички шийте зрящи сега, не само на една.

О, нима? Ще видим това. И копието, и принца.

— Говорех на В'лане, старице, не на теб.

— Той не отговаря пред теб.

— Нима? — засмях се. — Смяташ, че отговаря пред теб? — само глупак би помислил, че един Фае принц отговаря пред някого. Особено когато някой има нужда от него.

— Да не се биеш за мен, МакКайла? Намирам го за... привлекателно — В'лане отметна златната си глава. — Виждал съм това у хората преди. Нарича се ревност.

— Ако мислиш така, значи имаш проблем с тълкуването на фините човешки емоции. Не се нарича ревност. Нарича се „вбесяваш ме“.

— Притежание.

— Задникът ми.

— Много по-оформен е от последния път, когато го видях. — Тя е тренирала — изкикоти се Дани.

— Нямах работа да гледаш в него — казах.

— А Баронс има? — температурата в стаята падна рязко.

Дъхът ми излезе на облак пара.

— Не говорим за Баронс — никога нямаше да говорим за Баронс.

— Аз искам да говорим за Баронс — каза Дани.

— Ти избра — каза В'лане студено.

— Не съм избрала нищо. Не бях с ума си. Затова ли е всичко, В'лане? Баронс? Звучиш ревниво. Притежателно.

— Така е — съгласи се Дани.

— Замълчете! — сопна се Роуина. — Всички вие! В името на Дева Мария, не виждате ли, че светът се разпада около вас? А вие стоите тук и се дърляте като деца! Ти — тя мушна пръст в мен, — една шийте зряща! А ти — тя всъщност сръга В'лане в ръката, а той изглеждаше стреснат, че тя го е направила, — един Фае принц! — тя се намръщи към Дани. — Дори не ме карай да се захващам с теб! Мислиш, че не знам какво правиш, за да се натъртиш така лошо? Аз съм Велика повелителка, не Велика глупачка. Престанете, всички вие!

— Ти млъкни, стара жено! — казах решително. — Ще се дърлям, докато светът се разпадне, ако така искам. Направила съм повече добро и по-малко вреда от теб. Кой е трябвало да пази Шинсар Дъб, но я е загубил?

— Не си навирай носа в неща, които не можеш да започнеш да разбираш, момиче!

— Тогава ми помогни да ги разбера! Цялата съм в слух. Къде... не, как пазехте Книгата? — това исках да разбера най-много. Тайната да я докосвам, да удържам Шинсар Дъб, беше ключът към обуздаването на силата и. — Какво стана? Как я изгубихте?

— Ти отговаряш пред мен, шийте зряща — изплю тя, — не обратното.

— В чия изкривена фантазия?

— Докато си в моя манастир. Може би е време да се огледаш внимателно наоколо — беше заплаха.

Нямаше нужда да го правя. Бях чула другите шийте зрящи да се тълпят наблизко, докато спорехме. Залата беше огромна и от

приглушеното мърморене предположих, че има няколкостотин зад мен.

— Какво си направила, откакто паднаха стените, Роуина? — настоях аз. — Намерихте ли Книгата вече? Постигнахте ли нещо, което би могло да върне реда в нашия свят? Или все още налагаш властта си над банда жени, които биха били по-добре с малко сила за тях самите? С твоите правила и разпоредби ти си стиснала сърцевината на това кои и какво са те. Ти ги връзваш, когато би трябвало да им помагаш да се учат да летят.

— И да ги убият?

— Във всяка война има загуби. Това е техен избор. Тяхно рождено право. Ние се бием. И понякога плащаме ужасна цена. Повярвай ми, аз знам! Но докато дишаме, ставаме и се бием отново.

— Ти ни донесе Кълбото заредено със Сенки.

— Не го вярваш — присмях ѝ се. — Ако го вярваше, щеше да си ме убила, докато бях При-я, неспособна да се защитавам. Мога да се обзаложа, че самият факт, че бях превърната в При-я, те е убедил, че не съм в съюз с Лорд Господар — свих рамене. — Защо да превръщат предател? Няма нужда.

— Има шпиони в шпионите.

— Не съм от тях. И оставам тук, в твоя манастир, докато не го видиш.

Тя примигна. Бях стреснала старата жена. Не се мъчех да получа покана. Оставах със или без нейното разрешение. Открито или скрито. Не ми пукаше как. Имаше две неща зад тези стени, от които се нуждаех: копието ми и някои отговори и нямаше да си тръгна, без да съм получила и двете.

— Не те искаме тук.

— Аз не исках сестра ми да бъде убита. Не исках да открия, че съм шийте зряща. Не исках да бъда изнасилена от Ънсийли принцове — изредих оплакванията си, но бях кратка. — Всъщност, не съм искала нито едно от нещата, които ми се случиха през последните месеци. Факт е, че аз самата не искам да бъда тук, но една шийте зряща прави това, което трябва да се направи.

Взирахме се една в друга.

— Ще се съгласиш ли на надзор? — попита тя накрая много стегнато.

— Можем да го обсъдим — и там щеше да свърши. Щях да взема под внимание всичките й глупости. Преди да ги отхвърля. — Как върви ловът на Книгата, Роуина? — знаех отговора. Не вървеше. — Някой забелязвал ли я е напоследък?

— Какво предлагаш?

— Дай ми копието и ще изляза да я търся!

— Никога!

— Сбогом, тогава! — тръгнах покрай нея към вратата.

Зад мен шийте зрящите избухнаха. Усмихнах се. Бяха разочаровани. Беше им писнало да ги държат в клетка и да не постигат нищо. Бяха узрели за малко предметежно бъркане, а аз бях готова да се набъркам.

— Тишина! — каза Роуина. — А ти — сопна се тя зад мен, — спри на място!

Залата утихна. Спрях при вратата, но не се обърнах.

— Няма да изляза да я търся без възможност да се защитавам — замълчах и прехапах езика си, преди да добавя: — Велика повелителке.

Тишината се проточи. Накрая:

— Можеш да вземеш Дани с меча. Тя ще те защитава.

— Дай ми копието и може да дойде и тя! И можеш също така да пратиш която искаш от твоите шийте зрящи.

— Какво ще те спре да не си заминеш, да не ни обърнеш гръб на минутата, щом ти дам копието?

Завъртях се. Ръцете ми се свиха в юмруци, устните ми се отдръпнаха. По-късно Дани ми каза, че съм приличала наполовина на животно, наполовина на ангел-отмъстител. Впечатлила съм дори нея, а е трудно да бъде впечатлено хлапето.

— Пука ми, ето какво! — изръмжах. — Карах навън през пустошта. Видях купчини обвивки навсякъде. Погледнах бебешката седалка на колата, преди да я извадя от роувъра. Знам какво правят с нашия свят и или ще ги спра, или ще умра, докато опитвам. Затова се разкарай от гърба ми, където си от нощта, в която ме срещна, и се събуди! Аз не съм лошата. Аз съм добрата. Аз съм тази, която може да помогне. И ще го направя, но при моите условия, не при твоите. Иначе се махам.

Дани пристъпи покрай Роуина и се присъедини към мен.

— И аз отивам с нея.

Погледнах я, устните ми оформиха „не“, после се осъзнах. За какви права току-що бях спорила? Дани беше достатъчно възрастна, за да избира. По моите сметки, достатъчно възрастна да убива, е достатъчно възрастна да избира. Мисля, че в ада има специално място за лицемерите.

Кат пристъпи напред от тълпата. Мълчаливо упоритата сивоока брюнетка водеше малката група при нападението срещу мен в „Книги и дреболии Баронс“ (КДБ), когато по невнимание убих Мойра. От всички шийте зрящи, които бях срещала, тя изглеждаше най-разумна, най-непредубедена и твърдо преследваща дългосрочната си цел да отърве света от Фае. С нея се бяхме срещали няколко пъти, опитвайки временно партньорство. Аз все още бях открита за такова, ако и тя беше. В средата на двайсетте, тя имаше непретенциозната тиха самоувереност на много по-възрастен човек. Знаех, че притежава влияние над другите, и исках да чуя какво имаше да каже.

— Тя е инструмент, Велика повелителке. И независимо дали ти харесва, може би е най-полезното, което сме открили досега.

— Вече не я обвиняваш, че е заредила Кълбото?

— Може да остане и да ни помогне да се отървем от скапаните шебаняци, ако е толкова невинна.

— Езикът! — каза Роуина рязко.

Извъртях очи.

— О, по дяволите, Роуина! Това е война, не конкурс за красота.

Някой се изхили.

— Войните трябва да имат правила.

— Войните трябва да се печелят — изстрелях в отговор на задоволителното хорово одобрение, макар и измърморено.

— Какво ще кажете да се гласува? — предложи Кат.

— Добре — сопнахме се в съзвучие и двете с Роуина и се спогледахме с неприязън. Сигурна съм, че тя не вярваше и за миг, че мога да спечеля, иначе нямаше да се съгласи. Аз също не бях сигурна, че ще спечеля, но реших, че силните емоции и годините на недоволство от нейното управление ми дават почти равни шансове. Кат имаше много последователи сред шийте зрящите, а беше на моя страна. Дори да загубех, поне щях да знам кого мога да броя на своя страна.

Кат обърна лице към залата, препълнена с шийте зрящи при входелите.

— Оставено е ние да решим, затова помислете добре и кажете: да остане ли тя, или да си върви? Ако сте за това тя да остане, вдигнете десните си ръце и ги задръжте високо, докато броя!

Беше трудно гласуване.

Спечелих с малка разлика.

Постарах се да запомня лицето на всяка жена, която гласува против мен.

— Какво прави тук В'лане, по дяволите? — настоях аз веднага щом с Дани останахме сами.

Вече бяха минали часове. Роуина беше решила да ме притисне малко пред другите шийте зрящи, след като спечелих гласуването, за да види дали ще се подчиня. Тя ми нареди да изчистя не по-малко от дузина Сенки от манастира, преди да ям или да спя, за да си заслужи издръжката.

Този път ѝ се подчиних.

Не само че се наслаждавах на търсенето на Сенки и на изхвърлянето им навън в светлината на късния следобед (бях ги наблюдавала достатъчно дълго като съседки до книжарницата, за да знам всички места, в които обичат да се крият), но бях научила и да избирам битките си. Разбирах колко е важно да изгубя няколко от по-малките битки, за да държа съперниците си извън равновесие, да ги накарам да ме подценяват. Роуина щеше да вярва, че съм напълно отзивчива точно до мига, когато подчинените ѝ се разбунтуват и я отхвърлят. Нямах намерение да остана в манастира дълго. Бях тук за копието си, за отговори и за да възбудя бунт сред последователите на Великата повелителка. Да ги събудя за призива им. Да ги накарам да се отърват от старата жена и да станат това, което биха могли.

— Появи се в деня, в който Баронс те взе — каза Дани. — Трябваше да го видиш! Когато чу, че те няма, той откачи.

— Фае не се вбесяват, Дани — те са безчувствени и рядко показваха емоция. Дори наскоро придобитите реакции на В'лане не можеха да бъдат определени като „откачил“.

Очите ѝ се разшириха.

— Пич, той заледи Роуина!

— Имаш предвид, че я е превърнал в леден блок? — Дани боравеше толкова много с жаргон, че понякога беше трудно да разбере какво има предвид. След като Роуина беше жива, реших, че трябва да говори буквално.

Дани кимна.

— От врата надолу. Остави главата ѝ незалежена, за да може да говори. После заплаши да я чукне с нокът, за да гледа как се пръсва на парчета. Беше толкова яко!

— Защо?

Тя сви рамене.

— Беше хипербесен, че Роуина те е пуснала. Казах му, че нищо не можеше да спре Баронс, но това изглежда го вбеси още повече. Заяви, че е трябвало да пази кралицата и не е могъл да стигне до теб. Мисля, че е планирал да направи каквото и Бароне, а когато научи, че Бароне го е изпреварил е няколко часа, напълно се стопи. Мислех, че ще заледи всички ни.

— Защо е още тук? И след този малък номер как е станал такава дружка с Роуина? — опитах се да не мисля какво можеше да стане, ако В'лане беше стигнал до мен пръв. Не ми се вярваше, че секс с друго Секс-до-смърт-Фае би постигнал нещо друго, освен да ме задържи като При-я. Трудно можех да си представя В'лане да ми разказва истории за детството ми или да ми показва снимки на семейството ми, за да ми помогне да се върна.

Дани се ухили.

— По-лесно е да ти покажа — тя тръгна към мен толкова бързо, че се замъгли и изчезна.

Тогава и аз изчезнах, или по-скоро коридорът, в който стояхме, изчезна и не можех да различа нищо, освен мъгла от движение и звук. Усещах ръцете на Дани върху раменете си. Тя профучаваше с мен нанякъде на изключително висока скорост.

Ударих лакътя си в нещо и изпъсках.

— Ох! — казах.

Дани се изхили.

— Помага, ако държиш лактите си прибрани.

— Гледай къде вървиш, хлапе! — извика някой.

— Опа, съжалявам! — измърмори Дани.

Нещо се тресна в хълбока ми.

— Ох! — казах отново. Чух някой да ругае. Изчезна бързо.

— Почти стигнахме, Мак.

Щом спряхме, ѝ се намръщих и разтрих лакът. Нищо чудно, че беше натъртена през цялото време.

— Нека следващия път просто вървим, става ли?

— Шегуваш ли се? Най-якото нещо на света е да се движиш като мен. Обикновено не съм толкова непохватна, но много хора са извън стаите си, щот' ти си тук и всички говорят за теб. Знам тези зали наизуст. Мога да ги мина на сън, но шебаните хора се пречат.

— Можеш да ги убедиш да започнат да подават сигнали, когато завиват — казах сухо. — Нали знаеш? Както правите с велосипедите като куриери.

Лицето ѝ светна.

— Мислиш ли, че ще го направят?

Изсумтах.

— Съмнявам се. Не сме им най-любимите хора — огледах се. Бяхме в огромна стая, запълнена с конферентна маса във формата на Й и дузина столове. — Защо ме донесе тук и какво... — гласът ми секна. Взирах се покрай нея към огромните карти, покриващи стените.

След малко се обърнах бавно.

— Наричаме я Военната зала, Мак. Тук наблюдаваме нещата.

Цялата зала беше облицована с карти, спускащи се от тавана до пода. Имаше навсякъде бележки с други, залепени бележки на някои области и уголемени добавки, прикрепени към други. Някои от градовете носеха емблемата с деформираната детелина на Корпорация Шийте зрящи (КШЗ); нашата клетва — да „Виждаме, служим и закриляме“.

— Къде е ключът? — какво означаваха всички тези символи и бележки?

Дани видя накъде гледам.

— Детелините показват седалищата на чуждоземните клонове на корпорация „Бързи пощи“. Няма ключ. Ро не ни дава да го записваме. Стаята е силно защитена.

— Имаме толкова много офиси на шийте зрящи? — не можех да повярвам. Имаше повече от нас по света, отколкото някога бях предполагала. КШЗ очевидно е била глобална от доста време. Нашата „война“ също беше станала глобална, докато бях извън събитията.

Освободените Ънсийли не бяха останали на едно място. Бяха се пръснали по цялата планета и според това, което виждах на картите, дадени касти изглежда предпочитаха определен климат. Имаше скици и бележки, надраскани навсякъде. Щеше да ми отнеме дни да попия всичко това. Обиколих стаята бавно.

— Какви са тези? — посочих две близки една до друга зони, които бяха маркирани с кафяви резки.

— Блата. Има една каста Ънсийли, които са луди по мочурища и те свалят толкова бързо, колкото Сенките. Не припарваме до тях.

— А тези? — квадрати, силно очертани с дебел черен маркер.

Дани трепна.

— Някои от тях заграждат деца, много малки. Държат ги известно време, преди да... правят с тях неща. Опитваме се да ги намерим и да ги разбием.

Вдишах рязко и продължих да вървя. Спрях, когато стигнах до една колона с дати, до които имаше изписани числа, зачерквани десетки пъти.

Най-скорошната дата беше първи януари.

Цифрата до нея беше няколко милиарда по-малко от почти седемте милиарда, които трябваше да бъдат.

Посочих с пръст и дори не се опитах да се престоря, че не трепери.

— Дали тази дата и цифрата ми казват това, което мисля, че ми казват? Толкова ли са останали от нас на планетата?

— По наши изчисления — рече Дани — общото население на света е било намалено с повече от една трета. Това беше едно от малкото добре изговорени изречения, които бях чувала да се отронва от устните и. Погледнах я бързо и за част от секундата видях една напълно различна Дани — интелигентно, умно тринайсетгодишно хлапе, изоставено от всички, на които някога се е доверявало или е обичало, в свят, който е полудял. Изражението беше замаскирано толкова бързо от безгрижно ухилване, че се зачудих дали наистина съм го видяла. — Пич! Доста яко, а? — зелените и очи блестяха.

— Наречи ме пич още веднъж и си Даниел завинаги! — върнах поглед на картите. Нямаше да мога да заспя тази вечер. Една трета от населението на света беше мъртва. — Колко време аз бях... извън това? Коя дата е днес?

— Седми януари. И съжалявам, просто ми се изплъзва!

— Какво общо има това с В'лане? — трябваше да продължа да говоря, за да не се размекна. Бяхме загубили една трета от населението на планетата! Повече от два милиарда души бяха мъртви! Умирали са през цялото време, докато аз бях безмозъчно животно. Вината беше смазваща.

Проследих картите из стаята в търсене на Джорджия, а отвътре ми се гадеше. Върху щата имаше две мастилени петна, цапнати отгоре. Едното беше върху Савана, а другото — върху Атланта. И двата града бяха само на няколко часа от Ашфорд — моя град. Повечето от петната по картите бяха върху главни градове.

— Какви са тъмните петна? — попитах сковано, но се боях, че знаех.

— Мрачни зони — лицето ми сигурно беше издало мислите ми, защото тя добави бързо: — В'лане провери вашите. Казва, че са добре.

— Наскоро?

Тя кимна.

— Наблюдава ги. Казва, че прави каквото може.

Поех дълбоко дъх за първи път, откакто погледът ми попадна върху картите.

— Как Сенките са се разпространили толкова бързо? — попитах. — Как изобщо са преминали океана? Електричеството навсякъде ли е спряно по света?

— В'лане казва, че първоначално други Ънсийли са им помагали, докато не решили, че Сенките изяждат новите им места за забавление твърде бързо. Сега твърди, че Ънсийли се борят едни с други за територия. Някои от тях дори се опитват да включат отново електричеството, за да държат Сенките настрана.

Спомних си небесната битка, която видях, и се зачудих за какво ли е била.

— Веднъж, когато отидох в Дъблин да те търся, видях хора да вървят с Момчета-носорози, влизаха в един бар със заковани прозорци. Не ги последвах, защото ужасно ми изкараха акъла. Бяха момичета, Мак. Не знам дали бяха При-я, но не приличаха на такива. Изглеждаше, сякаш отиваха, защото го искаха — грейналият ѝ поглед се помрачи. — Мак, мисля, че сега Ънсийли са новите вампири за някои изчекнати групита.

— В'лане знае ли всичко това? Правят ли Сийли нещо по въпроса? — бях ужасена. Познавах моето поколение. Имахме един свят от възможности за мигновено удоволствие на върха на пръстите си — с малко или никаква дисциплина, — а повечето от приятелите ми не бяха имали баща като моя, който говореше неща като: „Не бъркай наситената емоция с качествена емоция, бебче!“, когато се забърках с разбивача на сърца в класа Томи Ралстън. Колкото повече той сваляше приятелките ми, толкова повече се стараех да го задържа. Сякаш бях пристрастена към това, което ме караше да чувствам най-силно, въпреки че ме нараняваше. „Болката не е любов, Мак. Любовта те кара да се чувстваш добре.“ Татко ми липсваше. Нуждаех се да видя родителите си. Да видя с очите си, че са добре.

— В'лане казва, че се опитват да спрат най-лошите от Ънсийли — рече Дани, — но не могат да се убиват едни други, защото не умират, а мечи и копието са у нас. Според В'лане Сийли си ги искат, но досега никой не се е опитал да ги вземе от нас. Казва, че е въпрос на време, обаче.

Хаос. Беше пълен хаос. Ънсийли свободни, биещи се със Сийли, биещи се едни с други, сдобиващи се с човешки групата като бандата на Малуш от готик почитатели. Нямаше изобщо да се изненадам, ако култът на Малуш просто беше обърнал верността си към последната, най-страхотна, екзотична опасност в града.

Една трета от населението я нямаше!

И всичко това, защото се бяхме провалили да удържим стените на Хелюин. Защото аз се бях провалила. Затворих очи и ги разтрих, сякаш някак можех поне от ума си да изтрия ужасяващата реалност на този свят, една трета от чиито обитатели бяха изчезнали.

— В началото нямаше представа какво става, където и да било. Нямаше телефони или съобщения. Нямаше имейли. Нямаше интернет. Нямаше телевизия или радио. Сякаш живеехме в каменната ера. Е, може би не толкова зле — тя си позволи да се ухили, — но схващаш картинката. После В'лане предложи да помогне. Каза, че може да Пресява, да събира информация, да разбира какво става, да носи съобщения, да води Ро на разни места. След като така я беше замразил, тя изобщо не му вярваше. Не че някога му е вярвала. Но беше предложение, което не можеше да откаже.

— Ами Шинсар Дъб? Приемам, че все още никой не е сложил ръка на нея.

Тя поклати глава.

— Някой виждал ли я е напоследък?

Тя отново поклати глава.

— Мисля, че това е истинската причина Ро да ти позволи да останеш и щеше да го направи дори ако бяха гласували против теб. Просто щеше да те притиска повече. Тя и В'лане разменят информация помежду си. Тя му каза какво видях на улицата в деня, в който те спасих...

— Чудех се как В'лане е разбрал.

Можех да приема знанието му за Ънсийли принцовете за уличаващо, само че двамата с Баронс изглежда винаги имаха вътрешна информация за всичко. Това вече не ме изненадваше.

— ... в замяна той й каза какво си разбрала за начина на придвижване на Книгата. Че си проследявала най-лошите престъпления. Но сега има толкова много насилие навсякъде, а няма вестници или телевизия, така че няма начин да намерим шебаното нещо.

Помислих върху това и се усмигнах.

— Освен мен — бях дори още по-важна сега.

Дани също се ухили.

— Да. Смятам, че ние сме най-страшните оръжия, които има тя.

— Но тя все още държи меча, нали, Дани? Дава ти го само когато има желание.

Изражението на Дани стана горчиво и тя кимна.

Беше време за намеса, а Дани определено беше готова.

— Не изглежда ли неправилно, че двете най-могъщи шийте зрящи в манастира не са въоръжени през цялото време? Не смяташ ли, че след като си суперсилна и супербърза, заслужаваш да носиш меча? Обзалагам се, че и слухът ти е супер изострен, нали? Затова ме чу днес, когато никой друг не можа, нали?

Тя кимна.

— Ти си изумителна, Дани. Ти си безспорно най-ценното предимство на Роуина. А виж мен! Аз не само мога да проследя Книгата, аз мога да Нулирам копелетата. Да ги вцепеня, да ги изключа, докато ги убиваме. Помниш ли нощта, когато се бихме заедно? Беше

ободряваща. Исках да го направим отново. Исках да го правим всяка нощ, докато нощта отново стане наша. Исках да бъда навън, да дебна, да ги преследвам, както те преследват нас. Вече нямах желание да се боря с тях. Беше време те да се боят от мен.

Очите ѝ се присвиха, устните ѝ се разделиха, когато рязко вдиша, и тя кимна отново. При мисълта за меча ръката ѝ се свиваше и отпускате, както правеше моята, когато не държах копието и мислех за Фае. Чудех се дали и на моето лице има такова не съвсем човешко изражение.

Нямах нужда да видя прозорец, за да знам, че падаше нощ. Усещах приближаването на здрача в костите си, така сигурно, както си представях, че го усещат вампирите. Независимо колко силно охраняван беше периметърът на манастира, без моето копие се чувствах, сякаш ми липсваше придатък — най-важният. Може да имам имунитет срещу обаянието на Секс-до-смърт-Фае (въпреки че нямаше да се доверя напълно на това, преди да съм го изпробвала на друго Фае, освен на В'лане), но все още можеха да ме заловят, ако дойдеха масово. И ако превръщането ми в При-я не свършеше работа този път, можеха просто да ме измъчват, за да ме накарат да правя каквото искат. Не бях имунизирана към мъчения. Болката ме притесняваше. Много. Нуждаех се от копието си. Сега.

— Дани, с теб сме създадени за тези оръжия. Никой друг не може да ги използва като нас. Никой друг не е толкова силен, нито има толкова много способности. Като държи копието и меча, Роуина прави всички нас уязвими. Как смее да си седи в кабинета с двете единствени оръжия, които могат да убиват Фае, оставяйки целия манастир незащитен?! Тя е твърде стара, за да ги използва. Ако някое Фае премине през защитите, тя ще бъде безполезна в битката. Ние ще бъдем седящи мишени. Тя знае, че Сийли си искат Светините. Че е само въпрос на време. Не трябва ли тези оръжия да са в ръцете на двете шийте зрящи, които са най-способни да ги защитават и да ги запазят? А не сме ли това ние?

— Какво мислиш? Искаш да говорим с нея заедно? Да се съюзим срещу нея? Да ѝ кажем, че трябва да ни даде оръжията? — Дани изглеждаше развълнувана от идеята.

Изсумтах.

— Да говорим? Едва ли. Роуина има нужда от малко събуждане. Ние не работим за нея. Не отговаряме пред нея. Ние работим с нея. По наш избор. Или изобщо не го правим.

Страх и дива радост се смесиха на юношеското лице.

— Знаеш, че няма връщане назад, ако го направим — каза тя без дъх.

— Кой възнамерява да се връща? — рекох студено. — Аз искам да вървя напред. А ако винаги гледаш през рамо и се тревожиш за следващата стъпка, която правиш, не може да вървиш напред. Колебанието убива.

— Колебанието убива — повтори Дани като боен вик и удари въздуха с юмрук. — Вътре съм, Мак!

ДЕСЕТ

Има мигове в живота ми, когато усещам, че съм точно там, където трябва да бъда, че правя точно това, което трябва да правя. Обръщам им внимание. Те са моите космически ориентири, които ми дават да разбера, че съм на верен път. Сега, когато съм по-стара и мога да погледна назад и да видя къде съм пропуснала завой и знам цената, която съм платила за тези пропуски, се опитвам да гледам по-внимателно в настоящето.

Тази вечер беше един от тези перфектни мигове. Летяхме към Дъблин с добре зареден „Рейндж Роувър“ под толкова ярка и пълна луна, че можех да карам без фарове, ако исках. Дани седеше до мен, въоръжена с Меча на Светлината. Самата аз държах Копието на Съдбата. Сякаш държах рая в ръката си, усещах теглото му, обхвата му и начина, по който пасваше на дланта ми, абсолютното съвършенство.

Да вземем меча, не беше трудно, но и не бях очаквала да е. Истината е, че Дани е могла да го вземе по всяко време. Тя знаеше всички тайници на Роуина, а разбиването на врати беше един от специалитетите и. Роуина я беше контролирала просто чрез страха ѝ от последиците, а Дани — на тринайсет и третирана като отхвърлена през по-голяма част от времето — беше жадна за малкото одобрение и внимание, които получаваше.

Сега имаше моето одобрение и внимание и те бяха безусловни. Или поне не основани на подчинението ѝ към мен. Никога нямаше да ѝ причиня това.

С копието беше по-трудно. Както допускахме, Роуина го носеше. Не бях очаквала да успеем да го отмъкнем тайно. Просто исках да го вземем и да се махнем бързо. А за това — плюс още милиард други причини — ми трябваше Дани.

Инструктирах я да ни забие и двете в Роуина с висока скорост. Докато карах старата жена да се опитва да се разплете от мен на пода, Дани остана в режим на висока скорост, потупа я навсякъде, измъкна копието от торбичка, която старата жена беше зашила в робата си, отново ме грабна и ни измъкна бързо.

Крясъците на Роуина вдигнаха на крак целия манастир. Избягахме в нощта, следвани от викове: „Предатели! Предатели!“

— Никога няма да можем да се върнем в манастира, Мак — Дани изглеждаше едновременно оживена и толкова млада и изгубена, колкото никога не я бях виждала. Помнех какво е да си тийнейджър и не ѝ завиждах изобщо. Емоциите прииждаха толкова силно и се променяха толкова бързо, че беше трудно да разбереш кой край е нагоре.

Засмях се.

— О, ще се върнем, Дани. Трябват ми някои неща оттам — трябваха ми отговори. Много. Утре възнамерявах да започна да работя по това как да вляза в Забранените библиотеки и да събера свой отряд шийте зрящи.

— Никога няма да ни приемат обратно, Мак. Ние се съюзихме и отхвърлихме Роуина. Сега сме отритнати. Завинаги — тя звучеше толкова нещастна, колкото и горда.

— Довери ми се, Дани! Имам план — бях го съставила, докато търсех Сенки и ги изхвърлях навън. — Те ще ни приемат. Обещавам! — и по-важното, аз планирах да взема тях с мен. Но първо трябваше да направя дълго изявление. Трябваше да им покажа как би могло да бъде. Знаех какво искаха най-много другите шийте зрящи и можех да им го дам, а това беше начинът да мотивираш всяка глутница да следва някой лидер. Когато стоях в залата, докато те гласуваха, го усетих в кръвта си. Беше им писнало до смърт от слугински задачи, от това да са ограждани и да им се нарежда, уморени да гледат как светът се разпада по време на тяхната стража, докато те правят само неща, които Роуина иска да правят: да събират оцелелите, които намерят, и да ги учат на това, което правят жалките и победените — да се крият.

Това, което искаха най-много, беше да ловуват и да убиват Фае. И защо не? Те са били родени да го правят.

Като Велика повелителка Роуина се беше опитала да ги цивилизова, да ги ограничи, да ги организира, но само беше полирала повърхността им, без да променя нищо важно, защото дълбоко в себе си всеки шийте зрящ е ловец, отгледан да убива Фае, да дебне, да ръмжи и да чака със затаен дъх възможността да го направи. Под кожата дори на най-плахия шийте зрящ има напълно различно същество. Нагледен пример? Вижте как розовата Мак стана черна!

Щях да ги покана да играят.

Щях да им дам възможността, за която копнеех, да им покажа какво можем да постигнем заедно. Наличието само на две оръжия не беше най-мечтаната ситуация, но пак имаше начини да се работи и така. Ако успееш да мотивирам петстотин шийте зрящи да се борят и да заловят колкото може повече не-пресяващи Фае, ние с Дани можехме да се фокусираме върху избиването им, вместо да губим време да ги ловуваме сами. Сами с Дани може да сме способни да свалим сто за една нощ, но ако Фае вече са заловени и затворени, бихме могли да убием хиляда за няколко часа. Може би повече. И това, в случай че всяка шийте зряща от манастира успее да намери и да залови по двама.

Без съмнение, Дани и аз щяхме да сме по-добри от другите шийте зрящи в залавянето на Фае. Почти всеки шийте зрящ би могъл да ги намушка, но никога вече нямаше да оставя копието си. Щях да кажа на другите същото, което казах на Дани: ние трябва да задържим тези оръжия, защото само ние двете можем да ги защитим, ако Сийли дойдат за тях. Никога нямаше да кажа на никоя от тях каквото знаех. Тоест че В'лане може да ни отнеме и двете оръжия, когато си поиска.

Избутах тази мисъл настрани и се върнах към друга, която още ме занимаваше. Ако започнем да храним нормални хора с Ънсийли плът, бихме могли да превърнем всеки мъж, жена и дете в боец и да ги въоръжим със способността да се защитават. Гадеше ми се при мисълта, че милиарди не можеха дори да видят Сенките.

— Ънсийли излъчват ли обаяние? — попитах Дани. — Имам предвид дали се правят на невидими за обикновените хора?

Тя поклати глава.

— В'лане казва, че укриването е в стила на Сийли. Твърди, че Ънсийли се възбуждат от човешкия страх. Не крият нищо. Сенките все още са невидими за нормалните, защото това е естественото им състояние, но хората могат да видят всички останали касти, доколкото знаем.

Значи другите можеха да видят как идва смъртта им, освен ако не е от Сянка. Просто не можеха да направят нищо в случая. Но ако бяха нахранени с Ънсийли, щяха да добият суперсила като Малущ, Дерек О'Баниън, Фиона и Джейни и да могат да се бият. Бихме могли да заловим много повече и нямаше ли да си струва дори ако това промени

тези, които го ядат на някакво основно ниво? Не бях сигурна точно какви промени предизвиква или колко дълготрайни може да са те, но не се чувствах по-зле от това. Страхът от собственото ми оръжие беше най-голямото неудобство. Не беше ли оцеляването на расата ни и на света най-важното нещо, без значение с какви средства е постигнато? В едно състезание между „Чисти човешки гени“ и „Животът ти“ бих избирала всеки път страната на живота.

— МПД, Мак! — възкликна Дани. — Право напред!

Завих рязко покрай нея. Беше малка, с обиколката на фургон. Дотук бяхме видели три. Дани се смя, когато ѝ казах как съм ги кръстила. По-лесно се виждаха нощем. Когато фаровете ги осветяваха, те блещукаха с хиляди, прилични на прашинки, танцуващи във въздуха частици. Първата — блатото, през което бях минала по-рано днес, блещукаше в бледозелено, последните две бяха сребристи. Чудех се дали цветът имаше нещо общо с пейзажа вътре и с опасностите, които криеха, дали подобните цветове идваха от подобни части от световите на Фае. Отбелязах си наум да започна да записвам, колкото мога повече за тях в дневника. Помислих си, че мога да организирам шпиони. Да избира пет-шест и да ги пратя да научат всичко, до което се доберат, за Междудименсионните приказни дупки. Бяха ли портали към света на Фае? Имаше ли начин да ги използваме в наша полза?

Беше единайсет без четвърт вечерта, когато пристигнахме в Дъблин. Проправихме си път покрай изоставените коли, паркирани близо до „Темпъл Бар“, и излязохме с блеснали МакОреоли и с оръжия в ръце.

Сетивата ми на шийте зрящ долавяха огромно количество Фае в града. Усещах хиляди от тях, пръснати във всички посоки. Защо толкова много? Градът беше зловещо тих и изглеждаше лишен от човешки живот. Ънсийли нямаше ли да искат да са там, където са събрани повече хора? Изглеждаше, сякаш тук не е останал никой.

— Усещаш ли тонове Фае, Дани? — попитах.

— Ъ-хъ. Една от причините да продължа да идвам. Търсех теб и се опитвах да разбера какво става. Обаче сама беше страшно. Мисля, че Дъблин е нещо като официалния им щаб или нещо такова.

Взирах се в сенките, търсех в нощта Сенки, поглеждах ту към една тъмна уличка, ту към друга.

Дани не пропусна това.

— Мисля, че повечето от тях ги няма, Мак. Последния път, когато видях една от шибаните гадости тук преди няколко месеца, беше много малка. Мисля, че са си прояли път навън и са продължили. Единствените, които все още виждам, са в манастира с нас.

Продължавах да държа моя МакОреол включен. Тя не се помръдна да изключи своя.

— Къде е барът, който каза, че си видяла? — щяхме да започнем там. Да убием всичко, което беше Фае. Да се опитаме да налеем малко разум у всеки човек, достатъчно глупав, за да е там. — Знаеш какво да правиш, ако ни обградят — напомних и.

— Грабвам те и се измъкваме бързо — каза тя ухилена. — Спокойно, Мак! Пазя ти гърба.

Както казах, беше един от онези съвършени мигове. Бихме се с часове, увеличавайки убийствата. С всяко Ънсийли, което „изтребвахме“, се чувствах по-силна, по-заредена, по-решена да проследя и унищожа и последното дори да ми струва и последният ми дъх.

С Дани ръгахме и мушкахме, и рязахме пътя си през тъмните улици на Дъблин. Опиянени от очевидната си слава, измислихме песен, която един ден щеше да стане химн на шийте зрящите по света. Но ние не знаехме това. Знаехме само, че докато я крещяхме, бяхме напompани, чувствахме се непобедими.

Ние си връщаме нощта!

Нека има светлина!

Вече не се боим.

Ти взе това, което беше мое, и сега е време с теб да уредим сметките.

Ние си връщаме нощта!

— Ш-ш-ш! — внезапно изсъска Дани.

Замръзнах наред изречението и наред поредното намушкване. Умиращото на копието ми Момче-носорог кривеше беззвучно устата си, увенчана с бивни.

Не можах да чуя нищо, нямам завишени сетива, освен ако не съм яла Ънсийли, но благодаря, не. Ще оцелея с талантите, които имам.

— Извади копието! — прошепна Дани.

Направих го и докато се опомня, профучавах по уличките толкова бързо и конвулсивно, че исках да повърна. Никога няма да

разбера как Дани понася да се движи така.

После спряхме. Тя сочеше.

— Погледни нагоре, Мак!

Погледнах и потрепери. При всички тези Фае в града не бях в състояние да различа касти. Таях специална омраза към тази — Ънсийли ловци.

От незапомнени времена те ловяха и убиваха шийте зрящи. Наложители на закона и наказанието на Фае, наемници до корен, те работят с този, който им плати така, както им се иска най-много в момента. Сменят страните постоянно. Имат телепатични способности и могат да влязат в черепа ти и да те обърнат срещу теб самия. И за да направят нещата още по-лоши, те те смразяват до кости и изглеждат като самия дявол, дошъл за душата ти.

Два огромни Ловеца кръжаха в небето на няколко преки от река Лифи. Два пъти по-големи от тези, които бях виждала преди, те бяха по-черни от нощ, с огромни кожести крила, раздвоени опашки, нокти колкото копието ми и очи, които блестяха като пещи от ада. Те дращеа въздуха с издадени напред нокти, крещяха нещо на улицата така, както си представях, че крещят драконите, и разбиваха черни кристали във въздуха с всеки мах на тези смъртоносни черни платна.

— Можеш ли да повярваш, мамка му? — каза задъхано Дани. — Те луди ли са?

Нямаше предвид Ловците, а тези, които бяха долу на улицата и стреляха по тях.

Виждах как дупките, пробивани в огромните им крила, нарастваха почти мигновено, куршуми падаха по улицата долу. Чувах звук от автоматична стрелба.

Стрелбата не постигаше нищо друго, освен да ги вбеси. Много.

Който и да го правеше, щеше да бъде убит.

Погледнах Дани и тя кимна.

— По-добре да им спасим задниците — съгласи се тя и посегна към мен.

Аз отстъпих.

— Благодаря, но е само на няколко преки.

Обърнах се.

Тя ме сграбчи за раменете и бяхме там за време, равно на едно тупване на сърцето. Наистина трябваше да плякосам някоя аптека,

защото когато Дани ме пусна, можех само да стоя превита и да се боря с напиратата нужда да повърна върху чифт лъскави черни обувки.

Не беше умно да пристигам на място, криещо потенциална опасност, временно неспособна. Суперскоростта беше по-лоша от Пресяването. Пресяването е гладко. Суперскоростта е кон и каруца по изровен път със скоростта на самолет, без разтърсване.

Погледнах нагоре и примигнах. За миг думите ми убягнаха.

— Госпожице Лейн! Добре е да знам, че си жива. Бях започнал да се чудя.

Обръщайки се към униформените бойци зад него, инспектор Джейми изръмжа:

— Огън!

ЕДИНАЙСЕТ

Изглеждаше, сякаш беше минал цял живот, откакто твърдо говорещият едър инспектор, стоящ пред мен, ме беше взел, беше ме завлякъл в управлението на Гарда и ме беше разпитвал за убийството на своя колега и зет инспектор Патрик О'Дъфи. Сигурно беше минал поне половин живот, откакто отворих очите му за нахлулите в Дъблин Ънсийли, като вмъкнах парчета от тяхната безсмъртна плът в неговите апетитни сандвичи в онзи следобед, когато го бях поканила на чай в книжарницата.

После го бях завела на туристическа обиколка и го бях принудила да се изправи пред това, което се случваше в града му. По този начин си бях осигурила помощта му за проследяването на Книгата и го бях разкарала от гърба си. След това бяхме говорили само когато той можеше да ми каже нещо за местонахождението на Книгата, и то много рядко, до деня, в който ме прибра от улицата отново и ме шокира, като поиска да му направя от моя специален „чай“ още веднъж. Не бях го предвидила. Бях очаквала да затвори очите и ума си за онова, което е невъзможно да се обясни, както правят повечето хора. Беше ме изненадал.

Изглеждах го замислено. Когато хората му спряха между откосите, казах:

— Още ли ядеш Ънсийли? — или просто преследваше тези, които можеше да види?

Дани издаде задавен звук.

— Да яде Ънсийли? Да ги яде? Да не се ебавате с мен? Те са лепкави и някои от тях пускат зелени неща, а и имат... като... пълни с гной неща в тях. Ъгх! Просто шебано, ъгх! — тя изплези език и разтърси глава ожесточено. — Ъгх! — избухна тя отново.

Свих рамене.

— Дълга история. Ще ти кажа после.

— Необходимият минимум. Недей! — тя издаде звук, имитиращ повръщане.

— Свиква се — рече ѝ Джейни. На мен каза: — Ям, откакто те помолих да ме нахраниш.

— Не се върна за още.

— И да завися от теб? А ако не беше наоколо, когато ми трябваше? — Той изсумтя. — Никога не го оставям да отшуми, защото няма да съм способен да ги виждам, за да ги убия и да получа още. Порочен кръг. Жена ми ми ги приготвя за закуска всеки ден. Сега, след като толкова много от тях се показват, не е проблем, както беше преди. Хората ми ги ядат. Жената ги дава на децата в сандвичите. Огън!

Мъжете възобновиха стрелбата. Яростни писъци изпълниха нощното небе.

Шумът беше оглушителен. Когато най-после спря, се сопнах:

— Какво правите? Не можете да ги убиете. Само ги вбесявате.

Усещах техния гняв — мрачен, дълбок, древен. Усещах и нещо повече — коварно търпение, родено от вечността, от невъзмутимата сигурност, че ще надживеят тази неприятност на улиците под тях, посмяла да ги сполети. Ние бяхме нищо. Бяхме вече прах, смърт, която чакаше да се случи. Те бяха оскърбени, че имаме безочieto дори да гледаме към тях, без да сме паднали на колене, да ги боготворим, да им се молим за разрешението да дишаме.

Преди няколко месеца научих, че телепатията с Ловците върви в двете посоки, поне за мен. Те могат да влязат в главата ми, но и аз мога да влизам в техните. А на тях това никак не им харесва. Дори сега усещах как двамата се пресягат към мен и се опитват да решат какво съм, какво ме прави... различна. Предполагам, че не бях толкова прочута сред Ънсийли, колкото очаквах, след като ме отвлякоха ЛГ и неговите Ънсийли принцове.

— Добре — каза Джейни. — Защото те вбесяват мен. Те са в моя град и аз няма да търпя това. Мислят, че ще им позволя да кръжат над улиците ми? Да ни шпионират? Да проследяват оцелелите ни? Ние им показваме други, нали? Няма да вземат повече нито един от моите!

Той обърна гръб на групата си от около петдесет униформени мъже с шлемове и издаде тиха команда. Четирима се отделиха, преместиха се по-нататък по улицата и започнаха да настройват голямо оръдие върху триножник. Повечето от хората му бяха въоръжени с остаряло полуавтоматично оръжие, няколко бяха с автомати — единствените, които изглежда имаха някакво въздействие върху

Ловците. Когато Джейни извика отново „Огън!“, те вдигнаха оръжията си в синхрон и изстреляха куршуми към две от най-страховитите Ънсийли.

Усмивка разтегли устните ми.

Джейни умишлено провокираше Ловците.

Вбесяваше ги, защото те го вбесяваха.

Усмивката ми се разшири.

Когато неохотно бях нахранила този мъж с Ънсийли, не бях предвидила този момент. Беше идеално. Колко правилно! Нуждаехме се от него тук, на улиците, да се грижи оцелелите да продължават да оцеляват. Този мъж никога нямаше да спре да служи на града и на хората му, въпреки че заплатата му беше спряна преди месеци. Той беше полицей-защитник до мозъка на костите си.

Доволна от щастливото съвпадение, аз се засмях.

Джейни ме погледна рязко и за миг мрачното му изражение беше разкрасено от усмивка. Сигурно е прочел възхищение в очите ми, защото той каза:

— Това правим, госпожице Лейн. Ние сме Гарда.

— Гарда да се шиба! — извика един от мъжете му. — Ние сме Бранителите! Нова сила за един нов свят!

— Вярно! — извикаха и други.

Кимнах одобрително. Бранителите. Хареса ми.

— Радвам се да те видя, Джейни — промърморих. — Особено така.

Какво неочаквано предимство! Ловците вече се пресягаха към мен по-настойчиво. Пратих им единственото необходимо съобщение и няхах нужда да използвам и грам телепатия, за да го направя.

Вдигнах копие то си и го разклатих заплашително. То проблясна алабастрово в светлината на моя МакОреол. Следвайки примера ми, Дани вдигна меч си във въздуха.

Ловците изсъскаха и се дръпнаха назад с такава внезапна ярост, че вихърът, породен от пляска на огромните им тъмни крила, засмука боклука от улицата във въздуха и вдигна капациите на кофите за боклук. Парчета отпадъци ужилиха лицето и ръцете ми. Капациите издрънчаха в тухлените сгради, отскачайки от стена на стена.

„Ще те преследваме до края на времето, шийте зрящ. Ще изкореним рода ти.“

Бях съвсем сигурна, че вече се е случвало, с изключение на мен, но не можех да отговоря, дори да исках. Бях на колене, стиснала главата си. Беше странна поза, носейки Мак-Ореол и държейки копие.

Бяха ме изненадали.

Тези Ловци не бяха просто по-големи. Бяха и нещо друго. Не бяха ли всички еднакви? Когато кралят Ънсийли е извършил експериментите си и е създал мрачната си раса, беше ли направил вариации по темите? Имаше ли индивиди от една и съща каста, по-смъртоносни и по-могъщи от другите? Копелетата почти бяха сцепили черепа ми с тяхната закана. Не бях подготвена за това. От този момент нататък трябваше да възприемам всяко Фае, което среща, като открита възможност, непредвидимо във всяко отношение, освен най-базовото. Това ме ядоса. Един нож трябва да бъде нож. Как се предполагаше да живея в свят, където един нож може да бъде граната? Нямах да правя никакви предположения. Никога. Щях да очаквам неочакваното.

Видимо можеше да съм на колене, но отвътре не бях. Потърсих тъмната пещера, където доскоро бях животно. „Опитайте, шибаняци!“ — запратих по тях.

Те изпищяха отново. Чух в писъка им болка и се усмихнах.

Капаците на кофите за боклук издрънчаха върху настилката. Отломки се посипаха по главата и раменете ми. Нощта утихна. Ловците си бяха отишли.

Вдигнах глава, гледайки двата крилати силуета да прелитат покрай луната. Беше зловеща гледка. Още по-зловещо — луната беше обагрена в пурпурно по краищата като с кървав ореол.

Дали съпоставянето на световите на Фае и на хора ги променяше? Дали измеренията кървяха заедно, променяйки се едно друго? Как щеше да изглежда светът ни след няколко месеца? След няколко години?

Изправих се и видях Джейни да се взира в копието ми.

— Това ли са оръжията, за които говореше, когато пихме чай? — каза той. — Тези, които могат да убиват Фае? — наклоних глава. Не ми харесваше начинът, по който се взираше. — Никога не сме се опитвали да свалим някой от тези дяволи дракони.

— Ловци — казах му. Имаше ирония в това, а и беше подходящо, че е избрал да тормози своя Фае еквивалент. — Те налагат законите на

Фает. Въпреки че са Ънсийли, работят за двата двора, в зависимост от това кой плаща по-добре.

Видях проблясък на забавление в тъмните му очи, после той изчезна и Джейни вече се взираше вторачено в копието ми.

Пръстите ми се стегнаха около него.

— Знаем, че не можем да ги затворим като другите, които залавяме. Твърде големи са. Но с това копие бихме могли да ги убием, където паднат.

— Да ги затворите? Затваряте Ънсийли? Как?

— Отне ни малко време да разберем. Когато отвори очите ми за това, което се случва, аз пък отворих съзнанието си за старите легенди. Ние, ирландците, сме затънали в тях. Непрекъснато се натъквах на приказки, в които се разказваше, че Древните не могат да понасят желязо. Реших, че ако върколаците мразят сребро, а вампирите мразят светена вода и чесън, а тези неща не могат да ги наранят, може би желязото може да нарани Фает.

— Получава ли се?

— До някаква степен. Изглежда се бърка със силите им. Достатъчно желязо може да хване и да задържи някои от тях, където са. Колкото по-чисто е желязото, толкова по-добре. Стоманата няма такъв положителен ефект — той си свали прилепналия шлем от главата си и ми показва вътрешността му. — Подплатяваме ги с желязо. Изгубихме няколко добри мъже, преди да научим какво могат да правят така наречените ти Ловци.

— Желязото пречи на настъплението на Ловците да проникват в главите ви? — щях да променя моя МакОреол в мига, в който попадна на желязо.

— Не напълно. Заглушава го, прави го търпимо. Всички чухме това, което и ти. Само че не толкова болезнено. Но сме свикнали да се опитват да се ебават с нас. Носим желязо навсякъде. По вратовете си, в джобовете. От това са направени куршумите ни.

— Шебано перфектно! — възкликна Дани. — Мак, трябва ни желязо.

Джейни погледна към копието ми, после — към меча на Дани.

— Знаете ли колко голямо добро бихме могли да направим с едно от вашите оръжия? — той огледа лицето ми. — Не е като да искаме да ви оставим невъоръжени. Двете бихте могли да сиделите меча.

— Не! — сопнахме се двете с Дани едновременно. Аз се напрегнах. Нямаше нужда да поглеждам към Дани, за да знам, че е на ръба на суперскоростта, с която да ни измъкне на мига оттам.

— Госпожице Лейн, всички сме заедно в това.

— Не чак толкова заедно.

— Вижте ни! Залавяме стотици Фае седмично. Заклучваме тези, които не могат да правят номера с изчезването. Ето това е смъртоносен ход — рече той горчиво.

— Наричат го Пресяване — каза му Дани.

Той изруга.

— Е, тези Пресяващи се връщат и убиват хората ми. Или се прокрадват зад нас, или ни проследяват, сякаш си играят с нас. Ще се замислят два пъти, ако знаят, че имаме начин да ги убиваме. Имате две оръжия, с които може да го постигнем. Не бих казал, че това е честно.

— Кое, мамка му, е честно, Джейни? Честно ли е, че бях въввлечена в това?

— Всички бяхме въввлечени в това — изръмжа той.

„Туш!“ — помислих си.

— Можем да измислим нещо — предложих. — Ние ще ги убиваме вместо вас — колкото повече мъртви Фае, толкова по-щастлива щях да бъда.

— Някои от тях пак ще се измъкват. Освен ако не казваш, че ще ловувате зад нас. Че ще бъдете там, за да заковете гадовете в момента, в който ги свалим.

— Аз не мога. Търся нещо друго, а без него изобщо нищо няма да свърши.

Очите му се присвиха.

— Това да не е Книгата, която ти помагах да проследиш?

— Ако не я намеря, Джейни, никога няма да можем да ги изгоним от нашия свят, а се боя, че колкото по-дълго стените останат паднали, толкова повече ще се оплеска всичко. Може би безвъзвратно.

Той ме премери студено. Накрая каза:

— Трябва да направим замяна. Да искам услуга за услуга. Но не съм такъв. Повече съм загрижен за оцеляването на хората, отколкото за отмъщението. Можеш да си извлечеш поука. Твоята Книга е още в Дъблин.

— Не е моята Книга — изсъсках. Когато я нарече така, ледени тръпки смразиха гръбнака ми. Сякаш някак си тя беше моя. Или искаше да бъде. Или имах някакво предчувствие за нещата, които щяха да дойдат. Отхвърлих тази мисъл. Значи Шинсар Дъб все още се забелязваше в Дъблин. Това обясняваше защо има толкова много Фае тук. Всички ние я търсехме. Не бих и помислила, че ще е толкова трудна за намиране. Бяха минали месеци, откакто стените паднаха. Тя не искаше ли да бъде намерена от Ънсийли? Не бяха ли сродни? Какво търсеше в този град? Светът беше огромен, с безброй страни и възможности за разрушение и хаос. Беше останала в Дъблин. Защо?

— Хвана един от хората ми преди няколко седмици, докато се прибирал у дома при семейството си. Искаш ли да знаеш какво направи тогава, госпожице Лейн? След като си намери превоз до дома му, към жена му, към децата му и към майка му?

Задържах главата си напълно неподвижна и не казах нищо. Нямах да питам. Знаех какво става, когато Книгата превземе човек. Бях видяла толкова много касапници през последните няколко месеца, че в главата ми вече нямаше място за повече кървави картини.

— Съжалявам! — казах, но знаех, че не е достатъчно. Разбирах защо иска една от Светините. На негово място дори бих могла да изтъкна доста силни аргументи. Една по-добра, по-нежна Мак щеше да е загрижена. Един по-мил мой вариант би споделил.

Но аз не бях мила и нямаше да споделя.

— Жалко е, че няма повече оръжия на разположение — казах му напълно откровено, но това не промени нищо. Имах достатъчно грижи и разработени планове, които бяха поне толкова добри, ако не и подобри от тези на Джейни. Наистина смятах, че можем да измислим нещо. Можехме да се отбиваме веднъж седмично там, където той и хората му държаха Фае, и да убиваме всички вместо него.

— Бих предпочел да не свършва така — каза той тихо и разряза въздуха с жест. Хората му ни обградиха.

Дани застана до мен, рамо до рамо. Представих си, че за тях изглеждаме като две млади момичета, които се сгушват едно в друго, уплашени от толкова въоръжени хора.

— Аз също — казах също толкова тихо. — Никога не се опитвай да вземеш от мен, Джейни! Никога не прави тази грешка! Това, което е мое, е мое. Наистина не знаеш в какво се забъркваш.

— Не искам да се забърквам с теб изобщо, госпожице Лейн. Просто разчитам да работим в екип.

— Аз вече имам мой си екип, Джейни — погледнах към Дани и кимнах.

Лицето ѝ светна и тя се ухили.

— Прибери лактите, Мак!

Оставих ги щръкнали навън, за да натъртят добре няколко ребра. Отвърна ми задоволителен хор от пъшкане, чух оръжия да дрънчат по паважа. Дори не ни видяха как заминаваме.

— Трябва ни желязо, Мак — каза Дани, когато вече вървахме по улицата с нормална скорост. Бяхме оставили за секунди голям отрязък от града зад себе си. Начинът ѝ на превоз, колкото и да ми се гадеше от него, струваше злато.

Кимнах разсеяно, все още премисляйки срещата с Джейни. Съжалявах, че трябваше да свърши враждебно. Искях всички фронтове в битката за планетата ни да бъдат обединени, без процепи, през които да може да се промъкне някое Фае.

— Трябва ни нещо повече от желязо — бях заета да правя списък наум, който да запиша в дневника си по-късно. Между гимназията и колежа татко настоя да изкарам курс по планиране. Каза ми, че ще ми помогне да получа контрол над живота си. Отвърнах му, че аз имам контрол над живота си: слънце, приятели, мода, брак някой ден. „Това не е достатъчно за теб, бебче“ — беше заявил той.

Аз спорих, но той ме подкупи. Записах се на курса и позволих на татко да похарчи цяло състояние за календар с покрити с розови цветя страници. Драсках по тях, докато се отегчих, а след това запратих тефтера на рафта.

Каква разглезена пикла съм била!

Един от основните принципи според този курс беше, че много успешните лидери си водят дневник сутрин и вечер, за да останат силно фокусирани върху целите си. Аз щях да бъда много успешен лидер.

— Аз нямам оръжие, Мак. Трябва ми оръжие — Дани се беше обърнала с лице към мен и вървеше назад, подскачайки от крак на крак, хиляда вата хиперенергия. Нагъваше десертче. Бях изненадана, че кестенявата ѝ коса не прашчеше от статичното електричество при дивото триене в паважа.

Засмях се.

— Всички оръжия са добри оръжия, нали?

— Не са ли?

Да я гледам беше като да наблюдавам как топче за пинг-понг скача напред-назад: пинг-пинг, пинг-пинг. Харесваше ми как мисли.

— Имам план.

— Каза, че ще ги накараш да ни приемат обратно в манастира. Това част от него ли е?

— Можеш да се обзаложиш — погледнах я несигурно. — Точно колко супер е твоят суперслух? Ако има някой наистина тих наоколо, можеш ли да го чуеш, преди да се спънем в него?

Очите ѝ се присвиха.

— Колко тих?

— Много.

Тя ме изгледа подозрително.

— Говорим за тих като Джерико Бароне?

Намръщих се.

— Откъде знаеш колко е тих той?

— Видях го в деня, когато те измъкна. И деветимата бяха еднакви. Излъчваха това, което той излъчва.

Отворих уста. Затворих я. Опитах се да обгърна с ума си това, което тя току-що каза. После:

— Деветима? — казах. — Осем други мъже като Баронс? Точно като него?

— Е, те не бяха мултиплицирани или нещо такова, но да. Той имаше осем други... каквито и да са те, със себе си. Големи мъже. Гадни задници. Голяма демонстрация на сила, която може да те разбие. Ро никога нямаше да те пусне — тя подскочаше от крак на крак толкова бързо, че ми ставаше трудно да я фокусирам.

— Това не го помня! Как така не съм ги видяла? Знам, че аз бях... не бях на себе си, но...

— Той не допусна никой от тях близо до теб. Като че дори не искаше да те виждат. Никой от тях не беше човек, това е факт.

Въздъхнах рязко.

— Откъде знаеш? Как?

Лицето ѝ беше твърде замъглено, за да видя, но долових намръщването в гласа ѝ.

— Той ме сграбчи наскоро суперскорост. Сякаш изобщо не беше усилие за него. Нищо човешко не може да го направи.

— Баронс е успял да те спре? — казах невярващо.

— Сграбчи ме във въздуха.

— На първо място, как може дори да се движи достатъчно бързо, за да стигне до теб? — възкликнах. Имаше ли нещо, което този мъж не би могъл да направи? Повечето от плановите ми разчитаха силно на суперскоростта на Дани.

— Точно к'вото помислих.

Опитах се да я фокусирам, но не можах. Докарваше ми главоболие.

— Би ли забавила? — казах изнервено. — Невъзможно ми е да те видя.

— Съжалявам! — възкликна петното от дълго черно кожено палто, светлини на МакОреол и блестящ меч. — Случва се, когато съм развълнувана или разтревожена. Вбесява ме, че може да го прави. Чакай! — тя отново беше видима и разкъсваше опаковката на още един десерт.

— Значи има осем други като Баронс — опитах се да увия ума си около този факт. Къде са били през цялото време? Какво бяха те?

Какво беше той? Друга каста Ънсийли, за която никой не знаеше?

— Абсолютно ли си сигурна? Не е възможно да са нормални хора?

— Няма начин. Движеха се странно. Много по-странно от Баронс, сякаш той е най-цивилизованият от групата. Беше зловещо. Не усетих Фае, но със сигурност не усетих и нищо човешко в тях. А очите на някои бяха много шантави. Никой не искаше да ги приближи. Шийте зрящите стояха прилепени към стените и се опитваха да бъдат колкото може по-далеч от тях. Един от тях беше опрял нож в гърлото на Ро. Носеха узита, нахлуха там и не търпяха нищо от никого. Можеше да се каже, че щяха да се превърнат в Смъртта, ако някой мигнеше накриво. Момичетата не можеха да спрат да говорят за това. Бяха ядосани, но... е, бяха и малко очаровани. Трябваше да видиш как гледаха тези пичове. Как изглеждаше Баронс. Пич — каза тя почтително, после погледна към мен разтревожено. — Имам предвид, човече, трябваше да ги видиш. Не ме наричай Даниел, мразя това име!

Имаше осем други... същества... като Баронс. Трудно можех да се справя с едно. Кой и какво бяха те? От всички неща, които научих днес, това ме разтърси най-много. Бях го смятала за аномалия. Единствен по рода си. Не беше. Трябваше да очаквам неочакваното.

Осем други като него. Най-малко осем други, поправих се. Кой знае? Може би е довел със себе си само ограничен брой. Може би имаше още десетки. И никога не ми беше казвал за тях. Нито дума.

Каквито и задръжки да имах относно плана, по който работех, откакто срещнахме Джейни, те изчезнаха.

— Права си, Дани — казах. — Трябва ти оръжие. Всъщност, трябва ни много оръжия. А аз знам точно къде да ги намерим.

ДВАНАЙСЕТ

Беше почти съмвало, когато паркирах училищния автобус пред манастира.

Не исках да оставям роувъра, но ми трябваше нещо по-голямо. Намерих яркосиния автобус с ударени страни, олющена боя и летаргична трансмисия пред едно младежко общежитие. С Дани го натъпкахме със сандъци с оръжия и трупове на Ънсийли.

Бях уморена до смърт. Бях на крак цели двайсет и четири часа, а те бяха натоварени. Не очаквах да мога да се наспя, преди да продължа да осъществявам плановете си, но се надявах да открадна един час (поне) тишина и възможност да прочистя ума си, за да подредя нещата, които се бяха случили и които бях научила.

— Библиотеката на Драконовата дама е в източното крило, Мак — каза Дани, докато се отправяше към кухнята. — Не е използвана от години — тя сбърчи нос. — Прашно е, но е яко. Спя там, когато ме обвиняват за нещо или просто не ми се занимава. По-голямата част от източното крило е празна. Ще дойда при теб, след като ям. Пи-... човече, шебано съм прегладняла!

Докато тя се забързваше, поклатих глава и се усмихнах. Беше ми казала, че докато продължава да яде, може да изкара дни без сън. Тя непрестанно изпробваше границите си. Чудех се каква щях да съм, ако бях израснала със знанието какво съм. Представих си, че и аз щях да изпробвам границите си. Вероятно щях да съм много по-полезна, отколкото се чувствах сега. Завиждах на издръжливостта и. Нямах такъв талант. Липсата на сън отслабваше търпението ми и ме правеше груба. Не бях във форма да изнеса реч от типа: „Присъединете се към мен, шийте зрящи, и нека наритае малко Фае задници!“ Разтрих очи. Бих могла да се опъна на някой удобен диван съвсем скоро.

Влязох в манастира през странична врата и забързах към източното крило. На средата на пътя осъзнах, че ме следят.

Усмихнах се сковано, но не показах, че я усещам. Нямах да вляза в спор с Великата повелителка по средата на коридор, в който всички шийте зрящи биха могли да изскочат от стаите си при звука на

гласове и да дадат своя принос, преди да съм готова да се справя. Ако тя искаше битка, щеше да я получи при моите условия, на моя територия. Отбелязах си да открия какво знае Дани за защитите. Щеше да е перфектно, ако можех да блокирам Роуина от източното крило и да си осигуря мое малко място в манастира. Иначе никога нямаше да се чувствам в безопасност.

Последвах указанията на Дани по мъждиво осветените коридори. Изненадах се, че Роуина не се прилепи по-близо до мен с блесналия ми МакОреол. Отказах да се обърна и да призная присъствието и, но не виждах блясък от светлина да се състезава с моята, да хвърля сенки по каменните стени, което означаваше, че не може да носи повече от няколко фенерчета. Нямахме представа колко Сенки имаше все още в манастира. Старата жена притежаваше кураж.

Пристъпих в библиотеката. Придвижвах се от една лампа на друга, включвайки всичките. Бях доволна да видя един плюшен диван, където можех да подремна.

Веднага след като се отървах от Роуина.

— Не сега, стара жено! — студено подхвърлих през рамо. Трябва да поспя.

— Странно. Не изглеждаше да ти трябва толкова много преди няколко дни.

Усетих как кръвта се оттегля от лицето ми. Не бях готова за този сблъсък. Може би никога нямаше да съм готова.

— Всъщност, сънят беше последното, за което мислеше — каза той напрегнато. Беше ядосан. Долавях го в гласа му. За какво беше ядосан той? Аз бях тази, която беше преминала през емоционална преса.

Ръцете ми се свиха в юмруци, дъхът ми се накъса. Днес не му вярвах повече отколкото преди два месеца.

— Чуването беше единственото, което искаше.

Беше също така това, което исках и сега, осъзнах с ужас. Гласът му ми действаше като афродизиак. Бях мокра, готова. Откакто беше започнал да говори. Два месеца бях впримчена в причинено от Фае сексуално безумие, правейки непрекъснат, невероятен секс с него, докато слушах гласа му и усещах миризмата му. Също като кучето на Павлов бях обучена посредством повтарящи се стимули да имам гарантиран отговор. Тялото ми предвкушаваше, алчно очакваше

удоволствие в негово присъствие. Вдишах, хванах се, че се напъвам да доловя миризмата му, принудих се да изпусна дъх и затворих очи, сякаш бих могла да се скрия зад собствените си клепачи от ироничната истина, че В'лане и Баронс си бяха разменили ролите.

Вече не бях сексуално уязвима за Секс-до-смърт-Фае принца.

Сега Джерико Баронс беше моята отрова.

Исках да ударя нещо. Много неща. Започвайки с него.

— Котка ли ти изяде езика? И какъв чудесен език! Аз знам. — Той облизваше всеки сантиметър от мен. Много пъти. С месеци. — Измърка той, но беше като стомана в кадифе.

Стиснах зъби и се обърнах, подготвяйки се да го видя.

Беше по-лошо, отколкото очаквах.

Бях почти повалена от еротичните картини. Ръцете ми върху лицето ми. Аз върху лицето му. Аз, поднасяща му задника си. Аз, възседнала го. Ноктите ми с палав розов лак, дълги и секси, докато обвивам две ръце около неговия голям, дълъг, твърд... да.

Е...

Стига картини!

Прочистих гърло и се принудих да се фокусирам върху очите му.

Не беше много по-добре. С Баронс водим безсловесни разговори. А точно сега той ми напомняше с живописно сочни детайли всичко, което бяхме правили в това голямо негово легло в стил Краля Слънце.

Особено се беше наслаждавал на белезниците. Аз имах също толкова много спомени от неговия език, колкото и той от моя. Никога не ми предложи да си разменим ролите, въпреки че бях молила много пъти. Не разбирах защо. И двамата знаехме, че нищо толкова крехко не би могло го да удържи, каквото и да беше той. След като отново бях с ясен ум, разбрах. Дори да беше само илюзорно, той не беше мъж, който да търпи надмощие. За него всичко беше контрол. Никога не го отстъпваше. А това беше в основата на причините да съм толкова ядосана, беше нещо, което ме изгаряше, както солта — отворената рана. Аз нямах никакъв контрол през цялото време, което прекарахме в онази стая. Той беше видял моята най-сурова, най-гола, най-уязвима същност, но не ми беше показал нищо от себе си, освен това, което изтръгнах от главата му против волята му.

Той никога не беше изгубил контрол. Нито веднъж.

„Каза ми, че аз съм твоят свят.“

— Не бях аз. Аз бях животно — сърцето ми биеше силно. Бузите ми горяха.

„Не искаше никога да свършва.“

— Защо си такъв задник и ми хвърляш в лицето собственото ми унижение?

„Унижение? Така ли наричаш това?“ — той ми напомни още по-детайлно.

Преглътнах. Да, определено си спомнях това.

— Не бях на себе си. Иначе никога нямаше да го направя.

„Нима?“ — в очите му, които се присмиваха, в тъмните му очи аз настоявах за повече, казвах му, че искам винаги да бъде така.

Спомних си как той отговори, че един ден ще се чудя дали е възможно да го мразя повече.

— Нямах съзнание. Нямах избор — търсех думи, за да обясня. — Беше също толкова изнасилване, колкото това, което Ънсийли принцовете направиха с мен.

Блестящият му поглед стана черен, непрогледен като кал, картините умряха. Под лявото му око един малък мускул се сви, отпусна се, сви се отново. Това незначително потрепване от страна на Баронс се равняваше на гневно избухване при обикновен човек.

— Изнасилването не е нещо...

— От което си тръгваш — прекъснах го. — Знам. Сега го разбирам. Ясно?

— Пълзеше. Ти пълзеше, когато те намерих.

— Твоята цел?

— Ти си тръгна от мен. По-силна при това.

— Целта ти? — изскърцах със зъби. Бях уморена, нетърпелива и исках основното.

— Да съм сигурен, че сме на една страница — каза той. Очите му бяха опасни.

— Направил си, каквото е трябвало, нали?

Той наклони глава. Не беше нито кимване, нито отрицание и това ме вбеси. Беше ми писнало да не получавам отговори от него.

Притиснах го.

— Направил си ме способна да вървя отново по единствения начин, по който си могъл. Това е нямало нищо общо с мен. Така ли?

Той се взря в мен. Имах чувството, че разговорът ни някъде е направил грешен завой, че можеше да протече по съвсем различен начин, но не можех да се сетя как или къде се беше залутал.

Баронс сведе глава до долу, кимвайки.

— Да.

— Тогава сме на същата страница. На същия параграф, на същото изречение — сопнах се.

— На същата скапана дума — съгласи се той равно.

Доплака ми се и се мразех за това. Защо не можеше да каже нещо мило? Нещо, което не беше за секс. Нещо за мен. Защо трябваше да идва тук, да ме дебне и да навира в носа ми факта, че всеки от нас е успял да влезе под кожата на другия? Щеше ли да умре, ако беше проявил малко любезност, малко съчувствие? Къде беше мъжът, който беше лакирал ноктите ми? Този, който беше облепил стаята с мои снимки и на Алина? Който беше танцувал с мен?

Средство за постигане на целта. Само това бях аз за него.

Тишината се проточи. Потърсих очите му. В тях нямаше и една-единствена дума.

Накрая той ми се усмихна бегло.

— Госпожице Лейн — каза студено. В тези две думи бяха събрани томовете. Предлагаше ми официалност. Дистанция. Връщане към начина, по който бяха нещата преди, сякаш нищо не се беше случило между нас. Фасада на учтивост, която ни даваше възможност да работим заедно, ако трябва.

Щях да бъда глупачка, ако не приемех.

— Баронс — подпечатах аз сделката. Бях ли казвала някога на този озадачаващ ме студен мъж, че е целият ми свят? Беше ли той наистина настоявал да го казвам отново и отново? — Защо си тук? Какво искаш? — бях изтощена, а малкото ни стълкновение бързо изчерпваше останалата ми енергия.

— Можеш да започнеш, като ми благодариш — отново имаше опасен блясък в очите му, сякаш се бяха възползвали от него. Той се чувстваше, сякаш са се възползвали от него? Аз бях в най-слабата си форма, не той.

— За какво? Че си намерил нещо друго, което е било толкова важно да направиш, та ти е отнело цялото време — от онази полунощ на Сауин до четири дни по-късно, — за да дойдеш за мен? Няма да ти

благодаря, че си ме спасил от нещо, от което си се провалил да ме спасиш — бях питала Дани на връщане към манастира кога той и хората му ме бяха измъкнали. Тя каза, че било късно вечерта на четвърти ноември. Защо? Къде е бил и защо не с мен?

Той вдигна рамо — изящество и сила в елегантен костюм на „Армани“.

— На мен ми изглеждаш добре. Всъщност, ти си повече от добре, нали? Минала си право през защитите ми, без да продумаш и дума. Не остави бележка до леглото. Наистина — присмя се той, — след всичко, което споделихме, госпожице Лейн! — той ми отправи вълча усмивка, само зъби и обещание за кръв. — Но получавам ли благодарности за това, че направих невъзможното и те върнах обратно от състоянието ти на При-я? Не. Какво получавам? — той ме огледа хладно. — Ти крадеш оръжията ми.

— Пъхал си си носа в моя автобус! — казах възмутено.

— Ще си го пъхам навсякъде, където ми харесва, госпожице Лейн. Дори под кожата ти, ако ми се иска.

— Само опитай! — казах и присвих очи.

Той тръгна напред с един бърз скок, но се усети и спря рязко.

Аз повторих движението му, без никаква съзнателна мисъл, сякаш телата ни бяха свързани от конци като на кукли. Подскочих напред и замръзнах. Свих юмруци отстрани на тялото си. Те искаха да го докоснат. Погледнах надолу. Неговите ръце също бяха свити в юмруци.

Отпуснах ги и кръстосах ръце.

Той кръстоса своите точно в същия момент.

Загледахме се.

Тишината се проточи.

— Защо взе оръжията ми? — попита той накрая.

Въпросът отново ме разбуди рязко. Бях опасно уморена.

— Трябваша ми. Реших, че е най-малкото, което можеш да ми дадеш, след всичкия секс, който получи — добавих с лекомислие, което не ми дойде отвътре.

— Мислиш, че можеш да крадеш от мен? Не се контролираш, Момиче-Дъга.

— Не ме наричай така! — тя беше мъртва. И ако не беше, лично щях да я убия.

— И го знаеш.

— Ти си този, който е изгубил контрол — казах само за да го ядосам.

— Никога не губя контрол.

— Губиш.

— Ни-... — той спря и погледна встрани. После невярващо: — По дяволите, нищо ли не си научила?

— Какво трябваше да науча, Баронс? — попитах. Ядът ми, който беше като прокъсано въже, се отприщи. — Че светът е гаден там, навън? Че хората ще ти отнемат всичко, което има значение за теб, ако им позволиш? Че ако искаш нещо, по-добре побързай и го вземи, защото вероятно някой друг също го иска и ако може да те изпревари, ще го вземе той? Или трябваше да науча, че не само е нормално да убиваш, но понякога може да бъде и чисто забавление? Беше истински ритник да открия това в главата ти. Искаш ли да поговорим? Да споделиш нещо интимно с мен? Не? Така си и мислех. Какво ще кажеш за това: колкото повече оръжия, знания и сила можеш да докопаш, по всеки начин, по който можеш, толкова по-добре. Лъжи, мами или кради, всичко се нарежда от само себе си. Не е ли това, което мислиш? Че емоцията е слабост, а коварството е безценно? Не трябваше ли да стана като теб? Не беше ли това целта? — крещях, но не ми пукаше. Бях бясна.

— Това никога не е била целта — изръмжа той, придвижвайки се към мен.

— Тогава каква беше? Каква, по дяволите, беше целта? Кажи ми, че в това е имало някаква цел! — също изръмжах и пристъпих към него.

Нападнахме се като бикове.

Миг преди да се сблъскаме, аз извиках:

— Помогна ли на ЛГ да ме превърне в При-я само за да ме направиш по-силна?

Главата му се отметна назад и той спря толкова внезапно, че аз се забих в него, отскочих и се проснах по задник. На пода. Отново.

Той се взираше в мен и за част от секундата видях един напълно беззащитен поглед в очите му. Не. Не беше. Не просто не беше, този... мъж, поради липса на по-добра дума... който се наслаждаваше да убива, беше ужасен от тази мисъл.

Някакво ужасно напрежение вътре в мен изчезна. Дишах по-лесно.

Останах на пода, твърде изтощена, за да се изправа. Последва още едно от онези дълги, напрегнати мълчания. Въздъхнах.

Той си пое дълбоко дъх. Изпусна го.

— Щях да ти дам оръжията — каза накрая.

— Трябваше да ги поискам — признах неохотно. — Но тогава ти вероятно щеше да ги заредиш с нещо смъртоносно, както направи с Кълбото, а аз щях да бъда обвинена и за това — не можах да се сдържа да не добавя.

— Не съм заредил Кълбото. Купих го на аукцион. Някой ме е наикнал — каза го с такава липса на жар, че почти му повярвах. Последва нова продължителна тишина.

Той плъзна една чанта от рамото си и я пусна в краката ми. Беше раницата ми.

— Къде намери това? Не я видях в стаята, когато си тръгнах, а я търсих — бях се чудила къде е отишла.

— Намерих я в манастира, докато чаках да се върнеш.

Намръщих се.

— Откога си тук?

— От късно снощи. Прекарах целия вчерашен ден в опити да те намеря. Когато те проследих до тук, отново беше заминала. По-лесно беше да чакам да се върнеш, отколкото да губя време отново да те проследявам.

— Не работи ли малката ти вярна дамга? — разтрих основата на черепа си, където беше поставил своята тайнствена татуировка. Тази, която ме беше предала, когато се нуждаех от нея.

— Мога да усетя най-общо посоката ти, но не и да те открия точно. Не съм в състояние, откакто стените се срутиха. Действа повече като компас, отколкото като GPS, след като светове на Фае разцепиха нашия.

— МПД. Наричам ги Междудименсионни приказни дупки.

Той леко се усмихна.

— Забавно момиче си, нали?

Изпаднахме в поредната неудобна тишина. Погледнах към него. Той погледна встрани. Свих рамене и също погледнах встрани.

— Аз не бях... — започнах.

— Аз не... — започна той.

— Колко прелестно! — прекъсна ни В'лане. Гласът му се появи преди него. — Самата представа за човешко семейно щастие. Тя е на пода, ти се извисяваш над нея. Той удари ли те, МакКайла? Кажй една дума и ще го убия!

Ядосах се, че В'лане може да е бил наоколо невидим и да ни е подслушвал. Погледнах го рязко, когато се появи. Ръката ми моментално се плъзна под палтото, търсейки копието, затъкнато под мишницата ми. Нямаше го. В'лане никога не ми позволяваше да го държа в негово присъствие, но винаги ми го връщаше, когато си тръгваше. Мразех, че има силата да взема оръжието ми. Ами ако не ми го върнеше? Ако решише да го задържи за своята си раса? Със сигурност щеше да е взел копието и меча преди месеци, ако искаше. Щеше да ми го върне и този път, помислих хладнокръвно. Иначе всемогъщият детектор на Книгата щеше да му каже да се чупи.

— Сякаш можеш — рече Бароне.

— Може би не. Но наистина се наслаждавам да мисля за това.

— Давай, Камбанке!

Изправих се.

В'лане се засмя и звукът беше ангелски, божествен. Вече не ми влияеше сексуално, но все още имаше онзи душевен заряд. Царствен, по-голям от живота, винаги щеше да е твърде красив, за да се изрази с думи. Беше облечен различно от последния път, когато го видях. Тоалетът подходеше на златното му съвършенство. Също като Баронс и той носеше елегантен тъмен костюм, яркочервена риза и кървавочервена вратовръзка.

— Намери си свой собствен моден съветник — изръмжа Баронс.

— Може да съм решил, че харесвам твоя стил.

— Може би си решил, че ако приличаш повече на мен, тя ще чука и теб.

Трепнах, но реакцията ми беше нищо в сравнение с тази на В'лане.

За миг бях замразена, по-неподвижна от Тенекиения човек без смазка. Цялото ми тяло потрепери и по пода задрънча лед. Пристъпих напред, оставяйки ледената си обвивка назад. Цялата библиотека — мебели, книги, под, лампи, стени — блестеше с тънък слой лед. Крушките се пукаха една след друга.

— Престанете! — сопнах се, дъхът ми излизаше на пара. — И двамата! Вие сте корави момчета. Разбирам. Но съм уморена и отегчена. Казвайте каквото имате да казвате, без всички тези стойки, а после отивайте по дяволите!

Баронс се засмя.

— Браво на теб, госпожице Лейн!

— Основното, Баронс! Сега!

— Събирай си нещата! Връщаме се в Дъблин. Имаме работа. Шийте зрящите не те спасиха. Аз го направих.

— Дани беше тази, която ме спаси.

— Щеше да умреш тук, ако не бях аз.

— Аз щях да я спася — каза В'лане.

— Основното, В'лане! И си почисти бъркотията! — ледът се топеше. — Няма да чистя след никого от вас! И поправи лампите! Трябва ми светлина.

Лампите светнаха отново. Библиотеката беше суха.

— Книгата е била забелязана наскоро. Знам къде и мога да те Пресея там, за да я търсиш. Можеш да я проследиш много по-бързо с мен, отколкото с него.

— А ти ще докладваш на Великата повелителка за нашия напредък? — казах сухо.

— Помагах на Роуина само за да подготвя пътя за нас, за да продължим, когато можеш. Отговарям пред теб, както винаги, МакКайла. Не пред нея.

— След твоята кралица — казах горчиво. — Тази, при която избра да останеш, вместо да ме спасиш.

— За мен ти беше първа — каза Баронс. — Нямаше кралица преди теб.

— Да. Нямаше кралица... само четири дни — напомних му. — Не вярвам да ти е отнело толкова дълго време да ме намериш. Искаш ли да ми кажеш къде беше през цялото време? Какво имаше преди мен?

Той не каза нищо.

— Така си и помислих.

Прекоших стаята и застанах до огнището. Беше старомодно, работеше с дърва, не с газ. Избухването на В'лане ме бе оставило вледенена. Беше студена нощ в Дъблин, а това неизползвано крило се

затопляше минимално. Липсваха ми огнищата в книжарницата. Исках удобства.

— Направи ми огън, В'лане!

Пламъци запукаха и заизскачаха от ароматните цепеници с бяла кора, преди дори да довърша изречението.

— Ще отговоря на всичките ти нужди, МакКайла. Трябва само да поискаш. Родителите ти са добре. Погрижих се. Баронс не може да ти даде това, което аз мога.

Разтрих длани, за да ги стопля.

— Благодаря, че си проверил. Моля, продължавай да го правиш! — в някакъв момент исках да ги видя дори и само отдалеч. Даже кулите на клетъчните телефони да работеха, не бях сигурна, че щях да говоря с тях сега. Вече не бях дъщерята, която познавах. Но си оставах дъщерята, която ги обичаше и би направила всичко по силите си, за да ги защити. Дори това да означаваше да стоя настрана, за да не може никой от враговете ми да ме проследи дотам.

Обърнах се. В'лане беше отдясно, Баронс — отляво. Бях развеселена да видя, че един диван, четири стола и три маси се бяха появили на пътя между тях, дълъг почти осем метра. В'лане беше пренаредил мебелите, докато съм била с гръб към тях. Сякаш малкото мебели щяха да спрат Джерико Баронс. Той можеше да се движи бързо като мълния, а между тези двамата не беше останала никаква любов. За кой ли път се зачудих защо. Знаех, че никой от тях няма да ми каже.

Но все пак, може би имаше начин.

Междувременно, докато зареждах за опита намаляващата си енергия, казах:

— Информирай ме! Какво стана у Келтърови на Сауин?

— Ритуалът по запазване на стените се провали — рече Баронс.

— Очевидно. Подробности!

— Използвахме черна магия. Опитавме всичко. Келтърови са древен род друиди, които отдавна вървят по ръба. Особено Киън. Дагийс и Дръстан направиха първия опит. Когато се провалиха, Крисчън и аз поехме нашия ред.

— В какво точно се състоеше вашият „ред“?

— Не питай, госпожице Лейн! Този път просто се откажи! Беше единственото, което можехме да направим и което можеше да подейства. Не стана. Вече няма значение.

Зарязах темата. Щях да узная повече подробности от Крисчън, отколкото някога би ми дал Баронс, и планирах да го видя възможно най-скоро. Той беше важна част от бъдещите ми планове.

Сякаш прочел мислите ми, Баронс каза:

— Крисчън го няма.

Обърнах се рязко.

— Как така го няма?

— Липсва. Изчезна, когато светът на Фае измести Бан Дрохид — белите камъни, където Келтърови изпълняват ритуала. Той беше в кръга, когато се случи.

— Е, къде е отишъл? — настоях, гледайки ту Баронс, ту В'лане.

— Ако знаехме, нямаше да липсва — каза Баронс сухо.

— Невъзможно е да се каже — отговори В'лане, — въпреки че търсихме. Кралицата ми е дълбоко разстроена, че изгуби един от друидите си Келтър в такова критично време. Неговите чичовци също го търсят.

— Изчезнал е преди два месеца? — бях ужасена. Къде беше младият, секси шотландец? Дано не е в света на Фае, мислех си, превърнат в При-я! Той имаше точно такъв изключително добър външен вид, какъвто се нравеше на Фае. Мразех следващия въпрос. — Знаем ли, дали е жив? Някой от вас има ли някакъв загадъчен начин да определи това?

Те поклатиха глави.

Въздъгнах тежко и разтрих очи. По дяволите! Бях срещнала Крисчън след пристигането си в Дъблин и той беше единственият мъж, на когото всъщност вярвах (е, поне повече отколкото на всеки друг), а сега него го нямаше. Отказах да приема, че е мъртъв. Това би означавало, сякаш се отказвам от него. Никога не бих се отказала от някой от моите хора.

Не само че го харесвах, нуждаех се от него. Той беше ходещ детектор на лъжата. Способността му да различава истина от измислица беше талант, който ме сърбеше да пусна в употреба. И исках да го изпитам точно върху особите, които стояха в същата тази стая. Присвих очи. Колко удобно и за двамата, че беше изчезнал.

Тревожех се за Крисчън. Бях разочарована, че съм изгубила възможността да изтръгна някои отговори.

Но не бях изгубила всичките си възможности.

— Събирай си нещата! — каза Баронс. — Да тръгваме! Сега!

— МакКайла идва с мен — каза В'лане. — Ти не можеш да защитиш родителите и. Не можеш да Пресяваш. Тя няма да избере теб.

В стаята имаше достатъчно тестостерон за цяла армия мъже, а аз не бях имунизирана срещу него. Дори без обаяние, В'лане беше по-прелъстителен от кой да е жив човешки мъж. А Баронс... е, тялото ми си спомняше и се наслаждаваше на всеки момент. Това, че двамата едновременно усилиха излъчването си, ми докара затруднения с дишането.

Гледах ту единия, ту другия, обмисляйки възможностите си. Те ме наблюдаваха в мълчание и чакаха да направя избора си.

Пристъпих към Баронс.

Тъмният му поглед блесна триумфиращо. Усещах как прелива от самодоволство, почти толкова силно, колкото беше и сексуалният заряд, който хвърляше към мен.

— Мисли добре и бързо! — изсъска В'лане. — Не би било мъдро да ме отхвърлиш, МакКайла.

Аз мислех добре и бързо.

Сключих ръка под лакътя на Баронс. Не би могъл и да изглежда по-доволен дори да го бях погледнала с огромни очи и да му бях казала, че той е моят свят.

Стиснах ръка, забих нокти в плътта му и задържах.

Очите му се присвиха, после пробляснаха, а после вече не го виждах изобщо, защото притисках, притисках, притисках ожесточено, мушках се с ярост надълбоко в ума му с моя специален талант на шийте зрящ, който се беше събудил напълно в леглото му.

Исках отговори. Исках да знам защо има толкова много неприязън между тези двамата. Исках да знам на кого да вярвам, да знам не толкова кой беше по-добрият мъж, а поне малко по-малко лошият.

Притисках, търсейки пролука, която можех да използвам, и внезапно бях...

В света на Фае!

Това трябваше да е. Пейзажът беше неописуемо тучен, цветовете — твърде богати, ярки, толкова наситени с багри, сякаш имаха тъкан. Това ми напомни първия плаж, на който ме беше завел В'лане преди месеци, където бях играла волейбол с Алина, когато ми беше направил

подаръка да я видя отново, макар и само в илюзия. Но това не беше плаж. Това беше дворът на Фае!

Ярко оцветени копринени дивани бяха пръснати около някакъв подиум. По дърветата растяха листа и цветове в неразбираеми краски и измерения. Вятърът миришеше на жасмин, на сандалово дърво и на други аромати, както си представях, че мирише раят, ако такова място съществува изобщо.

Исках да се огледам. Исках да видя кралицата на нейния подиум, но не можех да обърна моя/нашия поглед към нея, защото аз бях пътник в неговата глава и бях...

В тялото на Баронс.

Бях силен.

Бях студен.

Бях могъщ, а те просто не знаеха колко могъщ бях.

Те не ме разпознаха, глупаците.

Бях опасност.

Бях всичко, от което трябваше да се страхуват, но бяха живели толкова дълго, че бяха забравили страха. Щях да ги науча.

Щях да им напомня.

Бях с Фае принцеса, заровен дълбоко в нея. Тя пулсираше около мен. Тя беше енергия, тя беше празна, тя беше секс, който поглъщаше. Ноктите ѝ бяха на раменете ми, впивах се. Бях повече удоволствие, отколкото някой от нейните принцове някога можеше да бъде. Аз бях пълен. Аз бях неуморим. Затова ме беше потърсила. Слухът се беше разнесъл, както бях искал, и отегчена, преситена, тя беше дошла за мен, както знаех, че ще направи.

Бях прекарал месеци в двора, в нейното легло. Гледах, опознавах и изучавах двора на Сийли. Търсех отговори. Търсех скапаната, проклета Книга.

Но сега бях отегчен и бях научил всичко, което можех да разбере от тях, защото те бяха глупаци, които пиеха отново и отново от мистичен котел, за да забравят. Сякаш забвението премахваше греха.

Исках да си спомнят.

Те не можеха.

Но можех да ги накарам да си спомнят страха.

В'лане ме гледаше, както ме гледаше от мига, в който бях взел неговата принцеса, и чакаше да бъде отново негова, сигурен, че ще

бъде. Все пак, те бяха безсмъртни. Те бяха богове. Бяха непобедими. Той чакаше момента, в който вече нямаше да бъда защитената й играчка, за да може да ме унищожи.

МАХАЙ СЕ ОТ ГЛАВАТА МИ!

Забих нокти в ръката на Бароне и извиках.

Той се бореше с мен. Съпротивляваше се. Беше ме изблъскал от тялото на принцесата, беше ме изхвърлил, търкаляйки се от спомена за двора на Фае.

Бях на ръба на ума му, замаяна от неочакваното изхвърляне.

Стегнах се, изковах се в снаряд от чиста воля и стрелях обратно към блокадата, която беше вдигнал. НЕ СЪМ СВЪРШИЛА ОЩЕ!

Рикоширах в гладка черна стена и разбрах веднага, че беше непробиваема. Той беше по-силен от мен. Не можех да мина през нея. Щях да се забивам до смърт в нея, ако опитам.

Но не бях готова да призная поражението си. Впрегнах скоростта на този рикошет като бумеранг, направих последни настройки в курса и обърнах встрани.

Каквото и да имаше зад тази стена, щеше да остане скрито, но аз можех да получа нещо друго. Знаех, че мога.

И внезапно отново бях там, стоях...

В двора на Фае, гледах надолу към принцесата...

Баронс тръшна стена пред мен. Но не достатъчно бързо.

Аз профучах през нея.

Той тръшна още една стена, но не я укрепи достатъчно бързо. Съборих я.

Кучката беше мъртва.

Той тръшна още една стена. Твърде малка, твърде късно.

Аз я пръснах на парчета.

Всички Фае в двора на кралицата пицяха, бягаха от страх за живота си, защото немислимото се беше случило.

Един от техния вид беше спрял да съществува.

Една от техните беше убита.

От мен/Баронс/нас.

Задушавах се, пръсках слюнка, опитвах се отчаяно да дишам и осъзнах с ужас, че не лицето Баронс/Мак се задушаваше. Беше моето тяло.

Отдръпнах се, отскубнах се, препънах се назад, откъснах се от ума на Баронс. Не беше лесно да се разплетем.

Ръката му беше на гърлото ми.

Моята — на неговото.

— Какво, мамка му? — избухна В'лане. Беше най-човешкото изречение, което някога го бях чувала да изрича. Той ни беше наблюдавал, но нямаше представа какво се беше случило.

Нашата битка беше скрита.

С Баронс се взряхме един в друг.

Пуснахме гърлата си едновременно.

Аз отстъпих назад.

Той не. Но пък и не бях очаквала да го направи.

— Наистина можеш да убиеш В'лане! — възкликнах. — Затова не те оставя да го приближиш. Можеш да го убиеш. Как?

Баронс не каза нищо. Никога не го бях виждала толкова неподвижен, мълчалив.

Завъртях се към В'лане.

— Как? — настоях. Треперех. Баронс можеше да убие Фае. Нищо чудно, че Сенките го оставяха на мира. — Той разполагаше ли с копие или меч? — но знаех в костите си, че не беше нито едно от тези оръжия. Стената, която беше хвърлил, беше скрила отговора. Каквото и оръжие да беше използвал, не беше от тези, които знаех.

В'лане не каза нищо.

— Какво има той срещу теб? — извиках вбесена.

— Решавай, госпожице Лейн! — каза Баронс зад мен.

— Избирай! — съгласи се В'лане.

— Вървете в ада и двамата! Нов свят. Нови правила. Нова аз. Не ми се обаждайте! Аз ще ви повикам.

— За да ме повикаш, ще ти трябва отново моето име — каза В'лане.

— За да може да ме предаде отново, когато ми трябва?

— То се провали само през краткия период, когато цялата магия беше спряла. В такъв момент е невъзможно да се поддържа. Даррок няма да опита отново. Той няма нужда да го прави. Постигна целта си.

— Ще си помисля — казах. И щях. Всички оръжия. Добре.

Нещо изтрака на пода до краката ми. Беше мобилен телефон.

Не се обърнах.

— За какво е това? Няма кули, не помниш ли? — подиграх се.

— Работи — каза Баронс. Той направи тежка пауза, за да подчертае своя последен удар. — Винаги е работил.

Спрях да дишам. Това, което казваше той, не беше възможно. Завъртях се, загледах се в очите му.

— Електричеството беше спряло! Обаждането ми до Дани беше прекъснато. Така и не възстановиха обхвата! — знаех. Бях проверявала цяла нощ.

Той се придвижи към мен толкова бързо, че не го видях да приближава и нямах възможност да реагирам. Тялото му беше притиснато към моето, устните му бяха върху ухото ми.

Облегнах се на него и вдишах. Не можах да се спра.

Той прошепна:

— Маловерница. Не за АУ.

Това беше номерът, който беше настроил на телефона ми и който значеше Ако умираш.

— Но ти дори не опита.

Езикът му докосна ухото ми. После той изчезна.

ТРИНАЙСЕТ

Седях на ръба на дивана и разтривах очите си. Имах огромна нужда от сън, но хранех малко илюзии, че ще мога да поспя.

След срещата си с В'лане и Баронс бях твърде изнервена, а манастирът скоро щеше да започне да се буди и щях да имам цял нов набор от предизвикателства, пред които да се изправя.

Погалих блестящата красота на копието си.

Верен на себе си, В'лане го беше върнал, когато настоях той да си тръгне. След като се успокоих с утешаващата му тежест, го затъкнах обратно на мястото му.

Отворих старата си раница и се зарових в дневника си. Изненадах се, че го намерих. Допусках, че някой би го конфискувал. Реших, че е съвсем вероятно и Баронс, и Роуина да са го чели.

Потърках релефната кожена подвързия, благодарна да го видя отново, сякаш беше стар приятел. Откакто Алина беше убита, бях запълнила три тефтера с размишления, планове и чувства. В началото бях започнала да водя дневника като израз на почит към нея, като начин да се свържа с паметта и.

После осъзнах, че мога да изливам скръбта си върху страниците, вместо да тревожа родителите си с проблемите си. Накрая бях открила това, с което по-голямата ми сестра беше наясно от началото — че дневникът беше неоценим инструмент за подреждане на мисли, за тяхното разясняване и пречистване, както и за планиране на бъдещи действия.

Боже, колко ми липсваше! Какво не бих дала, за да седя и да говоря отново с нея! Да я прегърна и да ѝ кажа, че я обичам. След смъртта и бях осъзнала колко малко пъти и бях казвала какво означава за мен. Винаги бях приемала, че знае, че ще имаме десетилетия заедно — да планираме сватбите си, да организираме бебешки партита, да пращаме заедно децата си на училище, да правим снимки на баловете им. Един цял живот сестринство. Окопитих се. Нямаше време за емоции. Когато всичко това свършеше, щях да се потопя в скръб. Щях да накарам В'лане да ми я върне отново в света на Фае. Щях да си

подаря мехлема на илюзията. Когато всичко това свършеше, щях да го заслужавам.

Обърнах нова страница и започнах да записвам всичко, което бях научила напоследък. Ако нещо се случеше с мен, исках да оставя възможно най-подробни записки след себе си на следващия идиот, който щеше да се опита да направи нещо по въпроса за кашата, в която бяхме всички.

Мога да преминавам през защити. През всички? Или само през определени?

Имунизирана съм за обаянието на Фае. Трябва да го изпробвам върху друго Фае, освен върху В'лане.

Баронс може да убива Фае. Как? В'лане няма да ми каже. Защо?

Крисчън е изчезнал. Жив ли е?

Ритуалът на Келтърови се е провалил. Какво са се опитали да направят и какво е тръгнало зле? Трябва да науча повече за друидската магия. Възможно ли е да мога да правя и друидска магия? В'лане каза веднъж, че едва съм започнала да откривам какво съм. Също като Дани и аз трябва да изпробвам границите си.

Джейни предвожда цивилна армия, която е обучил да яде Ънсийли. Защищават Дъблин. Все още има хора в града. Къде? Трябва ли да се опитаме да ги изведем от града на по-безопасно място?

Желязото има някакъв ефект върху Фае. Какво прави и дали действа еднакво на всички касти? Колко ефективно е като оръжие?

Направих втора колонка на страницата — списък с неща за вършене:

Да сформирам отряд, който да разследва МПД!

Да сформирам отряд, който да събира желязо, за да правим оръжия и куршуми!

Да сформирам отряд, който да разбере как да правим оръжия и куршуми!

Да вляза в Забранените библиотеки! Да разбере:

Какво е Пророчеството на Убежището и кои са сегашните членове? Какво са петте?

Някой ми пращаше страници от дневника на Алина. От бележките ѝ бях научила, че за да направи това, което сестра ми се беше опитвала да направи (допусках, че е да спре Книгата и да изгони Фае от нашия свят), тя беше узнала, че има Пророчество, познато на

Убежището (което беше Висшият съвет на шийте зрящите), в което се казваше, че имаме нужда от три неща: Камъните, Книгата и петте.

Знаех какво представляваха Камъните — четири синкавочерни, покрити с руни камъка, които според Баронс можеха или да преведат части от Мрачната книга, или „да разкрият истинската ѝ природа“. Бароне притежаваше два от тях. У В'лане беше третият или пък знаеше къде е. Нямах представа къде да намеря четвъртия.

Знаех и какво беше Книгата. Това беше лесно.

За съжаление, нямах представа какво бяха петте.

Надявах се Пророчеството да ми разясни нещата. Реших, че най-доброто място да търся пророчество относно шийте зрящите, бяха Забранените библиотеки на Роуина, ето защо бях толкова решена да се задържа в манастира. Не ми пукаше колко ще вбеся Роуина. Аз исках подкрепата на шийте зрящите.

Добавих една по-неотложна, по-лична цел към списъка си:

Да заведе Дани до Дъблин довечера и да се опитам да открия „Честър“ и Риодан!

На мобилния телефон, даден ми от Баронс, АНМСМ значеше: „Ако не можеш да се свържеш с мен“. Обадох се веднъж. Вдигна ми мъж на име Риодан и проведохме много тайнствен разговор, тип Баронс. Бях готова да заложа последния си чифт чисти бикини (а бяха опасно намалели), че Риодан беше един от осмината придружители на Баронс. И Баронс, и инспектор О'Дъфи бяха споменали, че са говорили с тайнствения Риодан на място, наречено „Честър“. От месеци имам намерение да го открия, но бях разсейвана от сполетелите ме криза след криза.

Нямах представа какво или къде беше „Честър“ и дали изобщо съществуваше сред останките на Дъблин. Но ако имаше възможност да открия един от осемте мъже, които бяха нахлули в манастира с Баронс, за да ме освободят, нямах намерение да я пропусна. Всеки, който познаваше Баронс, всеки, на когото Баронс се доверяваше да пази гърба му, беше някой, с когото исках да проведа хубав дълъг разговор лице в лице.

По въпроса за бикините:

Довечера да плякосам магазин и да се снабдя с ново бельо!

Много. Не се виждах да пера. Това не беше нещо, за което щях да имам време в близкото бъдеще. Зарових ръка в косата си. Ноктите

ми бяха дълги. Не бяха единственото, което беше пораснало. Бях видяла отражението на прическата си в един прозорец снощи. Подстрижката беше все още наред, но корените на косата ми бяха руси поне два сантиметра и половина и изглеждах като скункс.

Да плякосам магазин за боя за коса и комплект за маникюр!

Планирах да грабна и още дрехи, докато бях там. Независимо дали трябваше да бъде така, или не, хората реагираха по-добре на приличния външен вид и той ги мотивираше за определено поведение. Един добре поддържан, привлекателен лидер беше много по-влиятелен отколкото един размъкнат.

Направих трета колона: дългосрочни важни цели, които се надявах да бъдат постигнати в скоро време, защото светът ни се променяше драстично бързо. Това бяха критичните. Те трябваше да се случат.

Да разбера как да задържа Шинсар Дъб!

Загризах върха на молива. После какво? По време на първата ми среща с В'лане той ми беше дал ясно да разбера, че според него има само една възможност, че има само още един, на когото Книгата може да се довери.

Да занеса Шинсар Дъб на Сийли кралицата, за да може тя да възстанови Песента на Сътворението, за да изгради отново стените и да затвори отново Ънсийли?

Тази част от плана ме тревожеше. Не беше в кръвта ми да се доверявам на Фае, но не бях залята от алтернативи. Можех да се побъркам от колебания какво да правя с Шинсар Дъб, след като я взема. Реших да се фокусирам върху една възможност. Да взема Книгата, а после да реша каква да е следващата стъпка.

Задрасках последния параграф и написах друг:

Да изритам шебаните им Фае задници от нашия свят!

Този ми хареса. Подчертах го три пъти.

„Маловерница... дори не се опита.“

Трепнах, затворих дневника, затворих и очите си. След като Баронс си беше тръгнал, се опитвах да не мисля за последния му коментар. През изминалите двацет и четири часа, докато кръстосвах половин Ирландия, превъртах в ума си събитията от Хелоуин. Отдавах се на безполезни упражнения, измъчвах се във връзка с всички избори,

които можех да съм направила онази нощ и които щяха да дадат различен резултат.

После Баронс си беше тръгнал и беше изстрелял истинския „убиец“ към мен: бях имала средство да се свържа с него през цялото време точно там, в раницата ми.

Отворих очи, извадих телефона и превъртах трите номера, които бяха вкарани в паметта, когато ми го беше дал. Натиснах първия — номера на Баронс. Знаех, че няма да звънне. Звънна и ме стресна.

Затворих бързо.

Моят позвъни.

Вдигнах, изръмжах на Бароне: „Само изпробвам“ и незабавно затворих. Как, за Бога, работеха тези мобилни телефони? Дали отново имаше връзка в определени райони?

Скрих номера си и набрах телефона на родителите си, за да не разберат, че съм аз, запазвайки си правото да затворя, ако вдигнат, защото не мога да се насиля да говоря. Не се свързах. Опитах с „Тухларната“, където бях барманка. Нямах връзка. Опитах десетина други номера без успех. Очевидно Баронс имаше някакво специално обслужване.

Превъртах до АНМСМ и натиснах.

— Мак! — изръмжа мъжки глас.

— Само изпробвам — казах и затворих.

Превъртах до АУ.

Телефонът ми иззвъня. Беше АНМСМ. Вдигнах.

— На твоє място не бих — каза Риодан.

— Не би какво?

— Да изпробвам третия.

Не си дадох труда да попитам откъде знае. Също като Баронс, той беше наясно с всяка моя мисъл.

— Защо не?

— Има причина да е записан „Ако умираш“.

— Каква е тя?

— За да го използваш, само ако умираш — каза той сухо.

Отново като с Баронс, можех вечно да се въртя в кръг с него.

— Ще се обадя, Риодан.

— Ти си по-добра от това, Мак.

— По-добра от какво? — попитах студено.

— Да нападаш, защото те боли. Той не е този, който те е наранил. Той е този, който те върна.

— Знаеш ли каква беше идеята му да ме върне? — сопнах се.

В гласа на Риодан долових усмивка.

— Аз бях доброволец за работата. Той изобщо не изглеждаше трогнат от предложението ми — усмивката изчезна. — Не се изгубвай в гнева, Мак! Той е бензин. Можеш да го изразходиш като гориво или можеш да го използваш, за да изпепелиш всичко, което обичаш, и да свършиш, застанала върху изпепеленото бойно поле, всички да са мъртви, включително и ти, само че тялото ти няма да има добрата воля да спре да диша.

Думите му отекнаха дълбоко. Бях стъпила върху тънка граница и го знаех. Но част от мен искаше да я премина. Искеше да изпепеля бойното поле. Само за да гледам как гори проклетото нещо.

— Остани фокусирана, Мак! Дръж погледа си върху наградата!

— Каква, по дяволите, е наградата?

— Ние работим заедно. Връщаме си нашия свят. Всички печелим.

— Какво си ти, Риодан?

Той се засмя.

— Какво сте вие, деветимата? — притиснах го. Той не каза нищо.

— Ще се обадя — заплаших. — Доскоро! — не затворих.

Той спря да се смее.

— Аз лично ще те убия, Мак.

— Не, няма.

— Жено — каза той, а гласът му внезапно беше станал толкова твърд и студен, и древно звучащ, че фините косъмчета на тила ми настръхнаха чак до долу по гръбнака ми, — не знаеш нищо за мен. Мак, която би се обадила на АУ, когато не умира, не е Мак, която ще защитавам. Избирай внимателно! Избереш ли грешно, това ще бъде последният избор, който някога си правила.

— Не ме заплашвай! — дръпнах телефона от ухото си и го загледах невярващо.

Той беше затворил. На мен! Единствената, която можеше да проследи Книгата. Най-ценният играч на сезона. А аз дори не бях стигнала до там да го питам какво е „Честър“ и как да го намеря!

Косата ми се развя, вдигна се право нагоре във въздуха в плетеница около лицето ми. Чаршафи запляскаха по мебелите. Пламъците на огъня лумнаха, изпукаха, после почти угаснаха.

Дани застана пред мен, наливаше се с портокалов сок и тъпчеше устата си с кексчета.

— Имаме проб, Мак. Ро е при автобуса, както и половината манастир. Лайната удрят вентилатора здраво. Време е да вървим — измънка тя с пълна уста. Подуши въздуха, изглеждаше оклюмала. — Пич, и двамата са били тук? 'Що не се обади?

Ако Ро и половината манастир бяха при автобуса, „проб“ бяха проблеми. Бях изтощена. Бях изнервена. И толкова готова, колкото някога щях да бъда. Станах и пяхнах телефона в джоба си.

— Имаш суперслух. Защо не ги чу?

— Не толкова добър.

Присвих очи.

— Наистина ли можеш да подушиш, че са били тук? — какво ли не бих дала за нейните суперсетива!

Тя кимна.

— Ще дам девствеността си на един от тях някой ден — тя се напери. За миг останах потресена. Дори не можех да започна да пресмятам всички ужасяващи детайли в тази възможност.

— Налага се да поговорим — успях накрая. И добавих, подчертавайки: — Даниел! — палавата й усмивка угасна, а аз не можех да понеса това, затова рекох: — Не знам защо не го харесваш. Толкова красиво име е — знаех защо. Тя имаше само своята коравост.

— О! Съжалявам, че те пичосах! Човече! — тя протегна ръка.

— Не, благодаря, ще вървя!

Тя се изкикоти, все пак грабна ръката ми и изчезнахме.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Беше пълен хаос, а Роуина нямаше и грам успех в поемането на контрола над ситуацията.

Когато Дани спря, аз се отправих право към челото на автобуса. Преборих се с порива да повърна, покатерих се на бронята и се издърпах върху капака, където застанах, загледана надолу.

Стотици шийте зрящи се взираха в мен с изражения, вариращи от неверие, че сме се върнали, до любопитство и вълнение, страх, а очевидно и подозрение.

Ако бях адвокат като татко, автобусът щеше да е въвеждащата ми реч и (както беше претъпкан с мъртви Ънсийли и автоматични оръжия) определено щеше да завладее журито. Шийте зрящите бяха отворили вратите и бяха започнали да го разтоварват. Оръжията бяха натрупани на моравата между мъртви Фае. Съмнявах се, че някога са виждали толкова много от враговете ни отблизо и специално при изолацията, в която ги държеше Роуина. Сякаш не можеха да свалят очите си от тях, ръчкаха ги с върховете на обувките си, обръщаха ги насам-натам, изследваха ги.

Първоначално бях планирала да напълня задната част на роувъра с глави на мъртви Ънсийли, за да покажа на шийте зрящите какъв ефект могат да имат само две от нас в рамките на една нощ в града. Но после научихме за желязото и нападناхме запаса с оръжия на Баронс, та трябваше да сменим превоза. Дани натисна клаксона на автобуса, за да се смълчи тълпата. Когато няколко кратки бибипкания не свършиха работа, тя наду клаксона, правейки невъзможно да се чуе каквото и да било друго. Накрая настъпи тишина.

Роуина се измъкна измежду малка група шийте зрящи, придвижи се до предната част на автобуса и се взря в мен.

— Слизай долу на мига! — настоя тя.

— Не преди да кажа каквото имам да казвам.

— Нямаш право да казваш каквото и да е. Вие откраднахте копието и меча и оставихте целия манастир незащитен снощи.

— О, моля те! — казах студено. — Сякаш беше защитен, когато ти пазеше Светините за себе си и ги даваше много рядко. Какво би могла да направиш ти, ако Фае бяха дошли за тях? И не сме ги откраднали. Аз взех това, което е мое, и дадох на Дани това, което трябваше да е нейно поначало. После ги вкарахме в употреба, за каквото са предвидени. Да убиват Фае — посочих зад мен. — Ако не си забелязала, много Фае.

— Върни ми ги веднага! — настоя Роуина.

Поклатих глава.

— Никакъв шанс! С Дани убихме много повече врагове снощи, отколкото ти изобщо си позволявала на тези жени да убият. И не защото не могат, а защото ти не разрешаваш. Ние трябва да Виждаме, Служим и Защитаваме. Ти ми каза, че сме родени за това. Че в старите дни, когато сме пристигали в някое село, са пирували и са ни предлагали най-хубавото от всичко, което са имали, защото ние сме били техните почитани, уважавани бранители. Ние сме ги защитавали. Живеели сме и сме умирали за тях. Ти не оставяш тези жени да бъдат бранители. Накарала си ги да се страхуват от собствените си сенки.

— Очевидно, аз имам по-високо мнение за тях, отколкото ти. Ти ще слезеш оттам на мига! Не ти водиш тези жени. И никога няма да ги водиш.

— Не се опитвам да ги водя. Показвам им възможностите — беше лъжа, но невинна. Аз щях да ги водя. По един или друг начин. Вдигнах очи от Роуина и се обърнах към тълпата. — Вашата Велика повелителка насърчава ли ви да изследвате наследството си? Тя помага ли ви да наточите уменията си? Казва ли ви нещо за това, което става? Или тя и нейният таен съвет пазят всичко в тайна? — замълчах, за да подчертая това, което бях на път да кажа. — Знаете ли, че желязото наранява Фае? Че има цивилни части, обикновени човеци в Дъблин, които активно ловуват Ънсийли, вършат нашата работа, защитават хората, които са още живи, стрелят по враговете ни с куршуми от желязо? С Дани попаднахме на отряд от петдесетима снощи. Те стреляха по Ловци и ги гонеха от града, докато вие спяхте зад стените на този манастир. Докато се криехте в безопасност, оставяйки хората на съдбата им. Това ли сте вие? Това ли искате да бъдете?

Настана миг на мълчание, шок, после оглушаваща какофония от гласове. Дани натисна свирката отново. Този път ѝ отне цяла минута,

за да ги накара да млъкнат.

Кат пристъпи напред.

— Как хората ги ловуват? Те не могат да ги видят.

— Повечето Фае вече не се крият зад обаяние, Кат. Щяхте да знаете, ако тя някога ви позволяваше да излезете. Те се чувстват непобедими и защо не? Няма шийте зрящи, които да им се пречкат, да ги спират. Но ние можем да променим това.

— Ако започнем да ги гоним, няма ли Фае просто да започнат да се крият отново зад обаянието?

Кимнах.

— Със сигурност ще стане по-опасно. И ще имаме нужда от всеки специален талант на шийте зрящи, който имаме.

— Тогава хората вече няма да могат да се бият с тях — разтревожи се тя. — Няма да могат да ни подкрепят — страх се прокрадваше в думите ѝ и аз го разбихах. Как биха могли едва няколкостотин шийте зрящи само с две оръжия да се надяват да победят армия от Ънсийли?

Исках да проуча какво знаеше Роуина, затова я наблюдавах внимателно, когато казах на Кат:

— Хората са намерили начин да отворят очите си и да виждат Фае, като нас.

Тълпата ахна. Когато изражението на Роуина не се промени изобщо, разбрах, че е било просто още едно оръжие, като меч и копието, което беше укрила от тези жени.

— Знаела си! — избухнах. — Знаела си през цялото време! А през последните два месеца нито веднъж не си обмислила да го използваш, за да помогнеш да се защити нашата планета!

— Това е стара и забранена наука — изсъска Роуина. — Нямах представа какви са последствията!

— Знам какви са последствията, ако не го направим! Ще изгубим планетата си парче по парче. Два милиарда вече ги няма, Роуина. Колко още ще оставиш да умрат? Живота на колко души смяташ за излишен? Беше наш дълг да пазим Шинсар Дъб! Не го сторихме. Сега е наш дълг да оправим тази каша.

— Знаела си, че има начин да защитим обикновените хора и не си ни казала? — Кат се взря в Роуина. — Всички тези семейства в околността, които обещахме да пазим, но изгубихме, са могли да се

предпазват сами и ние сме били в състояние да ги научим как? — очите ѝ се напълниха със сълзи. — За Бога, Роуина, аз изгубих Шон и Джейми! Можех да им помогна да виждат Ънсийли. Могли са да се защитават сами?

— Това, което тя не ви казва — изплю Роуина, — е, че за да ги виждат, те трябва да ядат живата, безсмъртна плът на мрачните Фае.

Шийте зрящите ахнаха, някои издадоха давещи се звуци. Разбрах ги перфектно. Дори когато се борех с растящото пристрастяване, все още се гнусях.

— Това, което тя не ви казва — продължи Роуина, — е, че яденето ѝ има неописуеми последици. Пристрастяващо е и веднъж започнали, хората не могат да спрат. То променя личността. Какво бихте очаквали да направи канибализирането на плътта на нашия мрачен враг? То покварява самата душа. О, това ли е присъдата, която щеше да наложиш над невинните си братя, Катрина? Предпочиташ да ги беше видяла прокълнати, отколкото мъртви? — гласът ѝ се издигна, подсилен от яростта. — Това, което тя не ви казва, а би трябвало, ако обсъждаме скрити мрачни тайни, е, че тя е научила тези хора да я ядат и тя...

— Която сама е яла — обях аз, преди тя да успее. — И можете да отхвърлите пристрастеността. Аз го направих — една точка за Роуина. Както подозирах, беше чела дневника ми. Опитах се бързо да го прелистя наум, за да предвидя къде още може да се пробва да издърпа чергата изпод мен. Бях изляла сърцето и душата си в тези страници. — Роуина казва, че ви променя. Не съм убедена, че е така. Сами съдете дали аз съм „прокълнатата“! — рекох им. Сами съдете дали хората в Дъблин, които водят нашата война вместо нас, са наистина различни заради това, че са направили необходимото, за да оцелеят! Или продължавайте сляпо да приемате думите на Роуина. Ако съм толкова прокълната, защо съм единствената шийте зряща в челните редици, която прави нещо?

— Хей! — внезапно Дани се озова върху капака на автобуса до мен. — Аз какво съм? Кълцан дроб?

— Плато с деликатеси — уверих я. — Уиски от най-горния рафт. Тя се ухили.

— Защото тя иска Книгата за себе си — обвини Роуина. — Затова е там, навън. За да може да вземе властта за себе си.

— О, глупости! — подиграх се. — Ако беше вярно, щях да се съюзя с Ънсийли много отдавна. И нямаше да се налага ЛГ да ме превръща в При-я.

— Откъде да знаем, че все още не си? — настоя Роуина.

— Мога да вървя — отвърнах студено. — Да бъдеш При-я — казах на жените, — е нещо ужасно. Но аз не само се възстанових, а придобих и някакъв имунитет към сексуалното обаяние. В'лане вече няма влиянието на Секс-до-смърт-Фае върху мен.

Това привлече вниманието им.

— Вижте, можете да се изправите лице в лице с това, което е там навън, и да станете по-силни. Или да се криете зад тези стени и да приемате заповеди, докато стане невъзможно да се спаси планетата ни. Искате да говорим за клетви ли? Цялата ни раса ще бъде прокълната, ако ние не направим нещо.

Жените отново избухнаха и се обърнаха една срещу друга, говорейки като обезумели. Определено ги бях размърдала. В няколкото кратки минути им бях дала информация, с която тяхната Велика повелителка разполагаше от години. Бях ги накарала да се чувстват повече в правото си, отколкото тя ги беше оставяла да се чувстват някога.

Роуина ме изглежда ледено и се обърна да проучи протежетата си.

Тя не направи опит да ги усмири, нито пък аз. Предпочитах те сами да се настроят. После щях да ги прекъсна и да им разкажа за плановете си. Да сформирам екипи и да раздам задачи.

Роуина отново ме гледаше.

Подозирах, че иска да се обърне към тълпата, но аз нямаше да ѝ помогна да я усмири. Щях да надуя свирката след няколко минути и да изнеса заключителната си, вдигаща на бунт реч.

Това, което стана после, стана толкова бързо, че не можах да го спра.

Роуина измъкна от джоба на робата си свирка и я наду рязко три пъти. Тълпата мигновено утихна, очевидно тренирана да реагира на звука. После Роуина заговори и беше твърде късно да я спра, без да изглеждам заядлива и дребнава. Щях да я оставя да се изкаже, после, щом свърши, да обърна думите ѝ срещу нея.

— Познавам повечето от вас от раждането ви — каза тя. — Посещавах домовете ви, гледах как растете и ви доведох тук, когато

стана време. Познавам семействата ви. Бях част от ежедневните ви битки и триумфи. Всяка от вас е като мое собствено дете.

Тя ги дари с нежна усмивка, самото възплъщение на любящ родител. Не ѝ повярвах нито за миг. Чудех се дали съм единствената, която вижда всяващия безпокойство образ на кобра, усмихваща се с човешки зъби.

— Ако съм сгрешила не е защото не съм обичала достатъчно, а защото съм ви обичала твърде много. Исках, като всяка майка, да запазя децата си в безопасност. Но любовта ми възпря дъщерите ми от това да станат жените, които могат и трябва да бъдат. Спря мен да ви водя, както се налага. Аз сгреших, но вече няма да греша. Ние сме шийте зрящи. Ние сме защитниците на човечеството. Ние сме родени и обучени да се бием с Фае и от този ден нататък точно това ще правим — цялата мекота в поведението ѝ рязко се стопи. Тя се изправи рязко, внезапно вече изглеждаше с цяла стъпка по-висока, и започна да раздава заповеди.

— Кат! — излая тя. — Искам да подбереш група, която да реши как да използваме желязото като оръжие. Заловете няколко Ънсийли! Изпробвайте го върху тях! Посвети втора група в откриването на най-обичайните източници на желязо и го съберете възможно най-бързо! — тя махна с ръка към автобуса зад нея. — Имаме достатъчно оръжия за всички нас — извика триумфиращо, сякаш този триумф ѝ се полагаше.

— Искам да имаме железни куршуми.

Скърцах със зъби.

— Научете се как да ги правите! — нареди тя. — Устройте старовремска ковачница, ако трябва! Избери трета група, която да разузнае из Дъблин! И Катрина, ти си се доказвала отново и отново като достоен и ценен водач. Искам да командваш тази група лично.

Кат блесна.

Аз кипях.

На този етап знаех, че е най-мъдро да запазя мълчание. Но не беше лесно. Имаше няколко хапливи коментара, които исках да направя. Да напомня, че аз бях донесла оръжията, аз бях разбрала за желязото, аз защитавах битката, когато тяхната безценна ВП беше сляпо и настойчиво против. Но можех да разчета настроението на тълпата, а в самия му корен беше поговорка, стара като времето: по-

добре познатото зло, отколкото непознатото. Особено ако познатото зло все пак е на път да ти даде това, което искаш.

Не можех да се състезавам с това. Аз бях злото, което познаваха едва от няколко кратки месеца. И представянето ми не беше съвсем добро. Не и с Роуина като отговорник за медиите.

Гласът на Великата повелителка се повиши.

— Искам да знам числеността на Фае в града, за да започнем да планираме как и кога да нападнем — тя вдигна малката си ръка и я сви в юмрук. — Днес е зората на нов ред! Вече няма да позволявам любовта ми към вас да ме заслепява, както беше в миналото. Ще поведе дъщерите си гордо в битка и ще правим това, за което сме родени. Ще напомним на Фае, че ние ги изгонихме от нашия свят и ги принудихме да се крият шест хиляди години. Ще им напомним защо се страхуваха от нас и отново ще ги прогоним! Шийте зрящи, на война!

Тълпата избухна в одобрителни викове.

До мен Дани каза:

— Какво, мамка му? Тя как направи това, Мак?

Погледнах към Роуина, тя погледна към мен и проведохме цял разговор с очи.

„Дете, наистина ли вярваш, че би могла да ми ги отнемеш?“ — присмиваше се свирепият ѝ син поглед.

„Туш! Пази си гърба, старице!“

Беше спечелила. Засега.

Но не беше пълна загуба. Въпреки че Роуина си приписваше заслугите, поне шийте зрящите започваха да правят всичко, което исках от тях, без изследването на МПД, а това можеше да почака. Може да бях загубила войната, но бях спечелила няколко от битките. Първите ми опити се бяха провалили. Следващите нямаше да се провалят.

— Политика, Дани — промърморих. — Имаме много да учим.

Нищо не беше лесно за мен в Дъблин. Вече не очаквах и да бъде, нито щях да губя време да се оплаквам, когато можех да го използвам по-добре и да продължа напред.

— Ъ-хъ — съгласи се тя навъсено. — Но пак няма да ѝ върна мечата си.

Роуина се обърна към нас с усмивката си на кобра.

— Кат, отдавна беше време да те удостоя с тази чест — каза тя. — Ти ще ни водиш към победа, носейки Меча на светлината. Дани, дай го на Катрина! Мечът сега е неин.

Пет секунди по-късно бях на ръце и колене наред едно каменисто поле и повръщах останките от закуската, която бях изяла преди час. През целия си живот не съм имала толкова друсащо, ужасно возене.

— Какво беше това? — изстенах, докато триех уста с опакото на ръката си. — Хиперскорост?

— Аз казах — сопна се Дани, — че няма да й дам моя меч!

Погледнах към нея, както си стоеше над мен — кльощави лакти, които стърчаха навън, юмруци на кръста, огненочервена коса, пламтяща на слънчевата светлина, — и едва не се засмях. Хлапето беше напълно непредвидимо. Но изчезването ни щеше да има последици. Ако трябваше сама да решавам, щях да защитавам каузата си по-дълго. Щях да предложа съдействие, закрила, както се опитах да го направя с Джейни. Ако се бях провалила, щях да накарам Дани да ни измъкне оттам. Но първо щях да опитам, а в опита ми някои от момичетата щяха да прочетат цели томовете. Вече беше твърде късно. Не се съмнявах, че Роуина се е възползвала от ситуацията докрай. Изкарала ни е завършени предатели. Обърнали сме гръб на целия орден.

Разтрих очи. Бях твърде уморена да мисля. Нуждаех се от почивка. После щях да реша как да спася нещата, от които имах нужда и които трябваше да бъдат спасени. Нямах нищо против да съм изгнаница. Бях такава, откакто пристигнах в Дъблин, и се чувствах съвсем удобно. Сама имах много по-малко проблеми, за които да се тревожа. Но за да постигна целите си, се нуждаех поне някои от шийте зрящите да бъдат на моя страна.

— Видя ли лицето и?

— Как бих могла. Видях единствено синята мъгла на автобуса, докато профучавахме покрай него, а после нищо.

— Колко гадно се беше вбесила! Наистина не мислеше, че ще го направя — каза Дани учудено и можех да позная, че самата тя не е била съвсем сигурна, че ще го направи. Допреди това имаше възможност Роуина да й прости. Да обвини за всичко мен и да я

приеме в паството. Вече нямаше. Дани беше персона нон грата^[1].
Нямаше връщане назад.

— Добре вървеше, нали, Мак? Искам да кажа, нали не съм си въобразила? Момичетата ни слушаха и ни харесаха.

Кимнах.

— Човече, скапа се наистина бързо.

Отново кимнах.

Гледахме се дълго.

— Пич — каза тя накрая, — мисля, че сме отхвърлени.

— Пич — съгласих се с въздишка.

[1] Persona non grata — нежелана личност (латински). — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

В девет и половина същата вечер бях отново в Дъблин.

Отправих се към улица „Ревемал“ 939.

Бях съвсем сигурна, че съм открила „Честър“.

В телефонния указател имаше три обекта под това име: бръснарница, магазин за мъжки дрехи и нощен клуб.

Избрах нощния клуб, защото рекламата подходдаше на гласа на мъжа, с когото бях говорила по телефона. Скъп, изискан, с нотка неприличие, сякаш каквото и да поискаше някой, беше на разположение и можеше да бъде доставено, стига този някой да има точната валута и да го поиска както трябва.

Зърнах отражението си в един прозорец и се усмигнах. Косата ми беше черна и малко дива. Бях й сложила пяна и я бях оставила да прави каквото иска. Червилото ми беше червено и лъскаво и подходдаше на ноктите ми. Носех черна кожа от глава до пети, но не заради заявлението, което правеше, а заради практичността. От правилния вид кожа можеш да избършеш почти всичко. Тъканите попиват кръвта.

Походката ми беше енергична, а в очите ми имаше огън. Най-после бях получила малко от така нужния сън. С Дани се бяхме скрили в една изоставена къща в предградията на Дъблин до късния следобед, после се бяхме отправили навън за храна и провизии. Беше странно интимно и някак неудобно да заемем дома на някой, който или беше умрял в бунтовете на Хелоуин, или беше избягал от Дъблин. Но трябваше да останем някъде, а изглеждаше безсмислено да не се възползваме от един от десетките хиляди свободни домове.

След като и двата ми МакОреола бяха останали в манастира, първата ни спирка беше магазин за спортни стоки, където си направихме два нови и натъпкахме раниците си с фенерчета и батерии. Изглеждаше, че Сенките са напуснали Дъблин, но не исках да рискувам.

После бяхме отишли в мола, където си боядисах косата в тоалетната, измих се и се преоблякох. Дани се беше отправила към

магазина за електроника, където по-късно я намерих, просната пред един компютър, до малка планина от батерии и купчина DVD-та.

Побутнах с крак няколко. Очите ми се разшириха. Хвърлих бърз поглед към монитора. За неин късмет, не беше едно от тях.

— Пусни си някой филм с такова порно — изръмжах, — и ще ти сричам петунията!

Тя погледна нагоре.

— Супер як тоалет, Мак! — после се намръщи. — Аз ловувам и убивам неща. Какво значение има какво гледам? Тези очи са видели всичко, пич — тя някак успя да се напери, докато седеше с кръстосани крака на пода.

— Не ми пука колко корава смяташ, че си. Ти си на тринайсет и всичко си има граници. Няма да гледаш тези неща. А ако все пак решиш да ги гледаш, по-добре се крий от мен, защото хвана ли те, ще съжаляваш.

Тя избута компютъра от скута си и скочи на крака.

— Това е нелепо! — изплю тя, зелените ѝ очи искряха. — Гледам всеки ден как умират неща, но не мога да гледам как хора се шебат? Ти не си ми шеф — тя грабна раницата си и тръгна.

— Това не са просто хора, които се шебат, Дани. Това е хардкор.

— Е? — подсмихна се тя през рамо. — Какво беше ти преди няколко дни?

— Не беше така.

— Значи ще ми кажеш какво беше? Да си При-я, е било поезия и рози?

Имаше моменти, които стряскащо се доближаваха до това. Не с Ънсийли принцове. А по-късно, с Баронс. Натъпках тази мисъл в заключената кутия в главата си, където държах всички неща, с които не можех да се справя. Скоро щеше да се наложи да потопя нещото в цимент, за да го задържа затворено.

— Не ти казвам да не гледаш как хората правят секс, въпреки че ми се иска да беше изчакала няколко години. Казвам ти да правиш подобър избор. Гледай по-леки неща, където сексът е показан като нещо хубаво!

— Мак — каза тя решително, — осъзнай се! Светът е гаден. Не е останало нищо добро в него.

— Има добро навсякъде. Просто трябва да го потърсиш — думите ми едва не ме задавиха. Звучах точно като баща ми и се изненадах, че все още вярвах в това, което казвах, след всичко преживяно. Изглежда дъгата не беше изцяло черна.

Тя се извъртя към мен, беше много разгневена, бузите ѝ пламтяха.

— Нима? Какво? Ще ми кажеш ли поне едно от тези добри неща? Защо не ми кажеш за тях? Имам страхотна идея. Да направим списък! Да запишем всички чудесни неща на света! Щот' гледам много внимателно напоследък и не съм видяла и едно шебано нещо! — ръцете ѝ бяха свити в юмруци и тя трепереше.

Едва на двайсет и две години, бях опустошена от трагедия. На колко ли беше Дани, когато острите като бръснач зъби са пуснали първата капка кръв? Беше ми казала, че майка ѝ е убита от Фае преди шест години, значи е била на седем по онова време. Беше ли гледала, когато се е случило? От толкова време ли беше с Роуина? Какво беше правила безскрупулната стара жена с нея през цялото това време?

— Какво е станало с теб, Дани? — попитах тихо.

— Мислиш, че имаш правото да ме питаш за това? Сякаш ще се отворя и ще те оставя да ръчкаш вътре в мен? Сякаш можеш да ме излееш като някакъв малък чайник, щот' ме държиш за дръжката?

— Не те държа за никаква дръжка, Дани.

— Опитваш се! Опитваш се да ме накараш да ти разкрия тайните си. Да ги разпиля навсякъде, та след като вече ги знаеш, да ме захвърлиш като боклук, както Ънсийли принцовете направиха с теб! Като някакъв глупав шебаняк, който не е трябвало да се роди!

Бях шокирана от напрегнатата ѝ реакция, смаяна от посоката, която беше поел нашият разговор.

— Не се опитвам да надничам в теб и никога не бих те захвърлила. Загрижена съм за теб, трън в задника, бодливо прасе! Така че се стегни и се справяй с това! Тревожа се в какво ще се превърнеш. Стига сме спорили за това! И ти казвам: избирай по-нормални филми, яж си зеленчуците, мий си зъбите и се отнасяй към себе си с уважение, защото ако ти не се уважаващ, никой друг няма да го прави. На мен ми пука!

— Нямаше да ти пука, ако ме познаваше.

— Познавам те.

— Остави ме на мира!

— Не мога — казах категорично. — Ти и аз. Ние сме като сестри. Сега хвани за юздите тийнейджърските си тревоги и да се размърдаме! Нуждая се от теб тази вечер, имаме много неща да направим — този трик винаги беше вършил работа, когато тате ми го прилагаше. Караше ме да правя нещо, за да предпази ума ми да не се поддаде на емоцията, от която за момента мислех, че ще умра.

Тя се загледа втренчено в мен с присвити очи и устни, разтегнати в озъбване. Останах с впечатлението, че е на ръба да изчезне на стопкадър. Чудех се как родителите ми са оцелели с мен. Чудех се от какво наистина беше толкова разтревожена. Не бях глупава. Тук имаше някакъв подтекст. Просто не можех да разбера какъв е. Вече щях да започна да тропам с крак, когато тя най-после се обърна и започна да върви.

Последвах я в мълчание, давайки ѝ възможност да охлади страстите.

Материята на дългото ѝ черно кожено палто накрая се отпусна и се сгъна между лопатките ѝ. Тя пое няколко пъти дълбоко дъх, после каза:

— Сестрите си прощават често, нали, Мак? Имам предвид, повече от останалите хора.

Сетих се за Алина и как се беше вързала на най-големия злодей в тази епическа каша, дори по невнимание му беше помогнала да набере сила. Как беше чакала, докато не бе станало твърде късно, за да ми се обади. Напоследък бях започнала да осъзнавам, че сестра ми е вземала някои съмнителни решения. Не ми е казала какво става още щом е научила, а се е опитала да се справи съвсем сама, без да търси помощ. Силата не е да си способен да правиш всичко сам. Силата е да знаеш кога да поискаш помощ и да не си твърде горд да я поискаш. Алина не беше повикала всички подкрепления, които можеше да събере, а е трябвало. Аз нямаше да правя същата грешка. Все пак, въпреки всичко, което беше направила или не беше успяла да направи, нищо не можеше да промени моята безмерна обич към нея и никога не би могло. Нищо не би могло.

— Като караница за това какви филми да гледам — разясни Дани, когато не отговорих незабавно.

Точно щях да отвърна, когато тя промърмори:

— Мислех, че ще решиш, че съм яка, понеже ги гледам.

Извъртях очи.

— Аз вече мисля, че си яка. И скъпа, сестрите си прощават всичко.

— Наистина, съвсем всичко?

— Всичко.

Докато излизахме от магазина за електроника, зърнах лицето ѝ в огледалото над вратата.

Беше мрачно.

Моят Дъблин вече не съществуваше.

Ярките неоновы надписи, които осветяваха сградите в калейдоскоп от цветове, бяха разбити и изпочупени. Отдавна бяха изчезнали най-различните, колоритни хора, които изпълваха улиците с приятелска глъч и безброй крака. Фасадите на стотиците пъбове на „Темпъл Бар“ бяха развалини. Старинните улични лампи бяха усукани като бретцели от метал и от отворените врати и прозорци не се изливаше никаква музика. Беше тихо. Твърде тихо. Всичкият живот беше изчезнал, дори щурчетата по земята. Нито един мотор не бръмчеше. Нямаше топлинни помпи, които се включват и изключват. Не осъзнаваш колко много бял шум създава светът, докато този шум внезапно не изчезне и не започнеш да се чувстваш като в предисторическата ера.

Този нов Дъблин беше мрачен и зловещ и... все още не умрял. Някога оживеният ирландски град сега беше немъртъв. Усещаше се животът в него, спотайващ се в тъмните руини, но беше от типа живот, в който искате да забиете кол.

Предвид бройката Фае, които усещах в града (толкова много, че беше невъзможно да ги различа, докато не се окажехме върху тях), срещяхме учудващо малко Ънсийли по улиците. Чудех се дали някъде не провеждат някакъв еквивалент на конгрес или политическо събрание за великия ЛГ — освободител и предводител на гадната половина от расата на Фае. Не видяхме Джейни, затова предположих, че тормози Ловци в друга част на града.

Докато изминавахме двайсетте преки („като всеки среднестатистически Джо“ по думите на Дани, която бях помолила да вървим нормално, защото нямах намерение да се изправя за първи път срещу Риодан, потискайки желанието да повърна върху обувките му),

срещнахме четири Момчета-носорози (защо винаги пътуваха по двойки?) и едно ужасно, пълзящо нещо, което беше почти толкова бързо колкото Дани. Аз поех Момчетата-носорози, а Дани пое змията.

Бяхме на кръстовището на улиците „Ревемал“ и „Грандин“, когато я видях. Ако сетивата ми не бяха толкова замъглени от твърде многото Ънсийли на някакъв канал, можеше да предусетя един от пресяващата каста и да реагирам по-добре.

В началото не можах да повярвам на очите си. В моя защита ще кажа, че в гръб помислих, че е той — изглеждаха толкова еднакво, но знаех, че е невъзможно, защото двамата с Бароне го бяхме убили. После помислих, че сигурно не е бил единствен. Някои от кастите Ънсийли достигаха голям брой, като Момчетата-носорози, докато други родени от Ънсийли краля са единствени по рода си може би защото дори той ги е сметнал за извращения. Преживях лош момент, докато размишлявах за това колко ужасно би било, ако има стотици или хиляди от този тип Ънсийли на свобода в света, и така пропуснах елемента на изненадата. Сигурно съм издала някакъв звук, защото тя внезапно се обърна — почти триметрово прокажено тяло, увенчано от дълго, смачкано лице, което представляваше една ненаситна уста и нищо друго. За времето на едно мигване на окото тя ме прецени и ме отпрати.

Аз бях грешният пол.

Дани поне опита. Тя премина в стопкадър, но можех да ѝ кажа да не си дава труд. Тази Пресяваше. Знаех, защото мъжкото ѝ копие някога се беше Пресяло по улицата до мен и ако не беше Баронс, щеше да ме убие.

Това Ънсийли изчезна, оставяйки Дани да стои на една пряка от мен с изваден меч, кипнала, че е загубила плячката си.

— Какво беше това, Мак? — каза тя. — Не съм го виждала преди. Ти?

— Баронс го нарече Сивия мъж. Убихме го. Мислех, че е единствен по рода си, но току-що видяхме Сивата жена.

— Каква е специалността ѝ? — Дани преживяваше мрачно очарование. И аз бях такава някога. Обсебена от всички ужасни начини, по които може да се умира в ръцете на Ънсийли. Или в ноктите. Или в хиляди усти с остри зъби, като Алина.

— Имат предпочитания към човешката красота. Баронс казва, че унищожават това, което никога не могат да имат, поглъщат го като деликатес. Те излъчват Обаяние на физическо съвършенство и избират най-привлекателните хора, за да ги прелъстят. Хранят се от тях чрез допир, смучат красотата им през отворени язви в ръцете им, докато вземат всичко, което има, превръщайки жертвите си в толкова противни, колкото са самите те.

Те не убиват плячката си, а оставят жертвите си живи, за да страдат, и понякога се връщат да ги посетят, извличайки някаква болна храна от техния ужас и нещастие. Бях гледала два пъти как се храни Сивият мъж. За мен той беше особено ужасяващ, защото от години безсрамно използвах външния си вид като предимство.

Флиртувах за по-добри бакшиши, трепках с мигли на пътните ченгета, симулирах знойна руса глупост, за да получа своето. Преди да дойда в Дъблин, мислех, че красотата е единствената сила, която имам, и че ако я изгубя, ще се чувствам безполезна.

— Баронс казва, че жертвите неминуемо се самоубиват — поясних на Дани, — защото не могат да понесат да живеят, изглеждайки така.

— Ще оправим кучката — каза Дани студено.

Усмихнах се, но усмивката ми изтля бързо. Бяхме пристигнали на местоназначението си и аз се вирах, отпаднала духом. Искях отговори и разчитах силно да получа някои тук, но „Ревемал 939“ беше пълно разочарование.

Преди месеци елегантната фасада на „Честър“ от гранит, мрамор и полирано дърво щеше да привлича отегчените богаташи и преситените хубавици, но също като останалата част на Дъблин клубът беше повален на колене по време на Хелюин и изисканата някога триетажна сграда беше развалина. Прозорците от цветно стъкло хрущяха под ботушите ни, докато заобикаляхме отломките. Мраморните колони на входа бяха белязани от дълбоки разрези, които изглеждаха така, сякаш са направени с нокти от стомана. Пищните газови лампи във френски стил бяха изтръгнати от тротоара и захвърлени на усукана купчина, като блокираха входа, сякаш които и Ънсийли да бяха отговорни за станалото, таяха специална омраза към мястото.

Табелата на клуба висеше на кабелите си пред купчината. Беше смазана на парчета. Отпред и отстрани сградата беше гъсто покрита с графити. Нямаше как да се влезе вътре през предната врата, между лампите и табелата на клуба.

И нямаше причина.

„Честър“ беше дотолкова изоставен, колкото всичко останало в града.

Ударих обличения си в ръкавица юмрук в дланта си. Беше ми писнало от задънени улици и липса на отговори.

— Да търсим Сивата жена! Тя трябва да е тук някъде — изръмжах.

— Защо? — Дани ме гледаше безизразно.

— Защото съм объркана и ядосана, ето затова.

— Но аз никога не съм била на клуб — протестира тя. — Дори се облякох подobaващо.

— Това не е клуб, Дани. Това е унищожена сграда.

— Всякакви неща се случват тук!

— Какви? Сенките вдигат купон вътре, сред отломките?

Тя се засмя.

— О, човече, забравям колко си глуха! Не можеш да чуеш музиката. Ритъмът е як, различен от всичко, което съм чувала. Слушам я от няколко преки. Долу, Мак. Трябва да слезем долу.

Дани беше права. Музиката беше различна. Но както скоро щях да открия, не беше единственото различно нещо в „Честър“. Всъщност, нищо не беше нормално. Клубът щеше да промени целия ми начин на мислене и да прати у дома многото промени, през които светът беше преминал, докато аз бях... заета.

Входът за клуба вече беше отзад — незабележима, очукана метална врата в земята, която изглеждаше като забравен вход на мазе. Ако Дани не беше чула музиката, щях да подмина мястото и да не заподозра нищо.

Вратата изскърца, докато се отваряше, водейки към тесен черен търбух. Въздъхнах. Мразех да съм под земята, но някак все се озовавах там. Откачих МакОреола от раницата си, включих всички лампи и го закопчах на главата си. Дани направи същото и слязохме по стълбата

облени в светлина, отворихме втора врата в пода и слязохме по втора стълба. Озовахме се по средата на някакво индустриално фоайе, декорирано с изискан градски шик, срещу висока двойна врата.

Все още не чувах никаква музика. Вратите трябва да бяха доста дебели. Протегнах сетивата си на шийте зрящ с желанието да добия някаква представа какво да очаквам, но каналът все още беше пълен със статичен шум, който беше просто по-силен.

Дани ми хвърли поглед през присвитите си очи.

— Не мислиш ли, че ще има защиты или нещо такова?

— Мисля, че да прекосиш Дъблин нощем и да останеш жив, както и да откриеш това място, си е може би достатъчна защита — казах сухо и бутнах вратата. Не помръдна. — Стига, разбира се, да успееш да отвориш вратата.

Свалих МакОреола и го закопчах, все още светец, на раницата си. Разроших коса, за да не изглежда сплескана.

Дани се присъедини към мен, заедно избутахме вратата и за първи път видяхме „Честър“.

Обичам те толкова много, трябва да ме убиеш сега...

Музиката беше така силна, че вибрираше в костите ми. Бях пуснали „Ако бях твойт вампир“ на Мерилин Менсън, но песента беше презаписана в напълно различен ритъм — малко по-замечатан, малко по-мрачен. Нещо, което не бих помислила, че е възможно.

Стоях на входа и зяпах.

Това беше новият „Темпъл Бар“. Влязъл под земята.

„Честър“ — лъскав, шик, най-висша градска изисканост, съчетана с индустриална сила. Хром и стъкло, черно и бяло. Хладно еротично, силно сексуално. Манхатънски лукс, съчетан с ирландско простолудие.

Всичко е черно, няма връщане назад...

Мястото беше огромно, масите бяха пълни. Дансингите бяха тъпкани с горещи тела. Беше само за правостоящи. Бях удивена да видя толкова много хора, които бяха оцелели и бяха все още в Дъблин, при това купонясваха. При по-различни обстоятелства това можеше да е приятна изненада.

Но обстоятелствата не бяха по-различни.

Дани сграбчи ръката ми. Щеше да посинее.

— Шебано нереално! — въздъхна тя.

Кимнах. Аз съм шийте зрящ. За мен нещата са прости. Съществуват две раси — хора и Фае. Работя с В'лане, защото се налага, за да спася хората си. Ще работя с кралицата на Фае по същата причина. Но в гените ми е програмирано, закодирано е в кръвта ми, че изначално е било планирано тези две раси да живеят отделно и е моя работа да запазя нещата такива.

„Честър“ беше кошмарът на шийте зрящите.

Беше претъпкан със смесица от Фае и хора.

Не, беше по-лошо. Те се социализираха.

О, кого заблуждавах? Десетки млади и привлекателни хора флиртуваха безобразно с Ънсийли. На един от дансингите половин дузина момичета облизваха остриите, жълтеникави бивни на едно Момче-носорог с красиви, розови езици. Мънистените му очички блестяха, той грухтеше като прасе и тропаше с копито.

На друг дансинг блондинка беше махнала блузата си и триеше голите си гърди в тъмно, безлико Фае, докато две други жени се опитваха да я избутат, за да дойде техният ред.

В едно сепаре сервитьор без риза, показващ релефните си плочки и намазаната си с масло кожа, галеше... вимето на нещо, което не бях виждала никога преди и се надявах никога да не видя отново.

До мен Дани се наежи.

— Ъгх! Просто ъгх! Това е отвратително! — тя издаде звук, сякаш ѝ се гадеше. После се изхили. — Със сигурност придава съвсем нов смисъл на израза „дадох ѝ пръст“, нали?

— Какво? Къде?

Тя посочи.

Една жена смучеше еротично върха на пръста на Момче-носорог, който то ѝ беше дало, като го беше отрязало от ръката си.

Въздъгнах рязко, когато истината за това, което ставаше тук, ме блъсна между очите. Хората не просто се подмазваха на най-новите, екзотични лоши, защото това беше нещо различно и вълнуващо.

Както Дани се беше страхувала, Ънсийли се бяха оказали новите вампири.

Моето поколение има нелечима, необятна мания по немъртвите. Силно романтизираната версия, разбира се — тези с извадените зъби, не истинските, които наистина са мъртви и наистина те убиват.

Докато гледах, жената отхапа здраво и започна да дъвче с изражение на почти религиозен екстаз.

Тези хора ядяха Ънсийли, не за да се бият с тях и да си възвърнат нашия свят, а заради опиянението.

Плътта от Ънсийли — новият наркотик.

— Търгуват секс за надрусването — казах безизразно.

— Така изглежда — отвърна Дани. — Да се надяваме, че тези пачаври не могат да забременеят!

Мисълта беше твърде ужасна, за да се занимавам с нея.

Младо момиче, облечено в стил готик и с трескаво блеснали очи, се приближи.

— По-добре побързайте! Песента почти свърши.

— Е? — попита Дани.

Момичето я огледа от горе до долу.

— Не е лоша идея. Върлинесто и непохватно, това може да ги заинтригува. Те обичат да експериментират.

Нямаше нужда да поглеждам към Дани, за да разбера, че е протегнала ръка към меча под дългото палто.

— Спокойно, Дани! — казах тихо. — Ти не си.

Но момичето продължаваше, блудкаво разгорещено.

— Вие двете трябва да сте нови. Пускат я веднъж на вечер и докато върви, можете да се опитате да убедите един от тях да ви избере. Иначе не ви е позволено да ги доближавате. Конкуренцията е жестока. Може да отнеме седмици да накарате някой да ви забележи.

— Да ни изберат за какво? — насърчих я аз.

— Къде сте били през цялото това време? Да ви направят безсмъртни като тях. Ако ядете достатъчно осветена плът, също ставате безсмъртни. После отивате в страната на Фае с тях!

Присвих очи. Яденето на Ънсийли наистина ли те променяше? Или мрачните Фае трупаха капитал от лъжи? Бях склонна да вярвам на второто. Малуш беше ял постоянно и го правеше отдавна, а не беше станал безсмъртен.

— Колко е достатъчно? — попитах.

Тя сви рамене.

— Не знам. Никой не знае още. Непрекъснато се изчерпва. Но ще станем. Аз съм яла четири пъти! Невероятно е! А сексът... Боже мой! Ще се видим в страната на Фае! — изчурулика тя весело и хукна.

Нямаше нужда и някой друг да го каже (въпреки че щях да го чуя толкова много пъти през следващите няколко месеца, че щеше да ми се прииска да убия някого), за да разбере, че току-що съм чула едно от многото странни нови клишета в този странен нов свят.

— Това е по-лошо от МПД — промърмори Дани. — Имам чувството, че съм заседнала в МПМ.

Вдигнах вежда.

— Междудименсионно приказно мазало — каза тя горчиво. — Не виждат ли те какво става? Не знаят ли, че Ънсийли разрушават нашия свят? Не виждат ли, че ще измрем, ако не ги спрем?

Очевидно не им пукаше. Нуждаех се от питие. Силно. С бутане си проправих път към бара.

ШЕСТНАЙСЕТ

Звучеше версия в тежък индъстриъл на песента „По-близо“ на Трент Резнър, когато успях да грабна един стол пред бара и да излая в гърба на бармана, че искам шот от уискито на най-горния рафт, и то бързо.

Искам да те усетя отвътре...

Поради скорошно преживяване аз имах много по-задълбочено разбиране за по-мрачната половина от расата на Фае, отколкото някога съм искала. Познавах празнотата, която ги движеше. Аз бях храна за техния безкраен глад.

„Честър“ беше пълен с отклоненията на краля Ънсийли, а хората ги приветстваха, състезаваха се да бъдат забелязани от тях, бяха склонни да им позволят „да ги усетят отвътре“, ако това беше нужно, за да получат дозата си, прелъстени от обещанието за повишени сетива и сила и от изкушението да се постигне безсмъртие. Никога не съм разбирала защо някой би искал да живее вечно. Винаги ми е изглеждало, че смъртта придава на живота определена острота, необходимото напрежение.

— Може би два милиарда от нас е трябвало да умрат — промърморих. Бях в гадно настроение.

— И аз ще пия един — Дани се покачи на столчето до мен.

— Добър опит.

— Някога ще ми позволиш ли да порасна? Или ще бъдеш като всички останали?

Погледнах я, после отмених първоначалната поръчка и поисках два шота „Макалън“, 46°. Тате беше направил същото с мен на нейната възраст. Сурова любов.

Чашите с шотовете звъннаха на полирания хромиран бар, придружени от едно дълбоко:

— Хей, красиво момиче!

Обърнах рязко поглед към бармана и зяпнах. Беше момчето със замечтаните очи, което първо бях срещнала, докато тършувах в един музей за ОС, а по-късно се изненадах, че работи с Крисчън в КДЕ —

Катедрата по древни езици в колежа „Тринити“. Първият ми импулс беше задоволство, че е оцелял, но беше смазан от подозрение. Съвпаденията ме изнервят.

— Малък свят — казах студено.

— Достатъчно голям — той ми хвърли лека усмивка. — През повечето време.

— Нова работа?

— Градът се променя. Работата също. Ти?

— Безработна. Никой не купува книги — всички търсеха една.

— Различен външен вид. Тъмни ли ставаме, красиво момиче?

Докоснах косата си.

— Не само прическата.

— Достатъчно, за оцеляването.

— Трудно е да се каже кога е достатъчно.

— Виж кой къде работи!

— Виж кой къде пие!

— Аз мога да се справя със себе си. Ти?

— Винаги — той ми отправи една от онези усмивки. Придвижи се на бара, хвърляше чаши, наливаше отвисоко, бързо и наперено.

До мен Дани се задави, изплю, изхриптя и започна да кашля неконтролируемо. Когато я потупах по гърба, тя се дръпна и ме прободеше с поглед.

— Какво се опитваш да направиш? Да ме убиеш ли? — изписука, когато вече можеше да говори. — Това е петрол! Кой би искал да пие нещо такова?

Засмях се.

— Вкусът към алкохола се развива постепенно.

— Мисля, че може би съм родена с всички вкусове, които са ми нужни — тя отмъкна шепа череша от другата страна на бара, натъпка ги в устата си и скочи от стола си. — Възрастните са шантави — каза тя мрачно.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Да огледам наоколо.

Не смятах, че идеята е добра, и й го казах.

— Стига, Мак! Аз съм супербърза и суперсилна. Никой не може да ме пипне. Аз съм тази, която трябва да се тревожи, че оставя теб сама, охлюв такъв.

Така погледнато, тя имаше право.

— Остави ми място за дишане, Мак!

Тя пристъпваше от крак на крак, а погледът в очите ѝ говореше, че е готова да хукне, независимо от това дали съм съгласна, или не. Внезапно и с нежелание разбрах Роуина. Как отглеждаш хлапе, което е по-бързо от теб, по-силно от теб и най-вероятно — по-умно от теб?

— Не се отдалечавай и не се бави, става ли?

— Става.

— И внимавай! — вятър разроши косата ми. Вече я нямаше.

— Кое е хлапето? — момчето със замечтаните очи се беше върнало. Шот издрънча на хромирания тезгях. Метнах го, направих гримаса, ахнах. Огън избухна в стомаха ми.

— Приятелка.

— Добре е да имаш такава във времена като тези.

— Как откри това място?

— По същия начин като теб, предполагам.

— Съмнявам се.

— Намери ли Крисчън?

Той имаше предвид деня, когато се бях обаждала в КДЕ десетина пъти, за да търся младия шотландец. Бях се поболяла от тревога, защото Баронс беше използвал Гласа върху мен, за да разкрие, че Келтърови го шпионират, и се боях, че ще открие Крисчън и ще го нарани.

— Да — не виждах смисъл да му казвам, че отново съм го загубила, може би завинаги.

— Виждала ли си го напоследък?

— Не. Ти?

— Не. А бих искал.

— Защо? — подозрението беше самата ми природа.

— Добре е да имаш приятели в такива времена.

— Какво мислиш за това място? — защо той беше тук? Поредното красиво момче в търсене на безсмъртие?

— Живот и смърт, красиво момиче. Всичко е свързано с това, от самото начало. И ще бъде до края.

— Каква е твоята отрова? И ти ли искаш да живееш вечно?

— Бих приел спокойствие и тишина. Красиво момиче. — Той се засмя. — Една хубава книга.

— Мъж по моя вкус. И аз обичам хубавите книги — в огледалото зад бара нещо привлече погледа ми. Напрегнах се. В сепаре зад мен Сивата жена се държеше за ръцете с мускулестия, красив сервитьор, който преди флиртуваше с виместото нещо. Можех да огледам каква беше тя и какво го караше да види. За него тя беше Фае принцеса, нечовешки красива, безумно сексуална и се взираше в него с възхита и обожание.

Само аз виждах отворените сълзящи рани, с които го галеше, с които изсмукваше живота му, оставяйки гнили зъби, сълзящи очи и тънка като пергамент сива кожа. Тя работеше бързо с него. Той нямаше да изкара и един час.

Ръката ми тръгна към оръжието под палтото ми.

— Пази се, красиво момиче! — каза тихо момчето със замечтаните очи.

Откъснах поглед от огледалото и се взрях в него. Очите му бяха върху палтото ми. Той гледаше как ръката ми мърда под него. Нямаше как да знае за какво бъркам.

— За какво говориш?

Той погледна зад мен.

— Те са тук и... е, ще разбереш.

Големи ръце се стовариха върху раменете ми. Зад мен имаше двама мъже. Можех да ги усетя. Грамадни, напрегнати, силни мъже.

— Вадиш това нещо — единият изръмжа, — ние го взимаме от теб и никога не ти го връщаме. Първо правило на заведението: това е неутрална територия. Второ правило: нарушаваш някое правило, умираш.

— Махнете си ръцете от мен! — изскърцах.

— Хванахме хлапето. Ако искаш да го видиш отново, стани!

Присвих очи. Как бяха хванали Дани?

— Няма начин вие...

— Ние сме по-бързи.

— Като Баронс?

Нямаше отговор.

Е, бях намерила моите осем или поне двама от тях. И бях хванали Дани. Въздъхнах, станах и се загледах в Сивата жена в огледалото, но тя не забеляза, беше твърде заета да се обслужва с мускулестото тяло на сервитьора. Кръвта ми кипна. Той вече изобщо

не беше добре изглеждащ. Баронс ми бе казал, че Сивият мъж рядко взима толкова много, че жертвите му да умрат. Очевидно Сивата жена имаше по-големи апетити. Доуточних изчислението си — той имаше още десет минути, най-много.

Момчето със замечтаните очи се отразяваше в огледалото под тях. Зяпнах. Той не изглеждаше същият в огледалото. Беше... замъглен по краищата и... сбъркан, много сбъркан. Потреперих, студ ме прониза чак до дъното на душата ми. Опитах се да фокусирам отражението му. Колкото повече се мъчех, толкова по-замъглено ставаше. Замъглената форма се проясни и ме погледна остро.

— Не говори с това, красиво момиче! Никога не говори с това! Зяпнах.

— С нея, имаш предвид? Със Сивата жена?

— С това — той изплю думата с такава погнуса, че трепнах.

Погледнах надолу от огледалото към истинското нещо, не отражението, и внезапно отново можех да дишам. Той беше момче. Красиво момче със замечтани очи. Не нещо, от което исках да бягам с писъци.

— Какво е „това“?

Той ме зяпна празно.

— Аз не съм казал нищо.

— Сега! — изръмжа мъжът зад мен нетърпеливо. — Мърдай!

Придружиха ме нагоре по широко хромирано стълбище до последния етаж на „Честър“. Зад хромирания парапет стени от тъмно стъкло ограждаха горния етаж в цялата му обиколка, гладко, без врати или дръжки.

Погледнах първо единия си придружител, после другия. Те не бяха казали и дума, след като бяха сключили длани около ръцете ми и започнаха да ме водят през тълпата. Нито пък аз. Усещах от какво са направени — обуздано насилие. И двамата изглеждаха в началото на трийсетте, с тежки мускули. Ръцете на този отляво имаха лоши белези. Бяха огромни мъже. Нещо в очите им ме накара да реша, че най-мъдрият курс на действие е да си държа устата затворена, докато не проуча по-добре ситуацията.

Погледнах надолу, когато се изкачихме по откритите стъпала. Сервитърът беше мъртъв на пода. Сивата жена вече се оглеждаше за нова играчка. Ръцете ми се свиха в юмруци. Вървахме покрай стената от затъмнено стъкло, докато някаква неопределена характеристика в гладката повърхност сигурно е указала мястото на врата, защото мъжът отдясно постави длан върху стъклото. Един панел се плъзна встрани, разкривайки голяма стая, изградена изцяло от огледално стъкло, с метални греди в ъглите. Виждаше се всичко, което ставаше извън нея. Целият таван беше ограден с малки монитори, захранвани от безброй охранителни камери. Това беше сърцето на клуба. В никое ъгълче на „Честър“ не можеше да се случи нещо, което не би могло да се види оттук.

— Доведохме я, както каза, Ри.

Те ме избутаха вътре. Панелът се плъзна зад мен с тихо съскане. Стаята беше тъмна, с изключение на блясъка от мониторите. Пристъпих напред, за да запазя равновесие. За миг помислих, че падам, но беше илюзия, създадена от пода, който също беше направен от огледално стъкло. Беше толкова мрачно в стаята, че виждах само очертания — бюро, няколко стола, маса и мъж, стоящ в другия край с гръб към мен. Всичко под стаята, обаче, беше ясно видимо. И това ме караше да усещам всяка стъпка като скок на доверие.

— Стъклени къщи, а, Риодан? — първия път, когато се обадох на АНМСМ от мобилния си телефон, Риодан ме беше смъмрил, беше ми казал, че хора, които живеят в стъклени къщи, не трябва да хвърлят камъни. Намекваше, че моите цели не са по-възвишени от тези на Баронс. Сега стоеше тук, наблюдаваше своя свят от същата такава къща. Дали смяташе собствените си цели за толкова чисти? Присвих очи. Имаше друга стая зад тази, в която стояхме, още по-тъмна. Каквото и да се спотайваше в сенките и, той го гледаше съсредоточено.

След малко каза, без да се обръща:

— Защо дойде, Мак?

— Защо храниш Ънсийли с хора?

— Няма принуда в моя клуб. Само желание. Взаимно.

— Те не разбират какво правят.

— Това не е мой проблем.

— Те умират. Някой трябва да ги събуди за реалността.

— Те са влюбени в умирането.

— Те са подвеждени, объркани.

— Това не е мой проблем.

— Трябва да направиш нещо по въпроса.

— Така ли? — каза той. — Това долу прилича ли ти на приятелска тълпа? Тя трепери на ръба на нов бунт, а ти искаш да си играя на морален съветник. Някои са ги разпъвали за по-малко. Виждал съм достатъчно влакови катастрофи, за да знам кога релсите са извадени, а спирачките са отказали. Там, долу, всичко е само останки от влакова катастрофа, Мак. Само едно нещо задържа интереса ми сега. Потенциал. Баронс смята, че го имаш.

Тонът му беше ясен.

— Но ти не — казах равно.

— Ти ме безпокоиш.

— Ти също ме безпокоиш.

Направих няколко крачки през стаята. Искях да го виждам по-добре. Искях да знам какво наблюдава. Също като Баронс и придружителите ми, Риодан беше висок, добре сложен. Чудех се дали не е изискване, за да бъдат такива, каквито са — страхливци не се допускаха. Носеше тъмни панталони и яркочерна риза, чиито ръкави бяха навити над мускулисти предмишници. Сребърна гривна, идентична с тази на Баронс, блестеше на китката му.

— Изглежда всички смятат, че ти си решението, нали? — каза той.

Свих рамене.

— Не всички — Роуина не смяташе.

— Хрумвало ли ти е, че може ти да си проблемът?

— Какво имаш предвид?

— Защо мислиш, че продължаваш да имаш толкова много срещи с Книгата, когато всички останали, които я търсят, никога не я зърват? Дори Даррок, твоят знаменит господар, не може да я доближи. Носи се слух, че е събрала свои собствени — Ънсийли — дъвче ги и ги плюе. Но никой, който наистина иска, не може да я намери. Освен теб.

— Аз съм ОС детектор — напомних му. — Аз съм единствената, която може да я усети. Ето ти потенциал.

— Наистина. Потенциал за какво? Хрумвало ли ти е, че може би не ти продължаваш да намираш Книгата? Тя продължава да намира теб?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво мислиш, че иска Книгата, Мак?

— Откъде да знам? Смърт. Разрушение. Хаос. Същото като останалите Ънсийли.

— Какво би искала ти, ако беше книга?

— Аз съм различна, това е лесно. Бих искала да не съм книга.

— Може би не си толкова различна. Може би тя също иска да не е книга.

— Тя има други форми. Тя е и Звярът, също така.

— Звярът някога наранявал ли е някого? Не мислиш ли, че би го направил, ако можеше? Не е ли това в природата му?

Изучавах гърба му, обмислях думите му.

— Казваш, че Звярът е само Обаяние. И като всяко Фае, тя създава илюзия.

— Ами ако единствената ѝ истинска форма е книга? Такава, която не може да върви или да говори, или да се движи, или да прави каквото и да е сама?

— Да не казваш, че според теб тя завладява хора само за да има тяло?

Той погледна към мониторите над главата си.

— Не знам какво мисля. Вземам под внимание всичко. Ако ги наблюдаваш достатъчно дълго, виждаш какво искат. Ънсийли жадуват, като умиращи от глад затворници, за това, без което ги е създал Ънсийли кралят. Ами ако Книгата търси материалност? Подвижна форма, която може да използва самостоятелно? Тяло, което може да задържи и да контролира? Собствен живот?

— Тогава защо убива хората, които превзема?

— Може би не ги убива. Може би, като кукли, те се чупят. Или може би част от тях успява да си върне контрола за няколко мига и да спре това, което Книгата прави с тях, по единствения начин, по който могат. Или може би убива време, чакайки подходящия момент. Може би има способността на Фае да предсказва възможности, деликатно оформяйки събитията, за да постигне определен изход. Книгата говорила ли ти е?

— Да.

— Баронс твърди, че те е нарекла по име.

Не му бях казвала това. Сигурно я е чул да ми говори онази нощ. Мислех, че е говорила само в главата ми.

— Е? Не знам откъде знаеше името ми — той харесваше играта на „може би“. И аз можех да играя. — Може би знае имената на всички. Не знам какво целиш, но Книгата ме отблъсква. Едва мога да я доближа. Аз съм твърде добра, а тя е твърде зла.

— Наистина ли — не би могъл да го каже по-сухо.

— Какво имаш предвид с това „наистина ли“? — попитах отбранително.

— Доброто и злото са просто различните страни на монетата, Мак. Ако се хвърля във въздуха достатъчно високо, лесно може да падне, обърната на грешната страна. Може би Книгата знае нещо за теб, което те прави различна. Кара я да те иска. Кара я да мисли, че ако ти обърнеш страната, ще струваш повече за нея, отколкото всички ние.

Това, което той казваше, нямаше смисъл. И от него ме побиваха тръпки.

— Например? И ако е така, тогава защо не ме е взела вече? Имаше много възможности.

— Даррок изчака търпеливо да дойде идеалният момент. Може би още не ти е позволено да се обърнеш. Вечният живот възпитава вечно търпение. Ако си живял достатъчно дълго, може да чувстваш, че ако днес ти е забавно, то днес е добре. Всяко усещане за правилно и грешно, всякакъв морал, всякаква ценност може да спрат да съществуват.

С изключение на две категории, които да обхващат всичко: застой и промяна — класическият начин на мислене на Фае. Разбира се, безсмъртието би направило това.

— Значи мислиш, че Книгата се забавлява, като чака подходящия момент да нападне? Събуди се! Никога няма да има подходящ момент да нападне мен.

— Надменността, подобно на гнева, често е фатален дефект.

— Даррок ме изгуби. Не получи това, което искаше. Още стоя. И още се боря. И никога няма да обърна страните — казах студено.

— Все още стоиш благодарение на тази, Мак — той кимна към стоящата, в която се взираше. — Не го забравяй! Никога не съм виждал нещо като нея, а съм виждал много.

Застанах до него и се загледах в стаята. Отблизо можех да различа форми. Дани беше между четирима мъже, въртеше се безспирно с вдигнат меч и ръмжеше.

— Ако я нараниш, ще те убия — казах му. Нямаше значение, че беше с цяла стъпка по-висок от мен и два пъти по-тежък.

— Тя каза същото за теб.

Внезапно Дани премина в хиперскорост, после всички изчезнаха, а после там отново беше Дани, обкръжена от четирима мъже.

— Не е спряла да опитва да се измъкне, откакто я вкарах там. Чудя се колко дълго може да оцелее.

Не много дълго без храна, но няхах намерение да му го казвам. Погледнах към него.

Той обърна лице към моето и погледна надолу. Красив, смразяващ мъж. Очите му бяха най-ясните, които бях виждала. Този мъж не страдаше от конфликти със себе си. Нямаше проблем да е това, което е.

Гледахме се.

— Черното ти отива — промърмори той. — Баронс виждал ли те е така?

— Вечно търпение — промърморих в отговор. Вратовръзката му беше разхлабена и през разтворената яка на бялата му риза видях врата му, целия в плетеница от белези. Имаше един дълъг, гадно изглеждащ, който се извиваше от вляво от рамото до ухото. Няхах нужда от медицинска сестра, за да ми каже, че много отдавна се е излекувал от рана, от която повечето мъже биха умрели. Колко отдавна? — Днес развеселява ли те, Риодан?

Устните му се извиха. Той погледна отново към Дани и след малко кимна.

— Да. Повече отколкото последните... години.

— Тя е на тринайсет.

— Времето ще излекува и това.

— Тревожиш ме, Риодан.

— Ти мен също. Малък съвет, Мак. Животът е океан, пълен с вълни. Всичките опасни. Всички те могат да те удавят. При подходящите обстоятелства дори най-лекото вълнение може да се превърне в приливно. Прескачането на вълните е работа за неделните бойци. Избери една и я яхни! Това увеличава шансовете ти за

оцеляване — той се загледа в Дани за малко, после добави: — Има правила в заведението ми.

— Приятелчетата ти вече ми казаха първите две. Неутрална територия. Нарушаваш правило и умираш.

— Без убиване на Фае в клуба ми. Да бъдеш под покрива ми, е равносилно да бъдеш под моята защита.

— Току-що гледах как едно от защитените ти Фае убива човек.

— Ако са достатъчно глупави да бъдат тук, значи са достатъчно глупави да умрат.

— Това означава ли, че и аз мога да убивам хора? — казах сладко. Имаше двама специално, които погледът ми току-що беше уловил. Дерек О'Баниън — по-младият брат на ирландския мафиот, когото убих, след като откраднах от него Копието на Съдбата, и сегашна дясна ръка на Лорд Господар, пресичаше дансинга под краката ми. Придружаваше го Фиона — жената, която въртеше „Книги и дреболии Баронс“ докато не се опита да ме убие, тогава Баронс я уволни.

Оставаха само самият ЛГ и няколко Ънсийли принцове и всичките ми врагове щяха да бъдат на едно място.

— Има специални правила за теб, Мак. Ти няма да убиваш нищо в моя клуб, било Фае, или човек. Твоята битка е извън тези стени. И ако вярата на Баронс в теб е неоснователна, няма да има място, където да се скриеш. И последният от нас ще тръгне след теб.

Не удостоих заплахата му с отговор.

Той почука на стъклото и направи жест с лявата си ръка. Трима от мъжете му изчезнаха. Дани примигна и изчезна. После внезапно се появи отново, а един от неговите мъже държеше нейния меч, насочен към гърлото и.

— Ако отново дойдете в клуба ми въоръжени, ще ви вземем оръжията и няма да ви ги върнем. Ясно?

— Като пода под краката ми.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Чувствах се като Кралицата на безизходиците. Срецах враждебност и напрежение навсякъде, накъдето се обърнех. Винаги рискувах, но никога не напредвах.

Миналата нощ бях осъзнала, че не бях единствената, която има проблеми с доверието. Никой от играчите на шахматната дъска в Дъблин не се доверяваше на другите. Бях направила грешката да допусна (след като Баронс беше избрал Риодан да бъде моето подкрепление), че когато отида да го видя, той ще бъде... ами... подкрепящ.

Не само че не беше, той бе оспорил мотивите ми на най-дълбоко ниво, беше поставил под съмнение моя основен отличителен белег. Беше изкарал нещата, сякаш Книгата можеше да преследва мен, привлечена от нещо сродно. Бях толкова далеч от злото, колкото Северният полюс — от Южния.

— Хвърляне на камъни, задникът ми! — промърморих. Той си стоеше в стъклената къща, оставяше Ънсийли да ловят хора, а обвиняваше мен, че имам морални проблеми.

Бях в ужасно настроение. С Дани почти се бяхме промъкнали в нашата къща, след като бяхме изхвърлени от „Честър“ от четирима от мъжете на Риодан.

В очите на Дани блестеше трескав блясък и тя плюеше ярост, но зад бледото перчене бях зърнала страх. Разбирах. Точно когато мислех, че най-накрая представлявам поне наполовина прилична сила като играч, заменила пешката си за топ или офицер, някой цар или царица идваше да ми напомни колко неефикасна бях.

Започваше да ми писва ужасно.

Лежах будна на дивана (да спя в леглото на непознат, ми изглеждаше шатнаво) и кипях почти до зори. После спях като мъртва няколко часа и се събудих от вятър, който разрошваше косата ми, докато Дани крачеше.

Преметнах крака през ръба на дивана и седнах, загледана в мъглата. Престоят на Дани в манастира се оказа лош за нея в много

отношения, но Роуина и момичетата бяха държали надарената тийнейджърка постоянно заета. Тя имаше твърде много енергия, интелигентност и тревожност, за да бъде оставена сама със себе си задълго.

Когато я помолих да отиде да шпионира в манастира, за да разберем кога Роуина планира да прати момичетата на разузнаване в Дъблин, тя изглеждаше облекчена от възможността да прави нещо.

— Никой няма да разбере, че съм там — обеща тя, грабвайки меч и палтото си и премятайки раницата си през рамо. — Кога ме искаш обратно?

— Просто се погрижи да е преди мръкване.

След като тръгна, загледах камината навъсено. В къщата, в която се бяхме настанили, нямаше нито електричество, нито газ, подобно на всички останали в Дъблин, освен „Честър“, който сигурно беше хранен от цяла стая с подземни генератори. Не само че беше тъмна, беше ледена. И разбира се, навън валеше. Подпъхнах завивката, която бях отмъкнала от спалнята, по-плътно около раменете си и седнах с тракащи зъби. Бих дала окото си за чаша кафе. Къде беше В'лане, когато ми трябваше? Огледах купчината цепеници и се опитах да реша къде предишният собственик може да е прибрал кибритите.

Чух кухненската врата да се отваря.

— Какво забрави, Дани? — извиках.

Един силует пристъпи в рамката на вратата между кухнята и дневната.

— Бях започнал да мисля, че детето никога няма да излезе — каза дълбок, музикален глас.

Нямах хиперскоростта на Дани, но постигнах нещо много подобно. В един момент седях на дивана и се самосъжалявах, в следващия се бях прилепила към далечната стена с извадено копие.

В този миг се изправих пред суровата истина: може да таях сериозна омраза, може дори да бях по-силна, отколкото някога съм била, но все още не бях достатъчно силна.

Все още се нуждаех от съюзници.

Все още се нуждаех от татуировката на Баронс и все още се нуждаех от името на В'лане върху езика си, въпреки че на никой от тях не можех да разчитам напълно. Нуждаех се от Джейни и мъжете му и се нуждаех от шийте зрящите. А мразех да се нуждая от някого.

— Донесох ти кафе, МакКайла — каза Лорд Господар, пристъпвайки в стаята. — Чух, че го обичаш силно и сладко, с много сметана.

— Къде чу това? — треперех. Прехапах езика си достатъчно силно, че да пусне кръв, фокусирах се върху болката и спрях да треперя.

— Алина. Тя говореше много за теб. Но се преструваше, че си й приятелка, а не сестра. Тя те скри от мен. Мисли за това, когато си спомняш за нея! Защо скри съществуването ти, освен ако не е усетила от самото начало, че нещо у мен не заслужава доверие? Но избра мен все пак. Във всеки случай ме обичаше.

— Тя не те е обичала. И ти лъжеш. Сигурно си намерил дневника ѝ и си го чел.

— И тя е написала в дневника си как си пиеш кафето? Жалка обосновка, МакКайла.

— Налучкал си. Махай се от къщата ми! — хвърлих око на оръжието си, което лежеше на пода до дивана. Трябваше да грабна и него, но този глас ме беше накарал да излетя инстинктивно от дивана, без никаква разумна мисъл. Единствената причина да държа копие беше, защото то лежеше в скута ми, когато той влезе. Някога Лорд Господар е бил Фае, но Сийли кралицата го е наказала, като го е направила смъртен. Сега беше просто човек, напомпан с Ънсийли. Можех ли да го убия с пушка? Бях повече от склонна да опитам. Съмнявах се, че ще ми позволи да се приближа достатъчно с копието. Изненадах се, че е дошъл толкова близо без пресяващо Фае, което да стои до него.

— Седни и си пий кафето! И махни това копие! — той погледна камината, промърмори няколко думи и от студените цепеници заподскачаха пламъци.

— Как направи това? Ти не си Фае.

— Фае не е единствената игра. Твоят прославен благодетел ме обучи добре.

— В'лане? — попитах.

— Не.

Нещо в мен застина.

— Баронс?

— Той ме научи на много неща. Включително на Гласа. Коленичи!

— Целуни ме по задника!

— Казах коленичи пред мен сега!

Вдишах рязко. Наслагдащите се гласове отекнаха в стаята, притискаха ме, опитваха се да нахлуят в ума ми, да направят неговата воля моя. Беше Глас, силен като този, който Баронс беше използвал върху мен.

Усмихнах се. Беше досадно, нищо повече. Изглежда бях открила онова място, което Баронс ме беше пратил да търся, където имах силата да устоя на Гласа. Твърде жалко, че все още не разбирах какво беше. Нямах представа как да използвам Гласа, но вече не ми действаше. Бях свободна. Беше още едно от нещата, променили се у мен. Още една сила.

— Не — казах. Направих крачка към дивана и към оръжието си.

— Погледни през прозореца! — беше предупреждение. — Докосни тази пушка, и те Пресяват!

Погледнах и трепнах.

— Дани!

— Тя е почти толкова впечатляваща, колкото си ти. Ако можеше да усеща Книгата, нямаше да се нужда от теб. Но тя не може, а аз имам нужда, затова с теб ще постигнем съгласие по един или друг начин. Седни, прибири копието, забрави всичко глупаво, като това да стреляш по мен, и слушай!

Никога нямаше да се подчиня, но зад прозореца, в студения дъждовен ден навън двама Ънсийли принцове държаха Дани, застанала между тях.

По бузите ѝ се стичаше кръв и тя трепереше яростно. Не беше от студ. Дори не валеше върху нея. Предположих, че ЪП не обичаха да бъдат мокри. Тя трепереше от жегата. Похот. Унищожаваният тип.

Мечът ѝ блестеше алабастрово, забравен в кална локва на моравата. Знаех, че те не биха могли да го докоснат. Някак я бяха накарали да го хвърли, както ЛГ беше направил с мен.

Сериозно започвах да мисля, че съм изтеглила късата сламка. Че всички шийте зрящи бяха. Каква полза от нас при всичките ни

ограничения? Непрекъснато ни разбутваха насам-натам.

Преместих един стол до прозореца, за да мога да я държа под око. Нямах представа какво бих извършила, ако принцовете направеха нещо друго, освен да я задържат както сега, но щях да сторя нещо. Те бяха в статична форма и облечени. По-добре да останеха така. Гледах двама от принцовете, които ме бяха преобърнали. Които почти ми бяха отнели душата. Някой ден щях да ги убия дори да беше последното, което ще направя. Бях достатъчно мъдра да знам, че този ден не беше днешният.

— Говори! — казах сковано.

Той започна. Аз сърбах кафето си (беше вбесяващо добро), докато Лорд Господар ми разказа историята как е бил изхвърлен от страната на Фае поради неподчинение на кралицата за това, че се опитал да върне расата им към Древните начини, когато Фае са били почитани като богове, каквито са, вместо да живеят като овце редом с хилави смъртни.

Разказа ми как го е лишила от същината му на Фае и го е превърнала в смъртен, за да се озове в нашия свят сам, крехък и в човешка обвивка. Бил изпратен гол, невъоръжен и без нормална валута наскоро Манхатън, в една станция на метрото. Едва оцелял тези първи няколко минути. Бил нападат от група подигравачи му се, жестоки хора, които носели кожа и вериги, имали бръснати глави и юмруци като чукове.

Разказа ми как известно време не е бил с всичкия си, ужасен от това тяло, което изпитвало болка, което се нуждаело да яде, да пие и да изхвърля отпадъци, как открил бацилите и как бил ужасен от смъртта, след толкова стотици хиляди години, когато дори не бил способен да я разбере. Скитал се без място, където да се подслони, без пари и без да разбира как да се грижи за ограничената си, слаба форма, която изисквала толкова много неща и причинявала такова нещастие. Той — един бог — бил принизен да рови в човешките боклуци, за да поддържа тялото си живо. Трябвало да убие, за да вземе облекло, трябвало да тършува като животно. Проучил новата обстановка, решен да намери по-добър начин да оживее, за да може тогава да се справи по-добре, а не просто да оцелее.

Искал отмъщение.

— Виждаш ли — каза той, — ти и аз не сме толкова различни, нали? И двамата преследваме едно и също. Ти, обаче, си заблудена.

— А ти не си? — изсумтях. — Я стига!

Той се засмя.

— Перспектива, МакКайла. Твоята е изопачена.

Малко по малко ми разказа как е издраскал от дъното.

Когато най-после научил как да задоволява основните си потребности, той направил стряскащо откритие: новата му форма изпитвала повече от простите нужди. Хладнокръвието и досадата от безсмъртието започнали да се топят. Страхът от смъртта събудил неочаквани аспекти от природата му. Емоциите породили у него усещания, които като Фае никога не бил и не би могъл да изпита. Лудостта била заменена за известно време от чиста похот, но накрая главата му се прояснила. След като поел контрол върху съществуването си, той започнал да търси сила на човешко ниво, преследвайки своя план.

Знанията на Фае и стотиците хиляди години съществуване му дали съществено предимство. Той знаел къде да търси нещата, които искал, и как да ги използва, когато ги намери.

Открил две Сребра на аукцион в Лондон, рискувал ужасното проклятие на Крус и намерил пътя към Ънсийли, където сключил договор с наемниците Ловци да му помогнат да си върне това, което било по право негово и несправедливо му било отнето — съществото му на Фае.

Обучавал се при магьосник в Лондон, от когото откраднал ценни копия от страници, откъснати от Шинсар Дъб, които после изтъргувал с Баронс. Направил го в замяна на бърз курс по друидски изкуства, в които Даррок се отличил, както бил надарен с Фае интелект и разбиране за космоса.

— Защо Баронс просто не е взел страниците от теб?

— Следвахме общ план известно време. Той не убива нищо, което смята, че може да се окаже полезно в бъдеще.

Наемник и в самата си сърцевина. Звучеше като мъжа, когото познавах.

— Какво е той?

— Помисли вместо това какво не е! Той не е някой, който ме е проследил заради това, което ти причиних. Това не ти ли говори

достатъчно, МакКайла? Ти си инструмент за него. Инструментът му работи отново. Той е доволен.

— Как са били откъснати страниците от Шинсар Дъб? — промених темата бързо. Ако пренебрегнеш ножа, който току-що беше забил в сърцето ми, може би ножът щеше да изчезне.

Той сви рамене. Нямаше представа. Те бяха постигнали своята цел. Сега се нуждаеше от истинското нещо. Продължил да събира сила, където успеел да я намери. Ловците го научили да яде понисшите Ънсийли, за да защити крехкото си смъртно съществуване.

— Защо са ти помогнали?

— Обещах им свобода. И им я дадох.

Беше Ънсийли герой, каза ми той, и скоро Сийли също щели да го признаят. Да, той не се подчинил на кралицата си. Толкова много други не били наказани така сурово. Заслужаваше ли престъплението, което беше извършил, смъртна присъда? Имаше други Сийли, които мислеха като него, които искаха да върнат Древните начини. Единственото му престъпление било, че се опитал да осъществи това, за което мнозина от тях тайно копнеели. Трябвало да бъде награден, задето се застъпил за братята си. Дори човеците се съпротивлявали да налагат такова ужасно наказание, а техният живот бил толкова комично кратък — колкото едно мигване на окото, — че били безполезни. Бил загубил вечността заради едно нарушено правило. Искал си я обратно. Толкова ли грешно било това?

Направих жест с ръка, когато спря.

— Не съм виждал този преди — каза.

— Миниатюрен грамофон свири „Сърцето ми кърви за теб“. Защо трябва да ме е грижа? Ти ме направи При-я — присвих очи и го загледах. Беше ли той четвъртият? Беше ли ме докосвало това чудовище?

— Ти се направи При-я. Дадох ти други възможности. Ти ги отхвърли.

— Наистина ли мислиш, че Ънсийли ще продължават да ти се подчиняват, когато вече не са затворени?

— Аз ги освободих. Аз съм техният крал сега.

— Е, какво ги спира да те убият и да тръгнат сами след Книгата?

— Твърде са опиянени от свободата, за да видят отвъд този момент. Те пируват. Те чукат. Те не мислят.

— Никога не знаеш. Някой от тях би могъл да се събуди. Владетелите непрестанно биват катурвани. Само виж какво си се опитвал да направиш самият ти с кралицата си!

— Аз имам амулета на Крус. Те се страхуват от него.

— Колко дълго очакваш да продължава това? Ти дори не си Фае.

— Ще бъда отново, след като взема Книгата.

— Стига някой от тях да не те убие преди това.

Той махна презрително с ръка.

— Ънсийли не желаят да властват. След цяла вечност в ада те искат единствено да са свободни да задоволяват глада си — лицето му стана твърдо и студено като мрамор. — Но няма да обяснявам расата си на обикновен човек.

В този момент можех ясно да видя леденото, надменно Фае, което някога е бил и отново щеше да бъде, ако му се дадеше и половин шанс. Той твърдеше, че е бил променен от опита си със смъртността. Ако наистина е бил, а аз имах големи съмнения по този въпрос, можех лесно да си представя как се променя обратно за един удар на сърцето.

— Ти самият си доста „обикновен“ точно сега, приятел. Да ядеш собствената си раса. Чувала съм, че дворът Сийли има специално, ужасяващо наказание за това.

— Тогава по-добре се надявай да не разберат за теб, МакКайла! — каза той студено.

Гледахме се продължително, после той отметна дългата си коса и ми хвърли усмивка, предназначена да очарова. В друго време и на друго място, ако не знаех кой и какво е той, вероятно щеше да действа. Той беше красив, изтънчен, силен мъж, а назъбеният белег на лицето му го правеше още по-интересен. Представих си как на Алина сигурно ѝ се е сторил безкрайно очарователен, когато са се срещнали за първи път. В Ашфорд, Джорджия нямаше дори слабо подобие на него.

Сякаш някак доловил мислите ми за нея, той каза:

— Аз дойдох в Дъблин, понеже научих, че Шинсар Дъб е била забелязана в града. Тогава срещнах сестра ти.

Сковах се вътрешно. Искях да слушам за Алина дори да идваше от него. Копнеех да знам за последните дни на сестра си.

— Как се запознахте?

Бил влязъл в пѣб, където тя седяла с приятели. Тя погледнала към него и той имал чувството, че всички останали в бара се стопили, просто изчезнали назад, оставяйки само него и нея. По-късно тя му казала, че е усетила същото.

Прекарали следобеда заедно. И нощта. И следващата, и последващата. Били неразделни. Той открил, че тя не е като другите хора, че тя също се борела с някакво ново състояние, което не разбирала и нямала представа как да се справи с него. Учили се заедно. Той открил съюзник в търсенето на Книгата, в мисията си да възстанови своята Фае природа. Те били предопределени един за друг.

— Ти си я излъгал. Престорил си се на шийте зрящ — обвиних. — Тя никога нямаше да ти помогне иначе.

— Така казваш ти. Мисля, че щеше. Но тя беше плашлива, а аз не исках да рискувам. Тя ме караше да изпитвам неща, които не разбирах. Аз я карах да изпитва неща, за които беше копняла цял живот. Аз я освободих. Начинът, по който се смееше... — той замлъкна и бледа усмивка накъдри устните му. — Когато се смееше, хората се обръщаха да гледат. Беше толкова... Хората имат дума. Радост. Сестра ти я познаваше.

Мразех го за това, че беше чул смеха и, за това, че знаеше, че е познавала радостта, задето изобщо я е докосвал, това чудовище, което беше уредило да ме изнасят, тяло и душа. Тази омраза сигурно е горяла в очите ми, защото усмивката му се стопи.

— Казах ти истината. Не съм я убил, което значи, че някой друг, който се разхожда наоколо, го е направил. Толкова си сигурна, че аз съм злодеят. Ами ако истинският злодей е по-близо до теб, отколкото мислиш?

— Ще стигна отново до същината: ти ме направи При-я — изплюх, после продължих: — Ти прати четирима Ънсийли принцове за мен.

— Трима.

Облещих се. Знаех, че имаше четвърти.

— Ти си бил четвъртият?

— С това нямаше да се постигне нищо. Аз не съм Фае в момента.

— Тогава кой беше четвъртият? — юмруците ми се свиха в скута ми. Да си изнасилена, е достатъчно лошо. Да си изнасилена и да не

знаеш дали четвъртият ти изнасилвач не е някой, когото познаваш, беше още по-лошо.

— Нямаше четвърти.

— Не вярвам и на една твоя дума.

— Четвъртият Ънсийли принц беше убит преди стотици хиляди години в битката между кралицата и краля. Това дете — той хвърли поглед през прозореца — уби друг, когато се опитах да те изведа от манастира.

Един спомен от крехкото ми състояние на съзнание изплува рязко: лежах на студения каменен под и вярвах, че спасението идва. Огненокос воин. Меч. Спомних си. Беше срамен спомен. Бях искала да убия Дани, задето уби моя „господар“. И все още бях бясна на Дани, че е убила принца, но по съвсем различна причина — аз исках да съм тази, която убива копелетата.

— Принцовете искат отмъщение. Искат да им позволя да я имат. Аз ги командвам.

Загледах се в него, без да подминавам заплахата, но все още се опитвах да възприема факта, че не е имало четвърти принц. Как би могъл ЛГ да не е знаел, че има четвърти? Имаше ли четвърти, или си бях въобразила?

— В какво се опита да те превърне Баронс, МакКайла? А В'лане? Инструмент за техните цели. Те не са по-различни от мен. Моите методи просто са по-директни. И по-директно ефективни. Всички се опитват да те използват — той погледна през прозореца. — Ако не беше нейната намеса, щях да съм успял. Щях да имам Шинсар Дъб досега и да съм се върнал в страната на Фае.

— Оставяйки нашия свят в тази каша.

— Какво мислиш, че би направил Баронс? Или В'лане?

— Поне биха се опитали да върнат стените.

— Толкова ли си сигурна?

— Просто се опитвах да ме накараш да се съмнявам във всеки.

— Ако се сдобиеш с Шинсар Дъб за мен, МакКайла, ще отведа Ънсийли и ще възстановя реда в твоя свят. — Нито дума за възстановяването на стените.

— И ще ми върнеш сестрата? — казах сухо.

— Ако желаеш. Или можеш да ни посещаваш в света на Фае.

— Не е смешно.

— Нямах намерение да бъде. Независимо дали искаш да повярваш, но тя имаше значение за мен.

— Видях тялото и, копеле!

Клепачите му се спуснаха наполовина, устата му се стегна.

— Аз също. Не беше направено от мен или по мое указание.

— Тя ми каза, че идваш за нея. Че се бои, че няма да ѝ позволиш да напусне страната. Тя искаше да се прибере у дома.

Клепачите му се вдигнаха. Той изглеждаше стреснат. Върху човешко лице бих нарекла изражението му огорчено.

— Тя е казала това?

— Тя плачеше по телефона, криеше се от теб.

— Не — той поклати глава. — Не от мен, МакКайла. Не вярвам да е мислела, че съм аз. Тя ме познаваше по-добре. Да, тя ме разкри. Откри какво бях. Но не се страхуваше от мен.

— Спри да ме лъжеш! — скочих на крака. Той я беше убил. Трябваше да вярвам в това. В огромното море от неизвестни, в което се беше превърнало моето съществуване, имаше едно сигурно нещо и то беше моят спасителен сал. Лорд Господар беше лошият. Той беше убил Алина. Това беше моята абсолютна, моята непоколебима истина. Не можех да се откажа от нея. Не можех да оцелея в състояние на пълна параноя.

Той бръкна в палтото си, извади албум със снимки и го хвърли на дивана.

— Очаквам да ми го върнеш. Той е мой. Днес дойдох с мир — каза той — и ти предложих още една възможност да избегнем войната между нас. Видя какво направих последния път, когато ми отказа. Три дни, МакКайла. Ще дойда за теб след три дни. Бъди готова! Пълна с желание! — той погледна през прозореца. Бръкна в палтото си отново и този път извади амулета на дебелия му златна верижка. Той блесна при докосването му. Погледна го за миг, после мен, сякаш обмисляше да го изпробва. Аз бях шийте зрящ и Нул, непроницаема за Фае магия. Щеше ли да действа върху мен? Очаквай неочакваното, помни си. Не можех да правя предположения.

— Ще ти позволя да задържиш детето днес. Тя е подарък от мен за теб. Мога да ти дам много, много подаръци. Новата цена, която ще поискам, няма да бъде... както вие казвате... възвръщаема — той почука рязко по стъклото и кимна.

Принцове изчезнаха.

Дани се свлече в локва кал.

ЛГ изчезна.

— Те ме накараха да хвърля меча си, Мак — каза Дани, а зъбите й тракаха.

Попивах нежно кръвта от бузите й.

— Знам, скъпа. Ти ми каза. — Седем пъти за последните три минути. Беше всичко, което каза, след като й помогнах да стане от локвата, после изрових метален чайник, отворих две бутилки с вода, стоплих ги на огъня, който ЛГ беше оставил да гори, и започнах да я почиствам.

— Не знам как си оцеляла — каза тя и започна да реве.

Изтрих бузите й отново, избутах косата й, тревожех се и се суетях около нея, както мама и Алина се тревожеха за мен, когато плачех.

Тя не плачеше красиво. Ревеше като буря, която се заформя, като ураган, който се беше подготвял от дълго време. Подозирах, че плаче за нещо, за които не знаех нищо и може би никога нямаше да разбере. Дани беше изключително затворена. Плачеше, сякаш сърцето й се къса, сякаш душата и е в тези сълзи, а аз я държах и мислех колко беше странен животът. Бях смятала, че съм изцяло ангажирана с живота в Ашфорд, Джорджия, сто процента.

Не бях имала представа какво са животът или любовта.

Животът не избухваше на красиви места и на слънце. Животът вземаше най-силния корен с малко дъжд и цяла купчина лайна за тор. Любовта може да растеше във времена на мир, но се закаляваше в битка. Тате веднъж ми каза (когато споменах нещо за това колко перфектна беше връзката му с мама), че е трябвало да видя първите пет години от брака им. Че са се борили като заядливици, сблъскали са се като два гигантски камъка. Но накрая са се подкопали един друг в свършена хармония. Станали са единна стена, сгушени един на друг в извивките и дупчиците, нейните сили запушвали неговите слабости, нейните слабости били подкрепени от неговите сили.

Започнах да разказвам на Дани за родителите си. За живота, който бях водила, докато растях в щастлив дом в дълбокия Юг. За ухаещите на магнолия дни и знойната жегата, за бавно въртящите се вентилатори и купоните при басейна. Тя стихна в ръцете ми. След

малко спря да плаче и се облегна назад на дивана, гледайки ме като улична котка, опряла нос в прозореца на ресторант.

Когато тя тръгна към манастира, внимателно пъхнах в раницата албума, който ЛГ беше хвърлил на дивана. Неотворен. Знаех, без да побутвам корицата, че щеше да ми е нужно време, за да се задълбоча в снимките. Лукс, с който не разполагах сега.

В сивия дъждовен ден аз се отправих към „Книги и дреболии Баронс“.

ОСЕМНАЙСЕТ

Заобиколих покрай „Честър“ с надеждата, че Сивата жена може да е наблизил. Щях да прекарам много време в мотаене по улиците около клуба на Риодан. „Вътре в клуба му“ може да беше място под негова защита, но това не значеше, че околностите не са свободна зона.

Вървах тихо, стегната за битка, подготвена да забия длани във вещицата, да я Нулирам и намушкам, да танцувам победоносно върху отвратителното ѝ тяло. Но единствените Ънсийли, които срещнах по пътя за книжарницата, бяха Момчета-носорози. Половин дузина. И това, което правеха, ме обърка така тотално, че накрая вървах по павираната улица с прибрано копие и с ръце в джобовете и се вирах в тях, докато те се вираха в мен. Мисля, че всички имахме по едно голямо „Какво, мамка му“ изражение, залепено на лицата ни. Трудно е да се каже с тези мънистени очички и бивни, но знам, че аз го имах.

Те свързваха отново уличните лампи и внимателно ги поставяха обратно на тротоарите. Метяха отломките. Подменяха крушките. Имаха метли и пневматични чукове, електроматериали, ръчни колички и цимент.

Предполагаше се да ги убия. Това правех аз, за това бях създадена.

Но те връщаха предишния вид на Дъблин.

Аз исках Дъблин да си върне предишния вид. Това значеше ли, че работят и за да възстановят електричеството?

— За да държите Сенките навън ли го правите? — поклатих глава, отчитайки проявената току-що странност от моя страна да започна разговор с Момче-носорог. Можех да се чудя дали денят ми имаше как да стане по-странен, но моите дни винаги ставаха странни.

— Прасета — един от тях изгрухтя, а останалите се съгласиха с пръхтене. — Ядат всичко. Не оставят нищо за нас, останалите.

— Разбирам — реших, че ще ги оставя първо да довършат почистването на улицата и ще ги убия на връщане. Продължих да вървя с ръце в джобовете.

— Хубаво момиченце, искаш ли да живееш вечно? — изгруктя един от тях в гърба ми. Всички те пухтяха и сумтяха, като че на някаква тяхна вътрешна шега. Сякаш яденето им в замяна на секс наистина не даваше безсмъртие, а само някаква нова, нечувана досега Фае венерическа болест.

— Имам нещо, което можеш да смучеш, момиченце.

„Гадост!“

— Никакъв шанс — казах ледено.

Трябваше да ме оставят. Аз също щях да ги оставя. Но Момчетата-носорози не са най-ярките крушки в кутията. Чух към мен да се влачат копита. Опитът им за подкуп не беше успешен, затова те предприемаха тактиката на грубата сила. Бяха избрали грешната жена, с която да се закачат. Мразя Ънсийли.

— Помислете пак! — предупредих.

Подозирам, че на Момчетата-носорози им е достатъчно трудно да мислят и по веднъж.

Няколко мига по-късно шест от тях бяха мъртви, а аз вървах към КДЕ, напълно вбесена, че трябваше да ги убия, преди да са довършили свързването на лампите.

Последният поглед, който бях отправила към книжарницата, беше в късния следобед на онзи адски Хелоуин, който завинаги щеше да прогаря паметта ми като втората най-лоша нощ в живота ми. Всички външни лампи бяха счупени. Не бях сигурна какво да очаквам, когато завих по улицата, която някога бях смятала за моя „път към дома“.

Спрях, зяпнах и се усмихнах бегло. Разбира се.

На улица със силно пострадали и плячкосани здания само КДЕ стоеше непокътната. Елегантно реставрираната фасада на старинната четириетажна тухлена сграда беше безукорна. Прожекторите на предната, задната и на страничните стени, които бяха счупени, когато последно ги видях, сега бяха заменени. Ярко боядисаната табела, на която пишеше: КНИГИ И ДРЕБОЛИИ БАРОНС, беше окачена на месингов прът отново перпендикулярно на сградата над тротоара и проскърцваше, когато се люшкеше на мокрия вятър. Знакът на старомодните, боядисани в зелено прозорци светеше в меко неоново: ЗАТВОРЕНО. Кехлибарени факли и месингови аплици осветяваха дълбокия варовиков свод на големия вход на книжарницата.

Украсените с прозорци във формата на диаманти врати от черешово дърво, сгушени между колони от варовик, блестяха на светлината.

Чудех се дали книжарницата означава нещо за него, че е стигнал чак дотам. Имаше ли сантиментална стойност? Или просто беше негово притежание, неговото изявление към света изобщо, че нищо и никой никога не взима това, което е негово?

Пристъпих и опитах вратата. Беше отключена. Отворих я.

Никога не ми омръзва усещането, породено от първия поглед, отправен към моя магазин. След като преодолеете неминуемото чувство за пространствено изкривяване (сякаш сте отворили вратата на старомодна телефонна кабина, за да откриете Библиотеката на Конгреса вътре), забелязвате, че луксът и удобството никога не са вървели ръка за ръка с такава лекота.

Основната зала е около дващест и пет метра дълга и осемнайсет метра широка и до изографисания си таван побира пет етажа. Библиотечните рафтове на втория, третия, четвъртия и петия етаж ограждат всяка стена от основите до корнизите. Достъпът се осигурява от тесни пътеки зад елегантни парапети, а стълби, които се плъзгат на смазани колелца, позволяват достъпа от една секция до друга.

Но аз прекарвам най-много време на първия етаж с неговите свободно стоящи библиотеки, натъпкани с всички най-нови и най-страхотни четива, извисяващи се върху подове от полирано дърво с разпръснати плюшени килими. Два къта за сядане, преден и заден, се перчат с пищни, но все пак удобни дивани и брокатени столове, покрити с меки одеяла, подредени около емайлираните газови камини — любимото ми място за разтуха на фона на дъблинския дъжд и студ.

Погледнах към добре заредения рафт със списания (за жалост остарели) и към тезгяха на касата. Усмихнах се на старомодния касов апарат с малката сребърна камбанка, която звънеше, когато отварях чекмеджето.

Приблжих се до тезгяха.

На касата беше подпряна бележка.

„Добре дошла у дома, госпожице Лейн!“

— Арогантен, самоуверен задник! — до нея на тезгяха лежаха ключове.

Чудех се коя кола ми е оставил този път. Пресягах се за ключовете, когато изневиделица ме връхлетяха емоции, наситени и

объркващи. Бяха придружени от бент от спомени: денят, когато се препънах на това място, наивното ми убеждение, че той е точно от типа мъже, с които никога не бих се срещала.

— И ние никога не сме се срещали — смачках бележката в юмрука си. Само правихме напълно суров секс, без задръжки. С месеци.

Затворих очи. Заляха ме още спомени от това място. Нощта, когато бях видяла Сивия мъж да поглъща красотата на една жена и бях побягнала насам за отговори, без да имам представа какво не ми е наред, но вече подозирайки, че е за постоянно; нощта, в която бях приела предложението му за стая на четвъртия етаж с изглед към задната уличка и се бях нанесла; денят, в който тате дойде да ме търси и бях осъзнала, че никога не бих могла да се прибера у дома, в Ашфорд, докато лудостта в Дъблин не свърши. А тогава аз или щях да съм успяла, или нямаше да ми пука, защото щях да се върна у дома по същия начин като Алина — в сандък; нощта, в която бях поднесла на Баронс торта за рождения ден, а после я бях яла сама, след като се беше отлепила от тавана.

Вдишах миризмата му. Той беше близо, на няколко стъпки. Коленете ми почти се подвиха под порива на похотта. Той беше неуморен любовник. Нямаше нищо забранено за него.

— Госпожице Лейн!

Свих юмруци в джобовете си и отворих очи. Той стоеше от другата страна на тезгяха. Тъмни очи, безстрастни черти.

— Баронс!

— Хамър е.

— „Алфа“^[1]? — казах с надежда.

Обсидиановият поглед беше присмехулен. „Бих ли си губил времето с нещо по-малко?“

— Дани ще се нанесе тук — казах му.

— Дани ще се върне в манастира.

— Тогава ще се върна и аз.

— Чувам, че не си добре дошла там.

— Скоро ще бъда. Имам планове. И се нуждаю от нея.

— Нуждаеш се от мен — каза той равнодушно. — Мислех, че си го разбрала досега.

Бях. Продължавах да падам. И продължавах отново да се изправям, всеки път малко по-силна. Но все още не бях достатъчно силна. Някой ден щях да бъда. Дотогава Баронс беше единственият, който можеше да уплаши всичките ми врагове. Ако АУ наистина щеше да действа на Хелюин, той определено ми гарантираше най-високите шансове за оцеляване. Бях приключила с това да скачам от вълнение на вълнение, опитвайки се да избегна приливите. Правилно или грешно, за добро или за лошо, бях избрала: Баронс беше моята вълна. Но нямаше начин да живея сама с него. Трябваше ми буфер, а моят буфер също се нуждаеше от място за живеене.

— Какво лошо има Дани да остане тук?

— Тя е в по-голяма опасност до теб.

— Не мисля, че ще отиде. Тя сама си решава.

— Тогава намери начин да я убедиш, че е най-добре и за двете ви!

— Може да отнеме няколко дни — според ЛГ и без това имах само три. — Дай ми поне това! — след като дойдеше тук, щях да се погрижа да я задържа. И да я впрегна в работа с нейния суперслух и другите сетива, за да разбере какво имаше под гаража му и как да се вмъкнем там долу. Той можеше да е моята вълна, но не беше моята дъска. Знанието и ползата бяха единствените две неща, които стояха между мен и насрещното течение.

Той ме гледаше внимателно за момент, после кимна сковано.

— Четиридесет и осем часа. Дръж хлапето под контрол и далеч от пътя ми! И има нови правила. Първо: стой далеч от „Честър“! Това значи радиус десет преки. Второ: споделяш цялата уместна информация с мен, без да се налага да питам! Трето: дръж хлапето далеч от гаража ми! Четвърто: ако се опиташ да се навреш в главата ми, ще се навра в гащите ти!

— О! Това са пълни глупости!

— Танто за танто — погледът му падна върху гърдите ми и внезапно пред очите ми изплува твърде детайлен спомен как изхлузвам блузата си през главата, а той ги гледа как изскачат и се люшкат. — Или може би по-скоро цица за цица?

— Няма нужда да бъдеш груб.

— Мога да измисля безброй причини да бъда груб.

— Запази ги за себе си!

— Толкова различна мелодия свириш сега.

— Изглеждаш ядосан, Баронс. Разочарован. Какво има? Станал си малко пристрастен към мен ли?

Устните му се разтеглиха, оголвайки зъби. Бях ги усещала върху зърната си. Почти можех да ги усетя там и сега.

— Ние се чукахме, госпожице Лейн. Дори хлебарките се чукат. И се ядат една друга също така.

— Същата страница, Баронс.

— Същата скапана дума — съгласи се той.

О, да, ето ни и нас, отново работим заедно. Всичко беше добре — или поне се беше върнало към нормалното — в „Книги и дреболии Бароне“.

— Наистина ли ще живея у Бароне? С Бароне? — възкликна Дани, подскачайки от крак на крак заднешком, докато вървахме през „Темпъл Бар“. Отивахме да пресрещнем шийте зрящите. Дани беше научила, че група от няколко десетки, водени от Кат, идваше в града тази вечер, за да разузнае.

— Не — казах сухо, — с ЛГ и неговите лакеи.

— Ще живея с Баронс! Еба си! Супер яко!

— Не те ли притеснява, че нямаме представа какво е той, нито дали е добър, или лош?

— Не. Ни най-малко — очите й блестяха.

Изсумтах. Тя беше напълно сериозна. Искаше ми се и за мен да е толкова просто. Но нямаше начин. Правилно и грешно, добро и зло имаха смисъл за мен. Вината е на родителите ми. Те ме дариха с чувство за етика, оказало се доста неудобно.

— Почти стигнахме, Мак. Чувам ги право отпред — тя кривна глава, после очите й се разшириха. — О, Ро ще бъде гадно бясна! Каза им да не се бият, независимо от всичко. Само да разузнаят какво става и къде колко има. Трябва да побързаме, Мак. Не ми звучи, като да върви добре.

Нямах време да се подготвя за грубата езда. Ръцете й бяха на рамото ми и изчезнахме.

Дани ни закова точно в центъра на боя. Беше мащабен, объркан и запълваше улицата от едната пряка до другата. Дани обича действието. За съжаление забравя, че ние, другите, не сме бързи като нея. Тя пристигна с изваден меч, напълно спокойна, движейки се на

хиперскорост, но на мен ми отне време да измъкна копието. В този момент бях цапардосана по тила толкова силно, че видях звезди, а скоби от моя МакОреол се разлетяха в три различни посоки. Изръмжах, извъртях се и забих копието си в... главата на някакво Ънсийли, мисля. Имаше три закръглени неща на раменете си и десетки цепнатини, които бълваха ледена, жилеща течност, докато падаше.

После боят се превърна в мъгла от движение, завъртане, ритане, Нулиране и мушкане. Зърнах опулените очи на Кат, ужасеното ѝ лице. Не се съмнявах, че на нея това ѝ беше първи бой и че беше дошъл изневиделица.

Между Ънсийли зървах други шийте зрящи. Те се опитваха отчаяно да дават отпор. През повечето време талантите в нас са спящи, но присъствието на Фае и особено включването в битка ги събужда рязко. Виждах, че те са в онази специална форма на шийте зрящи — по-силни, по-бързи, по-корави и по-жилави, но това не беше достатъчно. В очите им имаше твърде много страх.

Страхът се превръща в колебание, а колебанието убива.

Ако някога сте карали след някой, който се опитва да се влее в потока на магистралата, но е уплашен да го направи, кара твърде бавно, спира и тръгва, и с всяка минута става все по-несигурен, знаете за какво говоря. Вие сте ограничени в трафика, заклещени зад дива нерешителност и знаете, че ако те не се стегнат и не се влеят, накрая ще ударят вас.

Ето така се биеха шийте зрящите. Проклинах Роуина, че не ги беше обучила по-добре, че дотолкова ги беше предпазвала от талантите им, та бяха опасност за собственото си здраве, също и за моето. С Дани се движехме заедно, гръб до гръб, режахме и мушкахме по пътя си през тълпата Ънсийли.

— Помощ! — чух Кат да вика. Погледнах диво към звука. Тя беше заклещена между две големи крилати неща с остри нокти и зъби, които изглеждаха като ужасяващи грабливи птици.

Прецених и действах.

По-късно щях да се блъскам над решението си. Да се чудя каква временна лудост ме беше обзела. Но знаех, че те не можеха да докоснат копието ми, а тя можеше. И знаех, че иначе беше мъртва, а никой нямаше да умира на моя пост, ако бях в състояние да сторя нещо.

— Кат! — извиках. Когато тя погледна, аз замахнах, хвърлих копието си към нея и го гледах как лети и се премята.

Очите ѝ се разшириха от учудване. Тя скочи във въздуха, грабна копието, приземи се леко на пети и уби и двете чудовища с едно гладко движение от ляво на дясно.

Беше красиво. Ако имах дистанционно, щях да натисна повторение десетина пъти.

И ето ме там, без оръжие.

После някакъв кожест израстък се заби в лицето ми и вероятно можеше да ми счупи носа, но не го счупи, бях нападната и загубих от поглед Кат и копието си. Забих длани в нападателя си и го Нулирах. Докато стоеше вцепенен, аз се оттеглих в ума си, в онова специално място на шийте зрящ. Без копието бях загазила сериозно и ми трябваше още сила.

Внезапно улицата избледня и аз бях в собствената си глава, вирах се в огромен черен басейн. Това ли беше източникът, който ме правеше шийте зрящ? Това обсидианово езеро? Никога не го бях виждала преди, когато бях ръчкала из главата си. Толкова ли по-силна бях сега, че можех да го видя ясно, да сондирам по-дълбоко?

От тъмните му дълбини се излъчваше сила, пращеше във въздуха на пещерата, в която стоях. Усещах нещо във водата, чакащо в мрака.

Това, което лежеше скрито под повърхността, знаеше всичко, можеше да направи всичко, не се боеше от нищо. Чакаше мен. Да го призова. Да го използвам като свое рождено право.

Но съмнение, огромно като водния хабитат на това нещо, ме задържа.

Ами ако това, което призовях от тези древни дълбини, не беше изобщо част от мен, а нещо съвсем друго? Ако беше част от мен, можех да го използвам. Но ако поради някакъв странен обрат на събитията (а никакви събития не можеха да бъдат смятани за твърде странни в сегашното ми съществуване) имаше нещо там, долу, което не беше от мен, то можеше да ме използва.

Не се доверих на себе си. Не, не се доверих на онова място на шийте зрящ.

И защо? Дори не знаех, че съществува допреди няколко месеца. Докато не научех повече за това какво е и какво не е, нямаше да

призовавам никакви неизвестни. Сегашните ми умения трябваше да се проявят.

Поклатих рязко глава и отново бях на улицата, а нещо като граблива птица се канеше да отхапе от мен.

Клекнах.

Главата му отлетя настрана, а тялото му се свлече на паважа, оставяйки Дани да стои на неговото място и да ми се хили.

— Измъкни си главата от задника, Мак!

Движихме се по схема: аз нулирам, тя убива.

Не знам колко дълго съм се била без копието си. Но беше достатъчно, за да усетя какво исках от сестрите си по оръжие. Проклинах Роуина, че ги е пратила в Дъблин без оръжия, без железни куршуми. Никога нямаше да ги оставя да бъдат такива подвижни мишени.

Продължавах да се оглеждам за Кат, но не можех да я намеря в бъркотията. Без копието си се чувствах гола, изложена. Чувствах се грешно.

Забих длани в едно високо Ънсийли с тяло на бръмбар и с дебела, многопластова черупка. Не се вцепени. Отдръпнах юмрука си и внезапно около своята ръка почувствах друга, а когато я забих напред, Кат и аз, заедно, набихме копието в подобната на броня кожа.

Докато то падаше на улицата, аз погледнах през рамо.

Кат се усмихна, кимна и пусна копието, оставяйки го в моята ръка. После долепи гръб до моя и започна да се движи в схема с мен, както се бях движила с Дани.

Въпреки че не беше Нул, тя имаше гаден ъперкът и бяхме страхотен екип. Дани направи двойка с друга шийте зряща и битката закипя.

По-късно седяхме върху бордюра, облежнати на сградите, проснати по тротоарите, мръсни, оплискани с гнусни вариации на Ънсийли кръв, ободрени и изтощени.

— Какво стана? — попитах Кат. — Как се озовахте заклещени наред толкова много от тях?

Тя се изчерви.

— Свикнали сме Дани да е с нас, така е. Тя чува това, което ние не можем. Мисля, че са започнали да ни следят от мига, в който влязохме в града, привлечени от шапките ни — тя почука своя

МакОреол — или може би от шума на автобуса. Те събираха още, докато вървахме, изчакваха, търсеха тясно място, за да ни обкръжат. Ако не се бяхте случили наблизо... е... Радваме се, че бяхте.

Определих размера на клането. Имаше няколкостотин мъртви Ънсийли на улицата.

— Добре се справихме. С оръжия и план можем да се справим и по-добре.

Кат кимна.

— Може ли да говорим откровенно?

Наклоних глава.

— Твоите различия с Великата повелителка вредят на всички нас.

— Тогава тя трябва да помъдрее и да прогледне за това кое е разумно.

— Нейните различия с теб също ни вредят — каза Кат натъртено. — Войната не е време за интриги. Продължавайте да се борите една с друга и накрая ще разрушите царството, над което искате да властвате.

Всички на улицата хорово промърмориха в съгласие.

— Не се опитвам да властвам. А просто да помогна.

— И двете се опитвате да властвате. И ние ви казваме и на двете да спрете. Говорихме, след като ти и Дани заминахте. Искаме да се върнете. Не ни пука дали ще задържите оръжията. Но нямаме желание да заменяме водачеството на Роуина с твоето. Искаме ви и двете. Ако пожелаеш да работиш с нас, ние ще ти помогнем, както можем, и ще накараме и Роуина да се съгласи. Така както виждаме нещата, нито ти, нито Роуина можете да ни принудите да приемем която и да е от вас. Но сме готови да се обзаложим, че можем да ви принудим да работите заедно за едно по-велико дело. Нали и двете твърдите, че преследвате това?

— Няма да живея в манастира, Мак! — Дани скочи на крака. — Ти каза, че мога да живея с Баронс.

Преместих погледа си от Дани към Кат, обмисляйки думите и. Тя имаше право и аз се чувствах малко засрамена от себе си. Бях направила лично това с Роуина. Бях се опитала да разделям и да владея, а сега не беше времето да дяля верността на каквото и да е. И така си имахме достатъчно проблеми.

Единствената ми цел, прашайки Дани в манастира днес, беше да открия дали шийте зрящите щяха да дойдат, за да мога да ги вкарам в битка, да ги поведе към победа и да си възстановя положението в манастира. Кат ми го предлагаше с протегнатата ръка. Петстотин шийте зрящи можеха да принудят Роуина да работи с мен, а аз трябваше единствено да си прехапя езика здраво.

— Аз съм убедена, Кат. Убеди Роуина!

— Но ти каза! — избухна Дани.

Въздъгнах. Искях своя буфер. Но Баронс също имаше право. Не ставаше дума само за мен.

— Нуждая се от теб там, където ще си в най-голяма безопасност, Дани. След като Ънсийли принцовете те хванаха днес, се боя, че с мен не си.

Шийте зрящите ахнаха.

— Била си заловена от Ънсийли принцовете, Дани? Какво? Как? Какво ти направиха? Какво стана?

Внезапно Дани се оказа център на вниманието. Тя се наду и започна да им разказва.

Гледах представлението (Дани знаеше как да смайва и обичаше да го прави), усмихвах се бегло и се чувствах тъжна.

Не бях готова да я пусна.

Или да посрещна остатъка от нощта насаме с Баронс. По-скоро бих се била с още една банда Ънсийли.

Погледнах към Кат.

— Ще се срещнем с вас в манастира на сутринта. Ако старата жена се държи прилично и аз ще се държа. Имаш думата ми.

Тя ме погледна спокойно, после погледът ѝ се спусна на копието, закачено на бедрото ми.

— Нямам нужда от думата ти, Мак. Ти ми даде нещо друго тази вечер, което каза всичко.

[1] Hummer Alpha — граждански офроуд автомобил. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

МакКайла!

Бяхме на една пряка от книжарницата, когато гласът на В'лане се изплъзна от мрака — оркестрова вариация на еротичен сън. Фае имат изключителни гласове, мелодични и богати. Нотите вибрират под кожата ти, гладки и чувствени по върховете на нервните ти окончания. Ако Песента на Сътворението е песен, не съм сигурна, че човек би могъл да оцелее, ако я чуе.

Преди имах това, което смятах за нормален сексуален нагон. Но някои от приятелите ми бяха повече от обсебени от секса. Предполагам мислеха, че той би могъл да запълни празнината от безцелността, от която мнозина от моето поколение са засегнати, докато се опитваме да намерим мястото си в света.

Но докато бях При-я, се бях променила, бях добила ненаситно съзнание за всичко сексуално. Или може би сексът с Баронс го беше направил. Не знам. Знам само, че сега съм много по-възприемчива за еротичните нюанси, отколкото бях. Шепотът на Сийли принца беше като погалване по цялото тяло и аз му се насладих за миг, преди да се отърся от него.

— В'лане! — възкликна Дани.

Той се засмя и ако не бях имунизирана срещу обаянието на Секс-до-смърт-Фае, щях да съм сериозно загaziла. Той беше включил прелъстяването, красивото златно Фае излъчваше чиста сексуална жегга. Започвах да мисля, че е просто част от природата му, че той просто не може да направи нищо, както някои мъже не могат да спрат да излъчват тестостерон. Мисля, че някои от мъжките и от двата вида просто имат повече.

Дани не беше имунизирана. Очите ѝ блестяха трескаво, кожата ѝ беше зачервена, устните ѝ разтворени. В този миг зърнах в каква жена ще се превърне.

— Престани, В'лане! Остави я на мира!

— Не вярвам тя да го иска. Кой по-добре би я събудил за формата и естеството на Ерос? Да поставя летвата, така да се каже.

— Ъ-хъ — каза Дани пресипнало. — Бих искала това.

— Не ми пука в какво вярваш ти или какво желае тя, но ти няма да поставяш летвата! Тя ще има нормален живот — поне толкова близо до нормалното, колкото можех да го постигна. — Дани, влизай в книжарницата! Ще дойда след няколко минути.

— Но аз не искам да...

— Сега! — казах.

Тя ме изгледа кръвнишки.

— Обзалагам се, че Баронс е там — подмавих я. На В'лане казах: — Заглуши се, за да може да се отърси от влиянието ти!

Той вдигна и спусна едното си рамо.

Дани въздъхна тихо, сякаш внезапно освободена от някакво вътрешно напрежение, от което не беше напълно доволна, после премести погледа си от В'лане към книжарницата и обратно, сякаш се опитваше да направи избора си между бананов сплит и карамелена мелба.

— Добре — каза после и изчезна. На вратата хвърли безочлива усмивка през рамо и каза: — Не бързай, Мак! Аз и Баронс имаме много да си говорим.

Потиснах да не се изсмея, спомняйки си моите собствени тийнейджърски увлечения. Те бяха истински кошмар от непохватност и нервно напрежение, от чувство на стеснение. Бях твърде тромава на приказки и обсебена от нужди. Вярвах, че Баронс сръчно ще отклони богоговението и. Само с мен той беше константен задник.

Гледах я, докато не влезе вътре в безопасност и вратата не се затвори зад нея. Нямах признаци, че Мрачната зона, която някога беше съседна на КДБ, все още съществува, но не се доверявах на тези изпълнени със сенки улици зад книжарницата.

Погледнах отново към В'лане. Той ме изучаваше напрегнато.

— Била си се. Добре ли си, МакКайла?

— Добре съм — рефлексите ми бяха динамит тази вечер. Бях получила няколко смазващи удара, но бях успявала да се гмурна или да се дръпна назад в последния миг и да минимализирам ефекта всеки път. Дори не се чувствах натъртена навсякъде. Без порязвания. Без контузии. Чувствах се фантастично. Обичах тази по-лъскава, по-силна аз.

Прожекторите на върха на КДБ блеснаха. Улицата внезапно стана ослепително ярка. Не се съмнявах, че Баронс всеки момент ще излезе навън.

В'лане хвърли на книжарницата поглед, красиво имитиращ отвращение, после ръцете му се оказаха около мен и изчезнахме. Появихме се отново високо в тъмното нощно небе. Той държеше ръката ми.

Направих ужасната грешка да погледна за кратко надолу. Рязко вдигнах погледа си обратно. Стоях върху нищо. Под краката ми имаше черен въздух.

Защо не падах?

Веднага щом си го помислих, започнах да падам. Хвърлих се към В'лане, обвих ръце и крака около него и се прилепих, сякаш от това зависеше животът ми.

Ръцете му ме прегърнаха мигновено.

— Трябваше да направя това много отдавна, МакКайла — измърка той. — Отпусни се! Няма да позволя да паднеш. Погледни надолу!

— Това е твърдо „не“! — нямах представа колко високо бяхме, но беше студено. Стиснах очи. — Просто висим в небето? Носим се? — това ме ужаси страхотно. Съвсем сигурна съм, че сме създадени с крака, защото се предполага да вървим по повърхността на планетата. Ключовата дума тук е повърхност. Не над нея, не под нея.

— По-безопасно ли би се чувствала в едно от онези превозни средства, които често падат?

— Не толкова често.

— За да се сложи край на един смъртен живот е нужно само едно такова падане, но въпреки това вие поемате риска. Хората са нерационални и глупави.

— Този нерационален и глупав човек иска стъпалата си на земята.

— Имам подарък за теб, МакКайла. Аз... как беше думата... — той замлъкна и, стресната, аз осъзнах, че имаше закачлива нотка в гласа му. — А, намерих я! — каза той безгрижно. — Трудих се. Аз работих, за да ти дам този подарък. Не съм го направил, като просто съм размахал вълшебната си пръчка.

Той ме дразнеше. Не бях сигурна какво ме разстройва повече — да вися високо в нощното небе или да слушам как В'лане ме дразни. ЛГ твърдеше, че животът му сред хората го е променил. Дали и В'лане се беше променил?

— Това е най-добрият начин да представя своя подарък.

— Погледнах надолу, когато се озовах тук. Много тъмно място. Мисля, че видях звезди.

— Звездите са над нас. Погледни отново! — тонът му даваше ясно да се разбере, че ще висим там цяла нощ, ако не направя това, което беше казал.

Въздъхнах, отворих очи, хвърлих бърз, паникьосан поглед надолу и отново стиснах очи. После осъзнах какво бях видяла току-що и очите ми отново се отвориха. Бяхме на няколкостотин метра над земята и градските светлини проблясваха далеч под нас.

Градски светлини! Бяхме над ярка аура, която би могла да бъде само районът на някой главен град.

— Мислех, че електричеството е спряло навсякъде! — възкликнах.

— Работих с други Сийли, за да бъде възстановено — каза той с гордост.

— Къде сме?

— Под нас е твоята Атланта. На брега са светлините на Атланта. — Той посочи. — Там е Ашфорд. Казах ти, че ще пазя родителите ти. Когато с минути Баронс ме изпревари по въпроса за спасяването ти, аз обърнах усилията си към спасяването на тези, които имат най-голямо значение за теб. Баронс все още не е посветил и една своя мисъл на тях. Мрачните зони, които погълнаха градовете най-близо до дома ти, заплашвайки да се разпрострат, бяха премахнати. Електричеството е възстановено. Дори сега хората се учат как да се защитават. Моят подарък за теб е твоята Джоржия.

— Можеш ли да го направиш за целия свят?

— Голяма част от силата ни произлиза от способността ни да манипулираме измеренията отвъд вашето, но тъканта на човешкото измерение е... гъста, плътна. Законите на вашата физика не са толкова... подчиними, колкото са нашите. Тази поправка изискваше много време, съдействие с други Ънсийли и с много хора.

В речта на В'лане това се превеждаше като „не“. Беше направил това за мен и нямаше да направи повече.

— Родителите ти са в безопасност. Би ли искала да ги видиш?

Преглътнах внезапно появилата се в гърлото ми буца. Мама и татко бяха там, долу. Една от тези блещукащи светлини под мен, едва на едно Пресяване. Винаги са били на едно Пресяване, но в Дъблин, с шест хиляди и петстотин километра между нас, някак беше по-лесно да блокирам този факт в ума си, за да не бъда изкушена. За да не нараня или разтревожа мама и татко, или пък да разкрия съществуването им на враговете си, ги бях натъпкала в заключената си кутия, заедно с другите забранени мисли. Това ли беше направила и Алина с нас?

Задържах дъха си. Не трябваше. Знаех го.

— Заведи ме до улицата до „Тухларната“! — казах. — Оттам ще вървя.

Бях тук и не можех да устоя. Искях да видя отново света си. Искях да вървя по улиците на родния си град, обградени с дъбове и магнолии. Искях да стоя пред къщата си и да погледна към прозореца на спалнята ми. Искях да видя дали мога да намеря из тези улици някаква следа от момичето, което някога бях, или то е било погълнато напълно от мрачен Фае сън. Не смеех да рискувам да бъда забелязана, затова трябваше да се придържам към сенките, но напоследък бях станала добра в това.

Леко докоснах земята, ботушите ми тупнаха на паважа.

„Тухларната“ беше там — с големия си паркинг, сгъшена между две старинни сгради. Светлините бяха включени отвън и отвътре. Нищо не се беше променило. Забързах по пътеката и се взрях през един прозорец.

О, колко грешах! Всичко се беше променило. Полицайте, пожарникарите, кметът и около стотина от жителите на Ашфорд бяха вътре и нямаше нужда да чупя стъклото, за да знам, че обсъждат стратегия. Стените бяха паднали и целият свят вече го знаеше. Ако бяха останали национални вестници, заглавията щяха да са посветени единствено на това. Фае бяха видими и тук бяха съсредоточени усилията на обикновените хора от моя град да се защитят. Искях да вляза и да помогна. Да ги обуча. Да взема оръжия и да ги защита.

— Мястото и целта ти не са тук, МакКайла.

Насилих се да се обърна, да се стопя като крадец в нощта.

Беше топло за януари в Ашфорд, но това не беше толкова необичайно. Бях прекарвала Коледи в ледени бури. Бях прекарвала и Коледи по тениска и шорти. Тази вечер беше за дънки и тениска.

Докато вървах, вдишвах дълбоко. Нищо не цъфтеше по това време на годината, но се кълна, че дълбокият Юг винаги мирише на магнолии, диви азалии, сладък чай и пържено пиле. След месец из целия град щяха да нацъфтят теменуги (Ашфорд беше луд по теменуги), последвани от нарциси и лалета.

Бях у дома. Усмихнах се.

Беше в безопасност!

Без Сенки, без Ънсийли, навсякъде грееха светлини.

Завъртях се доволно по средата на улицата.

Колко ми беше липсвал моят свят! Колко изгубена се бях чувствала толкова далеч!

Всичко изглеждаше съвсем същото. Имах чувството, че никога не бях заминавала. Сякаш след няколко преки щях да намеря мама, татко и Алина да играят скрабъл, да ме чакат да се прибера у дома от вечерен курс или от работа, за да се присъединя към тях (и да ми наритат петунията, защото Алина и татко знаеха думи, които всеки разумен човек би се съгласил, че не би трябвало изобщо да са думи, като „комат“ и „дранголник“ — наистина, кой знае думи като тези?). Щяхме да се смеем и аз щях да се тревожа за това какъв тоалет да облека утре; да си легна да спя, без нищо да тревожи ума ми повече от това дали моята петиция до О.Р.1^[1] да върнат в производство любимия ми оттенък е била прочетена. (Беше прочетена и ми бяха изпратили красив сертификат в розово и златно, удостоверяващ ме с титлата почетен сътрудник на О.Р.1., който бях окачила с голяма гордост до моята тоалетка, където си правех косата и грима. О, тези проби и ограничения на защитената младост!).

Ето я къщата на Брукс, горди бели южняшки колони на върха на голяма кръгла алея. Ето го мястото на Дженингс с романтичните си кулички и прозорци с решетки. Вървах по улиците и се опивах от гледката. Винаги съм мислела, че Ашфорд има богата история, но градът беше всъщност много млад (само на няколко века) в сравнение с хилядолетния Дъблин.

И вече бях пред моята къща, стоях на улицата и ми се гадеше от очакването.

Не бях виждала мама от втори август — това беше денят, в който заминах за Дъблин. За последно зърнах татко на двайсет и осми август, когато го бях оставила на летището в Дъблин и го бях пратила у дома. Беше долетял, за да ме намери, решен да ме върне в Ашфорд със себе си. Но Баронс беше използвал Гласа върху него, беше му наложил принуда да не се тревожи за мен, беше поставил Бог знае какви команди в главата на татко, за да го накара да замине и да не се връща. Мразех Баронс и същевременно му бях благодарна, че го беше направил. Джак Лейн е човек с изключително силна воля. Никога не би заминал без мен, а аз никога нямаше да успея да го опазя.

Движех се тихо по пътеката. На няколко метра от входната врата пред мен се появи огледало, окачено във въздуха. Потреперих, сякаш някой беше минал през гроба ми. Огледалата вече не са прости неща за мен. От вечерта, когато се бях взирала в Среброто, което Бароне държи в кабинета си в КДБ и бях наблюдавала изкривените мрачни създания да се движат в него, беше объркващо да гледам отражението си, сякаш всички огледала са заподозрени и нещо мрачно и ужасяващо би могло да се материализира всеки момент зад рамото ми.

— В случай че обмисляш да бъдеш видяна — предупреди В'лане, появявайки се зад рамото ми.

Погледнах се.

В мига, в който бях зърнала къщата ни, се бях върнала назад в ума си при закръгленото, красиво момиче, което беше изтичало по пътеката към таксито преди толкова много месеци; дългата руса коса се развяваше, късата бяла пола разкриваше съвършени златни крака (кога за последно се бях бръснала?), педантичен маникюр и педикюр, лак, всичко е в тон — чанта и обувки, бижута.

Взирах се в себе си сега.

Бях дива жена, облечена от глава до пети в черна кожа. Имаше гадна зелена слуз в къдриците ми с цвят на нощ. Бях изцапана с гнусно смърдящи телесни течности на Ънсийли. Ноктите ми бяха изпочупени до живеца и носех черна кожена раница, пълна с лампи и амуниции, също и очукан велосипеден шлем и полуавтоматично оръжие. Той имаше право.

— Накарай го да се махне! — казах сковано.

Огледалото изчезна.

Мястото ми не беше тук. Нищо добро не би могло да излезе от присъствието ми. Със сигурност можех да накарам В'лане да ме направи с обаяние красива и чиста и да се отбия, но какво щях да кажа? Какво можех да се надявам да постигна? И нямаше ли с всяка минута, която останех тук, потенциално да привличам нежелано внимание към моите родители?

След всичко, което бях преживяла, след всичко, което бях видяла, все още не можех да се върна у дома.

Имаше цял един свят в беда. Мама и татко бяха в безопасност. Почувствах внезапен прилив на благодарност към В'лане и се обърнах към него.

— Благодаря ти! — казах. — За мен означава много, че си ги защитил.

Той се усмихна и мисля, че това беше първата истинска усмивка, която виждах на лицето му. Беше заслепяваща.

— Пак заповядай, МакКайла! Ще вървим ли? — той протегна ръка.

Щях да я поема, трябваше да я поема, но точно тогава чух гласове.

Килнах глава и се заслушах. Сърцето ми се сви. Бяха мама и татко.

Бяха на покритата веранда, която гледаше към басейна в задната част на къщата. Гъстите храсти от двете страни осигуряваха уединение от съседите ни.

Можех да се притисна в клоните на бодливата зеленика и, скрита от погледа им, да ги зърна. Бях зажадняла да ги зърна.

Свалих МакОреола, пузнах раницата и оръжието.

— След минутка — прошепнах. — Ти стой тук! Ще се върна.

— Смятам това за неразумно.

— Не решаваш ти. Назад!

Плъзнах се в сенките до дома ми.

— Повтаряме това отново и отново, Рейни — казваше татко.

Вмъкнах се тихо в храстите и се загледах жадно.

Мама и тате седяха на бели плетени столове на верандата. Мама сърбаше вино, а татко държеше чаша с бърбън. Надявах се да не пие твърде много. Имаше един лош момент, след като умря Алина, когато

си беше пийвал твърде често и това ме правеше неспокойна. Татко не беше пияч, той беше човек на действието. Но убийството на Алина беше изпържило всички ни. Поглъщах алчно образа на мама. Очите ѝ бяха ясни, лицето ѝ беше с нежни линии и красиво както винаги. Сърцето ми се изду от емоции. Копнеех да я докосна, да ги прегърна и двамата. Татко изглеждаше силен и красив както обикновено, но в косата му имаше повече сребро, отколкото помнех.

— Наясно съм, че там, навън, е опасно — каза мама. — Но не мога да търпя тази неизвестност! Ако само знаех със сигурност, че е жива.

— Баронс каза, че е. Ти беше тук, когато той се обади.

Баронс се беше обадил на родителите ми? Кога? Защо работеше телефонът му? Проклятие, исках неговия мобилен оператор!

— Не вярвам на този човек ни най-малко.

„Нито пък аз, мамо. А аз спях с него.“ Лицето ми пламна. Секс и мамо са две понятия, които никак не си пасват в главата ми, намирайки се там по едно и също време.

— Трябва да отидем в Дъблин, Джак.

Тихо изпратих хиляда „не“ в посока на мама.

Татко въздъхна.

— Опитах се да се върна. Помниш ли?

Примигнах. Беше ли? Кога? Какво се беше случило?

Тогава мама се нахвърли.

— Точно това мисля и аз, Джак. Ти вярваш, че този мъж те е хипнотизирал, че е поставил блокади в ума ти, които са те спрели да я върнеш у дома, принудили са те да си тръгнеш и някак си не ти позволяват да се върнеш там. Ти дори не можа да се качиш на самолета, толкова лошо ти стана, но в момента, когато напусна летището, се беше оправил. Три пъти се опита да тръгнеш. Но все пак вярваш на думите му, че дъщеря ни е добре?

Някой можеше да ме нокаутира с перо. Татко знаеше, че Баронс му е направил нещо като вуду, и наистина смяташе, че е възможно? Татко не вярваше във вуду неща. Точно той ме беше възпитал в крайно отхвърляне на всички паранормални явления. А сега той и майка ми спокойно си сърбаха питиетата и обсъждаха такива неща?

— Не можем да отидем там. Чу какво казаха разузнавачите на полицаи Дийтън. Реалността на Фае се е омесала с нашата. Няколкото

самолета, които отлетяха, или се разбиха в пламъци, или изчезнаха.

— Ами частен самолет?

— Какво бихме постигнали, ако умрем, докато се опитваме да стигнем до нея?

— Трябва да направим нещо, Джак! Трябва да знам, че е жива. Не, трябва ми повече от това. Ние трябва да ѝ кажем. Трябваше да ѝ го кажеш тогава, докато беше там, когато имаше възможност.

Да ми кажат какво? Притиснах се по-плътнo в шубраците, цялата в слух.

Татко разтри очи. По изражението на лицето му можех да разбера, че с мама често са водили този разговор напоследък.

— Обещахме никога да не говорим за това.

Разочарована, едва не ударих храстите. Да говорят за какво?

— Дадохме и друго обещание, което нарушихме — каза мама многозначително. — И това на първо място ни вкара в тази ситуация.

— Какво би искала да ѝ кажа, Рейни?

— Истината.

„Хайде, тате, изплюй я!“

— Каква е истината? Истината за един човек за другото е...

— Не ми се прави на адвокат, Джак! Аз не съм жури, а това не е встъпителната ти реч — каза мама сухо.

Той отвори уста и я затвори, изглеждаше смутен. След малко каза:

— За Мак беше достатъчно голям проблем да се справи със смъртта на Алина. Нямаше начин да ѝ кажа за някаква си откачена ирландка и за дори още по-откаченото пророчество. Бебчето ни се бореше с депресията от месеци. Имаше си достатъчно грижи.

Пророчество? Мама и татко знаеха за пророчеството? Всички, освен мен ли знаеха за проклетото нещо?

— Онова, което чу преди всички тези години, когато отиде да търсиш медицинското досие на Алина, вече не изглежда толкова откачено, нали? — каза мама.

Татко отпи глътка от бърбъна. Издиша и сякаш се сви.

— Боже, Рейни, минаха петнайсет години. Напълно нормално.

— Тя говореше за феи. Кой не би помислил, че е луда?

Не съм сигурна, че татко изобщо я чу. Той надигна чашата и глътна остатъка.

— Аз пуснах Алина да направи единственото, което обещах на хората от осиновителната агенция никога да не позволявам на никоя от тях — каза той грубо.

— Ние ѝ позволихме да го направи — каза рязко мама. — Спри да обвиняваш себе си! Аз също ѝ позволих да замине за Ирландия.

— Ти не искаше. Аз настоях.

— Ние двамата взехме решението. Винаги взимаме заедно решенията за значими неща.

— Е, това беше едно от решенията, за които ти нямаше да ми помогнеш. Когато бях в Дъблин с Мак, ти все още не говореше с мен. Дори не можех да те накарам да вдигнеш телефона.

— Съжалявам! — каза мама след дълга пауза. — Скръбта... — гласът ѝ се стопи, а стомахът ми се върза на възел. В очите ѝ отново се беше появил онзи поглед, който късаше сърцето ми всеки ден, преди да избягам в Дъблин.

Татко погледна твърдо към мама, променяйки се пред очите ми. Видях как се отърсва от емоциите си и се стяга заради нея. Става нейният мъж. Нейната скала. Усмихнах се. Толкова много го обичах! Преди беше измъкнал мама, ритача и пиццяща от скръб, и знаех, че мога да съм спокойна, че той никога нямаше да позволи мъката да му я открадне отново. Без значение какво щеше да се случи с мен.

Той стана и се надвеси над нея.

— Какво искаш да ѝ бях казал, Рейни? — попита татко високо, спирайки я да избяга вътре в себе си. — „Бebче, съжалявам да ти го кажа, но според някакво древно пророчество има нещо сбъркано в теб и ти ще обречеш на гибел целия свят“? — той изсумтя, после се засмя. — Смей се с мен, Рейни! Хайде! — той я издърпа на крака. — Не и нашето момиче. Никакъв шанс. Ти знаеш, че е глупост.

Задавих се. С ръка на устата се олюлях назад и едва не паднах. Имаше нещо сбъркано в мен? Щях да обрека на гибел целия свят?

— Майка им се е отказала от тях, защото го е вярвала — тормозеше се мама.

— Това твърдеше лудата дама — каза татко спокойно. — Тя нямаше и грам доказателство. Разпитах я щателно. Никога не беше виждала предполагаемото „пророчество“ и не можеше да ме упъти към този, който знаеше за такова. За Бога, Рейни, това е страна, която вярва

в леприкони, дъги и гърнета със злато! Може ли да приключа с изложението си?

— Но има феи, Джак — настоя мама. — Лудата дама беше права за това. Те са тук, сега, в нашия свят, и го разрушават.

— Косвена улика. Едно точно предсказание не прави точно цялото пророчество.

— Тя каза, че едно от момичетата ни ще умре младо, а на другото ще му се иска да е мъртво.

— Едва не загубихме Алина, когато беше на осем, помниш ли? Но не умря. Това е млада. Само защото умря на двайсет и нещо, не значи, че всичко останало, което тази жена каза, е вярно и определено не значи, че у Мак има нещо нередно. Мисля, че много по-вероятно е Фае да обрекат нашия свят на гибел, отколкото който и да е човек. Освен това не вярвам в съдбата, нито пък ти. Вярвам в свободната воля. Това, което тя има сега, са всичките съвети, които ѝ давах, и всичката мъдрост и любов, с които ти я обгръщаше. И вярвам, че е достатъчно. Познавам дъщеря ни. Тя е толкова добра, колкото е възможно.

Той се пресегна за ръката ѝ и я притегли в обятията си.

— Скъпа, тя е жива. Знам, че е жива. Усещам го в сърцето си. Разбрах, когато Алина умря. И знам, че Мак не е.

— Казваш го само за да ме накараш да се почувствам по-добре.

Той ѝ се усмихна леко.

— Действа ли?

— Ах, ти!

— Обичам те, Рейни! Едва не изгубих и теб, когато изгубихме Алина — той я целуна. — Няма да те изгубя сега! Може би има начин да се свържем отново с Бароне.

— Само ако знаех със сигурност — каза мама.

Той пак я целуна, а после тя започна да го целува и аз се почувствах странно засрамена, защото родителите ми на практика се натискаха.

Но все пак беше утешително да ги гледам. Те се имаха един друг и между тях съществуваше любов, която би устояла на всичко. С Алина винаги интуитивно бяхме усещали, без да се засягаме поради някакво криворазбрано чувство, че нашите родители ни обожаваха и биха направили всичко за нас, но се обичаха един другия по-малко.

Колкото до мен, точно така трябваше да бъде. Децата растат, продължават напред и намират своята любов. Празното гнездо не би следвало да оставя родителите скърбящи. Би трябвало да ги оставя готови и развълнувани да продължат да изживяват собственото си приключение, което, разбира се, би включвало много посещения на деца и внуци.

Хвърлих последен поглед и отидох при В'лане.

Той тръгна редом с мен в мълчание. Предложи ми ръката си, но аз поклатих глава.

Вдигнах нещата си, отидох до пощенската кутия и измъкнах албума със снимки на ЛГ от раницата си. Порових няколко минути, докато намеря идеалната снимка на Алина, застанала пред сводестия вход на колежа „Тринити“. Тя се усмихваше, в смеха ѝ устата ѝ беше отворена. Аз също се усмихнах.

Обърнах снимката и надрасках на гърба:

Била е щастлива.

Обичам ви, мамо и татко!

Ще се върна у дома веднага щом мога.

Мак.

[1] О.Р.1. — известна марка лакове за нокти. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ

Може да откриеш, че се нуждаеш от мен, МакКайла — каза В'лане, докато се материализирахме на улицата пред КДБ.

И аз си мислех съвсем същото. Нямаше спор, че В'лане беше най-бързият асансьор в сградата. Дани беше страхотна на земята, но не и през океани. Пресяването беше безценен инструмент. Дори В'лане да се появяваше само половината пъти, когато го виках, щеше да е по-добре от нищо. Никога нямаше да разчитам на него отново, но щях да го използвам, ако можех.

— Не мога винаги да проверявам дали имаш нужда. Когато кралицата ми не ме държи зает с нейните задачи, аз се бия заедно с другите Сийли срещу мрачните ни братя. Те не смятат, че вашата Земя е достатъчна. Искат да ни изтръгнат и нашия двор. Кралицата ми е в непрестанно растяща опасност, както и домът ми — той ме обърна в ръцете си, повдигна лицето ми и прокара нежно пръст по устните ми.

Погледнах го. Все още бях скована, след като бях видяла мама и тате, а и след разговора, който бях подслушала. Искях да ми даде името си, и то бързо, за да мога да се завлека вътре, да взема душ и да изпъля в топло, познато легло. Да дръпна завивките над главата си и да използвам цялата си воля, за да заспя мигновено, та да не трябва повече да мисля.

„Да обрече на гибел целия свят.“

Няма начин! Не и аз. Объркали са човека, объркали са пророчеството. Поклатих глава.

Той разбра жеста погрешно.

— Това е дар — каза той сковано.

Наранен, горд принц. Докоснах лицето му. Той ми беше върнал мама и татко, целия ми град, целия щат Джорджия.

— Поклатих глава на онова, за което мислех, не на думите ти. Да, бих искала да имам името ти, В'лане.

Той отново ме дари с онази ярка усмивка, после изведнъж устата му се оказа върху моята. Този път, когато ме целуна, непроизносимото Фае име се плъзна по-сладко от мед по езика ми и се настани там

топло и апетитно, изпълвайки устата ми с пир от вкусове и усещания отвъд всяко описание, преди да се стопи в него. За разлика от преди, когато беше поставял името си на езика ми, сега го усещах естествено, ненатрапчиво. За разлика от друг път също така не се борех с еротичната атака и с насилствения оргазъм, причинен от докосването му. Беше изключителна целувка, но тя канеше, не завладяваше, даваше, без да взема.

Той се отдръпна.

— Ние се учим един от друг — каза той. — Започвам да разбирам Адам.

Примигнах.

— Първият човек? Знаеш за Адам и Ева? — В'лане не изглеждаше да е от типа, който би проучил митовете за създаването на човечеството.

— Не. Един от нашата раса избра да стане човек — разясни той. — Ах, Баронс пристига, ръмжейки — той се изкикоти стряскащо по човешки и изчезна. Посегнах инстинктивно за копието си. Беше отново на мястото си. Намръщих се. Бях забравила да проверя. Беше ли изчезвало изобщо?

Обърнах се. „Ръмжейки“ беше меко казано. Баронс стоеше на входа и ако с поглед можеше да се убива, аз щях да съм одрана жива на улицата.

— Някой би помислил, че си имала натъпкани в устата си всички Фае, които можеш да понесеш, госпожице Лейн.

— Някой би помислил, че съм имала натъпкани в устата си всички мъже, които бих могла да понеса. Някой ден ще избира да целуна мъж. Не защото ме изнасилват и не защото ме изчегъртват от улицата като При-я. И не защото ми е даден мистичният еквивалент на мобилен телефон с всички проблеми с обхвата на обикновените мобилни телефони, а защото просто така искам!

Избутах го, за да мина. Той не помръдна и сантиметър. Там, където телата ни се докоснаха, прехвъркна електричество.

— Утре вечер. Десет часа. Да си тук, госпожице Лейн!

— Бия се с шийте зрящите — подхвърлих през рамо.

— Тръгни си по-рано! Или намери друго място, където да живееш!

По обед на следващия ден Дани, всички останали шийте зрящи в манастира и аз се бяхме събрали в една от огромните им закусвални, седяхме около масите и слушахме как Роуина се обръща към тълпата. Ах, тази жена знаеше как да въздейства на чувствата!

Лукавата ВП беше ненадминат политик. Аз слушах и запечатвах в паметта си тактиките ѝ. Анализирах думите, които избираше, как ги вплиташе заедно, как играеше с емоциите относно всичко, което си струваше.

Да, каза Роуина, тя би оставила настрана различията си с младата, подивяла шийте зряща, която никога не е била обучена подобаващо и чиято сестра беше предала целия свят, като беше помагала на любовника си — безчестния Лорд Господар — да освободи Ънсийли, които да убият милиарди хора по света, включително двеста от нашите. Да, тя би се съгласила да направи каквото те чувстват, че трябва да бъде направено, за да се спечели най-важната битка, пред която човечеството някога се е изправяло. Тя не би могла с чиста съвест да отстъпи или да свали робата, която носеше от четиридесет и седем години (двойно повече отколкото подивялата шийте зряща беше живяла), но би протегнала ръка за приветствие, ако нейните възлюбени дъщери чувстват, че е наложително да го направи, въпреки многобройните и непреодолими аргументи в полза на обратното.

След кратката ѝ реч можах отново да видя съмнение по лицата на някои от жените, затова станах и изнесох своята реч. Да, аз щях да оставя настрана различията си със старата жена, която ме беше отхвърлила първата вечер, когато ме бе срещнала, без дори да попита за името ми, която ми беше казала съвсем ясно да вървя да умра някъде другаде и да я оставя на мира, когато беше очевидно, че съм шийте зряща, имаща отчаяно нужда от помощ. Защо не бях една от нейните „възлюбени дъщери“ онази вечер? Беше ли моя вината, че бях отгледана, без да имам представа какво съм? Защо не ме беше приела тя?

Но аз щях да ѝ простя. И, да, щях да работя с жената, която беше укрила оръжията, които можеха да убият Фае, беше отказала да позволи на шийте зрящите да вършат работата, за която са били родени, и която непрекъснато клеветеше сестра ми, чиято най-голяма грешка беше да бъде прелъстена от Фае, превърнато в човек, със

стотици хиляди години опит в създаването на илюзии и прелъстяването на жени.

Коя сред нас не би паднала при такива обстоятелства. Те бяха срещнали В'лане. Ако искаха да хвърлят камъни, сега беше времето да го направят, сега или никога. Алина накрая беше прозряла играта на Лорд Господар и беше платила с живота си. Но къде е била Роуина, когато сестра ми се е мъчила да разбере какво е? Как с Алина се бяхме изгубили наред бъркотията на шийте зрящите, оставени на съдбата без обучение?

Бях нетърпелива да правя това, което предлагаше Кат, казах им аз. Бях въодушевена да работим заедно за общи цели, да поставя нуждите на шийте зрящите на първо място. От този момент нататък, заклех се, нямаше да говоря лошо за Великата повелителка, стига тя да направеше същото за мен.

Седнах.

Тя щяла да съдейства, каза Роуина от своя подиум, макар аз непрекъснато да съм доказвала, че съм ненадеждна и опасна, че се съюзявам с такива като В'лане.

— Извинявай, ти също — посочих аз.

— Само в името на по-великото добро.

— Ти не ми позволи да бъда част от по-великото добро. Ти отказа да ме приемеш тук.

Кат стана.

— Спрете да ни поставяте между вас! Велика повелителке, трябва да оставим настрана различията си. Не си ли съгласна?

Роуина остана неподвижна за миг, после кимна сковано.

— Пълно съдействие? — притисна я Кат.

Роуина мълчаливо изучи събраното множество. Осъзнах точния момент, когато тя призна, че е загубила твърде много почва пред паството си, за да си я възвърне тук и сега. Или ние двете щяхме да теглим колата заедно, или колата щеше да ни изостави.

— Да — каза тя сковано.

— Супер! — изстрелях се на крака. — Е, къде беше държана Книгата, как беше държана и как, за Бога, ти я изгуби?

Ревът в залата беше оглушителен, както очаквах. Това все пак беше въпросът, който бе подхвърлян измежду тези стени тайно и с шепот повече от двайсет години.

Отпуснах се на стола си, любопитна да видя как ще се измъкне. Нямах съмнение, че ще го направи.

— Скапано яко, Мак! — каза Дани ухилена. — Мисля, че сега я пипнахме.

Знаех, че не сме. Роуина беше твърде умна, за да бъде хваната толкова лесно.

Когато тълпата най-после утихна, тя ни информира със смирена тържественост, че, за съжаление, да обсъжда такива въпроси, не е в нейните правомощия. Че изглежда аз вярвам, че единствено тя командва, но в манастира винаги е имало демокрация, че той е управляван от Убежището и всички нейни действия и избори трябвало да бъдат одобрени или отхвърлени от членовете му, особено по толкова деликатни и опасни въпроси. За съжаление (и колко удобно за нея, отбелязах сухо), някои от тях не бяха тук в момента. Но веднага щом се върнеха...

— Дрън, дрън, дрън — промърморих. — Докато реши да ни каже нещо, Ънсийли ще са убили още един милиард души.

Нямаше значение. Бях се върнала в манастира. Беше време да задействам план А. Тази среща беше план Б.

Погледнах към Дани.

— Каза, че си се опитвала да влезеш в Забранените библиотеки. Знаеш ли къде са всичките двайсет и една?

Очите ѝ блеснаха.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Дани познавала безкрайния лабиринт от каменни коридори на манастира толкова добре, колкото всяка шийте зряща от първите пет кръга на издигане, каза ми гордо. Имаше общо седем кръга, като седмият беше самото Убежище. Кат и екипът ѝ бяха едва в третия. Тя самата не беше обект на такива ограничения, довери ми Дани самодоволно. Роуина я беше отделила от тези неща като нейна лична отговорност.

— Значи Роуина ти е казала къде са библиотеките? — това просто не звучеше като ВП, която познавах.

Е, не, отстъпи Дани, не точно. Е, може би беше научила повечето от това, което знаеше за манастира, преди Роуина и другите жени да са разбрали, че лек вятър означава, че тя е наблизо, когато все още е била в състояние да дебне свободно. Какво значение имаше? Тя знае, и то повече отколкото всяка от останалите знае! Беше ѝ отнело години да открие библиотеките, но все още не беше сигурна за няколко. Не можеше да премине по онези коридори, но така, както смяташе, те трябваше да са библиотеки, защото какво друго би крила Роуина?

— Мястото е огромно и смъртоносно шантаво, Мак — каза ми тя. — Има части от манастира, които просто не пасват. Изгубено място, където мислиш, че би трябвало да има нещо, но няма.

Исках да видя всички тези места, но точно сега трябваше да се фокусирам върху библиотеките. Бях спала много малко предишната нощ. Разговорът между родителите ми, който бях подслушала, се превърташе като развалена плоча в главата ми. „Бebче, съжалявам да ти го кажа, но според някакво древно пророчество има нещо нередно с теб и ти ще обречеш на гибел целия свят...“

Преди бях нетърпелива да сложа ръка на пророчеството. Сега, след като се предполагаше, че е за мен, бях отчаяна. Нямах да повярвам, че е за мен, докато не го видех със собствените си очи. И дори тогава вероятно все още нямаше да повярвам, освен ако не беше изписано цялото ми име и не се казваше нещо толкова несъмнено

уличаващо като: „Пазете се от онази зла МакКайла Лейн, тя е голяма работа! Ще обрече на гибел целия свят, тази кучка.“

Изсумтях. Абсурд! Беше ли научила Алина нещо? Затова ли ме държеше толкова далеч? Не само за мое собствено добро, а и защото беше научила за мен нещо, което я беше уплашило да ме въвлече. В името на света?

— Не — казах подигравателно.

— Така е! — защити се Дани. — Мога да ти ги покажа.

Върнах се рязко в настоящето.

— Извинявай, мислех на глас. Вярвам ти и искам да видя тези места. Но първо библиотеките.

Профучавахме от коридор в коридор. Всичките ми изглеждаха еднакви. Манастирът беше огромен. Без Дани можеше да се скитам с дни, опитвайки се да намеря пътя. Преди да дойда в манастира за първи път, бях го търсила и бях научила, че грамадната каменна крепост е била вдигната на осветена земя през седми век, когато църквата, оригинално построена от Свети Патрик през 441 г., изгоряла. Че църквата била съградена на мястото на рухнал каменен кръг, за който някои твърдели, че преди много време бил свещен за някакво древно езическо сестринство. Каменният кръг, както се твърди, бил предшестван от шиан или могила на феи, криеща в себе си вход към Другия свят.

Превод: точно това място на Земята, на точно тази ширина и дължина, е било изключително важно, свещено и защитавано, откакто има записана история, а (не се съмнявах) дори отпреди това. Защо? Защото някаква книга с неизразима сила е била впримчена под нея за хиляди и хиляди години?

Манастирът бил плячкосан през 913 г., построен отново през 1022 г., изгорен през 1123 г., построен отново през 1218 г., изгорен през 1393 г. и построен отново през 1414 г. Като всеки път бил разширяван и укрепван.

През шестнайсти и седемнайсти век беше разширяван многократно, спонсориран от анонимен богат дарител, който завършил правоъгълника от каменни сгради, ограждащи вътрешния двор, и добавил жилища — за голямо учудване на местните — за около хиляда обитатели.

Същият неизвестен дарител купил земята около манастира и превърнал енклава в самоиздържащата се единица, каквато е днес. Ако някога имах време да действам, вместо винаги да реагирам, исках да открия кой е този неизвестен дарител.

Погледнах часовника си. Беше три следобед, а програмата ми бе напрегната. Трябваше да се видя с шийте зрящите в Дъблин в седем, после с Баронс — в десет, по незнайни причини. По-нататък, ограничавайки календара ми със срещи, беше заплахата на ЛГ да се върне за мен след три дни, което причиняваше неудобство и беше проблем, защото не можех да реша в кой ден щеше да е това. Дали той броеше целия вчерашен ден, което значеше, че ще се върне в събота сутринта? Или щеше да започне да брои от петък, което значеше, че ще се върне в неделя? Може би имаше предвид, че ще ми отпусне три пълни дни, и планираше да се върне на четвъртия. Всичко беше толкова вбесяващо неясно. Не само че ме беше заплашил, но не ми беше дал точна дата и време за моето предстоящо... каквото там беше.

Планирах да го обсъдя с Баронс довечера. Той беше моята вълна. Разчитах на него да попречи на ЛГ да изпълни каквито и да било заплахи.

Обратно към крайните ми срокове.

— Заведи ме до коридорите, в които не си допускана, Дани! Какво те държи навън? — представях си дебели каменни стени, които ги блокираха, може би врати като на трезор с комбинации, дълги колкото числото пи.

Не можех да се надявам на по-добър отговор.

Тя ме погледна кисело.

— Глупави, шебани защиты.

Дани знаеше къде са осемнайсет от библиотеките. Имаше три места в манастира, до които никога не е успявала да се доближи. На първото място, до което ме отведе, защитите бяха изсечени в каменния под на интервали от три метра по продължение на коридора и изчезваха в един ъгъл.

Преминах бавно през защитения коридор, едва трепвайки, докато Дани дюдюкаше триумфиращо зад мен. Завих зад ъгъла, преминах през още няколко защиты и стигнах до висока резбована врата.

През вратата не беше толкова лесно да се премине. Беше заредена със защиты и странно изглеждащи руни. Опитах дръжката. Не

беше заключена, но щом я докоснах, връхлетя ме ужасяващото усещане, че падам от огромна височина, и моментално се почувствах така, сякаш съм наблюдавана/уязвима/мишена, сякаш съм на мушката на някого, на миг от куршум в тила ми.

Дръпнах ръката си и чувството изчезна.

Поех си дълбоко дъх и опитах дръжката отново. Незабавно се почувствах така, сякаш съм натъпкана в малка тъмна кутия под земята, само няколко минути преди да се задуша.

Пуснах я отново.

Едва дишах, треперех, но стоях в коридора.

Загледах се в руните на вратата и внезапно осъзнах какви бяха. Откакто пристигнах в Дъблин, жадно четях книги за паранормалното, поглъщах статии на теми от друиди до вампири и вещици, търсех факти в измислиците и отговори в митовете. Това бяха отблъскващи руни. Действието им беше да увеличават вътрешните страхове на този, който се опитаеше да ги премине.

Третия път, когато сграбчих дръжката, тялото ми беше покрито с огнени мравки, които хапеха ожесточено. Спомних си как на седем години бях решила, че би било забавно да си играя с коприненочервената пръст на хълма. Оттогава бях ужасена от тях.

„Това не е истинско.“

Стегнах се и завъртях дръжката на бравата, докато мравките късаха парчета плът от пръстите ми.

Вратата се отвори, препънах се, задушавайки писъка си, и пътьом започнах да дера кожата си.

Всички усещания изчезнаха в мига, в който преминах прага.

Погледнах назад. Дървото на прага също беше гравирено с отблъскващи руни.

Бях преминала! Бях в една от Забранените библиотеки!

Огледах се нетърпеливо. Не беше особено внушителна. Не и в сравнение с КДБ. Стаята беше малка, без прозорци и, въпреки многобройните влагоуловители, мухлясала. Между рафтове и маси, пълни с книги, свитъци и ценни предмети блестяха десетки лампи. Роуина не рискуваше Сенките да се промъкнат в безценните ѝ библиотеки.

Влязох навътре в стаята и започнах да търся първо по масите, докато Дани стоеше на пост в далечния край на коридора. Както се бях

опасявала, нямаше каталог в Забранените библиотеки. И въпреки че стаята беше малка, едно цялостно претърсване би могло да отнеме дни.

Десет минути по-късно Дани извика и аз се забързах навън по коридора, трепвайки, когато пресичах омагьосания праг, за да открия група шийте зрящи, които се бутаха на линията на защитите.

Кат стоеше пред групата.

— Роуина каза, че си успяла да преминеш през някои от защитите ѝ и си в забранените архиви. Прати ни да те спрем.

Е, това отговаряше на един от въпросите ми. Бях се чудила, след като вече можех да преминавам през защити свободно, дали ги задействах с преминаването си. Бях изненадана, че Роуина не беше дошла лично.

— За да ме спрете, трябва да можете да преминете през линията на защитата — погледнах към краката ѝ на ръба на линията от почти невидими символи, — а на мен не ми изглежда, че можете.

— Аз мога да премина през повечето — каза Барб, промушвайки се покрай Кат. — Не си толкова уникална. Джо също може — тя се обърна. — Къде отиде Джо? — погледна към Дани. — Не беше ли сега тук?

Дани сви рамене.

— Отиде си.

— Не искаме да те спираме, Мак — обикновено сериозният сив поглед на Кат танцуваше развълнувано. — Искаме да ти помогнем в търсенето.

Пречупих линиите на защитата с дъвка. Да, с дъвка. Защитите са деликатни неща, лесни за преобразяване, ако можеш да ги докоснеш.

За да ги докоснеш, трябва да можеш да ги преминаваш, което обикновено прави докосването им спорен въпрос, но в този случай трябваше да изтрия силата на защитите, за да пусна през тях сестрите си по оръжие.

В повечето случаи се изисква само да подкопаеш защитата, за да счупиш целостта ѝ, да прекъснеш рисунката ѝ и да свържеш на късо потока на енергия, който произвежда. Понякога, ако повредиш лошо някоя, я превръщаш в нещо друго, но тогава не го знаех, а късметът не ме беше изоставил в онзи ден.

Въпреки че можех да преобразя защитите на вратата, не можех да направя нищо за отблъскващите руни, резбовани в нея и в дървото на прага. Всяка шийте зряща, която преминаваше, трябваше да се изправи пред собствените си демони.

Те всички успяха, отбелязах с гордост.

Оставих ги в библиотеката. Десетки чифтове, водени от желание, ръце, които внимателно обръщаха древни страници, нежно разлистваха дебели свитъци, вдигаха статуи и отваряха кутии и търсеха нещо, което бихме могли да използваме.

С Дани се преместихме към следващата библиотека. Този път не беше толкова лесно да получа достъп. Отново имаше множество защитни бариери, но всяка беше с растяща плътност и интензивност. Преминах през първата защита относително лесно, втората — с пъшкане. Третата генерира малък шок и косата ми запраща. Бележех всяка една с червилото от джоба си, докато преминавах, за да може Дани да ме последва.

Четвъртата ме накара да скърцам със зъби, проклинайки този, който беше поставил тези древни рисунки. Роуина? Искях да се науча.

Направих грешката да налетя на петата, за да приключа бързо с неудобството, и се забих в нея като в тухлена стена. Отскочих и се плъоснах.

Дани се изхили.

Отметнах косата си от очите и я погледнах свирепо.

— Пич! Случва ми се през цялото време.

Станах и внимателно приближих линията. Не беше проста защитна линия. Имаше слоеве защиты, проблясващи една върху друга. До онзи ден единствените защиты, които бях виждала, бяха сребристи, деликатно изглеждащи неща.

Тези защиты имаха синкав нюанс, по-остри линии и по-сложни форми. След като вече внимавах, можех да усетя лекия студ, който излъчваха. По страниците на Книгата на Келс^[1] няма нищо със сложността на тези рисунки. Възли ставаха фантастични създания, превръщаха се в неразбираеми математически уравнения, а после отново във възли. Не разбирах нищо от защиты. Къде беше Баронс, когато ми трябваше?

Прекарах десет минути в опити да премина. Ако затичах към нея, тя ме отхвърляше. Ако се опитах да притисна бавно напред, тя

просто не поддаваше, сякаш наистина имаше стена, която не можех да видя.

— Опитай с кръв! — предложи Дани.

Погледнах я.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Понякога, когато Ро иска свирепост, гадно моджо, използва кръв. В някои от защитите, които постави около килията ти, имаше от моята кръв. Мисля, че след като можеш да преминеш през повечето, твоята кръв може да направи нещо. Ако не, опитай с моята.

— Какво да правя с нея?

— Не знам. Капни на защитите!

След миг обмисляне, реших, че няма да навреди. (Щеше да дойде ден, когато да открия, че греша за това. Да добавиш кръв към някои защиты, е още по-лошо, отколкото да хвърляш бензин в огън, а в някои случаи ги превръща в живи пазители. Приемете го от мен! Никога не капете безразборно кръвта си върху защиты от неизвестен произход!) Бръкнах в ботуша за джобното ножче.

— Стой назад, в случай че нещата тръгнат зле! — казах на Дани. Протегнах напред ръка с дланта нагоре, възможно най-близо до защитната бариера, без да бъда отхвърлена, и срязал плитко. Ох! Потече кръв.

Обърнах ръката си, за да капне на пода.

Нищо не покапа. Обърнах обратно ръка. Нямаше рана.

Срязал дланта си отново, този път по-дълбоко.

— Ох! — потече кръв. Обърнах длан. Нищо не покапа. Намръщих се. Разтърсих я. Стиснах юмрук.

— К'во правиш, Мак?

— Чакай малко! — отново обърнах ръка. Нямаше срязано.

Стиснах зъби, обърнах длан към пода, задържах я и срязал бързо, силно и дълбоко. Покапа кръв. Браво на мен! Спря. Срязал отново, по-дълбоко. Покапа отново и тънко ручейче потече по ръба на символите.

Рисунките засъскаха, потрепераха на каменния под и запушиха, преди да се разядат там, където кръвта ми ги беше докоснала.

Успях да пресека бариерата, въпреки че не беше лесно.

— Хайде, Дани! — още не бяхме преминали през бурята. Усещах, че предстои още.

По-лоши неща.

Нямаше отговор.

Обърнах се. Зад мен имаше каменна стена.

— Дани? — повиках. — Дани, чуваш ли ме?

Нямаш позволение да си тук. Не си една от нас.

Отново се обърнах бързо. В коридора стоеше жена, която блокираше пътя ми. Беше руса, красива, с ледени очи.

— Коя си ти? — попитах.

Напусни сега или ще изтърпиш нашия гняв!

Пристъпих напред и мигновено изпитах мъчителна болка. Залитнах назад.

— Искам да вляза в библиотеката. Просто търся отговори.

Нямаш позволение да си тук. Ти не си една от нас.

— Чух те първия път. Просто искам да огледам.

Напусни сега или ще изтърпиш нашия гняв!

Опитах се да говоря с нея и скоро разбрах, че въпреки смазващата болка, която ме поваляше всеки път, когато се опитах да пристъпя напред, жената не беше нищо повече от мистичния еквивалент на записано съобщение.

Независимо какво казвах, тя повтаряше същите две неща отново и отново. Независимо колко пъти се опитвах да мина напред, болката ме връщаше обратно.

За мен нямаше никакво съмнение, че тези непробиваеми защити пазят безценни тайни. Трябваше да премина.

Имах други инструменти на свое разположение. Отворих уста и освободих името на В'лане.

Той пристигна, преди дори да съм свършила да говоря. За части от секундата се усмихваше.

После се преви надве от болка. Златната му глава се отметна назад.

Той всъщност изсъска към мен като животно.

И изчезна.

Зяпнах.

Погледнах отново към жената.

Нямаш позволение да си тук. Ти не си една от нас.

За момента не виждах път напред. Нямах плът от Ънсийли в себе си, за да се опитам да ям и да видя дали ще придобия имунитет към

болката, достатъчно за да продължа. Но пък след като видях какво се случи с В'лане, не бях сигурна дали ако имам Фае във вените, би помогнало временно, или би попретило.

Не бях съвсем изненадана да открия, че каменната стена зад мен беше илюзия.

И все пак болеше адски при опита да си проправа път през нея.

[1] Book of Kells — древен ръкопис, създаден около 800 г. в манастира на град Кел, Ирландия. Той е един от най-красивите и най-известните от група, състояща се от шест ръкописа, създадени през периода от края на шести до началото на девети век в манастири в Ирландия, Шотландия и Англия. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

ЛГ дойде да ме види вчера — казах, докато влизах през предната врата на „Книги и дреболии Бароне“. Външното осветление на красиво реставрираната сграда беше настроено на слаба степен и къпеше улицата и сводестия вход в мека кехлибарена светлина. Вътрешните светлини също бяха толкова слаби. Изглежда Баронс вече не смяташе Сенките за голяма заплаха.

Не можех да го видя, но знаех, че е там. Настроена съм да усещам дори най-слабия полъх от Джерико Баронс сега. Искане ми се да не бях. Това ме кара да си спомням времето, когато танцувахме, а той се смееше и аз няхах никакви грижи на света, освен да бъда... красив звяр. Да ям, да спя и да правя секс.

Ах, простичкият живот!

Напрегнах се. Имаше Обект на силата, или пък няколко, някъде из книжарницата. Беше някой много силен или група по-слаби. Усещах го в стомаха си. Можех да го почувствам като студен огън в мрачната яма на ума си. ОС вече не ме караха да ми се гади. Караха ме да се чувствам... жива.

— Каза, че ти си задникът, който го е научил на Гласа — продължих. — Странно как си забравил да го споменеш, когато се опитваше да учиш мен.

— Не забравям нищо, госпожице Лейн. Аз пропускам.

— И се измъкваш.

— Лъжа, мамя и крада — съгласи се той.

— Ако ти изнася.

— Имаш абсурдни приоритети — той пристъпи от сенките между библиотеките.

Огледах го от горе до долу. Бях виждала веднъж преди Джерико Баронс да носи дънки и тениска. Това е като W16 двигателя на „Бугати Вейрон“, с всичките хиляда и една конски сили, в тяло на „Мустанг Шелби '65“. Висотата на усъвършенстваната мощ, облечена с нахални, наперени мускули. Ефектът е обезпокоителен.

Татуировките му бяха повече отколкото преди няколко дни. Когато последно го бях виждала да има гланц единствено от пот, ръцете му не бяха белязани. Сега имаха — от бицепса до китката — ръкави от заплетени рисунки в пурпурно и черно. Сребърна гривна блестеше на едната китка. Ботушите му бяха със сребърни вериги.

— Обедняваме, а? — рекох.

„Трябва ти да говориш“ — казваха тези тъмни очи, докато оглеждаха тоалета ми от черна кожа.

— Какво е абсурдното в моите приоритети? — измъкнах се. Не беше моя грижа какво мислеше той за облеклото ми. — Ти мразеше моите дъги, сега не харесваш кожата ми. Има ли нещо, което харесваш у мен?

— ЛГ, както го наричаш, прати принцовете си да те изнасилят, а вероятно сам те е изнасилил, а ти едва сега споменаваш, че той... какво? Отбил се е? Донесе ли цветя? И отговорът е кожата ти, госпожице Лейн.

Нямаше да призная последните му думи.

— Без цветя. Само кафе. Но не беше „Старбъкс“. Бих дала и кучешките си зъби за гранде лате от „Старбъкс“.

— Аз не бих предлагал кучешките си зъби толкова нехайно. Никога не знаеш кога може да ти потрябват. За жена, която наскоро е била жертва на групово изнасилване, определено изглеждаш преситена.

— О, моля те, Баронс! Какво още бих могла да изгубя?

— Никога не се чуди по въпроса!

— Защо го обучи? Осъзнаваш ли, че по невнимание, може би дори нарочно...

— Нито дума, госпожице Лейн!

— ... може да си му помогнал да убие сестра ми?

— Опъваш.

— Така ли? Какво още го научи?

— Някои дребни друидски изкуства.

— В замяна на какво?

— Какво каза Даррок? Обеща ли отново да ти върне сестрата?

— Разбира се.

— А ти каза на изнасилвача си, че ще си помислиш?

— Той заяви, че ще се върне за мен след три дни. И че е по-добре да съм склонна.

— Но ти — каза тихо Баронс, пристъпвайки по-близо, — ах, скъпа госпожице Лейн, ти мислиш, че нямаш какво повече да губиш. Кога изтичат тези три дни?

— Ето това наистина ме вбесява. Не знам. Той беше досадно неясен.

Бароне ме погледна, после бледа усмивка накъдри устните му и за момент помислих, че може да се засмее.

— Какво нахалство! Заплашва те, а не е точен в заплахата.

— Точно това мисля и аз.

Бледата усмивка изчезна. Лицето му беше студено.

— Няма да се отдалечаваш повече от мен.

Въздъгнах.

— Бях съвсем сигурна, че ще кажеш това.

— Искаш ли отново да те вземе?

— Не.

— Тогава няма да бъдеш глупава. Няма да се хвърляш към опасността точно в най-неподходящия заради някаква привидно благородна кауза момент само за да бъдеш отвлечена от злодея — не заради някой твой недостатък, а защото е трябвало да свършиш благородното нещо. Все пак, не си ли заслужават някои неща да умреш за тях? — каза той сухо.

Килнах глава.

— Не знаех, че четеш любовни романи.

— Познавам хората.

— Ха! Най-после признаваш, че не си такъв.

— Не признавам нищо. Искаш истини от мен? Виж ме, когато ме гледаш!

— Защо размаза в тавана тортата, която ти бях взела за рождения ден?

— Ти се опитваше да празнуваш деня, в който съм роден. Ела, госпожице Лейн! Имам да ти покажа нещо.

Той се обърна и тръгна към задната част на магазина, без да погледне дали го следвам.

Последвах го. Голям ОС, право напред.

— Кого трябваше да убиеш, за да вземеш третия? — зяпнах. Три от камъните, необходими за да „разкрият истинската природа“ на Шинсар Дъб, блестяха на бюрото в кабинета му в злокобно синьо-черно.

Той ме погледна. „Наистина ли искаш да знаеш!“ — присмиваха се очите му.

— Задраскай този въпрос! — казах бързо. — В’лане притежава четвъртия, нали? — като стана дума, чудех се къде беше отишъл В’лане и защо. Какво беше станало с него в защитения коридор? Защо беше изсъскал срещу мен и какво му беше причинило болка? Бях очаквала да Пресее, скоро след като се беше случило, и или да обясни, или да ми е страшно разгневен.

Вярвам в това.

— Но не знаем къде е.

Все още не.

— Спри да говориш, без да говориш! Имаш уста, използвай я! — възмуствах се на скритата интимност в нашите безсловесни диалози.

— Използвах устата си преди няколко дни. Ти също.

— Спри да ми напомняш! — изръмжах.

— Мислех, че сме загърбили ненужните преструвки. Поправям се.

Приблжих се до бюрото, едновременно привлечена и отблъсната от силата, която покритите с руни камъни излъчваха. Познах този, който бях откраднала от леговището на Малуш. Беше най-малкият от трите. Вторият беше двойно по-голям, третият — дори още по-голям. Имаха остро изсечени краища, сякаш бяха изрязани с голяма сила от някаква материя с неизмеримо по-различни химически съставки и общи закони, от каквото и да било в нашия свят. Подредени в близост един до друг, всеки от трите излъчваше нежен кристален звън с различна продължителност и тон. Звукът беше натрапчиво красив. И силно обезпокоителен. Като вятърни камбанки от ада.

— Ти каза, че ако и четирите се съберат, ще изпеят Песен на Сътворението. Истинската Песен? Или някоя по-малка. Има ли по-малки?

— Аз не знам.

Разшавах се. Това, че Баронс признаваше невежеството си, ме тревожеше толкова колкото звукът, идващ от камъните.

Пресегнах се да докосна един от тях. Когато ръката ми премина над него, блясъкът му пламна толкова ярко, че очите ме заболяха. Дръпнах ръката си назад.

— Интересно — промърмори Баронс. — Склонна ли си да експериментираш?

Погледнах го рязко.

— Искаш да се опиташ да притиснеш Книгата с трите — да я проучиш, да видиш как може да реагира и дали ще бъде разкрито нещо повече.

— Съгласна ли си?

Замислих се за момент, спомняйки си какво беше станало последния път, когато двамата с него бяхме преследвали Книгата.

Нещото беше сменило рязко курса и беше тръгнало право към нас. Беше хванало Баронс в своя плен. Беше избрало Баронс, не мен. Нищо нередно не се случи с мен. Аз бях добре. Бях същата Мак, която винаги съм била. Самият ми баща беше казал, че съм толкова добра, колкото е възможно. Всички знаеха колко мъдър е Джак Лейн.

— Добре — казах.

Той събра камъните и започна да ги опакова в кадифени парчета плат, а през това време аз се загледах в Ънсийли огледалото. То стоеше от месеци точно под носа ми в неговия кабинет, но нито веднъж не бях усетила присъствието му. А то беше част от огромна мрежа Ънсийли светини. Сега беше затворено, маскирано като напълно нормално огледало.

— Как действа? — попитах.

Той продължи да опакова камъните в мълчание.

— О, стига! — казах нетърпеливо. — Не е като да се опитвам да ровя в главата ти, за да разкрия някоя от скъпоценните ти тайни. Фае съсипват планетата ми и аз ще им изрита задниците от нея. Всичкото знание, както и оръжията, е нещо добро. Така че, плюй!

Той не вдигна поглед от това, което правеше, но виждах, че на устните му играе лека усмивка.

— Понякога мисля, че отказваш да споделяш неща само за да ме вбесяваш.

— Но ти никога не правиш нещо само за да ме вбесиш — каза той сухо.

— Не и когато засяга нещо, което може да е важно. Ами ако се озова някъде, без никакъв начин да се измъкна, освен Среброто? Дори няма да знам как да го използвам.

— Мислиш, че имаш куража да пристъпиш в едно от тези неща?

— Може да се изненадаш — казах студено.

— Не и ако правиш всичко, както се чукаш.

Нямаше да му позволя да ме обърка, като говори за това.

— Искам да се уча, Баронс. Научи ме! Ако знаех частица от това, което знаеш ти, шансовете ми за оцеляване биха били много големи.

— Може би тогава вече няма да искаш.

— Няма ли да съдействаш? — казах вбесена.

— Не знам тази дума — присмя ми се той с фалцет.

— Опитвам се да се въоръжа, за да мога да се бия така, както се чукам — сопнах се. — Но ти отказваш да помогнеш — мразех да ми се напомня за времето, когато бях При-я.

— Бях започнал да се чудя дали някога ще кажеш тази дума отново, госпожице Лейн. Имаше време, когато нямаше задръжки. „Чукай ме, Джерико Баронс!“, казваше ти. Сутрин, обед и вечер.

Има два вида словесен мед, които една южняшка жена може да вложи в думите си, когато ѝ се прииска: този, който привлича мухи, топи сърцата на мъжете и стяга други техни части, или този, който кара мъжа да иска да се свие някъде и да умре. Прибегнах до втория.

— Не знаех, че е толкова лесно да те накарам да говориш, иначе щях да го кажа преди пет минути. Начукай си го, Джерико Баронс!

Той вдигна глава и се разсмя, зъбите му проблясваха на лицето му. Забих нокти в дланите си.

— Сребрата — каза той, когато спря да се смее — някога са наброявали десетки хиляди, но някои казват, че сега са безбройни. Нещата на Фае имат склонността да...

— Знам. Да приемат собствен живот. Да се променят и развиват по странни начини.

— Когато Сийли кралят ги направил...

— Ънсийли кралят — поправих го.

— Първо е бил Сийли. И спри да ме прекъсваш, ако искаш да продължа да говоря. Когато Сийли кралят ги направил, те изграждали нещо като мрежа от абсолютна точност и предвидимост. Било е

невероятно изобретение. Били са първият начин на Фае за пътуване между измеренията. Влизането в едно от тях незабавно те поставяло в Залата на всички дни.

— Какво е Залата на всички дни?

— Залата е... ами, мисли за нея като за летище! Основната точка за пристигане и заминаване на цялата мрежа. Обградена е с огледала, които се свързват с огледала в други светове в безброй други измерения и времена. Някой може да стои в Залата, да проучва индивидуалните огледала и да избира между стотиците хиляди места, където да отиде. Била е версията на Фае за... квантова туристическа агенция.

— В'лане ми каза, че кралят първоначално създал Сребрата за своята наложница, а не за другите Фае. Поясни, че кралят ги създал, за да може тя да живее вътре в огледалата, никога да не остарява и да има други светове, които да изследва, докато той намери начин да я направи Фае като него — отново се зачудих какво беше станало с В'лане по-рано този следобед. Знаех, че не мога да разчитам на името му върху езика си, но се чувствах някак гола без него.

— Каза ли ти също, че когато кралицата усетила мощта на творението на краля да се проявява, тя настояла да разбере какво е направил и че за да успокои подозренията и, защото тя много мразела наложницата му, той трябвало да се престори, че е направил Сребрата като подарък за нея?

— В'лане каза, че кралят дал на кралицата само част от тях.

— За жалост е трябвало да даде на кралицата връзката, която съдържала Залата на всички дни. Наложницата му получила само малка част от това, което направил за нея, изолирано от останалото. За да компенсира това, той изградил за наложницата си фантастичния Бял палат, високо на един хълм — къща с безброй стаи, тераси и градини. Той направил тази част от Сребрата достъпна само през огледалата, окачени в личните му покои.

— Значи има две отделни части от Сребрата — това беше много за възприемане. — Едната е колекция от вероятно безброй огледала, които се свързват с други измерения, светове и времена от главното „летище“ в Залата на всички дни. Другата е по-малка, изолирана мрежа, където е живяла наложницата му. Предполагам, че след като тя умряла, тази част никога не е била използвана отново — унесох се в

мисли аз. Сребрата бяха нещо очарователно. Не можех да си представя да мога да стъпя в някое огледало и моментално да бъда пренесена до някой друг свят или време.

— В'лане ти е казал много — Баронс звучеше ядосан.

— Той ми казва повече от теб. Това ме кара да се чудя на кого да вярвам.

— Мото, с което да живееш: Никога не се доверявай на фея! Той каза ли ти как е умряла наложницата на краля?

— Каза, че толкова е намразила това, в което се превърнал кралят, че го напуснала по единствения начин, по който можела. Като сложила край на живота си.

— Направи ли си труда да посочи, че всичко, което извършил кралят, е било за нея? Тя помислила ли е за това, преди да реши да се самоубие? Хрумвало ли и е, че понякога готовността да се обърнеш към мрака заради някой друг може да е просто шибана добродетел?

— Не изглежда да го е направил заради нея. Изглежда, сякаш се е тормозил, че тя ще умре, и е имал желание да направи всичко, за да я задържи.

— Перспектива, госпожице Лейн! Намери перспективата!

Лорд Господар беше казал същото.

— Мислиш, че наложницата е трябвало да е благодарна, задето любовникът ѝ се е превърнал във вманиачен задник, и да затвори очи за ужасяващите резултати от експериментите му? Може би, ако вместо да прекарва цялото си време — а не говорехме ли за десетки хиляди години, — за да чака той да я направи безсмъртна, просто я беше обичал в смъртния живот, какъвто тя е имала, е щяла да бъде щастлива.

Баронс ме изглежда остро.

— Сребрата сега са каша — продължи той отсечено. — Няма нищо предвидимо в тях.

— Защото Крус ги е проклетел. Кой точно е Крус? — продължавах да чувам името му, но това беше всичко. Дори не знаех дали е бил Сийли, или Ънсийли. И какво е било проклятието?

— Няма значение. Той е мъртъв — Баронс постави камъните в черна кожена торбичка, покрита с нежно блестящи руни, и я завърза с кожен шнур. Щом запечата торбичката, звъненето престана и камъните замлъкнаха. — Но проклятието му никога няма да умре. То е покварило Сребрата безвъзвратно. Това, което някога е била лесно

управляема мрежа, сега е място на пълен хаос. Сега някои Сребра те отнасят до Залата, но други не. Светове и измерения са натрошени и нацепени с МПД. Някои от основните огледала се пръснали, други се появили на места, където никога не е трябвало да бъдат. Много от двупосочните Сребра в Залата сега са едноръчни билети до пустеещи земи. Самите огледала се променили, излъчвайки илюзорни отражения. Залата на всички дни се сблъскала със света на наложницата, с части от света на Фае, а някои дори се разбили във Фантазия.

— Фантазия? — възкликнах. — Наистина ли има свят на Фае с такова име?

— Той не принадлежи на Фае. Фантазия е много по-стар свят и не принадлежи на никого. Там се развиват всички надежди, фантазии, илюзии и кошмари на съзнателните същества или пък сънищата им, в което предпочиташ да вярваш. За да усложни нещата още повече, проклятието на Крус създадо разкъсвания в стените на затвора на Ънсийли и сега Сребрата се свързват и със затвора.

— Е, тогава защо Ънсийли не са избягали преди?

— Някои са. Но затвора на Ънсийли е толкова огромен, че едва няколко са открили процепите в стените, а Сребрата са толкова невъзможни за управление, че едва шепа са успели да намерят пътя си към твоя свят. Някой може да остане вътре, в мрежата на Сребрата завинаги. Те вече не са част от настоящето, а съдържат остатък от миналото. Някои казват, че са проекции на всички възможности, че наистина са станали Залата на всички дни, които някога са били и някога ще бъдат. Няма гаранции. Фае напълно ги избягват.

— Но не и ти. Не и ЛГ.

— Има начини — друидски изкуства, които могат да изолират части от Сребрата, ако бъдат използвани мъдро, позволявайки известна степен на контрол върху временния транспорт в рамките на ограничено пространство. В зависимост от Среброто, с което работиш, има известни... неудобства. Студът в някои от тях е трудно поносим.

Знаех го. Бях видяла Баронс да излиза от него, покрит с кристали заледена кръв. Бях усетила повея на смразяващ душата вятър.

— И защо уби жената, която изнасяше от Среброто? — гласът ми беше захарен памук по ръба на нож.

— Защото така исках — отговори той със същата захаросана лекота на тона. — Не очакваше това, нали, госпожице Лейн? Не просто получавах отговор, а дори аз сам се обвинявам. Хайде! — каза той и в тъмния му поглед блесна внезапно нетърпение. — Нощта няма да трае вечно.

— Как изглежда затворот на Ънсийли? — исках да знам дали не е студеното място, на което отивам понякога в сънищата си. Ако беше така, как бих могла да знам за него?

— Умножи студа в моето Сребро по безкрайност!

— Но как изглежда?

— Няма слънце. Няма трева. Няма живот. Само скали и скали от лед. Студ. Мрак. Отчаяние. Въздухът вони на него. Има три цвята там — бяло, черно и синьо. Тъканта на мястото не притежава нужните химически съставки, за да съществува някой от другите цветове. Кожата ти би била бяла като избелели кости. Очите ти матовочерни. Устните ти сини. Нищо не расте. Има само глад, без храна. Похот, без задоволяване. Болка, без край. Там има чудовища, които нямат желание да напускат, защото са такива чудовища.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах, когато се отправихме навън, за да (допуснах) изберем някоя невероятна кола от невероятната колекция на Баронс.

— Достатъчно! Кажи ми, госпожице Лейн, ако можеше да се върнеш назад в деня, когато Алина заминаваше за Тринити, щеше ли да я спреш?

— Абсолютно — казах без колебание.

— Знаейки, че това би се разиграло, така или иначе? Книгата е била вече на свобода. Това е щяло да се случи, независимо дали тя е дошла в Дъблин. Просто различна вариация на същата разрушителна тема. Щеше ли да я задържиш в Ашфорд, за да я запазиш жива? Никога да не научите какво сте и най-вероятно да умрете в пълно невежество в ръцете на някое Фае?

— Няма ли трета възможност? — казах вбесено? — Какво има зад врата номер три? Никога ли не си гледал „Да сключим сделка“^[1]?

Той ме погледна.

Очевидно не.

— На какво ще се возим тази вечер? — попитах, докато се пресягах към бравата.

[1] Американска телевизионна игра. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Няма да се возя на това! — имаше моменти, когато трябваше да се опъна на Бароне. Това беше един от тези моменти.

— Млъквай и се качвай!

Ако бях поклатила глава малко по-яростно, вратът ми щеше да се счупи.

— Горе! Сега!

— В мечтите ти.

Нашият „превоз“ беше Кралски ловец.

Баронс някак беше накарал Ловец да кацне в уличката между КДБ и гаража — един от онези ужасяващи зверове, чиято основна цел беше да изкорени моя вид от лицето на земята. Естествено, беше един от малките (с размера на тясна двуетажна къща, вместо на пететажен блок с апартаменти) и не излъчваше онова огромно смъртоносно усещане като тези, по които Джейни стреляше. Но все пак беше Кралски ловец — кастата, отговорна за убиването на безброй шийте зрящи от хиляди години. И той очакваше да го докосна?

Не го бях усетила, защото беше някак... заглушен.

Клечеше там, по-черен от катран, и изглеждаше сатанински с кожестите си крила, с огнените очи, с рогата и раздвоената опашка. Тежкият му дъх бълваше къмба пушек по уличката, от която някога започваше най-голямата Мрачна зона в града. Мястото между книжарницата и гаража беше с дваайсет градуса по-студено, отколкото останалата част от града.

Пресегнах се за копието в палтото си.

— Да не си посмяла! — каза Баронс. — Той е под мой контрол.

Загледахме се втренчено.

— Какво си могъл да предложиш на един Ловец, за да го накараш да прави това? Как един наемник плаща на друг?

— Ти трябва да знаеш. Как са безценните ти принципи напоследък?

Намръщих му се. След малко освободих копието.

— Той може да покрие града много по-бързо, отколкото ако сме с кола. Твоите МПД, както ги наричаш, не го притесняват и това го прави най-мъдрия избор за транспорт.

— Аз съм шийте зрящ, Бароне. Той е Ловец. Познай какво ловуват Ловците? Шийте зрящи. Няма да се кача на него.

— Времето е малко, госпожице Лейн. Размърдай си задника!

Напъхах се умствено в Ловеца, за да зърна намеренията му, очаквайки да се натъкна на мътна яма от убийствени мисли по адрес на шийте зрящи. Нямаше нищо, само стена от черен лед.

— Не мога да вляза в ума му — това никак не ми харесваше.

— А тази вечер и той не може да влезе в твоя, затова го остави на мира и прави каквото ти казвам!

Присвих очи.

— Не можеш да контролираш Ловец. Никой не може.

Тъмният му поглед ми се присмиваше.

— Страх те е.

— Не — сопнах се. Разбира се, че ме беше страх. Това нещо може да беше подозрително заглушено и привидно несъзнаващо присъствието ми, но страхът от него е в кръвта ми. Родена съм с дълбоко вкоренена подсъзнателна тревога. — Ами ако ни изтърси, щом се издигнем горе? — може да не кървях както преди, но бях съвсем сигурна, че костите ми се чупят така лесно, както на всеки човек.

Баронс заобиколи до предната част на Ловеца. Пламъци подскочиха в очите на звяра, когато го видя. Подуши Баронс и част от жегата изглежда изтля. Когато Баронс извади торбичката с камъните от палтото си, Ловецът притисна ноздрите си към нея и изглежда хареса миризмата.

— Знае, че ще бъде мъртъв, преди да го направи — каза Баронс тихо.

— Никога няма да ми позволи да се кача с копието ми, а аз няма да го оставя — опитах се да увъртам.

— Копието ти е най-малката ти грижа.

— Точно как се предполага да се държа? — попитах.

— Между крилата кожата е отпусната. Хвани я като конска грива! Но първо сложи тези! — той ми хвърли чифт ръкавици. Бяха от странна материя, плътни, но гъвкави. — Не искаш да го докоснеш с

гола кожа — той ме огледа преценяващо. — Останалата част от теб трябва да е добре.

— Защо да не искам да го докосвам с гола кожа? — попитах предпазливо.

— Горе, госпожице Лейн! Сега! Или ще те вържа за проклетото нещо.

Костваше ми няколко опита, но минутки по-късно бях върху гърба на Ънсийли Ловец.

Разбрах защо ми беше дал ръкавиците. Той излъчваше толкова наситен студ, че ако го бях докоснала с голи ръце и по тях имаше някаква течност, щяха да замръзнат до кости. Потреперих, благодарна за слоевете кожено облекло. Баронс се качи зад мен, прекалено близо и прекалено наелектризиращ, за да остана спокойна.

— Защо му хареса миризмата на камъните?

— Те са изсечени от стените на крепостта на Ънсийли краля. Това е еквивалентът на твоя орехов пай, пържено пиле и лак за нокти — каза той сухо. — Мирише му на дома.

Ловецът избълва струя димящ въздух, изпълвайки уличката с парливата смрад на сярата. После разгъна крилете си и с едно внушително изпомпване на тези кожести платна се издигна и полетя в нощта, окъпвайки с кристали черен лед улиците отдолу.

Задържах дъха си и се загледах надолу, докато книжарницата се смаляваше.

Издигахме се все по-високо и по-високо в студеното, мрачно нощно небе.

Там бяха колежът „Тринити“ и „Темпъл Бар“.

Там бяха управлението на Гарда и паркът. Там беше складът на Гинес, на чиято платформа бях стояла, бях гледала надолу в нощта и бях осъзнала, че съм се влюбила в този град.

Там бяха доковете, пристанището, протягащо се чак до хоризонта на океана.

Там беше омразната църква, където светът ми се беше разпаднал. Килнах глава назад и загледах звездите, отхвърляйки гледката и спомена. Луната светеше яркочерно, по-ярка отколкото би трябвало да бъде, и беше обградена от същата странна червена аура, която бях видяла преди няколко нощи.

— Какво ѝ е на луната? — попитах Баронс.

— Светът на Фае кърви в твоя. Погледни улиците от северната страна на реката!

Извърнах очи от луната с кървавия ѝ ореол и погледнах към мястото, което сочеше той. Мокрите павета блестяха в нежен лавандулов цвят с неонова наситеност, очертани от сребристи паяжини от светлина. Беше красиво.

Но беше грешно и дълбоко тревожно, сякаш в тези камъни имаше нещо повече от просто цвят. Сякаш някаква микроскопична, подобна на лишеи, форма на живот на Ънсийли растеше в нашия свят, опетняваше го и го преобразуваше толкова сигурно, колкото проклятието на Крус беше променило Сребрата.

— Трябва да спрем тази промяна — казах с неотложност в гласа. В какъв момент промените щяха да станат постоянни? Бяха ли вече?

— Това е причината някой да реши, че не би губил време, когато му предоставят най-ефикасния начин за пътуване — Баронс изглеждаше арогантно заядлив.

Погледнах надолу към моя „начин за пътуване“, към мастилената кожа в стиснатите ми юмруци.

Аз яздох Ънсийли Ловец! Някой шийте зрящ в историята на човечеството беше ли правил такова нещо? Дани нямаше да повярва. Гледах струйки мъгла да минават покрай сатиropодобната му глава, увенчана със смъртоносно заострени абаносови рога. Усетих играта на напрежението в кожата му, докато пляскаше с огромните си крила. Загледах града под тях.

До долу имаше огромно разстояние.

— Нали знаеш, че инспектор Джейни стреля по тези неща? — казах притеснена.

— Джейни е зает другаде в момента.

— Не може да знаеш всичко — сега аз бях тази, която звучеше арогантно заядлива.

Той потупа леко кожата на Ловеца, както някой би потупал кон.

Ловецът зае нападателна поза, проточи врат назад, хвърли през рамото си пламтящ поглед, пълен със сдържана омраза, и изпръхтя тънка струя огън от едната си ноздра — несъмнено с укор.

Баронс се засмя.

Трябва да призная, че, независимо от студа и прекалената близост с Баронс, ездата ми хареса. Беше изживяване, което никога

нямаше да забравя. Странно как, но когато нещата изглеждат най-мрачни, моментите, даряващи красота, настъпват на най-неочакваните места.

Дъблин беше все още без електричество, но така бе от месеци, а вятърът и времето бяха отнесли всичкия смог и замърсяването в морето. Никакви комини не пушеха, никакви коли не изхвърляха изгорели газове. Нямаше ореол от градски светлини, който да си съперничи с ярката лунна светлина. Градът беше прочистен. Светът беше такъв, какъвто е бил преди стотици години. Звездите примигваха така искрящо видими в нощното дъблинско небе, както и над провинциална Джорджия.

Река Лифи разцепва града по средата, многото ѝ мостове разрязват дългата сребриста пътека чак до залива.

На север хората на Джейни наистина бяха заети другаде. Биеха се с орда Ънсийли, каквито не бях виждала преди, само на няколко преки от улицката, в която беше умряла сестра ми. Скръбта ми избликна неочаквано, но аз я натъпках толкова силно и бързо в заключената си кутия, че едва я усетих.

На юг преминавахме тихо над моите шийте зрящи сестри, отново и отново. С блеснали МакОреоли, водени от Кат и Дани, те разузнаваха из улиците и нанасяха колкото можеха повече щети.

Дани се разсърди, че ще излизам без нея тази вечер. Беше спорила разгорещено, че нейните суперсили може да са необходими. Беше засегната, а не успокоена, от напомнянето ми, че Баронс е побърз от нея.

Летяхме няколко часа, кръжахме и кръжахме. Беше почти четири сутринта, когато най-накрая усетих Шинсар Дъб.

В същия миг започна и главоболието — убийствено блъскане в слепоочията, което се разпростираше, за да обхване черепа ми, сякаш стегнат в менгеме.

— Усетих я — казах сковано и протегнах ръка в тази посока.

Ловецът ни свали надолу. Плъзгахме се над покривите, докато се опитвах да улуча точното ѝ местонахождение. Върхове на църковни шпилове и комини минаваха на няколко метра под нас. Колкото повече се снижавахме, толкова по-наситена ставаше болката ми и толкова постудено ми беше. С тракащи зъби и трепереща от нещастие го

наставлявах: „Наляво! Не, надясно! Не, завий тук, да, там! Бързо, измъква се! Чакай! Не мога да я усетя! Ето я отново.“

Шинсар Дъб спря внезапно. Подминахме я с пет преки и трябваше да обиколим. Ловците не завиват като поршета.

— Какво прави тя? — попита Баронс.

— Освен че ме убива ли? Не знам — наистина не ми пукаше в момента. — Сигурен ли си, че трябва да го направим?

— Това е просто болка, госпожице Лейн, и тя има определена продължителност.

— Ти се опитай да функционираш с отворен череп, докато някой ти разбърква мозъка! Няма ли някаква друидска магия, която да направиш, за да ми помогнеш?

— Липсват ми прибори за татуиране и време. Освен това не съм сигурен, че ще свърши работа и въпреки че наскоро настоя да те обличам в червено и черно, нямам желание да те гледам да ги носиш постоянно.

— А напомнанията продължават да се леят — промърморих и завъртях очи. Това движение, съчетано с гаденето ми, едва не ме накара да повърна.

— Само защото ти, изглежда, все забравяш кой ти спаси задника.

За съжаление, не бях забравила нито това, нито нещата, които беше правил с него.

Ловецът прибра крилата си и се спусна на земята в тишина. Плъзнах се от гърба му и стъпих на паважа, повръщайки.

— Къде е? — настояваше Баронс, преди дори да съм се окопитила.

Избърсах уста с опакото на ръката си.

— Право напред. Три преки? — предположих.

— Можеш ли да вървиш?

Кимнах и се задавих при това движение, но не повърнах отново. Не бях яла от обяд, така че не беше останало какво да повръщам. Изпитвах перверзна утеха от болката. Очевидно не бях аз тази, която щеше да обрече на гибел света. Ако бях толкова лоша, Книгата щеше да ме харесва, щеше да иска да се приближа, а не да ме отблъсква. Риодан грешеше. Шинсар Дъб не искаше да има нищо общо с мен.

Приблжихме — Барон, дебнейки, аз, препъвайки се. Зад нас Ловецът се издигна и изчезна във внезапна буря от черен лед.

— И нашият транспорт си замина — казах горчиво. Нямах начин да съм в състояние да измина дългия път до книжарницата, като знаех колко неизбежно ужасно ме кара да се чувствам Шинсар Дъб. Надявах се камъните да успеят да я заградят, дори без четвъртия, а може би и да намалят болката, която ми причиняваше.

— Ще се върне, когато Книгата се махне. Настоя да поддържа определена дистанция.

Не го обвинявах изобщо. Просто ми се искаше да мога да направя същото.

На две преки от мястото, с Книгата плътно на радара ми, болката изчезна внезапно без очевидна причина. Шинсар Дъб беше все още пред нас.

Изправих се за първи път, откакто бяхме кацнали, и поех дълбоко дъх с благодарност. Баронс спря.

— Какво има?

— Вече не ме боли — обърнах се към него на средата на улицата.

— Защо не?

— Идея нямам.

— Предположи!

Хвърлих му поглед, който казваше: „Предположи ти!“

— Не ми харесва — изръмжа той.

И на мен. Но в същото време ми харесваше. Мразя болката. Винаги съм знаела, че ще бъда ужасна жертва на мъчения. Ако някой ми изтръгне един от ноктите, ще изплюя всичко като гейзер.

— Но все още я усещаш?

Кимнах.

— Да не си яла Ънсийли? — обвини ме той.

— Хей, тук имаш ОС детектор! Не мога да я проследя, ако ям.

— Не изпитваш никаква болка?

— Нито грам — всъщност, чувствах се страхотно. Изпълнена с енергия, заредена, готова на всичко. — Е? — напомних. — Тук ли ще стоим цяла нощ, или ще правим нещо? — освободена от агонията, бях готова да нападна с главата напред.

Той ме огледа преценяващо, изражението му беше сковано. След миг каза:

— Отменяме. Изтегляме се — той се обърна и тръгна.

— Шегуваш ли се? — сопнах се след него. — Тук сме. Намерихме я. Да видим какво могат да направят камъните!

— Не. Тръгвай! Сега!

— Баронс, добре съм...

— А не би трябвало — той спря и се обърна, за да ме изгледа свирепо.

— Може би съм станала по-силна. Сега съм имунизирана към обаянието на Фае и мога да преминавам през защити. Може би просто ме е изненадала и тялото ми се е пригодило след няколко минути.

— А може би си играе с нас.

— Може би това е първокласна възможност да научим нещо за нея.

— Може би те държи в плена си, а ти дори не го знаеш.

— Може би можем да стоим тук цяла нощ и да обсъждаме всички „може би“ или да приведем плана ти в действие и да видим какво ще стане. На първо място, ти си този, който го измисли. Не ми се измъквай сега! — обърнах гръб и започнах да марширувам в противоположната посока към Шинсар Дъб.

— Спри на мига, госпожице Лейн!

— Какво стана с: „Не се страхувай от нищо, не вземай затворници“, Бароне? Да идем и да се скрием някъде ли? — подхвърлих. Миг по-късно бяхме рамо до рамо, вървахме към Книгата заедно.

— Невъзможна си — изръмжа той.

— Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака — казах сладко.

— Вземи това! — той ми подаде един от камъните, обвит в кадифе. Макар в дебела черна опаковка, камъкът засия в синьо-черно, когато го докоснах. Баронс ме изгледа сурово, погледът му беше непроницаем.

— Какво трябва да правя с него?

— Ще излезем на „О’Конъл“. Аз ще обиколя от другата страна на пряката и ще мина зад Книгата. Искам да направим точна триангулация с камъните. Когато видиш и Книгата, и мен, постави камъка в източния ъгъл на пресечката! Аз ще поставя другите два, където трябва да бъдат.

— Какво очакваш да се случи?

— В най-добрия случай? Ще я хванем. В най-лошия? Ще бягаме като от дявола.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Поех по улицата, след като Бароне тръгна, сигурна, че съм на правилния път. Хрумна ми, че може би камъните, които носехме, са причината вече да не усещам никаква болка. Може би, когато се бяхме приближили, те са излъчили нещо като защитна бариера. Били са създадени да обуздаят и задържат Книгата. Защо да не предпазват този, който ги носи, от вредните ѝ ефекти?

Забързах към пряката, застанах на посочения ъгъл и зачаках. И чаках.

Книгата се движеше много бавно, сякаш беше на разходка за удоволствие.

— Хайде! Мърдай, проклета да си! — дали я носеше Фае, или човек? Градът бучеше от Фае статичен шум и беше невъзможно да хванеш който и да е канал.

Сякаш ме беше чула, Книгата започна да се движи по-бързо, право в посоката, в която я искахме.

После внезапно просто я... нямаше.

— Какво по... — завъртях се в кръг, радарът ми беше усилен докрай, и започнах да търся в нощта. Не можах да уловя нищо. Дори слаб гъдел.

Хвърлих поглед към улицата. Баронс никъде не се виждаше.

Това никак не ми харесваше. Не трябваше да се разделяме. Точно така се случваха лошите неща във филмите и точно така се чувствах в момента — наивното момиче, застанало на неправилното място. Без светлини, сама в град на чудовища; с древен, съзнателен контейнер от чисто зло някъде в непосредствена близост до мен, но вече без да мога да го засека и без идея какво да правя.

Завъртях се в кръг — камъкът в едната ръка, копието в другата.

— Баронс! — изсъсках тревожно. Нямаше отговор.

Точно така внезапно, както беше изчезнала, Книгата се появи отново на радар а ми. Но вече беше зад мен!

Повиках отново Баронс. Когато пак не получих отговор, пъхнах копието под мишница, извадих телефона и натиснах неговия номер.

— Чакай ме! Веднага идвам.

— Но тя се движи! Ще я изпуснем. Тръгни на изток! — натиснах „край“ и тръгнах след Книгата.

Бързах към нея, опитвайки се да я настигна, когато Книгата внезапно спря и усетих, че е по-близо, отколкото бях мислила първоначално. Много по-близо. Изобщо, усетът ми за нещото беше объркан тази вечер.

Замръзнах.

Беше точно зад ъгъла, може би на шест метра от мен.

Ако отидех до края на сградата и мушнях глава покрай нея, щях да я видя.

Усещах я там, напълно неподвижна, пулсираща с тъмна енергия. Какво правеше? Това ли беше нейната представа за котка и мишка? Беше ли... развеселена?

Започна отново да се движи. Към мен.

Къде, по дяволите, беше Баронс?

Спря.

Да не се опитваше да ме изплаши? Ако беше така, успяваше.

Ами ако Риодан грешеше? Ами ако Звярът имаше материя и можеше да ме разкъса? Ами ако това, което я носеше, имаше пистолет и можеше да ми пръсне черепа? Боях се, че ако се оттегля, Книгата може да го приеме като признак на слабост, както лъвът може да подуши страха, и да тръгне след мен с всички сили?

Впрегнах и аз всичките си сили и пристъпих напред.

Тя също се премести.

Трепнах. Сега беше точно зад ъгъла.

Какво я носеше? Какво правеше тя? Какво планираше? Незнанието ме убиваше. Аз бях шийте зрящ. Бях ОС детектор. Затова бях създадена.

Стиснах зъби, изпънах рамене, закрачих към ъгъла и се изправих лице в лице с чист психопат.

Той ми се усмихна, но на мен ми се прииска да не беше, защото зъбите му бяха остриета на моторна резачка, които се въртяха до безкрай зад тънките устни. Той ги оголи срещу мен и се изсмя. Очите му бяха черно върху черно, безкрайни езера. Висок и изпит, той миришеше на мъртви неща, на ковчези с гниещи покрови, на кръв и

лудници. Ръцете му бяха бели и пърхаха като умиращи молци. На дланите му имаше усти, бръмчащи със сребърни остриета.

Под едната му ръка беше затъкната — напълно безвредно изглеждаща — книга с твърди корици.

Но не Шинсар Дъб ме прикова.

Вгледах се в лицето на психопата.

Някога това беше лицето на Дерек О'Баниън.

Имах копието, а О'Баниън ядеше Ънсийли и ако го намушках, вероятно щях да го убия. Но ако го убиех, към какво щеше да обърне изцяло вниманието си след това Шинсар Дъб?

Към мен.

Внезапно той спря да се смее и измъкна Книгата изпод мишницата си. Задържа я напред с две ръце, възможно най-далеч от тялото си, и за миг помислих, че ми я предлага.

Бяхме толкова близо, че ако исках, можех да се пресегна и да я взема. Нямаше да се пресегна и да я взема за нищо на света.

После той я дръпна и я завъртя, сякаш текстът, ако имаше нещо вътре в нея, което дори бегло да прилича на текст, беше на обратно и не можеше да се чете.

От устата му излезе метален стон, стържещ върху метал. Той отвори и затвори устни, сякаш се опитваше да оформи думи, но нищо не излезе.

За миг зърнах бяло около зениците му. Имаше ли ужас в очите му? Беше ли издълбал току-що „Помощ!“ с тези метални зъби? Исках да побягна. Не можех да спра да гледам.

После очите му отново станаха чисто черни, а тялото му се тресеше конвулсивно, сякаш му заповядваха да изпълнява, а той се съпротивляваше на всяка стъпка.

Пръстите му се сключиха около краищата на Книгата и тя вече не беше безобидна книга с твърди корици. Пред очите ми се беше превърнала в масивния, древен, смъртоносно черен том със сложни ключалки. Всички те се отключваха и Книгата се отваряше в ръцете на О'Баниън, а аз знаех, че каквото беше останало от Дерек О'Баниън вътре, в този психопат, не искаше Книгата да се отвори. Искаше да умре, без да трябва да зърне дори една-единствена страница. Нито дори едно изречение.

Но беше принуден да я отвори.

Пръстите му започнаха да горят, после дланите му пламнаха и той закрещя.

Пламъците облизаха ръцете му и се разпростряха върху гърдите и краката му, поглъщайки лицето му. Внезапно Дерек О'Баниън лумна, нажежен до бяло, и изригна в пепел, която избухна на три метра във всички посоки. Започнах да се трия ожесточено, чегъртах с нокти пепел от косата си и я плюех от устата си. Леден повей пръсна всички остатъци от това, което някога беше О'Баниън. Шинсар Дъб тупна на паважа в краката ми. Отворена.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Докато растях, познавах параметрите си. Беше ми достатъчно да знам, че все някой от атлетите в класа ще ме покани на бала, въпреки че никога нямаше да забия куотърбека^[1].

Бях достатъчно умна, за да се вмъкна в колеж, но никога нямаше да стана мозъчен хирург.

Можех сама да вдигна велосипеда си с алуминиева рамка от стойката на тавана на гаража, но не можех да помръдна този на татко, който му беше останал от времето в университета по право.

Има утеха в това да познаваш границите си. Това е зона на сигурност. Повечето хора намират своята, пъхат се в нея и стоят там до края на живота си. Точно такъв живот мислех, че ще водя.

Има тънка линия между глупостта и знанието, че трябва да изпробваш границите си, ако искаш изобщо да живееш истински.

Беше линия, върху която балансирах много внимателно в момента.

Шинсар Дъб лежеше отворена в краката ми.

Бях избягвала да я поглеждам от мига, в който падна на улицата. „Не поглеждай надолу, не поглеждай надолу!“, беше моята мантра.

О’Баниън бе изпепелен само като я отвори.

Ако погледнех голите ѝ страници, какво щеше да стори с мен?

Наполовина прошепнах, наполовина изсъсках името на Баронс, после бях шокирана от абсурдността на това, което бях направила. Може би мислех, че ако не вдигам много шум, Книгата няма да ме забележи?

Ехо! Тя ме беше забелязала. Всъщност, аз бях единственият ѝ фокус. Беше си играла с мен от мига, в който се бях появила на радара ѝ.

Защото бях аз? Или тя си играеше с всеки, който се окажеше наблизо?

— Баронс! — извиках — Къде си, по дяволите?

Отговори ми единствено ехото, което отскочи от тухлените сгради на зловещо тихата улица.

Задържах погледа си закован право напред и се опитах да намеря нещото в краката си с центъра на шиите зрящ в ума си.

Ето го!

Но беше... вяла.

Не получавах изобщо никакви данни от нея. Заради камъка в ръката ми? Защото си играеше с мен така, както си беше играла с всички? Като се маскираше на нещо маловажно?

Беше напълно възможно. Имаше твърде много неизвестни. Грешах. Не балансирах между глупостта и изпробването на границите си. Километри неизследвана глупост се простираха от двете страни на линията, на която стоях.

Трябваше да се оттегля назад по правия и тесен път на тази линия. Да се опитам с всички сили да не падна на някоя от страните.

Щях да чакам Баронс. Нямах да рискувам.

Направих стъпка назад. После още една. После трета, петата ми се закачи в нещо твърдо и аз се препънах и започнах да падам.

Основен инстинкт е да се опитам да балансирам, като протегна напред и двете ръце и като погледна към земята.

— Мамка му! — извиках и дръпнах очи обратно.

Но беше твърде късно. Бях видяла страниците. И не можех да не погледна отново.

Паднах на колене и коленичих пред Шинсар Дъб.

Коленичих пред нея, защото на постоянно променящите ѝ се страници зърнах русата жена с ледени очи, която по-рано стоеше на пост, забранявайки ми да вляза в една от най-важните библиотеки на Убежището. Бях я видяла да се мести от една сцена в Книгата към друга.

Трябваше да знам коя е и как да премина покрай нея. Трябваше да знам всичко, което Книгата знаеше за нея. Откъде знаеше за нея?

„Ти е трябвало да знаеш — щеше да ми се присмива Баронс по-късно. — Не е ли това, което вашата Ева е казала на Адам, когато е откъснала ябълката ти?“

„Не е моя ябълка — щях да контрирам. — Ти също се опита да я откъснеш. Не преследваме ли едно и също нещо, мислейки, че се нуждаем от нещо, което Книгата има между страниците си? Нямам

представа какво изкушава теб, но нещо го прави. Кажи ми, Бароне, признай! Точно колко дълго я преследваш и защо?“

Той нямаше да отговори, разбира се.

Както казах, километри глупост от двете страни на тази линия.

Но коленичейки пред нея сега, бях напълно сигурна, че съм на прага на проникновение. Че едно истински полезно и освобождаващо знание беше на минути, не, само на секунди от мен. Знание, което щеше да ми даде контрол върху собствения ми живот и власт над враговете ми. Знание, което щеше да хвърли светлина върху тайните, които не бях в състояние да разгада, да ми покаже как да водя и как да успея и да ми даде това, което желях най-много.

Докато преглеждах тези две постоянно променящи се страници, бях измъчвана от бръмченето на насекомо в ухото ми.

Непрестанно замахвах към него, но то отказваше да се разкара. Бях заета. Тук имаше неща, които исках да разбера, само че отвъд разбирането ми. Трябваше само да се отпусна, да спра да се тревожа. Да уча, да попивам, да бъда. И всичко щеше да е наред.

След време бръмченето стана скимтене. Скимтенето стана викане. Викането стана крещене, докато не осъзнах, че изобщо не беше насекомо, а някой ревеше край мен.

Казваше ми неща за мен самата. Коя съм. Коя не съм. Какво искам.

Какво не искам.

— Махай се! — изгърмя гласът. — Стани, Мак! Измъкни си задника оттам сега! Или аз ще дойда лично да те убия.

Главата ми се отметна назад. Загледах се по улицата.

Присвих очи, примигнах. Баронс се появи на фокус.

На лицето му имаше изражение на ужас. Но не беше насочен към Книгата, отворена до коленете ми, а беше насочен към мен. Беше фокусиран върху това, което беше зад мен.

Тръпки вледениха гръбнака ми. Какво е накарало Джерико Баронс да изпита ужас?

Каквото и да беше, дишаше във врата ми. След като вече бях изтръгната от транса, в който се намирах, го усещах злонамерено, подигравателно, повече от развеселено, смеещо се точно зад ухото ми.

— Какво си ти? — прошепнах, без да се обръщам.

— Необятна. Вечна — чух звука от остриетата на моторна резачка, усетих дъх, който миришеше на масло, метал и гниеща буза.
— Без параметри. Свободна.

— Покварена. Мерзост, която никога не е трябвало да бъде. Зло.

— Страни на една монета, Мак — каза с гласа на Риодан.

— Никога няма да се обърна.

— Може би има нещо сбъркано в теб, Джуниър — каза тя тихо и сладко с гласа на Алина.

Баронс се опитваше да стигне до мен, удряйки с юмрук невидима стена.

Обърнах глава.

О'Баниън клечеше до мен, съсухреното му тяло беше притиснато към моето, а миризмата на смърт ни обграждаше. Ужасните остриета на моторна резачка бяха на сантиметри от лицето ми.

Той скръцна със зъби към мен и се засмя.

— Изненада! Хвана се, нали?

Нямаше нужда да поглеждам назад, за да знам, че Книгата не лежеше на паважа.

Никога не беше лежала.

Не бях видяла нищо. Всичко беше илюзия, обаяние. Което значеше, че Шинсар Дъб някак беше прегледала ума ми, беше откъснала от него картини, които вярваше, че ще ме привлекат и ще ме държат заета. Някаква част от мозъка ми сигурно беше мислила за жената, чудейки се как да мина покрай нея.

Беше ми позволила да зърна това, което исках да видя, после ме беше държала заета да търся още изплъзващи се, непълни картини — само обещания без съдържание.

Докато всъщност беше клечала зад мен, правейки... какво? С какво се беше занимавала, докато се взирах в страници, които не бяха там?

— Изучавах те. Вкусвах те. Оpozнавах те, Мак — дланта с остриета на О'Баниън погали ръката ми.

Отърсих се от нея.

— Сладка. Толкова сладка — усещах дъха на О'Баниън до ухото си.

Събрах волята си, успях почти да се изправа и се изтеглих по паважа, далеч от нея.

— АЗ КАЗВАМ КОГА СМЕ ПРИКЛЮЧИЛИ!

Стоях размазана на улицата, повалена от болка. Осъзнах, че камъните не ме бяха предпазили, нито промяната в силата ми или в способностите ми. Шинсар Дъб ме беше освободила от болката ми и можеше да ми я върне по всяко време.

Избра да го направи сега.

Извиси се над мен, издигаше се, разтягаше се, преобразуваше се в Звяра и ми разказваше с живописни подробности какво мога да направя с моите хилави камъчета; че само глупак би повярвал, че те могат да задържат, че могат да заглушат, че могат изобщо да се надяват дори да се докоснат до величието на нещо толкова безгранично и толкова свършено, колкото беше тя. Разкъса ме с нажежените до червено остриета на омразата и със студените черни остриета на отчаянието.

Под кожата ми пицеше агония.

Не можех да се боря. Не можех да избягам.

Можех само да лежа и да скимтя, парализирана от болка.

Когато се върнах в съзнание, ми отне малко време да разбера къде съм.

Примигнах на слабата светлина и останах неподвижна, докато извършвах бърз физически преглед на самата себе си.

С облекчение осъзнах, че понастоящем не изпитвах болка, като изключим остатъчната. Чувствах главата си тотално натъртена. Костите ми сякаш бяха натрошени, шинирани и едва бяха започнали да заздравяват.

След като завърших с проверката на състоянието си, насочих вниманието си към обстановката.

Бях в задната част на книжарницата, подпряна на любимия си диван пред огъня. Бях замръзнала до кости, увита в одеяла.

Баронс стоеше пред огъня с гръб към мен, висок, могъщ силует, обграден от пламъци.

Въздъгнах с облекчение — слаб звук в огромната стая, но Баронс се завъртя моментално, а дълбоко в гърдите му се чуваше тракащ гърлен звук, животински. Това накара кръвта ми да се смрази.

Беше един от най-нечовешките звуци, които бях чувала. Адреналинът заличи болката ми. Вдигнах се на четири крака на дивана, самата аз приличах на нещо диво, и го загледах втренчено.

— Какво си ти, по дяволите? — изръмжа той. Тъмните му очи горяха, древни и студени, на лицето му. По бузите му имаше кръв. По ръцете му — кръв. Чудех се дали е дошла от мен. Чудех се защо не си е направил труда да я отмие. Чудех се колко дълго бях в безсъзнание. Как се бях озовала пак тук? Кое време беше все пак? Какво беше направила Книгата с мен?

Тогава въпросът му си проби път до съзнанието ми. Избутах косата от очите си и започнах да се смея.

— Какво съм аз? Какво съм аз?!

Смях се и се смях. Не можех да спра. Държах се за корема. Може да имаше истерична нотка в смеха ми, но след всичко, което бях преживяла, мислех, че ми е позволена малко лудост. Смях се толкова много, че не можех да дишам.

Джерико Баронс питаше мен какво съм!

Той отново издаде този звук — като гърмяща змия (гигантска), която разтърсваше предупредително опашка. Спрях да се смея и го погледнах. Звукът ме смрази по същия начин, по който и Шинсар Дъб. Накара ме да мисля, че кожата на Джерико Баронс може да е калъф за стол, който никога не бих искала да видя.

— Коленичи, госпожице Лейн!

Мамка му! Използваше Гласа.

И действаше!

Паднах от дивана, оплетена в одеяла, и се приземих на колене, скърцайки със зъби. Мислех, че съм имунизирана към Гласа! ЛГ не беше успял да ми въздейства! Но пък Баронс беше по-добър във всичко.

— Какво си ти? — изрева той.

— Не знам! — извиках. Не знаех. Но със сигурност бях започнала да се чудя. Коментарът на В'лане онази нощ в манастира ме беше преследвал с увеличаваща се честота: „Те трябва да се страхуват от теб — беше казал. — Ти едва започна да откриваш какво си.“

— Какво иска Книгата от теб?

— Аз не знам!

— Какво правеше с теб, докато те държеше там, на улицата?

— Не знам! Колко време ме държа там?

— Повече от час. Превърна се в Звяра и те засенчи. Не можех да стигна до теб. Не можех дори да те видя! Какво правеше тя?

— Изучаваше ме. Вкусваше ме. Оpozнаваше ме — изскърцах. — Това каза тя. Спри да използваш Гласа върху мен, Баронс!

— Ще спра, когато ме накараш да спра, госпожице Лейн. Стани!

Изправих се на треперещите си крака, с остатъчна болка във всяка частичка на тялото си. Мразех го в този момент. Нямахше нужда да ме рита, когато вече бях паднала.

— Бори се с мен, госпожице Лейн! — изръмжа той без помощта на Гласа. — Вземи нож и срежи ръката си!

Погледнах надолу към масичката за кафе. Нож с дръжка от слонова кост и злобно нацърбено острие проблясваше на светлината на огъня. С ужас наблюдавах как се пресягам към него. Била съм тук и преди. Точно така се беше опитал да ме обучи в миналото.

— Бори се!

И точно като в миналото, аз продължавах да се пресягам.

— По дяволите, погледни вътре в себе си! Мрази ме! Бори се! Бори се по всички начини, по които можеш!

Ръката ми спря. Отдръпна се. Тръгна отново напред.

— Порежи се дълбоко! — изсъска той с Гласа. — Нека боли адски!

Пръстите ми се склчиха около дръжката на ножа.

— Ти си естествена жертва, госпожице Лейн. Вървяща, говореща кукла Барби — присмиваше ми се той. — Тук сестрата на Мак е убита. Тук Мак е изнасилена. Тук Мак я чукат. Тук Мак е размазана на улицата от Книгата. Тук Мак е мъртва — върху купчината боклук отзад.

Рязко и болезнено си поех дъх.

— Вземи ножа!

Вдигнах го конвулсивно в ръка.

— Бях в кожата ти — продължи да ме дразни той. — Познавам те отвътре и отвън. Няма нищо там. Направи услуга на всички нас и умри, за да можем да започнем да работим по друг план и да спрем да мислим, че може би ще пораснеш и ще бъдеш способна на нещо!

Добре, достатъчно!

— Не ме познаваш отвътре и отвън — изръмжах. — Може да си бил в кожата ми, но никога не си бил в сърцето ми. Давай, Баронс! Накарай ме да се нарежа на парчета! Давай, играй си игрички с мен! Побутвай ме насам-натам! Лъжи ме! Тормози ме! Бъди константният

задник, какъвто си! Дебни наоколо, мрачен, арогантно заядлив и потаен, но за мен грешиш! В мен има нещо, от което е по-добре да се страхуваш. И ти не можеш да докоснеш душата ми. Никога няма да докоснеш душата ми!

Вдигнах ръка, изтеглих ножа назад и го запратих да лети. Той срязва въздуха право към главата му.

Баронс го избегна с неестествена грация, само шепот от движение, точно и само дотолкова, колкото се изискваше, за да не го удари. Дръжката завибрира в дървото на резбованата рамка до главата му.

— Така че, да ти го начукам, Джерико Баронс, и то не така, както ти харесва! Да ти го начукам като в „Не можеш да ме докоснеш“. Никой не може.

Изритах масата към него. Тя се разби в пищялите му. Вдигнах лампата от крайната маса. Запратих я право в главата му. Той отново я отбегна. Сграбчих книга. Тя се заби в гърдите му.

Той се засмя, тъмните му очи проблясваха развеселено.

Хвърлих се към него и забих юмрук в носа му. Чух задоволително хрущане и усетих нещо в носа му да поддава.

Той не се опита да ме удари или да ме избута. Просто обви ръце около мен и ме притисна плътно до тялото си, слагайки ръцете ми до гърдите си.

И когато реших, че може просто да ме стиска, докато умра, той отпусна глава напред, във вдлъбнатинката, където рамото ми се срещаше с врата ми.

— Липсва ли ти да ме чукаш, госпожице Лейн? — измърка той в ухото ми. Гласът резонира в черепа ми, притискайки ме за отговор.

Вътре в себе си бях изправена, силна и горда. Никой не ме притежаваше. Не трябваше да отговарям на никакви въпроси, на които не исках да отговарям. Никога вече.

— Не умираш ли да разбереш? — измърках в отговор. — Искаш още от мен, нали, Баронс? Влязох дълбоко под кожата ти. Надявам се да си се пристрастил към мен. Бях дива, нали? Обзалагам се, че никога не си правил такъв секс през цялото си съществуване, а, о, Древни? Обзалагам се, че съм разтърсила твоя съвършено дисциплиниран малък свят. Надявам се, че да ме искаш, боли адски.

Ръцете му внезапно се стегнаха около кръста ми.

— Само един въпрос има значение, госпожице Лейн. И той е този, който ти никога не задаваш. Хората са способни да видят различни степени на истината. Болшинството прекарват целия си живот, като съчиняват сложна бъркотия от лъжи, потапят се в измами и правят всичко, което би ги накарало да се чувстват в безопасност. Този, който живее истински, има няколко безценни мига на безопасност, учи се да процъфтява във всякакъв вид бури. Това е истината, в която можеш да се вглеждаш хладнокръвно, която те прави каквото си. Слаб или силен. Живееш или умираш. Доказваш себе си. Колко истина можеш да понесеш, госпожице Лейн?

Усещах умът му да се отрива в моя. Беше шокиращо чувствено усещане. Той се пресягаше към мислите ми така, както аз бях нахлула в неговите, само че той ме изкушаваше да отворя ума си, караше ме да разцъфна като цвете за неговото слънце, викаше ме в един от спомените си.

После вече не бях в книжарницата, на един дъх разстояние от това да убия или (кой, по дяволите, знаеше?) да целуна Джерико Баронс, аз бях...

В палатка.

Разпарям гърдите на мъж с кърваво острие.

Издърпвам ръката си и удрям с юмрук костите, които защитават сърцето. Затварям ръка около него. Изтръгвам го.

Вече съм изнасилил жена му — тя е още жива и гледа как съпругът ѝ умира. Така както гледаше и смъртта на децата си. Вдигнах сърцето в юмрука си, оставих кръвта да капе...

Опитваше се да ме удави в сцената на клането. Да ми я натрапи с живописни детайли. Но имаше още. Имаше нещо зад нея.

Това исках да видя.

Събрах волята си, отдръпнах се назад и се хвърлих в сцената, която той ми натрапваше. Тя се разпра в центъра като киноекран, разкривайки друга сцена.

Още клане. Той се смее.

Потърсих тъмното гладко езеро в центъра си на шийте зрящ. Не призовах това, което лежеше в дълбините му. Само използвах малко сила от него. Каквото и да лежеше отдолу, езерото го предлагаше с готовност, изпълвайки умствените ми мускули.

Разкъсвах екран след екран, докато най-накрая вече нямаше повече, тогава почувствах как падам на колене в облак пясък в...

Пустиня.

По здрач.

Държа дете в ръцете си.

Взирам се в нощта.

Няма да погледна надолу.

Не мога да видя това, което е в очите му.

Не мога да го понеса.

Погледът ми слиза неохотно и жадно надолу.

Детето се вира в мен с безкрайно доверие.

Очите му казват: „Знам, че няма да ме оставиш да умра.“

Очите му казват: „Знам, че ще накараш болката да спре.“

Очите му казват:

„Доверие/любов/обожание/тисисъвършен/
стебвинагищесъмвбезопасност“

Но аз не успях да го опазя.

И не мога да накарам болката да спре.

Мъката изпълва устата ми с жлъч. Обръщам глава и повръщам. Никога не съм разбирал нищо за живота, до този момент.

Винаги съм преследвал само моята печалба. Наемник до самата си сърцевина.

Ако детето умре, нищо никога вече няма да има значение, защото част от мен ще си замине с него. До този миг не бях наясно с тази част. Не знаех, че съществува. Не знаех, че е важна.

Ирония е да я открия в момента, в който я губя.

Държа го.

Люлея го.

То плаче.

Сълзите му падат по ръцете ми и прогарят кожата ми.

Взирам се в тези доверчиви очи.

Виждам него там. Неговото вчера. Неговото днес. Неговото утре, което никога няма да бъде.

Виждам болката му и тя ме разкъсва.

Виждам абсолютна любов и тя ме засрамва.

Виждам светлината — тази красива, съвършена светлина, която е живот.

То ми се усмихва. Дава ми цялата си любов с очите си.

Тя започва да гасне.

Не! Рева аз. Няма да умреш! Няма да ме напуснеш!

Взира се в неговите очи, както изглежда хиляда дни.

Виждам го. Държа го. То е тук.

Няма го.

Има момент на преход в умирането. От живот към смърт. От пълно към празно. Там е, после го няма. Твърде бързо. Върни се, върни се, искаш да крещиш. Искам само още една минута. Само още една усмивка. Само още една възможност да поправа нещата. Но него го няма. Няма го. Къде отиде? Какво става с живота, когато напуска тялото? Дали отива някъде, или просто изчезва?

Опитвам се да плача, но нищо не става.

Нещо трака дълбоко в гърдите ми.

Не го разпознавам.

Вече не съм това, което бях.

Поглеждам към другите.

Никой от нас не е.

Картините спряха. Бях отново в книжарницата. Треперех. Скръбта гореше като открита рана в гърдите ми. Кървах за детето, което току-що бях загубила, кървах за Алина, за хората, които умираха навън, в тази война, която бяхме неспособни да предотвратим.

Дръпнах се и погледнах нагоре към него. Ако мислеше, че ще получи същото, грешеше.

Аз кървах. Бях загубила равновесие. Ако ме беше докоснал в този момент, щях да бъда мила. Ако беше мил, щях да го докосна.

Лицето му беше безизразно, очите му — черни, ръцете — свити в юмруци отстрани.

— Баронс, аз...

— Лека нощ, госпожице Лейн!

[1] Куотърбек — най-важният играч в един отбор по американски футбол. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Не можехме ли да вземем нещо по-бързо? — оплаках се, докато заобикаляхме изоставени коли и избягвахме МПД, сякаш със скоростта на охлюв.

Баронс ме изглежда.

— Всички Ловци бяха заети тази вечер.

— Е, не можеш ли поне да настъпиш газта? — измърморих.

— И да се озовем в друга МПД? Те се движат, в случай че не си забелязала.

Бях и това изглеждаше много нечестно. Статичните бяха предсказуеми, но последните две, които срещнахме по пътя си, навътре в ирландската провинция, бяха незакрепени и се рееха на няколко стъпки над земята, носени, където ги отведе вятърът. Да се избягват неподвижни МПД, беше достатъчно трудно. Да се избегне някоя рееща се, беше също като онези „танци“, които изпълнявате, когато налетите на някого на улицата и двамата непрестанно тръгвате все в една и съща посока, опитвайки се да се разминете. Само че в този случай изглеждаше, че МПД искат да танцуват. Да ви поемат в ръцете си. Да ви погълнат.

— Отне ни четиридесет минути да се откачим от последната.

Проблемът беше, че не можеш да се измъкнеш от тях лесно. След като веднъж влезеш вътре, изглежда дупката се мени коварно, като запечатва входната точка. Трябваше да тършуваш за изход.

— Така е — отстъпих.

Бях отегчена, неспокойна и нетърпелива да стигна до къщурката на старата жена. А ето ни тук, движим се с хамъра тежко и сякаш цяла вечност.

Огледах вътрешността на колата и видях кутия от компактдиск на задната седалка. Чудех се какво слуша Баронс, когато е сам. Пуснах уредбата. Роб Зомби изрева:

„Адът не ги обича. Те са отхвърлени от дявола, отхвърлени от дявола...“

Той спря музиката.

Вдигнах вежда.

— Не може да си по-банален, Баронс.

— „Банален“ е просто друга дума за преситен от медиите до точката, в която обикновените маси са лишени от чувствителност към пресищане, най-често в тяхна собствена вреда, защото са станали неспособни да разпознаят опасността, която се вира в тях през очите на диво животно или през дулото на заредена пушка — такава си ти, госпожице Лейн — обикновена.

— Не съм обикновена и ти го знаеш — никога нямаше да призная, че той има право. Огледалните неврони ни причиняват странни неща, карат ни умствено да изживяваме неща, които наблюдаваме, пламвайки, независимо дали ние сами извършваме действието, или просто наблюдаваме някой друг да го върши, карайки ни да претръпваме малко по малко. Но кой се нуждаеше от медии, за да загуби чувствителността си? Каква щях да бъда след още няколко месеца от своя собствен живот? Претръпнала за всичко.

— Виж себе си! Дебнещ и лош.

— Дебнещ. Мислиш ли, че това е думата, госпожице Лейн?

— Кое беше детето? — попитах.

За момент той не каза нищо. После:

— Задаваш абсурдни въпроси. Какво изпитвах?

— Мъка.

— Какво значение има нещо толкова тривиално като името на детето или връзката му с моето съществуване?

— Може би ще ми помогне да те разбера.

— Той умря. Аз изпитвах мъка. Край на историята.

— Но изобщо не е толкова просто, нали, Баронс? — присвих очи.

— Това не е краят на историята.

— Опитай, госпожице Лейн! Само опитай!

Наклоних глава преценяващо. Дори не се бях пресегнала наистина, за да опипам краищата на ума му, но той все пак го беше усетил.

— Аз те допуснах снощи, а ти се заби в главата ми.

— Ти ме покани. Започна да се отриваш в ума ми.

— Поканих те на клане. Не там, където отиде после. Това си има цена. Не мисли, че си избягала. Аз просто отложих изпълнението на присъдата.

Потреперих на клетъчно ниво, отказах да определя емоцията зад този трепет.

— Опитай, Баронс! — присмях се. — Само опитай!

Той не каза нищо. Погледнах към него. Имаше странно напрежение в горната му устна. Отне ми секунда да осъзная, че Бароне се опитва да не се засмее.

— Ти ми се смееш! — казах негодуващо.

— Погледни се! Как само си се възгордяла от себе си. Проправила си си път в ума ми снощи и сега мислиш, че си Върхът? — той ме изглежда сурово. Погледът му казваше: „Влез в кожата ми толкова дълбоко, колкото съм аз, тогава можеш да се възгордяваш от нещо. Дотогава ти си хилава, госпожице Лейн.“ — И за протокола, можех да те спра.

Можеше ли? Той не беше фукльо. Джерико Баронс ме беше допуснал да видя мъката му? Защо? Какво, по дяволите, значеше това?

Видяхме плаващата МПД едновременно.

Той кривна волана. Едва я избегнахме.

— Тези неща са опасни! Откъде идват? Нови ли са, или са стационарните, които някой пуска на свобода?

Той задържа погледа си върху пътя.

— Изглежда някой ги освобождава. Вероятно Ънсийли — само за да добавят към общия хаос.

Продължихме в мълчание, заети със собствените си мисли. Подозирах, че все още размишлява върху плаващите МПД, но аз вече се тревожех, а същевременно се и вълнувах за старата жена, която отивахме да посетим.

След снощните изтощителни събития се бях свлякла в леглото чак в осем сутринта, а после спях, докато Баронс не започна да тропа на вратата ми в пет следобед.

Долу ме чакала шийте зряща, каза ми.

Навлякох едни дънки и пуловер и забързах надолу, като очаквах да намеря Дани.

Беше Кат, с изобилна информация. Бяха намерили жена, която можело да говори с нас, жена, която можела да ни каже за „нечестивите дела в манастира“, които се случили преди двайсет и няколко години. Попадали на нея случайно, докато тършували из провинцията за оцелели. Отказала да напусне къщурката си. Нямало да

припари до онова „осквернено парче земя“ и настоявала да не продумват и дума за нея пред Великата повелителка, инак щяла да запечата устата си завинаги. Размахвала бастун, изкован от най-чисто желязо, в чворестия си юмрук и казала, че знае едно-две неща за Древните и била „харно тъдява, затуй са мащайте!“

— Какво ви каза тя? — настоях.

— Нищичко. Каза, че трябва да й донесем нещо, за да докажем, че не сме в заговор с онези дийнъ шийте^[1], които вилнеят.

— Като?

Кат сви рамене.

— Имах чувството, че говори за нещо като Сийли. Мислехме за Дани и меча, но... — тя замлъкна и разбрах безпокойството й. От двете ни, аз вдъхвах малко повече доверие, отколкото импулсивната тийнейджърка. — Изглеждаше уплашена, че работим с Ънсийли. Явно знаеше доста за Фае.

Бях готова да отида на мига.

Трудната част беше да убедя Баронс.

Той бе решен да остане близо до добре защитената книжарница, вкоренен в своята територия, докато не се справехме с Лорд Господар.

— Но аз трябва да знам пророчеството! — настоях. — И всичко, което тя може да каже за времето, когато е избягала Книгата. Кой знае какво би могла да ни каже тази стара жена?

— Знаем всичко, което трябва да се знае — каза той равно. — Имаме три от четирите камъка и четири от петте друида.

Зяпнах.

— Петте, които ни трябват, са друиди? Петте са хора? По дяволите! Всички ли знаят за това пророчество, освен мен?

— Така изглежда — каза той сухо. — Келтърови, арогантните копелета, вярват, че те са петимата друиди: Дагийс, Дръстан, Киън, Кристофър и Крисчън. Но Крисчън изчезна, а В'лане притежава четвъртия камък. Честно казано, госпожице Лейн, мисля, че ти си жокерът, който може да направи всичко останало ненужно. Поставям залозите си на теб.

За жалост, не бях сигурна точно какъв жокер бях. Боях се, че в пророчеството има нещо за мен и то не е добро. Но нямаше да му го кажа. Вместо това изтъкнах, че би било грешка да подминем

възможността да научим, каквото можем за Книгата. И ако тази жена знаеше как е избягала, кой знае какво още би могла да ни каже?

Доведи жената тук, беше казал.

Никакъв шанс да я преместим, ни беше информирала Кат. Възрастта ѝ се равняваше единствено на ината ѝ, на нейната заядливост и явната ѝ склонност да задрямва без предупреждение.

И ето ни тук, на път към далечните краища на Каунти Клеър^[2].

Където ни чакаше деветдесет и седем годишната Нана О'Райли.

Бях виждала къщурки на дребни земеделци и преди, но тази, така както беше осветена от фаровете на хамъра, обираше овациите. Неравна купчина от камък, тръстика и мъх, натрупана в двор от етажирани градини, които през лятото щяха да потънат в изобилие от цветове, гарнирана с чудати статуи и каменни фонтани. Зад нея Атлантическият океан блестеше, сребърен на лунната светлина, и осоляваше бриза.

Тук нямаше Сенки. Периметърът на двора беше силно защитен.

Когато минахме през демаркационната линия, аз трепнах. От страна на Баронс нямаше никаква реакция. Наблюдавах го внимателно от мига, в който във фаровете ни попадна слабият сребрист блясък, любопитна да видя дали защитите го тревожат.

Той беше образец на съвършено спокойствие.

— Почувства ли ги изобщо? — попитах вбесена.

— Знам, че са там — типичен неотговор от Баронс.

— Татуировките ти предпазват ли те?

— От много неща. От други не — още един неотговор.

Излязохме и тръгнахме по почти занемарената пътека до вратата на къщурката. Беше зелена, изрисувана с много символи. Безформената детелина не можеше да се сбърка. Нана О'Райли знаеше за нашия орден? Как?

Кат отвори вратата, когато почуках. Беше избързала напред, надявайки се да изгладя впечатлението ни от пътуването с чай, прясна вода и сандъци с провизии от града за старицата.

Надзърнах в къщата. Вътре горяха свещи и припукваше буен огън.

— Аз ще отворям моите двери, да. Ни съм умрела още! — Нана О'Райли избута Кат настрана. Носеше сивата си коса на дълга плитка през едното рамо. Имаше бръчките на стар морски капитан, живял

почти век на брега. Нямахте зъби. Хвърли на Баронс сълзящ поглед и каза: — Таквиз кат теб нема да са намиргат тука!

После ме издърпа вътре и тръшна вратата в лицето на Баронс.

— Какви таквиз? — казах в мига, в който вратата се затвори.

Нана ме изгледа с поглед, който казваше, че предполага, че може да съм твърде глупава, за да живея.

Кат настани старата жена на стол до огъня и уви около раменете ѝ избелял юрган, съшит от различни материи и с много шарки. Изглеждаше, сякаш е направен преди десетилетия от парчета от дрехите на порасналите ѝ деца.

— Аз също ще попитам — каза Кат любопитно. — Какви са тези таквиз?

— Гламави ли сте, моми? Не нашият вид.

— Ние разбираме това, но какво е той? — казах.

Нана сви рамене.

— Защо ви интересува? Има бело и има не-бело. Кво още да знаете вий е нужно?

— Но аз съм бяла — казах бързо. Кат ме изгледа странно. — Имам предвид, можеш да видиш, че Кат и аз сме като теб, нали? Не сме като него — ако можеше да различи истинската природа на хората, исках да знам своята.

Сълзящите ѝ кафяви очи се спряха на мен като пиявици.

— Вапцваш си косата, да. Къв е истинският цвят?

— Руса.

Тя затвори очи и беше толкова неподвижна, че за момент се уплаших, че е заспала.

После очите ѝ рязко се отвориха и устата ѝ зяпна от изненада.

— За любовта на Мери! — въздъхна тя. — Нивгъш не забуварям лице. Ти си черката на Айла! Не сом и помислювала, дека че те видим, преди да умрам.

— Черка?

Кат изглеждаше шокирана.

— Дъщеря — каза тя.

Името на майка ми беше Айла О'Конър.

Имах очевидна прилика с нея, ми каза Нана, във формата на лицето, гъстата коса, очите, но най-много — осанката. В начина, по

който гърбът преминава в раменете, в начина, по който се движа, дори в ъгъла, под който килвам глава понякога, когато говоря.

Приличах на майка си.

Името на майка ми беше Айла О'Конър.

Можех да повтарям тези две неща отново и отново с часове.

— Сигурна ли си? — в гърлото имах буца и едва преглъщах.

Тя кимна.

— Безбройни са дните га она и моята Кейли играеха в градините ми. Ако беха руси къдрите ти, моме, щех да та сбъркам за призрака ѝ.

— Разкажи ми всичко!

Очите на Нана се присвиха.

— Она носеше нещо, нивгаш ни го оставяше — погледът ѝ се замъгли. — Ама после се изгуби. Знаиш ли що беше?

— От Сийли?

Нана кимна и очите ми се разшириха. Бавно бръкнах под палтото си и извадих копието.

— Майка ми е носила това?

Очите на Нана изчезнаха в гнезда от бръчки, когато се усмихна.

— Страх ма беши, чи нема да го вида веке. Чух дума, че паднало в нечестиви ръце. Блести с величието на Небесата, нали? Ай, майка ти носеше Копието на Съдбата, моята Кейли носеше меча.

— Всичко! — казах, отпускаяки се до коленете на Нана край огъня. — Искам да знам всичко!

Айла О'Конър била най-младата шийте зряща, достигнала някога в историята на манастира позицията Повелителка на Убежището (делегат във Висшия съвет). Толкова надарена шийте зряща не била раждана по-дълго, до колкото някой можел да си спомни. Великата повелителка се бояла, че древните кръвни линии са били твърде разводнени от безразсъдни и ненадзиравани съюзи, за да създадат отново такова поколение. Само виж как тези галоглаи МакРори и МакСуини се чифтосват с норвежци и пикти!

— Галоуглас^[3] — поясни Кат. — Един вид наемни войници.

Никой не знаел кой бил бащата на Айла. Баба ми — Патрона О'Конър (лицето на Нана се нагъна в усмивка на беззъбо удоволствие, когато каза името ѝ — били са съвременнички и приятелки, по-скъпи от сестри) — никога не се е омъжвала и отказала да разкрие името му. Родила Айла на късни години и отнесла знанието за това кой е бащата

на детето в гроба, който, между другото, бил на няколко километра южно, в случай че съм имала интерес да изкажа почитанията си.

Патрона! Това беше името, което Роуина спомена в деня, когато претърсвах музея за ОС и когато ме беше открила на улицата. Настоя, че съм приличала на нея, но не беше в състояние да разбере как е възможно това. Каза, че щяла да узнае. Разбихах защо — Роуина беше познавала баба ми!

— Има ли други О'Конърови, освен мен?

Нана изсумтя.

— Ейре е пълна с тех. Далечна рода. Нема линия, толкова могъща, кат на Патрона.

Роуина каза, че нямало останали О'Конърови! Само пряката линия ли беше имала предвид? Що се отнася до мен, в най-добрия случай беше ме подвела, а в най-лошия — излъгала.

Въпреки че Великата повелителка презирала недоказаното потекло на майка ми, продължи Нана, нямало спор, че Айла била най-добрата шийте зряща в манастира, която някой бил срещал. Докато времето минавало, тя и внучката на Нана — Кейли — не само били поканени в най-тайния и свещен кръг, а там били назначени на позиции с най-голяма власт.

Животът бил благословен. Нана била горда. Била отгледала Кейли добре, обучена на Древните начини.

Очите на старицата се затвориха и тя започна да хърка.

— Събуди я! — казах.

Кат подпъхна юргана по-плътно.

— Живяла е близо век, Мак. Предполагам, че костите ѝ са изморени.

— Трябва да знаем повече.

Кат ми хвърли пълен с укор поглед.

— Още не сме чули и дума за пророчеството или за Книгата.

— Точно затова трябва да я събудим.

— По-малко се фокусирай върху рода си и повече върху проблемите ни! — смъмри ме Кат.

След няколко минути на нежно разтърсване и придумване старицата най-накрая се размърда. Изглежда не знаеше, че е заспала, и продължи да говори оттам, където беше спряла.

Било време на велики надежди, каза тя. Шестте най-могъщи линии шийте зрящи започнали отново да стават силни: Бренън, О'Райли, Кенеди, О'Конър, МакЛафлин и О'Мали. Всеки от домовете раждал дъщери с таланти, които се събуждали по-рано, развивали се по-бързо.

Но нещата се променили и дошли мрачни дни. Нана вървяла по земята и усещала нещо грешно под краката си. Самата почва била... покварена. Нещо нечисто се било събудило и се размърдало в недрата на земята. Тя наредила на момичетата си да открият извора. Наредила им да го спрат на всяка цена.

— Ти също ли си шийте зряща? — попитах. — Някога живяла ли си в манастира?

Нана отново беше заспала. Разклатих я. Не подейства. Тя захърка. Кат направи на старицата чай. Аз добавих втора торбичка в чашата ѝ. След пет минути, въпреки че главата ѝ все още клюмаше, очите ѝ бяха отворени и тя сърбаше чай.

Не ѝ бил нужен манастирът. Нямала желание да учи. Костите ѝ знаели истините. Какво повече ѝ трябвало на една жена от знанието в костите? Учението, присмя се тя, обърквало костите. Четенето заслепявало зрението. Лекциите правели ушите глухи. Погледни земята, усети почвата, вкуси въздуха!

— Мрачните дни — придумах я да се фокусира. — Какво стана?

Нана затвори очи и мълча толкова дълго, че се уплаших да не е заспала отново. Когато ги отвори, в тях блестяха непролети сълзи.

Двете деца, които някога си играли в нейните градини, се променили. Станали потайни, плашливи, разменяли си загрижени погледи. Вече нямали време за старицата. Тя била тази, която им дала насоката, показала им пътя с техните кости, но те я игнорирали. Шепнели си за тайни деяния, но Нана хванала много малко от дочутото за тях.

Скрити места в манастира.

Мрачни изкушения.

Книга с велика магия.

Две пророчества.

— Две? — възкликнах.

— Да. Едното обещавало надежда. Другото гарантирало опустошаването на земята и дори повече. Двете зависели от едно

нещо.

— Нещо? — попитах. — Или личност?

Кат взе чашата от ръката на старицата, която отново беше задрямала, преди да се е разляла.

— Как е била държана Книгата в манастира? — притиснах я.

Тя ме изгледа с празни очи.

— Къде е била държана? — опитах.

Тя сви рамене.

— Кога е била отнесена там и от кого?

— Речено е, че кралицата на дийнъ шийте я поставила там в мъглите на времето — от нея се разнесе нежно хъркане.

— Как е излязла? — казах високо и тя отново се събуди.

— Чух, че ѝ била помогнала една от най-висшите кръгове — тя ме изгледа тъжно. — Някои казват, че била майка ти — клепачите ѝ се затвориха. Лицето ѝ провисна, а устата ѝ се отвори.

Свих юмруци. Майка ми никога не би освободила Шинсар Дъб. А Алина не беше предател. А аз не бях лоша.

— Кой е баща ми? — попитах.

— Тя спи — каза Кат.

— Е, събуди я отново! Трябва да знаем повече.

— И утре е ден.

— Всеки ден е важен!

— Мак, тя е уморена. Можем да започнем отново на сутринта. Аз ще остана през нощта. Не трябва да е сама. Не е трябвало да остава сама толкова дълго. Ти ще останеш ли?

— Не! — изръмжа Баронс през вратата.

Вдишах бавно. Издишах. Отвътре бях вързана на възли.

Имах майка.

Знаех името и.

Трябваше да разбера още толкова много!

Кой беше баща ми? Защо ние — О'Конърови — имахме толкова лоша реклама? Обвиняват майка ми, после сестра ми, сега мен? Това ме вбесяваше. Искях да раздрусам старицата, докато се събуди, да я принудя да продължи.

Загледах я. Сънят беше изгладил съсухреното лице и тя изглеждаше спокойна, невинна, намек за усмивка докосваше устните

и. Чудех се дали сънува две малки момичета да играят в градините и. Аз също исках да ги видя.

Затворих очи, протегнах се към онова място на шийте зрящ и открих, че е лесно да отлея по краищата на ума и. Той беше, както и костите и, уморен и без защиты.

И ето ги и тях: две момичета, едното тъмно, другото русо, може би на седем или осем, тичаха през поле с пирен, държаха се за ръце и се смееха. Беше ли една от тях майка ми? Натиснах по-силно, опитах се да оформя съня на Нана и да го накарам да ми разкрие повече.

— Какво правиш? — извика Кат.

Отворих очи. Нана се взираше в мен, изглеждаше уплашена и объркана, ръцете и стискаха облегалката на люлеещия се стол.

— Тоз дар тебе да се даде, не да се вземе!

Станах и протегнах ръце помирително.

— Не исках да те уплаша. Дори не мислех, че ще ме усетиш там. Просто исках да знам как е изглеждала. Много съжалявам! Просто исках да знам как е изглеждала майка ми — дрънках глупости. Не знам кое чувство беше по силно — ядът, че ме е спряла, или срамът, че съм опитала.

— Ти знаиш как е изглеждала — очите на Нана се затвориха отново. Майка ти винаги та вземаши в манастира с нея. Потърси спомените си! Там ша я намериш, Алина.

Примигнах.

— Аз не съм Алина.

Единственият отговор беше тихо подхъркване.

[1] Daoine síthe — божествен народ в ирландската митология. След като Туата Де Данан били победени от милезийците (галите), тези от тях, които решили да останат в Ирландия, формирали дийнъ шийте. Живеят в кухи могили и оттам произлиза името шийте, което буквално означава „хора от (приказните) могили“. — Б.пр. ↑

[2] Едно от двайсет и шестте графства на Ирландия. — Б.пр. ↑

[3] Gallowglass (galbglagh) — в буквален превод от ирландски означава чуждоземен воин. Класа елитни наемници, основно членове на северногалски кланове в Шотландия от средата на 13 век до края на 16 век. Както и шотландците, те били гали и споделяли обща история и език с ирландците, но когато започнали да сключват бракове с

норвежките заселници в Западна Шотландия, ирландците ги нарекли Gall Gaeil (чуждестранни гали). — Б.пр. [↑](#)

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Това било, каза Бароне, огромна загуба на време и той нямало да ме придружи отново, за да видя старицата.

Как можеше да каже това? Избухнах. Бях научила името на майка си тази вечер! Знаех собствената си фамилия!

— Имената са илюзии — изръмжа той. — Нелепи етикети, надянати от хората, за да ги накарат да се чувстват по-добре предвид неосезаемото в тяхното хилаво съществуване. Аз съм това, аз съм онова — подигра се той. — Аз произлизам от това и това. Следователно аз съм... каквото там дрън-дрън искаш да претендираш. По дяволите, спести ми го!

— Започваш опасно да звучиш като В'лане.

Аз бях О'Конър, една от шестте най-могъщи линии на шийте зрящи. Това имаше значение за мен. Знаех къде мога да посетя гроба на баба си. Можех да й занеса цветя. Можех да й кажа, че ще отмъстя за всички ни.

— Няма значение откъде идваш. Това, което е важно, е къде отиваш. Не разбираш ли? Нищо ли не съм успял да те науча?

— Лекциите — казах — правят ушите глухи.

Часове по-късно, все още се карахме, когато той вкара хамъра в гаража зад книжарницата.

— Просто не ти харесва, че тя знаеше нещо за това какво си! — обвиних.

— Стара чанта с провинциални суеверия — присмя се той. — Мозък, прегладнял по време на картофения глад.

— Грещиш вековете, Баронс.

Той ми се намръщи, изглежда направи някакви сметки, после каза:

— И какво? Същият резултат. Прегладнял за нещо. Четенето заслепява зрението, лекциите правят ушите глухи, друг път!

И двамата изскочихме от хамъра и тряснахме вратите толкова силно, че той се разтресе.

Под краката ми подът на гаража потрепери.

Бетонът всъщност издаде тътен, от който пиццалите ми взеха да вибрират, докато звукът от нещо, което можеше да е родено единствено в далечния край на ада, изпълни въздуха.

Загледах се през покрива на хамъра. Е, поне един от въпросите ми получи отговор. Каквото и да имаше под гаража, не беше Джерико Бароне.

— Какво има там, долу, Бароне? — въпросът ми беше почти удавен от друга вълна на безнадежден, изтерзан вой. Караше ме да искам да побягна. Караше ме да искам да плача.

— Единственият вариант това изобщо да ти влиза в работата е, ако беше книга, и то тази, която ни трябва, но не е, така че чупката! — той излезе от гаража.

Последвах го по петите.

— Добре!

— Фиона! — изръмжа той.

— Казах „добре“, не Фиона — забих се в гърба му.

— Джерико, толкова време мина — каза изтънчен глас с лек акцент.

Пристъпих иззад него. Тя изглеждаше зашеметяваща както винаги — тясна пола, невероятни ботуши, които прилепваха по добре оформените ѝ дълги крака, и дълбоко изрязана дантелена блуза, която разкриваше всяка пицна извивка. Дълго кадифено наметало падаше върху раменете ѝ и се развяваше леко на нощния вятър. Груба чувственост. Фае по кожата ѝ. Скъп парфюм. Безупречната ѝ кожа беше по-бледа от всякога, по-блестяща, червилото ѝ кървавочервено, погледът ѝ откровено сексуален.

Копието се появи в ръката ми на мига.

Тя беше обградена от дузина пазачи на Лорд Господар, онези, облечените в черно и пурпурно.

— Явно не си толкова важна, за да заслужаваш защитата на принцовете — казах студено.

— Даррок е ревнив любовник — рече тя весело. — Не им позволява да ме приближават, камо ли да завъртят главата ми. Освен това казва, че е голямо облекчение да има жена в леглото си след посредствения вкус на детето, което разкъсал на парчета.

Вдишах рязко и щях да скоча, но ръката на Баронс се стегна като стоманена белезница около китката ми.

— Какво искаш, Фиона?

Чудех се дали помни, че Баронс е най-опасен, когато гласът му е толкова тих.

За един кратък миг, докато тя гледаше към Баронс, видях невъзмутим, уязвим копнеж в очите ѝ. Видях болка, гордост, желание, които никога нямаше да спрат да я гризат. Видях любов.

Тя обичаше Джерико Баронс.

Дори след като я беше изхвърлил, защото се беше опитала да ме убие. Дори след като беше тръгнала с Дерек О'Баниън, а сега с ЛГ.

Дори с Ънсийли плът, която течеше във вените и, любовница на най-мрачните обитатели на новия Дъблин, тя все още обичаше мъжа, който стоеше до мен, и винаги щеше да го обича. Да обичаш нещо като Баронс, означаваше болка и не и завиждах.

Тя поглъщаше лицето му с нежна загриженост, оглеждаше тялото му с неприкрита жар.

После погледът и се спря на ръката му върху моята, мигновено се изпразни от любов и пламна с ярост.

— Не си се уморил от нея. Разочароваш ме, Джерико. Бих простила едно преходно увлечение, както прощавах толкова много неща. Но ти поставяш на изпитание любовта ми.

— Никога не съм искал любовта ти. Предупреждавах те многократно.

Лицето и се промени, скоча се и тя изсъска:

— Но взе всичко останало! Мислиш си, че става така? Може аз да съм насочила пистолета към главата си, но ти си този, който зареди патроните в него! Мислиш ли, че една жена може да даде на един мъж всичко, но да задържи сърцето си? Не сме устроени така.

— Не съм искал нищо.

— И не даде нищо — изплю тя. — Знаеш ли какво е усещането да осъзнаеш, че единственият, на когото си поверил сърцето си, няма такава?

— Защо си тук, Фиона? За да ми покажеш, че имаш нов любовник? Да молиш да се върнеш в леглото ми? То не е празно и никога няма да бъде. Да се извиниш, че се опита да унищожиш единствения шанс, който имах, като я убиеш?

— Единственият шанс, който си имал за какво? — хванах се веднага. Това, че и се беше ядосал, задето се опита да ме убие, изобщо

не е било заради мен, а заради факта че някак аз бях неговият последен шанс за нещо?

Фиона погледна рязко към мен, после към Баронс и започна да се смее.

— О, какъв възхитителен абсурд! Тя все още не знае. О, Джерико! Никога не се променяш, нали? Сигурно си толкова уплашен... — внезапно устата ѝ се раздели, лицето и замръзна и тя се свлече на земята, изглеждайки стресната и объркана. Ръцете ѝ изпърхаха нагоре, но не достигнаха целта си. Тя се сгърчи вяло на паважа.

Зяпнах. Дълбоко в гърдите ѝ имаше нож, който минаваше право през сърцето. Кръв бликна около него. Дори не бях видяла Баронс да го хвърля.

— Допускам, че е дошла със съобщение — каза той студено на един от пазачите.

— Лорд Господар очаква тази — пазачът кимна към мен. — Каза, че е последният ѝ шанс.

— Махнете това — Баронс хвърли поглед към Фиона — от уличката ми!

Тя още беше в безсъзнание, но нямаше да остане дълго така.

Плътта и беше нашарена с достатъчно Ънсийли, за да не може дори нож, забоден в сърцето, да я убие. Мрачните Фае в кръвта и щяха да изцерят раните. Щеше да е нужно моето копие, за да бъде убито това, което беше тя сега. Или каквото там оръжие беше използвал Баронс за Фае принцесата. Но ножът му със сигурност беше успял да ѝ затвори устата.

Какво се канеше да каже тя? Какво не знаех, което Баронс се страхуваше, че може да разбере? Какъв „възхитителен абсурд“?

Погледнах към „моята вълна“, тази, която бях избрала да ме пренесе през опасното море. Чувствах се като дете, което къса листенцата на маргаритка: Вярвам му. Не му вярвам. Вярвам му. Не му вярвам.

— И можете да кажете на Даррок — рече Баронс, — че госпожица Лейн е моя. Ако я иска, може да дойде и да си я вземе.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

На следващата сутрин отидох право при газовите камини и ги запалих на най-силната им степен.

Отново бях сънувала красивата студена жена. Тя беше сама, имаше нещо много сбъркано с нея, но по-дълбоко от физическата ѝ болка беше страданието на душата ѝ. Бях плакала в съня си и по бузите ми сълзите се бяха превърнали в кристали. Тя беше изгубила нещо толкова ценно, че вече нямаше желание да живее.

Както обикновено, събудих се смразена до кости. Дори парещият душ не беше смекчил студа. Мразя да ми е студено. Сега, когато осъзнавах, че цял живот съм сънувала този сън, си спомних и как скачам от леглото като момиченце със замръзнали крака и треперещи зъби, как, тичайки, търся топлата утеха на бащините ръце. Спомних си как татко ме увиваше с одеяла и ми четеше. Той използваше „пиратския“ си глас, въпреки че нямам представа защо, и казваше: „Ахой, друже! Неща странни се вършат под полунощното слънце от мъже, които се трепят за злато...“.

И ако Сам МакГий е станал достатъчно горещ, че да запращи на погребалната си кладя, то аз треперех, докато се топлех в ръцете на татко, развълнувана от лудостта да се трепеш за злато в Арктика, да влачиш тялото на приятел на шейна, за да изгори на брега на езерото Лаберж^[1] и да спази обещание, дадено на мъртвия.

Докато топлех ръцете си на огъня, чувах Баронс през преходната врата да говори в кабинета си ядосано с някого по телефона.

Бяхме разменили общо осем думи снощи, след като беше наръгал Фиона.

Бях го погледнала, докато отключваше задната врата, обмисляйки всякакви въпроси.

Той беше избутал вратата, беше изчакал да вляза под ръката му, гледайки надолу към мен с подигравателен поглед.

— Какво? Никакви въпроси, госпожице Лейн?

Бях възприела неговата тактика и казах ледено:

— Лека нощ, Баронс!

Тих смях ме беше последвал по стълбите нагоре. Нямах смисъл от въпроси. Нямах намерение да хвърлям усилия на вятъра.

Стоплих чаша вода в микровълновата зад тезгяха и добавих три препълнени чаени лъжички разтворимо кафе. Отворих чекмеджето.

— Проклятие! — нямах захар, а в хладилника нямаше и сметана. Простичките удоволствия бяха започнали да значат много за мен.

Въздъгнах, облегнах се на тезгяха и започнах да сърбам горчивото кафе.

— Кажи на наглото копеле, че аз съм казал така, затова! — чух Баронс. — Трябвате ми всички. Не ми пука какво мисли Лор по въпроса.

Изглежда събираше войската. Чудех се дали щях да срещна другите като Баронс, освен Риодан. Баронс беше решил да се разправи с Даррок, да приключи с това и да го отстрани от пътя си. Бях напълно готова да действам съгласно този план, стига аз да бях тази, която ще забие копието си в корема на копелето, което или беше убило сестра ми, или беше уредило убийството и, а също и да бъда изнасилена. Имах нужда да бъде премахната поне една от опасностите в живота ми. Опасността, в която живеях, ме държеше достатъчно нащрек.

Надявах се да стане днес. Надявах се ЛГ да нападне книжарницата и да изпълни улиците с неговите Ънсийли. Надявах се Баронс да събере своите... каквото са. Щях да повикам Джейни с неговите мъже и шийте зрящите. Щяхме да проведем битка, която да сложи край на всички други битки, и щяхме да си тръгнем като победители, нямах никакво съмнение в това. Не само сънят ме беше вледенил. Моето решение беше твърдо. Бях неспокойна като животно в клетка. Беше ми писнало да се тревожа за неща, които би могло да станат. Исках вече да станат.

— Не, не е по-важно от това. Нищо не е и го знаеш — изръмжа Баронс. — Кой според него командва, мамка му? — пауза. — Тогава може да се разкара от моя град.

Моят град. Обмислих фразата, чудейки се защо Баронс се чувстваше така. Никога не каза „нашия свят“. Винаги казваше „твоя свят“. Но нарече Дъблин неговия град. Само защото е бил в него толкова дълго ли? Или и Баронс, също като мен, беше подмамен от неговото претруфено изящество, беше се поддал на неговия чар и колоритна двойственост?

Огледах „моята“ книжарница. Така я наричах. Дали наричаме нещата, които са ни на сърцето, наши, независимо дали са? И ако Дъблин беше неговият град, това означаваше ли, че има сърце, противно на вярванията на Фиона?

— Не-е — присмях се и отпих от кафето.

Нямам представа колко дълго беше пляскала по вратата, преди да я забележа.

По-късно щях да се чудя дали някой не беше минал и не я беше залепил там, докато аз си отпихах от кафето в неведение и подслушвах Баронс. Може би е надзърнал през цветното стъкло и е погледнал към мен. Усмивнал се е самодоволно или е заглушил злодейския си смях. Щях да се чудя дали Фиона не я беше пхнала там. Щях да я мразя, знаейки, че е стояла там, гледала ме е и се е наслаждавала на болката ми.

— Даррок ще дойде — казваше Баронс, докато аз примигвах към вратата. — Казах на Фиона, че имам три от камъните и знам къде е четвъртият.

Така ли? Кога? Беше ли отишъл да я види снощи, докато съм спала? Мисълта за това ме накара да се почувствам... предадена.

Обиколих тезгяха и тръгнах бавно към предната част на магазина, където нещото пляскаше на нежния вятър по стъклата на вратата с форма на диаманти. Движението беше привлякло вниманието ми. Кой знае иначе колко време можеше да ми отнеме да го намеря.

Баронс каза:

— Възможно е тя да направи всичко това ненужно. Но е твърде рано да се каже.

На десетина стъпки от вратата я разпознах. Погледнах настрани, сякаш ако скрия глава в пясъка като щраус, щях да бъда в безопасност.

Но не бях в безопасност.

— Не може да е това — казах.

Погледнах назад, отидох до вратата, отворих я и нежно махнах лепенката, която я придържеше за стъклото.

Беше.

Взирах се дълго в нея, после затворих очи.

— ЛГ няма да дойде — казах на Баронс, влизайки в кабинета му. Както винаги, погледът ми се плъзна неспокойно към голямото огледало, което беше част от огромната мрежа Ънсийли Сребра —

портал към адска ничия земя от лед и чудовища. Но моето очарование/страх от него придоби днес нова острота и ново значение.

— Не може да си сигурна — отхвърли Бароне.

Седнал зад масивното бюро, той изглеждаше изсечен от материал със същите плътност и напрежение, твърд от гняв.

Усмяхнах му се. Можех да направя или това, или да избухна в сълзи, а второто нямаше как да се случи.

— Проблеми у дома? Момчетата не слушат ли? — попитах сладко.

— На въпроса, госпожице Лейн!

Тръгнах да му подавам това, което бях свалила от предната врата. Ръката ми трепереше. Окопитих се и когато я протегнах отново, ръката ми беше съвършено стабилна.

Той погледна снимката.

— Сестра ти. Е?

Така беше. Тя се смееше с отворена уста, застанала на входа на колежа „Тринити“.

— Обърни я! — казах стегнато. Той я обърна. — Прочети я!

— Била е щастлива — зачете той. — Обичам ви, мамо и татко! Ще се върна у дома веднага щом мога. Мак — той спря, преди да продължи. Един мускул трептеше на челюстта му. — ЛаРу 1247. Петото Сребро отдясно. Носи камъните! Ако доведеш Баронс, и двамата умират. — Той ме погледна. — Хванал е родителите ти. Мамка му!

Това доста добре обобщаваше всичко.

— Този план е ужасен — каза Баронс за десети път.

— Ти си този, който го измисли — напомних му. — А аз се съгласих. Няма да се върнем назад — продължих да тъпча неща в раницата си.

Нямаше друг начин. Искях конфронтация и щях да я получа. Само че не по начина, по който се бях надявала.

— Виж, Баронс, ти си напълнил главата си с повече знания за живота, отколкото някой друг някога, освен татко. Ако не мога да оцелея след вас двамата, трябва да бъда застреляна. Трябва да отърва всички.

— Това благодарност ли беше, госпожице Лейн?

Помислих за момент и свих рамене.

— Да.

Зад мен той издаде странен звук.

— Това е! Няма да отидеш!

— Защото ти благодарих? Що за логика е това?

— Този, който благодари на другите, никога не оцелява. Нищо ли не си научила?

— Той държи родителите ми.

— Ако хване теб, може да получи целия свят.

— Той няма да ме хване. Ще направя точно това, което ти ми каза. Без отклонения. Без независими решения. Ще отида в къщата, ще направя снимка на дестинацията, която показва Среброто, и ще ти я пратя. С това и с дамгата ми ти ще ме проследиш. Ще доведеш твоите... каквото там са, след мен или ще влезеш по някакъв друг начин и ще ни спасите. — А аз щях да убия ЛГ. Щях да забия копието си до дръжката в гърдите му. Може би в окото. Да стоя там и да гледам как започва да гние. Надявах се да умре бавно.

— Сребрата са твърде непредвидими. Нещо може да се обърка дори за краткото време, докато преминаваш от едно към друго.

— Чудеше се дали имам куража. Вече знаеш. Освен това, той се нуждае от мен, не помниш ли? Няма да поема рискове.

— Всеки път, щом използваш Сребрата, поемаш рискове. Особено ако носиш ОС. Силата предизвиква промяна в места с непредвидима сила.

— Знам. Каза ми го вече пет пъти. Ще държа копието си скрито и камъните в торбичката.

— С дупките в стените на затвора и проклятието на Крус... не е сигурно какво може да се обърка. Не, госпожице Лейн, това просто няма да стане.

— Отивам, Баронс, със или без помощта ти.

— Мога да те спра — каза той толкова тихо, че веднага разбрах, че не само го обмисля сериозно, но е и на косъм от това да ме завърже някъде.

Вдишах рязко.

— Помниш ли детето, умиращо в ръцете ти?

Ноздрите му трепнаха. Нещото затрака в гърдите му.

— Не ме карай да го изживявам, Баронс! Не избирай моята скръб вместо мен! Нямах право.

— Те не са биологическите ти родители.

— Мислиш ли, че сърцето следва само кръвта?

Няколко минути по-късно се подготвих да изляза през вратата, да завия надясно и да се отправя към това, което някога беше най-голямата Мрачна зона на града.

Знаех, че докато мина четиринайсетте преки до ЛаРу 1247, от мен щеше да тече пот, но нямаше да поема никакви рискове. В случай че Среброто беше ледено, бях си сложила достатъчно пластове дрехи. В случай че беше тъмно, носех моя МакОреол. В случай че трябваше да остана известно време, преди Баронс да ни измъкне, и в случай че родителите ми се нуждаеха от храна, раницата на гърба ми беше натъпкана с протеинови закуски, вода, Ънсийли плът и ред други неща, които Баронс и аз се редувахме да тъпчем. В случай че ЛГ настояваше да ги види, носех трите камъка в черна торбичка, покрита с нежно проблясващи защити. Пушката ми беше праметната на едното рамо, а копието под него. Нямах намерение да прибягвам до никое от нещата, които носех, но също така нямах намерение някога да отида където и да било без напълно оборудвана раница, докато и последното Фае не бъде изтрито от нашия свят. За десети път през последните два дни ми се искаше да имам името на В'лане на езика си и отново се чудех къде беше и какво му се беше случило.

Телефонът лежеше в дланта ми, готов да щракне снимка и да я изпрати, за да може Баронс да види дестинацията на ЛГ в огледалото. Погледнах към него. Имаше нещо, което ме тормозеше, откакто ми беше разказал за плана си. Имаше някаква нелогичност, която дебнеше в края на съзнанието ми. Факт, който не се съчетаваше добре с другите.

— Ако разбирам Сребрата, те всички показват дестинации. И ти очакваш това на ЛГ също да показва дестинация. Тогава защо твоето Сребро показва пътека през нещо, което прилича на гробище, обитавано от демони? Това не е дестинация.

Той не каза нищо.

— Свързал си повече от две огледала заедно, нали? — намръщих се. — Ами ако ЛГ е направил същото? Ако неговото също не показва дестинация?

— Той не е достатъчно умен, за да струпа Сребра.

Когато получавам просветления, те идват силно и бързо.

— О, Боже, разбрах! — възкликнах. Нищо чудно, че не искаше да ми обясни Сребрата. — Огледалото в кабинета ти е свързано с това, което е под гаража! Ти си „струпал“ огледала, за да оформят проход, изпълнен с демони-охранители, така че ако някой успее да влезе в огледалото ти, да не оцелее, а ти караш демоните да бягат. — Вместо едно огледало, което директно да се свързва с друго, той беше струпал множество огледала, които да оформят дълъг, смъртоносен коридор. — Точно така стигаш до трите етажа под гаража. Ето защо не можах да намеря входа. Бил е под носа ми, в моята книжарница, през цялото време!

— Твоята книжарница? — той изсумтя. После се засмя. — Излез от всичко това с родителите си, камъните и Даррок мъртъв, госпожице Лейн, и ще ти дам проклетото нещо!

Внезапно останах без дъх.

— Символично ли говорим, или буквално?

— Буквално. С всичко вътре.

— Документи и всичко? — сърцето ми затуптя. Обичах КДБ!

— До склада. Но без гаража или колекцията автомобили.

— С други думи, винаги ще си отзад и ще дишаш във врата ми — казах сухо.

— Никога не се съмнявай — той ме дари с вълча усмивка.

— Ще хвърлиш ли вайпъра?

— И ламборгинито.

[1] Езеро Лаберж е разширение на река Юкон в Канада. Дълго е петдесет километра, а на ширина варира от два до пет километра. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

ЛаРу 1247 изглеждаше по абсолютно същия начин, както първия път, когато го видях през август.

Когато пристигнах в Дъблин преди шест месеца, не вярвах ни най-малко в нищо паранормално, не бях виждала Фае през живота си и нямаше да повярвам, че съществуват за нищо на света.

Две седмици по-късно бях стояла точно където бях сега — наскред Мрачна зона — и бях гледала как Лорд Господар освобождава поток от Ънсийли в нашия свят през портал, пригоден от каменен долмен, скрит в склад зад къщата му.

Колко бързо се беше променил моят свят. За някакви си две жалки седмици!

Високата луксозна тухлена къща на ЛаРу 1247 с украсената си фасада от варовик беше не на мястото си в овехтелия индустриален квартал, както бях и аз сред цялата тази каша.

Изкусно изковано желязо ограждаше мръсната морава с три умиращи дървета. Зарешетените прозорци бяха боядисани в черно. Имаше огромен кратер зад жилището. В'лане не просто беше смазал долмена на ЛГ (както го бях помолила в деня, когато ме дари с илюзията да играя волейбол с Алина на брега), той го беше взривил, оставяйки зееща дупка. Съжалих, че не бях по-точна и не го бях помолила да разруши и къщата. Тогава нямаше да стоя тук, на път да вляза в нея отново и да пристъпя в едно от онези огледала, които толкова ме бяха ужасили, когато ги бях видяла за първи път. Но пък тогава ЛГ просто би ме пратил на друго ужасно място, сигурна бях.

Изкачих стълбите, отворих вратата и пристъпих в елегантното фоайе, ботушите ми тракаха чевръсто по мраморния под, изработен от обсидиан и слонова кост. Преминах под блестящия полилей, покрай украсеното двойно стълбище и плюшените мебели.

Знаех, че горе беше спалнята на ЛГ с голямото легло в стил Луи XIV, кадифени завеси, пищна баня и невероятен гардероб. Знаех, че носи най-хубавите дрехи, най-скъпите обувки. Знаех, че има вкус към всичко най-добро. В това число и сестра ми.

Нямаше смисъл да отлагам неизбежното. Освен това исках да вляза и да се свършва, за да мога да предявя претенциите си към моята книжарница. Бароне ме беше сащисал с предложението си. Не знаех как да го разбирам. Точно сега той чакаше в книжарницата моята снимка. Предполагаше се, че неговите... сътрудници приближават зад мен. Влязох в дългата, официална приемна, където дузина огледала с позлатени рамки висяха по стените, минах през стаята покрай мебели, за които „Сотбис“ и „Кристис“ биха се дуелирали до смърт.

Първото огледало отдясно беше напълно черно. Почудих се дали не е изключено. Изглеждаше мъртво. Надзърнах в него. Плътният мрак внезапно се изду и разшири и за миг се уплаших, че ще избухне от позлатената си рамка и ще ме погълне. Но в апогея си то тупна силно, издаде плъокащ звук и се сви. След малко отново се изду. Плъокна. Сви се. Потреперих. Това беше гигантско черно сърце, което висеше на стената и туптеше.

Продължих. Второто огледало показваше празна спалня.

Третото беше отворено към затворническа килия с човешки деца. Те се пресягаха към мен през решетките с костеливи, бледи ръце и умоляващи очи. Замръзнах. Имаше поне стотици, натъпкани в тясната килия. Бяха мръсни и натъртени, с разкъсани дрехи.

Нямах време за това. Не можех да си позволя подобна емоция. Пристъпих по-близо до огледалото и извърнах длан към него, за да го снимам, и по-късно, след като освободя родителите си, можех да накарам Баронс да ми помогне да намеря това място в Сребрата и да освободя и тях. Но точно когато щях да натисна копчето, едно от децата отвори уста и щракна към мен със зловни зъби, каквито никое човешко дете няма, и ми направи предложение, което никое човешко дете не би. Дръпнах се бързо назад, проклинайки се, че съм позволила емоцията да замъгли ума ми.

Дани беше казала, че някои Ънсийли залавят деца. С тази ужасяваща мисъл в ума си бях погледнала в Среброто и бях видяла обитателите му, оцветени от страха и тревогата ми, които бяха замазали издайническите следи. Ако бях мислила ясно, щях да забележа лека нередност във формата на главите на „децата“, неестествената свирепост на малките им лица.

Дори не погледнах към четвъртото огледало, а продължих право към петото. Под лек ъгъл, така че ЛГ да не ме види, че го правя,

щракнах една снимка, пратих я на телефона на Баронс, после пъхнах своя в джоба си.

Едва тогава позволих въздействието от гледката да ме зашемети. Имахме точна дестинация.

Той беше в моята дневна, в моята къща в Ашфорд, Джорджия.

Лорд Господар беше вързал мама и татко за столове и им беше запушил устите, а дузина облечени в черно и пурпурно пазачи стояха около тях.

Лорд Господар беше в моя град! Какво беше сторил с него? Беше ли довел Сенки? Дали Ънсийли не вървяха сега по улиците му, хранейки се с приятелите ми?

Това беше единственото място, което страстно се бях опитвала да запазя, но се бях провалила!

Бях позволила на В'лане да ме отведе там, бях се поддала на слабостта си, бях стояла пред собствения си дом. Дали това беше фаталното действие, което бе привлякло вниманието на Лорд Господар? Или винаги е знаел и едва сега е решил да се възползва?

В огледалото, през около петте метра, които ни разделяха, татко поклати глава. Очите му говореха: „Да не си посмяла, бебче! Стой от онази страна на огледалото! Да не си посмяла да се размениш за нас!“

Как бих могла? Той беше този, който ме научи, че сърцето има свои основания, за които разумът не знае нищо — единственият цитат от Паскал, който бях запомнила. Всичкият разум на света не би могъл да ме склони да се обърна сега дори да нямах Баронс като подкрепление. Дори без обезопасителна мрежа, това беше въже, по което щях да мина. Може да бях намерила името на биологическата си майка снощи. Може дори да бях започнала да мисля за себе си като за Мак О'Конър, но Джак и Рейни Лейн бяха моите мама и тате и винаги щяха да бъдат.

Приближих стената. Очите на тате вече бяха диви и знаех, че ако устата му не беше запушена, щеше да реве към мен.

Пристъпих в Среброто.

ТРЕТА ЧАСТ

Ала ние виждаме само смътно, като през огледало, та истината, преди да ни се разкрие изцяло, се появява на части (ах, колко трудни са те за разгадаване) в този грешен свят, така че трябва да разчопляме верните белези и там, където те изглеждат неясни и почти изтъкани от воля, насочена изцяло към злото.

— Умберто Еко,
„Името на розата“

ТРИЙСЕТ

Добре е, че дойде — подигра се Лорд Господар. — Хубава шапка!

Влизането в Среброто беше като да се притискам към лепкава мембрана. Повърхността се накъдри, когато я докоснах. Когато се опитах да стъпя вътре, се съпротиви. Притиснах по-силно. Костваше ми значително усилие да накарам ботуша си да пробие сребристите кожа. Напъхах се вътре до бедрото.

Огледалото продължаваше да ме притиска обратно с гъвкава еластичност.

За миг стоях наполовина във всеки от световите, лицето ми през огледалото, тилът ми в къщата, единият крак в Среброто, другият навън. Точно когато мислех, че ще ме изхвърли с плющенето на гигантски ластик, то поддаде, засмука ме вътре, топло и неприятно влажно, и препъваща се ме изхвърли от другата страна.

Бях очаквала да се озова в дневната, но бях в нещо като тунел от влажна розова мембрана. Дневната беше по-далеч, отколкото бе изглеждало в огледалото. Имаше около дванайсет метра между мен и родителите ми. Баронс грешеше. ЛГ беше по-умел със Сребрата, отколкото той мислеше. Не само че беше успял да струпа Сребра, тунелът изобщо не беше видим през огледалото. Казано с тенис терминология, този сет беше за ЛГ. Но нямаше начин да спечели мача.

— Сякаш имах избор.

Избърсах лице с ръкав, изтривайки тънък слой миризлива, хлъзгава плацента. Капеше от моя МакОреол. Бях обмисляла да го махна, преди да вляза в огледалото (за хората е малко трудно да те приемат сериозно, когато носиш такъв), но сега се радвах, че не бях. Нищо чудно, че всички избягваха Сребрата.

Ти имаше голям избор — казваха очите на баща ми яростно. — Но направи грешния.

Очите на майка ми казваха много повече от това. Започна с това, което представляваше разрошената ми черна коса, висяща изпод „шапката“ ми, едва не побесня заради тесните кожени панталони,

които носех, мина за кратко и язвително през накълцаните ми нокти и докато стигне до автоматичното оръжие, което продължаваше да се свлича от рамото ми и да удря бедрото ми, трябваше да я изключа.

Пристъпих напред.

— Не толкова бързо! — каза Лорд Господар. — Покажи ми камъните!

Прехвърлих пушката в другата си ръка, свалих раницата от рамото си, отворих я, порових за черната торбичка и я вдигнах.

— Извади ги! Покажи ми ги!

— Баронс не мислеше, че е добра идея.

— Казах ти да не намесваш Баронс и не ми пука какво мисли той.

— Ти ми каза да не го водя. Трябваше да го намеся. Той е този, у когото бяха камъните. Някога опитвал ли си се да откраднеш нещо от Баронс?

Изражението на лицето му казваше, че е.

— Ако той се набърка, те умират.

— Чух съобщението силно и ясно още първия път. Няма да се набърка.

Трябваше да приближа. Трябваше да съм между ЛГ и пазачите му и моите родители, когато Баронс и хората му пристигнеха. Трябваше да съм на разстояние, удобно за намушкване. Баронс планираше да пренастрои неговото Сребро, за да го свърже с дестинацията, където беше ЛГ, но беше казал, че ще отнеме време в зависимост от мястото. „Бави! — беше заповядал. — Щом получа снимката, ще се постарая да го свържа с другия край. Хората ми ще дойдат след теб веднага щом го направя.“

— Постави долу копието, пушката, пистолета от гърба ти, джобното ножче от ръкава и ножовете от ботушите ти. Изритай ги настрани!

Откъде знаеше той къде бяха всичките ми оръжия?

Майка ми не би могла да изглежда по-шокирана дори да беше открила, че спя с половината футболен отбор на гимназията и че пуша крек^[1] между тъчдауните.

Отправих ѝ най-успокоителния си поглед. Тя трепна. Очевидно това, което аз смятах за успокоително, напоследък излизаше малко... диво, предполагам.

— Бяха тежки няколко месеца, мамо — рекох отбранително. — Ще ти обясня всичко после. Пусни родителите ми! — казах на ЛГ. — Ще съдействам напълно. Имаш думата ми.

— Не искам думата ти. Имам последните ти живи роднини. С такава кратка продължителност на живота, хората са дълбоко загрижени за подобни неща. Алина ми каза, че родителите ѝ са умрели в автомобилна катастрофа, когато била на петнайсет. Още една лъжа. Кара те да се чудиш, нали? Никога не бих си помислил да ги търся, ако ти не ме беше довела тук.

Как го бях довела до тук? Как ме беше проследил до Ашфорд? Можеше ли да проследи В'лане? Дали В'лане беше двуличник? Работещ с Лорд Господар?

— Те не са ми роднини — казах студено. — Моите роднини са мъртви. Когато уби Алина, ти изтри последния от моя род, освен мен — надявах се да изкарам значимостта на родителите ми за мен да изглежда по-малка, отколкото е. Винаги ставаше така във филмите. — Осиновени сме.

Зърнах за миг изражението на мама, въпреки че знаех, че не трябва. В очите ѝ проблясваха непролети сълзи. Супер! Тя не одобряваше нищо във вида ми, а сега бях наранила и чувствата ѝ. Справях се блестящо.

Лорд Господар не каза дума. Просто отиде до тате и го удари в лицето с юмрук. Главата му отхвъркна назад и от носа му шурна кръв. Той разтърси замаян глава, а погледът му казваше: „Махай се оттук, бебче!“

— Добре! — извиках. — Излъгах. Остави го на мира!

Лорд Господар се обърна отново към мен.

— Смъртността е свършената слабост. Тя оформя цялото ви съществуване. Всеки ваш дъх. Чудно ли е, че Фае винаги са били богове за вашия вид?

— Не и за мен.

— Пусни оръжията си!

Оставих автоматичното да се плъзне на земята, измъкнах пистолета от панталоните си, пуснах джобното ножче от ръкава на якето и измъкнах по един нож от всеки ботуш.

— Копието!

Погледнах го. Ако се опитам да метна копието през дванайсетте метра, които ни разделяха, щеше ли да има някаква полза? Дори да го улучех право в сърцето, той беше отчасти човек и нямаше да умре веднага. Нямах съмнение, че поне един от родителите ми щеше да е мъртъв секунди след като го хвърлех, ако не и двамата.

„Бави!“ — беше казал Баронс.

Издърпах копието изпод палтото си. Щом го оголих, то започна да пука и да пуска бели искри във въздуха. Блесна с почти заслепяваща светлина, сякаш привличаше сила от света на Фае около себе си.

Не можех да накарам ръката си да го пусне. Пръстите ми не искаха да се отворят.

— Пусни го сега! — той се обърна към майка ми и сви юмрук.

Изръмжах, докато хвърлях копието. То се удари в стената на гладкия розов тунел. Подобният на плът канал потрепера, сякаш от болка.

— Остави. Я. На. Мира! — изскърцах със зъби.

— Изритай оръжията настрани и ми покажи камъните!

— Сериозно, Баронс каза да не го правя.

— Сега!

Въздъгнах, извадих камъните от торбичката и разгънах кадифения плат, в който бяха увити.

Реакцията беше мигновена и яростна. Тунелът се сгърчи, стенойки дълбоко във влажните си стени, подът потрепери под мен. Камъните блеснаха със синьо-черна светлина. Стените се свиха и се разшириха, сякаш се мъчеха да ме изхвърлят. Внезапно бях ослепена от гибелна светлина, глуха за всичко, освен за фученето на вятър и вода. Стиснах здраво очи срещу ослепителния блясък. Нямаше за какво да се хвана. Сграбчих камъните, опитвайки се да ги покрия, и едва не изгубих кадифения плат на вятъра. Раницата се удари в пицялите ми и после беше откъсната от ръцете ми.

Завих с вятъра, виках родителите си, Баронс, по дяволите, дори Лорд Господар! Имах чувството, че ме разпъват в десет различни посоки. Палтото беше откъснато от раменете ми, разпрано от суровия вятър. Опитам се да натъпча камъните обратно в торбичката.

Внезапно всичко утихна.

— Казах ти — изръмжах, стискайки очи, докато чаках пламъкът в ретините ми да угасне. — Баронс беше против. Но ти послуша ли?

Не. — Нямаше отговор. — Ехо? — казах предпазливо. Все още никакъв отговор.

Отворих очи.

Розовият като мембрана канал беше изчезнал.

Стоях в зала от най-чисто злато.

Златни стени, златни подове. Килнах глава назад. Злато, което се простираше, докдето ти око види. Ако имаше таван, беше отвъд моя взор. Извисяващи се внушителни златни стени към... никъде.

Бях сама.

Без Лорд Господар. Без пазачи. Без родители.

Погледнах надолу с надеждата да открия пушката, ножовете и раницата.

Нямаше нищо, освен гладък, безкраен златен под.

Хвърлих поглед към стените, търсейки отчаяно копието си.

Никъде не проблясваше алабастр.

Всъщност, осъзнах аз, докато се въртях бавно в кръг, нямаше нищо по тези златни стени, освен стотици, не, хиляди, не... загледах се втренчено. Те се простираха извън моя взор. Милиарди огледала.

Опитвайки да попия, аз вкусих от безкрайността. Бях миниатюрна точка върху линейното изображение на времето, което се протягаше безкрайно в двете посоки, предоставяйки ми крайна и абсолютна нелогичност.

— О, мамка му, мамка му, мамка му!

Знаех къде съм.

В Залата на всички дни.

[1] Крек кокаин — кристална форма на кокаина, която се пуши посредством стъклена тръба. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Нямам представа колко дълго съм седяла.

Времето на това място беше невъзможно да бъде измерено.

Седях насред Залата на всички дни, опряла глава в коленете си, зяпах в златния под (гледката наоколо ме караше да се чувствам малка и замаяна) и се опитвах да направя преглед на ситуацията.

Проблем: някъде там, в истинския свят, в дневната ми в Ашфорд, Джорджия, Лорд Господар все още държеше родителите ми.

Представях си, че е невероятно ядосан.

Не беше моя вината. Той беше настоял да му покажа камъните. Бях го предупредила. Но да се търси вина, беше толкова неуместно, колкото присъствието ми в това огромно, безразлично място на всички дни.

Той държеше родителите ми. Това беше уместно.

Вероятно Баронс точно сега бързаше към тях през пренастроеното Сребро в кабинета му и вероятно другарите му нахлуваха през огледалото на ЛаРу 1247. И вероятно онзи хлъзгав розов тунел, който твърде много приличаше на някои части от женската анатомия, все още беше непокътнат, а аз просто бях изхвърлена от неговите родилни болки и вероятно след минути родителите ми ще бъдат в безопасност.

Това бяха твърде много вероятности, за да е по моя вкус.

Нямаше значение. Аз бях ефективно неутрализирана. Изскубната от групата и захвърлена в квантовата зала на променливите, никоя от които не беше изчислена в единственото уравнение, което разбихах и за което ми пукаше.

Заобикаляха ме милиарди огледала. Милиарди портали. А имаше време, когато ми беше много трудно да избира между петнайсет оттенъка на розовото.

По-късно проверих часовника си. Беше спрял на един и четиринайсет следобед.

Смъкнах палтото си и започнах да се събличам, затъквайки торбичката с камъните в колана си. Залата беше твърде топла за

пластовете дрехи, които носех. Свалих пуловера и плетената блуза с дълъг ръкав и ги вързах на кръста, после отново облякох палтото.

Направих бърза инвентаризация на нещата, които имах.

Един нож — античен шотландски кинжал, за който ЛГ не знаеше, задигнат от онова място с дреболии в магазина и завързан на лявата ми предмишница.

Едно бурканче от детски храни с гърчеща се Ънсийли плът в левия джоб на палтото.

Две протеинови закуски във вътрешния джоб на палтото, смачкани.

Един МакОреол, закопчан под брадичката ми.

Един телефон.

Направих инвентаризация на това, което нямах.

Нямах батерии или фенерчета.

Нямах вода.

Нямах копие.

Спрях там. Беше доста зле.

Измъкнах телефона от задния си джоб и натиснах номера на Баронс. Толкова бях свикнала с неговата непобедимост, че очаквах да позвъни, а когато това не стана, бях смаяна. Очевидно дори неговите клетъчни услуги имаха мъртви точки и ако съществуваше място, на което да не работи, това беше въпросното място. Дори да имах името на В'лане, се съмнявах, че щеше да действа на подобно място.

Собственият ми ум почти не работеше тук. Колкото по-дълго седях, толкова по-странно започвах да се чувствам.

Залата не беше просто кръстопът на безкрайни портали, водещи към алтернативни места и времена. Многото портали караха Залата да живее и да диша, да се оттича и да приижда. Тя беше време. Беше древно и младо, минало, настояще и бъдеще ведно.

КДБ излъчваше чувството за пространствено изкривяване само заради това, че приютяваше едно-единствено Сребро в кабинета на Баронс.

Тези милиарди огледала, отворени в същата зала, създаваха показателен сложен ефект, пространствено и времево. Времето тук не беше линейно, беше... Умът ми не можеше да се съсредоточи върху това, но аз бях част от него и изобщо не го разбирах. Аз нямах значение. Аз бях съществена. Бях дете. Бях повехнала старица. Бях

смърт. Бях източникът на сътворението. Аз бях Залата и залата беше мен. Малка частица от мен изглежда кървеше на всеки портал.

Думата „двойственост“ не може да нанесе дори началния щрих на начина, по който се чувствах. Също като това място, аз бях всички възможности. Беше най-ужасяващото изживяване, което някога съм имала.

Опитах АНМСМ.

Нямаше връзка.

Взирах се в АУ дълго време.

Риодан беше казал, че ще ме убие, ако го използвам, когато няма нужда.

Първата ми мисъл беше, че искам да дойде тук и да опита. Втората ми мисъл беше, че не бих го направила, защото тогава и той щеше да бъде тук и наистина можеше да ме убие.

Не можех да представя убедителен аргумент, че умирах. Може да не ми харесваше сегашната ситуация, но нямаше спор, че се намирах в перфектно здраве и че в непосредствена близост нямаше явна заплаха за живота ми. Въпреки това изглежда ставах все по-... объркана с всеки изминал миг.

Спомени от детството ми започваха да се размърдват в ума ми. Изглеждаха твърде живи и мъчителни, за да са обикновени спомени.

Прескочих ги леко и намерих един, който харесвах.

Десетият ми рожден ден. Мама и тате бяха направили купон изненада за мен.

Щом избрах да се фокусирам върху него, той се изду с драматична привлекателност и там вече бяха приятелите ми, които се смееха и държаха подаръци. Истински, толкова истински! Те чакаха да отида при тях в трапезарията, където ядяха торта и сладолед. Видях всичко това да се случва точно там, долу, в отлятото злато на пода, в който се вирах. Проследих с пръсти видението. Златото се накъдри в следите на пръстите ми и аз вече докосвах масата в трапезарията, готова да потъна във видението, да се плъзна в моето десетгодишно тяло на стола, смеейки се на нещо, което Алина беше казала.

Алина беше мъртва. Това не беше сега. Не беше истинско.

Откъснах поглед.

Във въздуха пред мен нов спомен придоби очертания — първото ми пазаруване в Атланта с лелите ми. Беше оставило сериозна следа у

мен. Бяхме в Блумингдейл. Бях на единайсет. Обикалях и зяпах нагоре към всички красиви неща, без повече да виждам златните стени и огледалата.

Затворих очи, станах и натъпках телефона в задния си джоб.

Трябваше да се махна от това място. То замъгляваше ума ми.

Но къде?

Отворих очи и започнах да се движа. В същия миг спомените изчезнаха от въздуха около мен и умът ми отново беше ясен.

Хрумна ми една мисъл. Намръщих се, минах няколко метра и спрях.

Спомените се върнаха.

Тате ме насърчаваше по време на първата ми (и последна) игра на софтбоул. Беше ми купил розова ръкавица с лилави шевове. Мама беше избродирала на нея името ми и разни цветя. Момчетата се смееха на мен и на ръкавицата ми. Затичах се да хвана топката, за да им докажа колко съм корава. Тя отскочи и ме удари в лицето, разкървави носа ми и ми счупи един зъб.

Трепнах.

Те се смееха по-силно, сочеха.

Подправих спомена, бързо превъртях назад, хванах топката перфектно, надбягах рънъра на първа база и стигнах навреме, за да може кетчъра да надбяга рънъра на трета.

Момчетата бяха зашеметени от уменията ми на играч.

Татко се беше издул от гордост.

Беше лъжа, но толкова сладка!

Започнах отново да вървя.

Споменът се взриви в прах от розова ръкавица и се посипа по пода.

Спирането в Залата беше опасно, може би дори смъртоносно.

Подозренията ми се потвърдиха скоро след това, когато подминах един скелет, който седеше с кръстосани крака на пода, облегнат на златната стена между огледалата. В позата му нямаше признаци за борба, нямаше дори намек за предсмъртна агония. Лицето на черепа имаше (доколкото един череп можеше) спокойно изражение. Беше ли умрял от глад? Или беше живял сто години, изгубен в сънища? Не изпитвах спазми на глад, а трябваше, след като от вчера

следобед единствено бях пила кафе. Имаше ли нужда човек да яде тук, където времето не беше такова, каквото очакваш?

Започнах да надничам в огледалата, които подминавах.

Някои от нещата в огледалата също ме поглеждаха и изглеждаха стреснати и объркани. Явно някои от тях можеха да ме видят също толкова ясно, колкото аз тях.

Налагаше се да направя избор, и то скоро, което беше може би по-мъдрото решение, отколкото късно. Започвах да мисля, че цветът на златото беше най-спокойният, най-точният, най-съвършеният цвят, който бях виждала. А подът беше толкова подканващ! Топъл и гладък.

Можех да се протегна и да дам малка почивка на очите си... да събера сили за това, което със сигурност се очертаваше като трудно пътешествие.

Първа опасност в Залата на всички дни: когато можеш да изживееш отново всеки ден в ума си и да го изживееш правилно, защо изобщо да напускаш? Тук можех да спася сестра си. Да спася света. Нямах да знам разликата след време.

Втора опасност в Залата на всички дни: когато всичко е възможно, как избираш?

Имаше тропически гледки — бели плажове, които се простираха с километри, с толкова чиста вода, че в нея трептяха коралови рифове в цветовете на дъгата, проблясваха на слънцето и малки сребърни рибки скачаха и играеха с вълните.

Имаше улици с невероятни къщи. Пустини и огромни полета. Имаше древни влечуги зверове в зелени долини и постапокалиптични градове. Имаше подводни светове и Сребра, които се отваряха право в открития космос — черен и дълбок, проблясващ със звездите си. Имаше портали към мъглявини и дори един, който водеше право към хоризонта на събитията на една черна дупка. Опитах се да проумея ума, който би искал да отиде там. Безсмъртен, който е направил всичко друго? Фае, което не може да умре и иска да знае какво е усещането да бъде засмукано от черна дупка? Колкото повече виждах в Залата на всички дни, толкова повече разбирах, че не разбирам нищо за безсмъртната раса, която беше създала това място.

Имаше огледала, които се отваряха към картини, толкова ужасяващи, че на мига поглеждах настрани, зървайки това, което ставаше. Ние сме правили някои от тези неща. Очевидно други

същества в други светове — също. В едно мъж, който изпълняваше ужасяващ експеримент, ме видя, ухили се и скочи към мен. Хвърлих се в бесен бяг, сърцето ми блъскаше в гърдите и бягах, без да спирам, дълго, дълго. Накрая погледнах назад. Бях сама. Реших, че това Сребро може да е било едноросочно. Слава Богу! Чудех се дали всички огледала в Залата бяха едноросочни, или някои от тях още работеха двуросочно. Ако пристъпех през някое, можех ли незабавно да се върна, ако не ми харесаше светът от другата страна? Според това, което Баронс ми беше казал, името на играта тук беше непредвидимост.

Как се бях озовала в Залата? Какво бяха направили камъните, за да ме откъснат от тунела на струпаните Сребра и да ме захвърлят във водовъртежа на цялата мрежа? Дали действаха като насочващ маяк и дали оголването им винаги би ме водило тук?

Вървах. Гледах. Извързвах поглед.

Болка, удоволствие, наслада, мъчение, любов, омраза, смях, отчаяние, красота, ужас, надежда, скръб — всичко беше на разположение в Залата на всички дни.

Имаше сюрреалистични огледала с пейзажи, толкова прилични на картините на Дали, че се чудех дали не са били просто окачени там и анимирани. Имаше портали към пейзажи, толкова чужди, че дори не можех да дам име на това, което виждах.

Гледах в едно огледало, после в друго и ставах все по-несигурна. Нямах представа дали някой от порталите изобщо се отваря към моя свят. Дали бяха различни планети? Различни измерения? Ако влезех в някое, дали щях да поема на опасно пътешествие през непобедим лабиринт?

Милиарди. Имаше милиарди избори. Как изобщо щях да намеря пътя си към дома?

Вървах сякаш с дни. Кой знае? Възможно е. Времето няма значение в Залата. Нищо няма. Аз бях мъничка. В огромен коридор. Случаен скелет — необичайното човешко присъствие. Тишина, с изключение на звука от ботушите ми в съприкосновение със златото. Започнах да пея. Минах през всяка песен, която знаех, взирайки се в Сребрата. Бягах от някои.

После едно ме закова на място.

Зяпнах.

— Крисчън? — избухнах невярващо. Беше с гръб към мен и вървеше през тъмна гора, но луната в неговото огледало беше ярка и нямаше как да сбъркам осанката и походката му. Тези дълги крака в избелели дънки. Тъмната коса, хваната назад на опашка. Широките рамене и уверената походка.

Главата му се обърна рязко. Отстрани на врата му имаше татуировка в червено и черно, която не беше там последния път.

Мак? — устните му се движеха, но не можех да го чуя. Пристъпих по-близо.

— Наистина ли си ти?

Очевидно той можеше да ме чуе. В очите на красивия шотландец въодушевлението и облекчението се бореха с тревогата. Той се взря в мен, приближи се, изглеждаше объркан, после поклати глава.

Не, Мак! Стой, където си! Не идвай тук! Върни се!

— Не знам как да се върна.

Къде си?

— Не виждаш ли?

Той поклати глава.

На мен ми изглежда, че си вътре в огромен кактус. За миг помислих, че си тук, с мен. Как ме виждаш?

Накарах го да повтори няколко пъти. Не съм най-добрият четец по устни. Думата „кактус“ ме обърка. Не можех да видя и един кактус в гората.

— Аз съм в Залата на всички дни.

Тигровите му очи пламнаха.

Не стой дълго! Обърква те.

— Вече разбрах това — преди миг в ръката ми отново се беше появила розовата ръкавица и можех да чуя звуците от игрището около мен. Започнах да тичам на място. Не успях да заблудя Залата. Затичах се в кръг пред огледалото. Ръкавица и спомен изчезнаха.

Мястото е опасно. Бях там известно време. Трябваше да избира Сребро. Направих лош избор. Те не са каквото изглеждат. Това, което показват, не е там, където водят.

— Шегуваш ли се? — едва не откачих. Ако влезех в тропически плаж, щях ли да свърша в нацистка Германия с тази своя черна коса?

Това, което аз избрах, не показваше. Оттогава скачам през измеренията, опитвам се да намеря по-добро място. Някои от Сребрата

са верни, други не са. Няма как да познаеш кои.

— Но ти си детектор на лъжата!

Не работи в Залата, момиче. Работи само извън нея, и то невинаги. Съмнявам се някой от талантите ти на шийте зрящ да работи там.

Все още тичайки в кръг, затворих очи и потърсих онова място в центъра на ума си. „Покажи ми истината!“ — заповядах. Отворих очи и погледнах отново към Крисчън. Все още стоеше в тъмната гора.

— Къде си?

В пустиня — той ми се усмихна горчиво. — С четири слънца и без нощ. Изгорял съм лошо. Нямам нищо за ядене и за пиене от твърде дълго време. Ако не открия димензионно изместване скоро, аз... съм загази.

— Димензионно изместване? — попитах го дали няма предвид МПД и му обясних какво са.

Той кимна.

Изобилстват. Но не изобилстват тук.

„Изобииилстват“, беше казал. Огледалото ми показваше съвсем чист, добре отпочинал мъж, но сега, след като знаех какво да търся, виждах изтощението и преумората му. Нещо повече, усещах определено... мрачно приемане? От Крисчън МакКелтър? Няма начин!

— Колко си зле, Крисчън? — казах. — И не ме лъжи!

Той се усмихна.

Спомням си как веднъж ти казах същото. Спал ли с него?

— Дълга история. Отговори на въпроса ми!

Това е „да“. Ах, момиче! — тигровите очи задържаха моите за един напрегнат, сондиращ момент. Зле — каза накрая.

— Ти, всъщност, стоиш ли там? Имам предвид на собствените си крака? — дали имаше поне частица истина в това, което виждах?

Не, момиче.

— Можеш ли да се изправиш, ако искаш? — казах рязко.

Не съм сигурен.

Не изгубих нито миг повече.

Пристъпих в огледалото.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Някои Сребра са като подвижни пясъци. Не им харесва да те пускат.

Очаквах това да се държи като огледалото, окачено в къщата на ЛГ — трудно за пробиване, решено да ме изхвърли като с ластик.

Беше ми мъчително да пробия, още по-съпротивляващо се от първото, но по-трудното беше да се измъкна. Без Крисчън можеше да не успея.

Озовах се заклещена в сребристо лепило, което държеше крайниците ми почти неподвижни. Ритах и удрях, а накрая толкова се бях завъртяла, че нямах представа кой край беше навън. Очевидно посоката, в която щеше да се получи, беше само една.

После ръката на Крисчън беше върху моята (той можеше да стане) и аз заблъсках към него с всичка сила.

Колежът у дома, където ходя на курсове, има аеродинамична тръба, създадена от уникалното разположение на прохода на математическия факултет и научните сгради около него. В особено ветровити дни е почти невъзможно да го преминеш. Трябва да се навеждаш напред под опасен ъгъл, докато минаваш покрай математическия факултет, и с наведена глава да пориш напред с всички сили.

Научих по трудния начин за точките на пречупване, при които или недостатък в проектирането, или шега от страна на някой ядосан инженер оставя „око“ в прохода, където вятърът рязко спира. Ако не го знаеш и все още пориш напред, падаш по очи пред всички зубъри по математика и наука, които знаят за това и се мотаят наблизко във ветровити дни, но не казват на първокурсниците, защото това би ги лишило от безкрайното забавление, което си осигуряват, като ни гледат как падаме — за предпочитане с къси поли, които накрая се оказват над задниците ни.

Такова беше това Сребро.

Блъсках се към ръката, борех се, притисках с цялата си сила и внезапно съпротивлението отстъпи и аз излетях от огледалото върху

Крисчън с такава скорост, че се преметнахме и катурнахме в пясъка.

Щях да ахна, но не успях. Бях в запалена пещ. Беше толкова светло, че не можех да отворя очите си. Въздухът беше толкова горещ и сух, че не можех да дишам.

Опитах се да се аклиматизирам. Най-накрая си поех дъх, който прогори дробовете ми. Отворих леко очи, огледах добре Крисчън и се претърколих от него.

Той беше по-зле от „зле“. Беше в сериозна опасност. Мургавата му кожа беше потъмняла още повече, но тенът му имаше жестока червенина, устните му бяха напукани и по очите и кожата му можех да позная, че е силно обезводнен. Плюсски покриваха лицето му.

Завъртях се наоколо с надеждата да намеря огледало, висящо във въздуха зад мен, през което бих могла да го измъкна на безопасно място.

Нямаше никакво.

Обаче имаше стотици кактуси с човешки ръст, всеки от които можеше да е този, в който каза, че съм се била появила. Дали имаше огледало, маскирано в някой от тях? Изглеждаше ми разумен вариантът да се е наложило да скрият Среброто в нещо, ако не е имало място, където да не изглежда в пълно противоречие с терена на светове, които Фае искаха да посещават незабелязани. Или тайнственото проклятие на Крус беше объркало нещата?

Чудех се дали не трябва да се нахвърля върху няколко от най-близките кактуси, като заема методите, които Дани беше използвала в опита си да пробие защитите, надявайки се да е двупосочен портал. Мисълта не ми се понрави особено. По време на тези опити тя не беше постигнала нищо повече от няколко лоши натъртвания. Кактусите имаха защитна броня от остри като игли шипове.

Присвих очи и се огледах наоколо.

Бях в океан от пустиня.

Сигурно беше четиридесет и шест градуса. Никъде не се виждаше сянка. Нищо, освен пясък.

Погледнах нагоре и мигновено съжалих. Небето беше болезнено ярко, с четири блестящи слънца. Беше по-бяло от бяло. Беше радиоактивно бяло.

— Скапана, проклета глупачка! — успя да каже Крисчън през сцепените си устни. — Сега и двамата ще умрем тук.

— Не, няма. От кой... кактус се появих?

— Нямам никаква скапана идея, а тези шипове са отровни, така че късмет с ръчкането около тях!

Проклятие! Минавахме на план Б, който в основни линии представляваше надежди и молитви.

Заизмъквах черната торбичка от кръста си, за да открия камъните. Щяха ли да ни върнат в Залата, където да изберем следващия портал заедно? Кой знаеше? На кого му пукаше? Всичко беше по-добре от това. Той щеше да умре тук, както и аз.

Претърколих се близо до Крисчън и се притиснах към него.

— Ох, сега флиртуваш с мен, момиче — каза той немощно и със сянка от онази своя убийствена усмивка. — Когато не мога да направя нищо.

— Обгърни ме с ръце и крака, Крисчън! И не пускай! Независимо какво става, не пускай!

Пот се стичаше по лицето ми, капеше под МакОреола в очите ми, събираше се на езеро между гърдите ми. Носех твърде много дрехи, велосипеден шлем и кожено палто наред пустинята.

Той не зададе въпроси. Просто обви крака около бедрата ми и склучи ръце около кръста ми. Молах се да има достатъчно сила да се задържи. Нямах представа какво щеше да стане, но не очаквах да е нещо нежно.

Измъкнах торбичката, освободих краищата и оголих върховете на камъните. Те лумнаха, пулсиращи със синьо-черен огън.

Теренът отговори мигновено и бурно точно както беше направил розовият тунел.

Пустинята започна да се люлее и въздухът се изпълни с високо стенание, което бързо се превърна в метално звучащ писък. Пясъкът ни зашиба, жулейки ръцете и лицето ми.

— Луда ли си? Какво... — останалите думи на Крисчън се изгубиха във виещия вятър. Атомно бялото небе потъмняваше до синьо-черно — бързо и драматично. Погледнах нагоре. Слънцата се засенчваха едно по едно.

Пясъкът потрепера под нас. Надигнаха се вълни, оформиха се падени. С Крисчън се запремятахме надолу и надолу, дълбоко в пясъчната долина, която продължаваше да се оформя, докато се търкаляхме. Усещах как скобите на МакОреола ми се откопчават.

Внезапно се уплаших, че пустинята ще ни погълне живи, но пустинята не ни искаше. Това беше целият смисъл, въпреки че тогава не го разбирах.

Мъчех се да задържа торбичката в захвата си, стисната плътно до гърдите ми. Краката на Крисчън бяха все още около бедрата ми, ръцете му заключени. Температурата падна рязко.

Пустинята започна да трепери. Треперенето стана тътен. Тътенът стана земетресение и точно когато мислех, че ще се разпаднем на късове, земята под нас потъна рязко, после с едно гигантско повдигане ни хвърли право във въздуха.

Докато се носехме в тъмното небе, измърморих някакво извинение на Крисчън. Той почти се засмя и промърмори в ухото ми, че предпочита да умре бързо при падане, придружено от счупени кости и всичко останало, вместо да гасне бавно от обезводняване. Пък и най-после, поне беше хубаво и хладно, но след като камъните изглеждат бяха предизвикали тази катаклизмична реакция, дали не трябваше да опитам да ги покрия обратно и да видим какво ще стане?

Набутах ги в торбичката, а нея натъпках в колана на панталоните.

Падахме.

Подготвих се за удар.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Плъоснахме се в ледена вода.

Гмурнах се дълбоко. Изритах силно, измъкнах се на повърхността и жадно си поех въздух. Примигнах, за да махна водата от очите си, и видях, че сме паднали в каменна кариера. Това трябва да значеше, че във водата зад мен имаше ужасяващо чудовище с остри като бръснач зъби, готово да отхапе краката ми, защото боговете не ми се усмихваха. Поне не и напоследък, доколкото знаех.

А Крисчън изобщо не беше толкова зле, колкото мислех, защото плуваше към брега.

Присвих очи. Към брега, оставяйки ме сама, което, доколкото той знаеше, можеше да включва удавяне.

Проверих дали торбичката беше още в колана ми и заплувах бруст. Аз съм силен плувец и се издърпах от кариерата само няколко секунди след него. Той се строполи тежко на покрития с трева бряг и затвори очи.

— Благодаря, че изчака, за да си сигурен, че не се давя! — после промърморих: — О, Крисчън!

Докоснах покритото му с мехури лице, проверих дали диша, премерих пулса му. Беше в безсъзнание. Беше му коствало последните му сили да се измъкне от кариерата.

Едно по едно! Бяхме ли в безопасност тук?

Огледах обстановката. Кариерата беше голяма и дълбока и тук-там преливаше в по-малки локви и езерца. Заемаше малък кът от огромна долина. Продължаващата километри тревиста равнина беше оградена от обикновени планини с ледени корони. Долината беше мирна и спокойна. В противоположния край тихо пасяха животни.

Изглеждаше, че сме в безопасност, поне засега. Въздъхнах с облекчение. Преборих се да съблека мокрото кожено палто. Измъкнах торбичката с камъните от колана и ги оставих настрана. Нямаше съмнение — изваждането на камъните от торбичката със заклинания караше измеренията да се отместват, но докато камъните бяха непокрити, изглежда водеха до пълно опустошение на света около тях.

Следващия път щях да ги покажа набързо и може би щяхме да пропуснем целия епизод с ожесточеното изхвърляне и щяхме да се плъзнем със спокойно темпо в следващия свят.

След кратко колебание се съблякох по сутиен и бикини, благодарна за умерения климат. Мократа кожа е гадна. Окачих дрехите си по околните камъни да съхнат на слънцето, надявайки се кожата да не се свие до нелепи размери.

Следваща грижа — какво да направя за Крисчън. Той слабо дишаше, а пулсът му беше непостоянен. Беше припаднал на слънцето, където изгарянията му щяха да се задълбочат. Плюските по лицето му бяха хванали корички и кървяха. Колко време беше прекарал в онази адска пустиня? Кога за последно беше ял? Нямах начин да го поместя. Не можех дори да го освободя от мокрите дрехи. Можех да ги срежа, но щяха да му потриват отново. Кой знае на какво щяхме да налетим? Беше по-мускулист от последния път, когато го бях видяла, и в безсъзнание щеше да е непосилен товар. Дали си беше пробивал път от измерение в измерение от Хелоуин? Дали времето течеше по същия начин там, където е бил той?

Освен ако не беше паднало, трябваше да имам бурканче с Ънсийли плът в палтото. Препъвах се в собствените си крака в бързината да стигна до него, откопчавах джоб след джоб, търсейки го.

— Ох! — намерих я да се гърчи мокра сред парчета счупено стъкло, закопчано в един вътрешен джоб. Измъкнах плътта внимателно от бурканчето, което трябва да се беше счупило по време на търкалянето ми по пясъка. От седемте парчета, които бях натъпкала в малкото бурканче, бяха останали четири. Три бяха изпъзели някъде. Хванах пагубните късчета сива плът от Момчета-носорози, измъкнах парченцата стъкло и се замислих за бързо заздравяващите порязвания по пръстите ми.

Дали оздравявах толкова бързо заради плътта на Ънсийли, която бях яла в миналото? Дали тя причиняваше постоянни промени, както твърдеше Роуина? Щеше ли да направи нещо ужасно на Крисчън? Нямах представа какво друго да сторя за него. Имах само две протеинови закуски и не знаех дали водата около нас беше питейна, или бе заразена с някакъв смъртоносен за хората паразит. Никога не съм била скаут, не можех да запаля огън с пръчки, нямах съд, в който

да кипна вода, а дори да можех, бях отвратена от съзнанието, че все още по много начини бях забележително безполезна.

Забързах обратно към Крисчън, сложих едно парче на плосък камък и го срязях на късчета, големи колкото грахчета. Разтворих зъбите му, натъпках парченцата вътре и задържах устата и носа му затворени, надявайки се, че плътта ще изпълзи по глупашкия маниер на Момчетата-носорози към стомаха му, търсейки изход.

Направи го. Не бях толкова безполезна все пак.

Той се задави, аз освободих носа му и мускулите на гърлото му се свиха конвулсивно. Той отново се задави и преглътна неволно. Закашля се и издаде звук от гадене. Дори когато си в безсъзнание, месото на Ънсийли е отвратително.

Той се завъртя със стон на една страна.

Нарязах още едно парче, натъпках го в устата му и отново я задържах затворена. Този път той се възпротиви, но тялото му все още беше твърде слабо, за да се бори.

Когато нарязях третото парче и го пяхнах в устата му, той се беше претърколил отново по гръб, отвори очи и ме погледна. Мисля, че искаше да ме попита какво правя, но аз поставих едната си ръка на върха на главата му, а другата под брадичката и зъбите му хлопнаха. Той се задави и отново преглътна.

Ефектът от плътта на Ънсийли върху ранен човек е мигновен и чудотворен. Докато го гледах, мехурите изчезнаха и нормалният му цвят се върна. Изглеждаше леко загорял. Измършавялостта изчезна от лицето му и епидермисът на кожата му се възстанови навсякъде, изтривайки щетите от обезводняването. Тялото му се възстановяваше отвътре навън.

Плътта на Ънсийли е могъща и пристрастяваща. Въпреки че бях излекувана от малкото си пристрастяване към нея (наистина ли му трябваше това последно парче?), аз завиждах заради това, което знаех, че става с него: стремителният прилив на сила, който се надигаше горещ във вените му, усилваше слуха, обонянието и зрението му, увеличаваше силата му до нивото на Баронс, изпълваше го с еуфорично чувство за непобедимост и с болезнено пробуденото усещане за тялото му по отношение на околната среда.

Да, определено ставаше по-добре.

Тигровите очи не само се отвориха, но се движеха с безочливо одобрение по кожата ми, оголена от сутиена и бикините. Той избута ръката ми от устата си.

Бързо и вероятно главно заради това, че бях изкушена да изям последното парче сама, коленичих над него и го натъпках между устните му.

Той седна толкова рязко, че главите ни се треснаха.

Аз изскимтях, той изплю.

Ънсийли плът излетя от устата му и запляска на земята между нас.

Той погледна към живото парче месо, после към мен и не съм сигурна кое сметна за по-противно — миризливата сива плът със сълзящи пъпки или мен заради това, че бях му я набутала в устата. Това ме ядоса, защото дори в най-лошия ми ден бях за предпочитане пред Ънсийли плът. Липсата на жар в тези кехлибарени очи беше съвсем смразяваща.

— Можеш да опиташ да ми благодариш — казах сухо.

Той отново се задави, прочисти гърло, обърна се и изплю през рамо.

— Какво — каза той, докато се обръщаше отново към мен, сочейки. — По дяволите, е това?

— Ънсийли плът — казах студено.

— Това е Ънсийли? Нахранила си ме с мрачно Фае?

— Как се чувстваш, Крисчън? — настоях. — Предполагам, че доста добре? — определено изглеждаше добре, както си седеше там: с избелели дънки, мокра тениска, която беше опъната върху широките му рамене, и с мускули, които играеха по ръцете му, докато загладяваше мократа си коса, махайки я от лицето си. — Нямах изгаряния, нямаш мехури, не си гладен, нито жаден? Не ти ли хрумва, че ти спасих задника?

— На каква цена? Какво ти причинява яденето и? Нищо Фае не е без цена.

— Изцерява те. Предпочиташ да не го бях направила ли?

— Тук има огромна лъжа. Има отрицателни страни. Какви са? — притисна ме той яростно.

— Всичко има отрицателни страни — сопнах се.

Загледахме се кръвнишки.

— Да не предпочиташ да те бях оставила да умреш?

— Опита ли изобщо нещо друго? Или винаги предпочиташ магия, мигновено удовлетворение?

Скочих на крака и започнах да крача.

— Какво трябваше да опитам? Да изтегля тялото ти на сянка съвсем сама, за да не изгориш още по-зле? Може би да измисля как да запаля огън с пръчки? Не, сетих се! — завъртях се рязко и го погледнах. — Трябваше да потърся супермаркет за слънцезащитен крем и гел от алое, а щом купех, да отида при ветеринар, за да ти намеря подкожни течности, както правят съседите ми за котката си!

Устата му се изкриви.

— Добър тоалет, Мак.

Настръхнах. Бях крачила наоколо по сутиен и бикини, а той ме смяташе за забавна по бельо?

— Дрехите ми са подгизнали — изръмжах.

— Говорех за своята... — погледът му се стрелна нагоре. — Как наричаш тази шапка, момиче?

Затворих очи и изстенах. Толкова бях свикнала с тежестта на моя МакОреол върху главата си, че бях забравила, че го нося. Разкопчах го, изскубнах го от главата си, махнах кичурите капещ мъх и проверих шлема за повреди. Две от скобите бяха скъсани в основата, а няколко от лампите се бяха включили по време на търкалянето ни по пясъчните дюни и бяха изхабили така ценните батерии. Изключих ги и сложих шлема на скалите до дрехите ми.

Кимнах към парчето Ънсийли, лежащо на земята между нас.

— Ще ядеш ли това?

— Не за любов или пари! — каза той разгорещено.

— Е, вдигни го и го сложи в джоба си! Може да ти потрябва отново. Независимо дали ти харесва, то спаси живота ти.

Независимо колко силно го исках, не смеех да повредя способностите си на шийте зрящ. Ако срещнем нещо Фае, талантът ми на Нул беше всичко, което имахме. Щеше да се наложи да го вцепеня и да бягаме. Или отново да използваме камъните.

— То направи нещо с мен. Нещо... грешно — той го проучи с отвращение, вдигна го, замахна и го хвърли в кариерата. Чух цопване, второ, много по-силно цопване и изплющяване, последвано от трето

цопване. След като бях с гръб към водата, трябваше да разтълкувам по изражението на лицето му какво беше станало.

— Нещо изглеждащо ужасно току-що го изяде?

Той кимна, леко шокиран.

— Разкажи ми всичко, което знаеш, за това, с което ме нахрани, и за ефектите, които има! А колкото до езерото, момиче, не ти препоръчвам да плуваш в него.

Дрехите на Крисчън бяха подгизнали. След кратък оглед на покритите със сняг върхове около нас той заключи, че има голяма вероятност от рязък спад на температурите — до мразовити дори, което значеше, че ни трябваша сухи дрехи, и то бързо. След като нямаше сушилният наблизко, единствената ни възможност беше да ги печем на слънцето, затова не след дълго и двамата се бяхме излегнали — аз почти гола, той напълно. Беше съвсем наясно с въздействието на голотата си. И трябва да призная, имаше причина да бъде.

С един бърз поглед си намерих уединение от другата страна на купчината камъни, на които съхнеха дрехите ни, и се насладих на топлината по кожата ми. Липсваше ми единствено айподът.

И родителите ми. И сестра ми. И чувството за нормалност и безопасност. Накратко, всичко ми липсваше.

Бях ужасена за мама и тате. След като Среброто, в което влязох, не показваше тунела от външната страна, каква сигурност имах, че дестинацията, която показваше, не беше също илюзия? Ами ако ЛГ не държеше родителите ми пленени в собствената ми дневна, а някъде другаде, и аз бях пратила Баронс за зелен хайвер със снимката?

Вълна от яростна безпомощност се надигаше у мен и заплашваше да прелее. Не смеех да се поддам на паниката. Трябваше да остана спокойна и фокусирана и да се движа напред, както можех дори това да значеше, че трябва да вървя с бебешки стъпки. Точно сега това означаваше да изчакам дрехите ми да изсъхнат и да си почина, докато имах възможност. Кой знае какви опасности криеше нощта или дори следващите няколко часа?

С Крисчън говорехме, докато се припичахме, гласовете ни лесно прелитаха над скалите между нас. Разказах му за ефектите от яденето на Ънсийли. Той ме разпита подробно, искаше да знае кой още е ял, точно какво причинява и колко дълго е продължавало. Изглеждаше особено заинтригуван от подобрените „умения в черните изкуства“.

— Като говорим за черни изкуства — казах, — какво направихте в нощта на ритуала? Какво стана? Какво се обърка?

Той изстена.

— Това значи, че стените все пак са се срутили. Опитвах се да се убедя, че чичовците ми са постигнали чудо. Разкажи ми всичко, Мак! Какво стана в света, докато бях заседнал тук?

Казах му, че стените се бяха срутили напълно в полунощ, че съм гледала как нахлуват Ънсийли и как Лорд Господар и принцовете му са ме заловили призори. Пропуснах изнасилването, превръщането в При-я и последвалото... ъ... възстановяване (нямаше начин да говоря с детектора за лъжа за тези събития). Казах му просто, че бях спасена от Дани и шийте зрящите. Осведомих го за усилията на Джейни и за това, което бяхме научили за желязото, добавих и че семейството му е добре и че го търси. Казах му, че Книгата все още е на свобода, но запазих страховитите подробности от последната ми среща с нея.

— Как се озова в Залата на всички дни?

Казах му как Лорд Господар отвлече родителите ми, подмамвайки ме в Среброто, и как настоя да му покажа камъните.

— Скапан идиот! Дори ние знаем, че не трябва го правим, а той някога е бил Фае. Нищо чудно, че кралицата е назначила нас, Келтърови, за пазители на знанието. Знаем повече за историята им от тях самите.

— Защото продължават да пият от котела и да забравят?

— Да.

— Е, поне имаме тях. Въпреки че ездата е несигурна, те помагат в краен случай.

— Луда ли си, Мак? — каза той рязко.

— Какво имаш предвид?

— Не знаеш ли какво става всеки път, щом ги извадиш от тази торбичка?

— Уф, точно това казвах. Кара ни да сменяме светове... или измерения, или каквото са там.

— Защото светът, в който сме, се опитва да ни изпълне — каза той равно. — Камъните са анатема за Сребрата. След като ги извадиш от торбичката, светът ги открива и — като инфектираща тресчица — полага усилия да ги изхвърли. Единствената причина да вървиш с тях е, защото се държиш за тях.

— Защо да са анатема за Сребрата?

— Заради проклятието на Крус.

— Знаеш какво е било проклятието на Крус? — най-накрая някой, който можеше да ми каже!

— Сякаш цяла скапана вечност скитам из световите в това място и научих някои неща. Крус е мразил Ънсийли краля по много причини и е искал да има наложницата му. Проклел Сребрата, за да попречи на краля да влезе отново в тях. Планирал да вземе всички светове в Сребрата, а наложницата — за себе си. Да бъде крал на всички светове. Но едно проклятие е невероятно могъщо нещо, а Крус го хвърлил във вихрушката на неизмерима сила. Като повечето Фае неща, то развило собствен живот и се променило. Някои казват, че все още можеш да чуеш как думите му постоянно се променят, изпети тихо на мрачен вятър.

— Успял ли е да попречи на краля да вижда наложницата си?

— Да. И тъй като тези камъни са издълбани от крепостта на краля и носят неговата следа, Сребрата отхвърлят и тях. Скоро след това кралят бил предаден, той и кралицата се били и той убил Сийли кралицата.

— Тогава ли се е самоубила наложницата?

— Да.

— Е, ако Сребрата се опитват да ни изплюят, тогава няма ли накрая да ни върнат в нашия свят.

Той изсумтя.

— Те не се опитват да изплюят нас обратно там, откъдето ние сме дошли, Мак. Опитват се да възстановят естествения ред на нещата и да изплюят камъните обратно там, откъдето те са дошли.

Вдишах рязко.

— Имаш предвид, че всеки път щом ги използваме, светът, в който сме, се опитва да ни прати в Ънсийли затвора? Какво става? Пропускат ли?

— Подозирам, че никой от световите няма достатъчно сила сам по себе си, затова ни избутват към него, като метла през огромен под, през толкова измерения, колкото е възможно.

— Всеки път ни избутват малко по-близо?

— Точно.

— Е, може би — опитвах се силно да бъда оптимист — сме на милион светове от него. — Някак си не вярвах в това.

— А може би — каза той мрачно — сме на един. И следващия път, когато ни „подместиш“, ще се озовем лице в лице с Ънсийли краля. Не знам за теб, но предпочитам да не се срещам с милионгодишния създател на най-лошите от Фае. Някои казват, че дори само да го гледаш в истинската му форма, е достатъчно да повреди ума ти.

По-късно Крисчън обяви, че дрехите ни са сухи. Слушах как неговите шумолят, докато се облича. Когато свърши, аз станах и тръгнах към дрехите си, после се заковах на място, взирайки се в него.

Той ми се усмихна горчиво.

— Знам. Започна скоро след като ме нахрани.

Бях го видяла гол. Знаех, че има татуировки в червено и черно по гърдите, част от корема и отстрани на врата, но останалата част от тялото му беше чиста.

Вече не беше. Сега ръцете му бяха покрити с черни линии и символи, които мърдаха под кожата му.

— Разпростира се по краката ми и нагоре по гърдите — каза той. Отворих уста, но нямах ни най-малка представа какво да кажа.

„Съжалявам, че те нахраних с Ънсийли плът, за да спася живота ти? Искаш ли да не бях? Не е ли по-добре да живееш, за да се бориш още един ден, независимо от всичко?“

— Има нещо общо с онази част с черните изкуства. Усещам как бушува в мен като буря — той въздъхна тежко. — Подозирам, че е заради онова, което с Баронс се опитахме да направим в навечерието на Все Светии.

— И какво беше то? — опитах.

— Повикахме нещо древно, което трябваше да оставим да спи. Поканихме го. Продължавах да се надявам, че ще го намеря, но след като се оказахме засмукани във вихъра, бяхме разделени.

Зяпнах.

— Баронс е бил засмукан в Сребрата с теб на Хелюин?

Крисчън кимна.

— И двамата бяхме в каменния кръг, после кръгът изчезна, ние също. Прелитахме от един пейзаж на друг, сякаш някой сменяше канали, после внезапно се озовах в Залата на всички дни, а той не.

Може да не ме е грижа за него, но той познава черната си магия. Надявах се да успеем да намерим път за навън, ако впрегнем умовете си заедно.

— Ъ... не искам да те разочаровам, но той вече излезе.

Очите на Крисчън пробляснаха, после се свиха.

— Баронс е навън? Откога?

— От четвъртия ден след Хелюин. И не каза и дума за това. Каза ми, че ти си единственият, който е изчезнал онази нощ.

— Как, по дяволите, се е измъкнал?

Погледнах го с безпомощен гняв.

— Откъде да знам? Той не призна, че е бил тук. Излъга.

Очите на Крисчън се присвиха още.

— Кога прави секс с него?

О-хо! Детекторът за лъжа се взираше в мен през тези тигрови очи.

— Не е като да съм искала — извъртях.

— Лъжа — каза той равно.

— Не бих го направила при никакви други обстоятелства — това беше истината и той можеше да се задави с нея!

— Лъжа.

Нима?

— Той ме накара да го направя.

— Голяма, огромна лъжа — каза той сухо.

— Не разбираш в каква ситуация бях.

— Изпробвай ме!

— Не мисля, че има връзка с някой от проблемите ни — обърнах му гръб и започнах да се обличам.

— Имаш ли чувства към него, Мак?

Обличах се мълчаливо.

— Страхуваш ли се да ми отговориш?

Свърших с обличането и се обърнах. Крисчън започваше да изглежда малко страшно. Очите му ставаха нечовешки ярки, златни. Постарах се лицето ми да остане като маска.

— Умирам от глад — казах му. — Имам две протеинови закуски. Можеш да изядеш едната. И съм жадна, но предпочитам да не пия от тази кариера. И мисля, че имаме много по-големи проблеми от чувствата ми към Джерико Баронс. Или липсата на такива. А онези

животни — посочих към далечния край на долината — ми изглеждат годни за ядене.

Тръгнахме.

За съжаление, не бяхме единствените, които смятаха, че охранените, подобни на газели същества изглеждат годни за ядене, както скоро открихме по средата на долината.

Тъпчещо стадо от хиляди рунтави рогати бика с подобни на камшик опашки и вълчи муцуни напредваше бързо към нас.

— Мислиш ли, че ще се разделят около нас? — така ставаше във филмите.

— Не съм сигурен, че не са хукнали точно за нас, Мак. Бягай!

Хукнах, при все че бях съвсем сигурна, че е безсмислено. Те бяха твърде бързи, а ние бяхме твърде далеч от всякакъв заслон.

— Не можеш ли да направиш нещо друидско? — извиках през почти оглушителното тропане на копита.

Той ме изгледа.

— Д-друидството — извика той — изисква подготовка, иначе може да получиш катастрофални резултати.

— Е, изглеждаш съвсем застрашително. Със сигурност можеш да направиш нещо с това, което ти се случва — черните символи бяха започнали да пълзят към гърлото му.

Земята трепереше толкова силно, че ставаше трудно да бягам. Имах чувството, че към нас пълзи земетресение.

Когато се спънах, Крисчън се задейства така бързо, че докато се осъзна, вече бях на рамото му, а той тичаше десет пъти по-бързо от нормален човек. Разбира се, той беше напопан с Ънсийли. Вдигнах глава. Стадото беше твърде близо. Все още не бягахме достатъчно бързо. Създанията ни настигаха, муцуните щракаха, летеше слюнка. На практика, усещах дъха им.

— Използвай камъните! — извика Крисчън.

— Ти каза, че е твърде опасно.

— Всичко е по-добре от това да сме мъртви, Мак.

Бръкнах в колана, измъкнах торбичката и показах за миг камъните. Беше един от сравнително по-гладките преходи. За съжаление ни остави в огнен свят.

Показах отново камъните и пламъците по ботушите ми умряха на мига, защото следващият свят не поддържаше въглеродни форми на

живот и нямаше кислород.

Показах отново камъните и се озовахме под вода.

Четвъртия път, когато ги показах, попаднахме на тесния връх на една назъбена скала, която падаше рязко към бездънна пропаст и от двете страни.

— Свали ме долу! — извиках през яростния вихър, който фучеше покрай нас. Бях смазана върху рамото на Крисчън, от мен капеше вода и едва дишах.

— Тук?

— Да, тук!

Той ме свали на крака, сумтейки, но задържа ръцете си на кръста ми. Загледах го. Кехлибарените му ириси бяха обамчени в черно. Зацапваше се навътре, както мастило замъглява вода. Странните символи вече облизваха челюстта му.

— Какво точно правихте на Хелоуин? — защо плътта на Ънсийли имаше такъв странен ефект върху него?

Той отново ми хвърли убийствената усмивка, но вече не беше убийствено чаровна, а убийствено студена.

— Уплаших се в последната минута, иначе нямаше да се провалим.

Опитахме се да вдигнем единствената друга сила, за която знаехме, че някога се е опълчвала срещу Туата Де и е отстоявала. Древна секта, наречена Драгхар, я е побеждавала веднъж много отдавна. Баронс не се поколеба. Аз го направих. Искаш ли да ни измъкнеш от тази скала, Мак? — изръмжа той.

— Ами ако следващото място е дори още по-ужасно?

— Продължавай да сменяш, а аз ще продължа да се държа!

Бяхме цапардосани от порив на вятъра и залитнахме от ръба в зиналия мрак. Аз отворих торбичката.

Огромен вихър избухна около нас, черен, яростен, разкъсващ косата и дрехите ми. Помъчих се да напъхам камъните обратно в покритата с руни торбичка. Усещах как хватът на Крисчън се изплъзва, после ръцете му вече ги нямаше и аз бях сама.

Тръшнах се на ръце и колене някъде в тундрата.

Блъснах се толкова силно, че торбичката излетя от ръцете ми. Челото ми се удари в земята и прехапах жестоко езика си. Не усещах ръцете на Крисчън никъде по мен.

Ушите ми звънтяха от удара. Вдигнах глава замаяна.

Взрях се право в очите на огромен див глиган с остри като бръсначи бивни.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Когато се взирате в лицето на смъртта, времето по някакъв странен начин се забавя.

Или може би в този свят наистина се движеше по-бавно, кой знае?

Докато се взирах в хитрите, мънистени, гладни очи на глигана (които изглеждаха мънички в сравнение с тялото му с размер на крава), знаех само, че откакто бях изпуснала телефона си в басейна, бях започнала да губя неща. Едно след друго.

Първо сестра ми. После родителите ми и надеждата да се прибера у дома.

Бях се опитала да се справя, да бъда добра. Бях си създавала нов дом в книжарницата в Дъблин. Бях се опитала да създам нови приятелства и да изкова съюзи. Бях казала сбогом на красивите дрехи, на русата коса и на любовта си към модата. Бях приела оттенъците на сивото, вместо цветовете на дъгата, и накрая бях прегърнала черното.

После бях загубила Дъблин и моята книжарница.

Накрая бях загубила себе си, дори собствения си ум.

Бях се научила да използвам нови оръжия, да използвам нови начини да оцелявам.

Бях загубила и тях.

Копието ми го нямаше. Нямах Ънсийли плът. Нямах име на езика си.

Бях намерила Крисчън. Бях изгубила Крисчън. Бях сигурна, че той е бил завлечен в единия край на вихъра, докато аз бях пратена в другия.

А сега бях изгубила и камъните. Торбичката беше на земята, далеч от глигана, здраво завързана. Не можех да се надявам на случайно преместване.

Кинжалът, прикрепен на ръката ми, дори нямаше да продупчи люспестата кожа на животното.

И се зачудих: това ли беше целият смисъл? Трябва ли да ми бъде отнето всичко, което може да се отнеме? Това ли прави животът? Кара

те да изгубиш всичко, което обичаш и в което вярваш, после те убива?
Да, самосъжалявах се.

Мамка му, както би казала Дани, кой не би го направил в такъв момент?

Огнени светове? Водни светове? Скали? Каква скапана космическа сила вземаше решенията къде да ме запратят камъните? Толкова ли презряни от Сребрата бяха синьо-черните късчета от каквото там бяха, че ако светът не можеше да ги изплюе обратно в Ънсийли ада, се примиряваше с опити да ги унищожи, следователно — опа! — мен също? Умишлено ли бях подмятана в челюстите на опасността?

Какво ми беше останало?

Нищо.

Клекнах, взирайки се яростно през тревистото поле към глигана с мънистени очички, който, кълна се, имаше зла усмивка над бивните. Той изпръхтя и тупна с крак по земята.

Поради липса на друго, което да правя, аз изпръхтах в отговор и също тупнах с крак. Наежих се и му хвърлих смъртоносен поглед.

Мънистените очички се присвиха. Глиганът вдигна глава и подуши въздуха.

Дали се опитваше да надуши страх? Много жалко! Нямахе такъв от моя страна. Бях твърде ядосана, за да се страхувам.

Къде, по дяволите, бяха всички, когато имах нужда... О! Беше ми се случвало веднъж да мисля, че възможностите ми са се изчерпали, ала все още имах една.

Докато глиганът оценяваше потенциала ми на жертва, аз му се намръщих и оголих зъби, а междувременно плъзнах ръка под палтото си към задния джоб.

Измъкнах телефона. От него се изля вода. Щеше ли да работи? Изсумтах вътрешно. Все още очаквах нещата да функционират според разбираеми закони, докато клечах тук в седмото поред измерение, което бях посетила напоследък. Колко глупаво!

Отворих телефона и го оставих на земята.

Глиганът наведе глава, подготвяйки се да нападне.

Не посмях да вдигна телефона до ухото си. Натисках бутоните, както си лежеше там. Първо Баронс, после АНМСМ и накрая забранения АУ. Това определено се окачествяваше като умиране.

Чаках. Не знаех какво. Някакво чудо.

Предполагам, че съм се надявала използването на АУ да направи нещо, например магически да ме пренесе в безопасност в книжарницата. Или Баронс мигновено да се материализира и да ме спаси.

Чаках.

Нищо не се случи. Абсолютно нищо.

Бях сама.

Или така мислех.

Глиганът сведе глава заплашително. Загледах се с копнеж към торбичката на няколко метра зад него.

Той взе да бие с крака по земята и приклезна. Знаех какво означава това. Котките го правят, преди да се спуснат.

И аз сторих същото като него, издавайки дълбоко, яростно ръмжение. Чувствах се дълбоко разярена. Аз също приклезнах.

Той примигна с очички и изгрухтя дебело.

Аз също изгрухтях и зарих земята отново.

Безизходица.

Внезапно се видях отгоре.

Ето до това бях докарана: МакКайла Лейн-О'Конър, потомка на една от най-могъщите линии шийте зрящи, ОС детектор, Нул, някога При-я, сега имунизирана към почти цялото Фае обаяние, да не споменаваме притежаването на интересни способности за оздравяване, беше на земята на ръце и колене, мръсна, мокра, със силно очукан МакОреол на главата и опърлени ботуши, лице в лице с див глиган, без никакво оръжие, освен яростта, надеждата за по-добро бъдеще и решителността да оцелее. Шава със задник. Рие земята.

Усетих в мен да се събира, смях подобно на кихавица, и се опитах отчаяно да го потисна. Устните ми помръднаха. Очите ми се сбръчкаха. Носът ме засърбя и коремът ме заболя от порива да се изсмея.

Дадох воля на чувството. Просто всичко ми идваше твърде много. Седнах на пети и се засмях.

Глиганът се размърда неспокойно.

Станах, загледах се надолу към глигана и се разсмях още по-силно. Някак си нищо не беше толкова страшно, когато не си на колене.

— Майната ти! — казах му. — Искаш малко от мен?

Глиганът ме изгледа предпазливо и аз осъзнах, че не беше митично създание. Просто диво животно. Бях слушала много истории за хора в планините на Северна Джорджия, които се бяха измъквали от диви животни, прибегвайки до очевиден блъф или заплахи. Можех да предложа много от това.

Пристъпих ядосано напред и размахвах юмрук.

— Махай се оттук! Къш! Върви си! Няма да умирам днес, задник! МАХАЙ СЕ ОТТУК ВЕДНАГА! — изревах.

Той се обърна и започна да се оттегля (доколкото може един див глиган, тежащ половин тон) надалеч през ливадата.

Зяпнах, но не защото той се оттегляше.

Последната ми заповед беше прозвучала на пластове, които все още резонираха във въздуха около мен. Току-що бях използвала Гласа!

Нямах представа дали глиганът беше прогонен от липсата ми на страх и от заплашителния рев, или от силата на думите ми (наистина, можеше ли да използваш Гласа върху нещо, което не разбира езика ти?), но не ми пукаше особено. Въпросът беше, че съм го използвала! И беше прозвучал доста силен!

Как го бях направила? Какво бях открила вътре в себе си? Опитах се да си спомня точно какво си бях мислила и как се бях чувствала, когато викнах към него.

Сама.

Чувствах се толкова съвършено, напълно сама, че не съществувахе нищо друго, освен самата аз и предстоящата ми смърт.

„Ключът към Гласа — беше казал Баронс, — е да намериш онова място вътре в себе си, което никой друг не може да докосне.“

„Имаш предвид мястото на шийте зрящ?“ — бях попитала.

„Не, различно място. Всички хора го имат. Не само шийте зрящите. Родени сме сами и умираме сами.“

— Разбрах — казах сега.

Независимо с колко много хора се обграждах, независимо колко приятели и роднини обичах и в замяна получавах и тяхната обич, аз бях сама в момента на раждането и в момента на смъртта. Никой не идва с теб и никой не си отива с теб. Пътуването е за един.

Но не съвсем. Защото в това място имаше нещо. Току-що го бях усетила, а никога преди не съм била в състояние да го почувствам.

Може би в момента на раждането и в момента на умирането сме най-близо до чистотата. Може би това са единствените моменти, когато сме достатъчно неподвижни, за да усетим, че има нещо по-голямо от нас, което побеждава неопределеността, което винаги е било и винаги ще бъде. Нещо, което не може да бъде подхвърляно. Наречете го както искате! Знам само, че е божествено. И ми пука. Вече не ставаше въпрос за моята „зона на комфорт“, а за моята истина.

Гледах как глиганът се измъква през полето. След няколко мига щеше да се отдалечи от торбичката с камъните и щях да си ги взема. Не че им се доверявах много. Но пак бяха по-добре от нищо, а се нуждаех от тях, за да затворя Книгата, когато се измъкнех оттук.

Тъкмо бях пристъпила напред, за да вдигна телефона, а после да отида за камъните, когато един огромен сив звяр внезапно избухна от нищото в мъгла от рога, зъби и нокти.

Препънах се назад.

Звярът се заби отстрани на глигана, впи зъби в гърлото му, стисна врата му, откъсна главата му и пръскайки кръв, свали плячката си между мен и торбичката.

Изръмжа, клекна над трупа на глигана и започна да яде.

Зяпнах, не смеех дори да дишам. Ако нещото се изправеше в цял ръст, а изглеждаше, сякаш би могло, щеше да е близо три метра. Имаше три чифта остри, извити рога, намиращи се на равно разстояние върху два костени гребена, които се спускаха от двете страни на главата му. Първият чифт беше при ушите му, вторият — по средата на черепа, а последният изникваше от тила и се извиваше надолу към гърба му. Кичури дълга черна коса висяха около праисторическото му лице с гривесто чело, изпъкнали кости и смъртоносни кучешки зъби. Ръцете и краката му бяха с малки ципи и дълги нокти. Кожата му беше тъмносива и гладка. Имаше масивни мускули и очевидно беше мъжкар.

Не го бях видяла, нито чула да идва.

Нямах намерение да се състезавам по ръмжене с него, нито да използвам новооткритото си умение в Гласа, което можеше да действа, а можеше и да не действа върху животни. Ако имах голям късмет, щях да се опитам да се измъкна тихо, без дори да ме забележи. Да блъфирам с глиган, беше едно. Глиганът беше просто животно, което

може да се е пръкнало от генетичните кодове на земята. Нямах нужда от ДНК тестове, които да удостоверят, че този звяр не е.

Започнах да се изтеглям назад бавно, като едва повдигах крака от земята. Щях да се върна по-късно за телефона и за камъните.

Главата му се вдигна рязко и звярът погледна право в мен, имаше кръв по цялото му лице. Дотук с надеждата ми да се измъкна незабелязано.

Застанах съвършено неподвижна с един крак във въздуха. Зайчетата замръзват на място, за да надхитрят враговете. Предполага се, че мечките могат да бъдат заблудени така.

Този звяр не беше заблуден. Седна назад на бутовете си и ме загледа с лукави, присвити очи, като че се опитваше да реши каква съм на вкус. Ярост гореше в погледа му, сякаш срещу мен стоеше лъв с тръни, завинаги забити в четирите му лапи.

Задържах дъха си. „Яж глигана! — пожелах си. — Аз съм жилава, а не крехък свински корем.“

Той извърна тялото си от глигана към мен, напълно забравяйки плячката си. Мамка му, мамка му, мамка му!

Вече аз бях неговата мишена.

Без никакво предупреждение той се изправи на четири крака и се затича към мен. Беше неестествено бърз. Измъкнах непохватно кинжала от канията и се свих, сърцето ми удряше в гърдите.

— СПРИ НА МЯСТО! — Гласът излезе от мен, насищайки въздуха, отеквайки с хиляди гласове. Беше могъщ, феноменален, всяващ страх. Не можех да повярвам, че аз съм издала такъв звук. Баронс щеше да е толкова горд. — ОСТАВИ МЕ НА МИРА! — изревах. — ТИ НЯМА ДА МЕ НАРАНИШ!

Чудовището продължи незасегнато от Гласа.

Подготвих се за удара. Нямах да се дам без бой. Ако останеше на четири крака, аз щях да се завъртя, да атакувам очите му с кинжала си и с това, което беше останало от ноктите ми. Може би мъжките му части. Каквото трябваше, за да оцелея.

На около два метра ужасяващото нещо спря толкова рязко, че изрови земята с ноктите си. Чимове полетяха, едва не уцелиха главата ми. Жълтите му очи се присвиха до цепки и то се озъби.

Беше толкова близо до мен, че усещах повея от горещия му дъх, миризмата на прясна, топла кръв по него. Зяпнах го диво. Имаше

вертикални зеници, които се разширяваха и свиваха в странните му жълти очи. Беше настръхнало от ярост, гърдите му се повдигаха от къси бързи вдишвания, докато ръмжеше непрестанно.

Прехвърли тежестта си напред, разтърси глава и хлопна със зъби. Плюнка и кръв ме опръскаха.

Присвих се, но не посмях да ги обърша.

Внезапно звярът се раздвижи с толкова гладка мускулеста грация, че за един миг ми се стори... странно красив. Беше роден езекутор. Беше в стихията си. Могъщо животно, простичко устроено. Имаше няколко цели в живота. Беше родено и отгледано да убива, да побеждава, да се възпроизвежда, да оцелява. В този един странен миг почти му завидях.

Започна да обикаля около мен, ноктестите му ръце и крака изтръгваха туфи трева и пръст, отмяташе глава, жълтите очи горяха кръвожадно.

Аз се въртах заедно с него, без да свалям очи от лицето му. Взирах се в този убийствен поглед, сякаш можех да държа звяра настрана, единствено отказвайки да бъда сплашена. Това дали не беше някакъв предубийствен ритуал? Не беше действал така с глигана.

Спря, килна глава настрани, вдигна чудовищното си лице и... подуши в моята посока.

Какво правеше, по дяволите? Задържах дъха си, надявайки се да му мириша на нещо неядливо. Зъбите, Боже, тези зъби бяха дълги колкото пръстите ми!

Изглежда не му хареса това, което подуши. Миризмата явно го ядоса още повече. Изръмжа ниско и продължително, а после скочи без предупреждение.

Стиснала кинжала в ръка, аз останах на място. Нашите действия ни определят. Щях или да живея, или да умра, борейки се.

Но не получих възможност да се боря.

В последната секунда чудовището изрева и се извъртя във въздуха.

Видях само едно движещо се размазано петно. В един момент скачаше право към мен, в следващия скубеше тревата, тичайки обратно към глигана. Докато гледах, то заби зъби в плътта на плячката си. С яростно разтърсване на главата разпра глигана и започна да яде, костите хрущяха, хрущялите изскачаха.

За миг не можех да помръдна. Толкова треперех, че не бях сигурна дали краката ми ще ме държат. Бях твърде ужасена, за да се зароди у мен някаква мисъл. Постепенно подвижността ми се върна на крилата на адреналина.

Хукнах напред, грабнах телефона от земята и побягнах като от ада.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

След известно време седях на една поляна с висока трева и дървета с бяла кора, облежната на един дънер, опитвайки се да си върна контрола над ситуацията. Беше ми нужен почти половин час, за да спра да треперя. Искях да избягам, колкото можех по-далеч от ужасяващото чудовище, но проклетите камъни ми трябваха.

Този ден изобщо не се беше развил, както очаквах. Беше ми трудно да приема къде съм и какво става с мен.

Следобедът ми бе започнал с ясен план: бях влязла в Среброто с напълно разумното очакване (о, Боже, това показваше или колко изкривен е станал моят свят, или пък какво?) да изляза от другата страна в собствената ми дневна, в собствения ми свят, където или щях да спася родителите си от злите лапи на ЛГ с помощта на Баронс, или щях да умра, докато се опитвах да го сторя.

Сега бях в някакъв чужд свят, вътре в мрежа от Сребро. Това място (според Баронс) е буквално невъзможно да бъде управлявано, тук някой можеше да остане загубен завинаги и да бъде нападан постоянно от хищници — един подир друг.

Бях абсурдно, опасно отклонена. Нещата бяха приели такъв безпрецедентен обрат, че сякаш се бях спуснала в една от заешките дупки на Алиса.

Едно беше да гледам как Фае завладяват Дъблин, опитвайки се да превземат моя свят, и да се боря с тях на моя територия. Но съвсем друго беше да се озова скачаща от един свят в друг свят посредством огледала и мистични камъни, принудена да се боря на чужда почва. Поне у дома знаех откъде да взема нещата, от които се нуждаех, и имах съюзници, които да ми помагат. Тук бях прецакана.

Събитията продължаваха да се случват без мен в моя свят, а аз трябваше да съм част от тях. Трябваше да се измъкна оттук. Трябваше да спася родителите си, да разпитам Нана О'Райли, да вляза в забранените библиотеки, да разбера къде е В'лане, да разкрия пророчеството... Списъкът беше безкраен.

Но бях заседнала в един от световите в мрежата на Сребрата с ужасяващо чудовище, стоящо между мен и камъните, които не смеех да оставя. Не само че можеха да ми свършат работа тук (въпреки че беше рисковано), но трябваше да ги върна в моя свят, за да мога да ги използвам там.

Ако исках доказателство колко е трудно измъкването от Сребрата (и оцеляването в тях), трябваше само да помисля за Крисчън, който се беше скитал изгубен два месеца и беше на прага на смъртта, когато го намерих.

Как бих оцеляла аз два месеца? Как бих оцеляла две седмици?

Какво ставаше с родителите ми?

Натисках АУ на телефона си за стотен път и за стотен път нищо не се случи. Затворих очи и разтрих лицето си. Баронс се беше измъкнал от тук.

Как? Защо не ми беше казал, че е бил засмукан заедно с Крисчън? Защо бяха всички тези лъжи? Или както той би ги нарекъл — „пропуски“.

Отворих очи и проверих часовника си. Все още показваше един и четиринайсет. УФ! Свалих го и го натъпках в един джоб. Очевидно беше безполезен тук. Чаках чудовището да свърши с поглъщането на глигана, за да мога да си взема камъните. Мислех, че са минали поне час или два, но слънцето на небето изобщо не беше помръднало, откакто бях седнала, което значеше, че или усетът ми за време е силно изкривен, или дните тук са много по-дълги, отколкото съм свикнала.

Докато убивах време, прегледах възможностите си. Така както виждах нещата, имах три. След като си върнех камъните, можех: А) да започна да търся МПД, да рискувам да вляза в нея и да се надявам, че няма да ме впримчи в някоя пустиня като тази, в която беше заседнал Крисчън или Б) да използвам камъните и да се надявам, че съм наистина много далеч от Ънсийли затвора и че те ще ме пратят обратно в Залата на всички дни или на някое друго място с огледала, от които да избирам, или В) да остана точно където бях сега и да се надявам, че дори АУ да не работи тук, Баронс ще може да ме проследи по дамгата ми. И че чудовището ще се махне и ще намери да тероризира и да убива нещо друго. Иначе оставането ми в този район не би било дори възможност.

Баронс очевидно беше запознат със световите в мрежата Сребра, като се има предвид колко бързо се беше измъкнал. А това показваше, че изглежда е бил тук поне веднъж, преди да бъде засмукан заедно с Крисчън.

От всички перспективи тази да остана тук, на място, и да дам възможност на Баронс да ме проследи, изглеждаше най-разумната. Веднъж вече бях пренебрегнала способността му да ме спаси и не исках да повтарям същата грешка.

Беше му отнело четири дни да се измъкне.

Щях да му дам пет да ме намери. Но пет беше максимумът, който бих позволила, защото се боях, че може да започна да си мисля: „Да, но ако днес е денят, в който той дойде?“ Тогава ще ме е страх изобщо да си тръгна. Беше жизненоважно да вземам твърди решения и да се придържам към тях.

Така подкована, събрах смелост, изправих се и се придвижих безшумно до края на поляната, за да видя дали мога да си върна камъните.

Чудовището още ядеше. Спря, вдигна глава и подуши. В мен ли гледаше през дърветата?

Паднах на четири крака и се заоттеглях сантиметър по сантиметър. След като оставих прилично разстояние между нас, се изправих и изтичах до моето дърво.

Защо не ме беше убило? Защо беше спряло? Не ставах ли за ядене? Знаех, че животните понякога бяха бесни и убиваха само за да убиват. Никога преди не бях виждала такава ярост в очите на животно. Един от приятелите ми беше ухапан от бясно куче. Бях го видяла в клетката, преди да го приспят. Изглеждаше повече уплашено, отколкото ядосано. У сивото чудовище нямаше и грам страх. У него нямаше нищо друго, освен свирепост.

Още на два пъти се промъквах до поляната, за да проверя. И двата пъти то си ядеше и не показваше признаци, че ще спре.

Върнах се до моето дърво, където гледах как слънцето се влачи по небето. Денят се затопляше. Съблякох палтото, пуловера и плетената блуза. Направих въже от блузата, закрепих МакОреола в нея и ги завързах на тояжка като скитник.

Прекарах времето си в тревоги за мама и тате, опитвах се да убедя сама себе си, че Баронс ги е спасил; после се тревожех за Дани,

която беше в манастира, и за това какви прибързани решения може да вземе, когато не съм до нея и не я държа под око; за Крисчън и за това къде беше изчезнал, като се надявах да е намерил храна, защото така и не успях да му дам една от протеиновите закуски; и дори за В'лане — за това, че изчезна и не се появи повече.

Не можех да измисля и едно нещо, заради което да се тревожа за Баронс.

Размишлявах за живота, опитвах се да видя някакъв смисъл в него, чудех се как съм могла дори да израсна, вярвайки, че светът е нормално, обезопасено, подредено място. Тъкмо щях да се вдигна, за да проверя камъните за четвърти път, когато чух изпукване на вейка. Главата ми се завъртя рязко.

Чудовището беше клекнало на четири крака на не повече от шест метра от мен. Взираше се през високата трева, главата му беше присвита ниско, а жълтите очи проблясваха. Дали беше свършило с глигана и вече си точеше зъбите за мен?

Грабнах тоягата и палтото си и се стрелнах нагоре по дървото толкова бързо, че май и аз изкопах чимове от земята. Със сърце в гърлото, прелитах от клон на клон.

Мразя височините толкова, колкото мразя и затворените пространства, но по средата на пътя нагоре се принудих да спра и да погледна надолу. Можеше ли чудовището да се катери? Нямаше вид да е способно с неговите, както бях преценила, двеста килограма мускули, плюс всички тези нокти, но в този свят кой можеше да знае със сигурност? Особено предвид странния, плавен начин, по който се движеше?

Стоеше под дървото на четири крака и разкъсваше тревата там, където бях седяла.

Докато го гледах, намери пуловера ми. Продупчи го с дългите си нокти и го вдигна до лицето си.

Ахнах. Пуловерът не беше единственото мое нещо, което чудовището притежаваше. Моята покрита с руни торбичка беше вързана на кожена каишка за задните му рога. Звярът беше взел камъните ми!

Когато най-после се махна (с моя пуловер, омотан около един от задните му крака), аз се смъкнах от дървото. След дълъг вътрешен спор със самата себе си, свих рамене и го последвах.

Бях вбесена от последния развой на събитията.

Защо проклетото нещо беше взело камъните ми и как с тези смъртоносни нокти беше успяло да върже торбичката за рогата си? Не беше ли проклетото връзване на възли нещо доста сложно за праисторически изглеждащ звяр? И каква беше тази работа с моя пуловер?

То усети, че го следвам, спря, обърна се и ме погледна.

Инстинктите ми крещяха да подвия опашка и отново да избягам, но ставаше нещо много странно. Звярът беше настръхнал от ярост, но не беше направил и една стъпка към мен.

— Това са моите камъни и ми трябват — опитах.

Дивите жълти очи се присвиха, без да мигат.

Посочих към рогата му.

— Торбичката. Моя е. Върни я!

Нищо. Нямаше нито знак, че ме разбира, нито нещо подобно на интелект в неговия поглед.

Посочих собствената си глава и имитирах как махам торбичката и я хвърлям. Имитирах и как отвързвам пуловера си от крака му, за да подсиля тезата си. Впуснах се в малка пантомима с много вариации по темата. Нищо. Усилията ми не дадоха повече резултати, отколкото би довело разпитването на Баронс.

Накрая, от чисто раздражение, изиграх един танц само за да видя дали изобщо ще последва някаква реакция.

Звярът се надигна на задните си крака и започна да вие, разкривайки обезпокоителен брой зъби, после падна пак на четири крака и скочи към мен, после пак, и пак, спирайки рязко всеки път като куче на синджир.

Застанах напълно неподвижно.

Като че искаше да ме нападне, но по някаква причина не можеше.

Той също застана неподвижно, ръмжеше и ме гледаше внимателно с присвити очи.

След малко се обърна и се плъзна напред, мускули и лудост.

Въздъгнах и го последвах.

Той спря, обърна се и ми се озъби. Очевидно не му харесваше да го следвам. Жалко. Когато започна отново да се движи, аз изчаках няколко секунди, после поех след него, но на по-дискретно разстояние.

Надявах се, че има леговище, в което ще отнесе камъните, и когато излезе отново на лов, можех да ги открадна от него.

Следвах го с часове през ливадите. Стигнахме до една гора, близо до широка, бързо течаща река, където го изгубих между дърветата.

Дневната светлина в този свят си отиваше със смущаваща внезапност.

Изглеждаше, че слънцето се влачи по небето през по-голямата част от деня, но приблизително към пет часа (или някъде там — бях съдила по ъгъла му спрямо планетата) пламтящата топка се гмурна по-бързо от тази на „Таймс Скуеър“ в навечерието на Нова година. Ако не бях погледнала през дърветата точно в този момент, опитвайки се да реша колко време ми остава, за да намеря място, където да се сгуша през нощта, нито щях да го видя, нито щях да повярвам.

За едно мигване на окото денят свърши и настана пълна, непрогледна нощ. Температурата падна рязко и бях благодарна, че все още имах палтото си.

Мразя мрака. Винаги съм го мразила и винаги ще го мразя.

Потърсих моя МакОреол, изпуснах го в бързината, вдигнах го отново, нахлупих го на главата си и започнах да включа лампите. След като скобите се бяха скъсали, преместих някои от лампите. Искаше ми се да бях сътворила версията на Баронс — без скоби. Никога нямаше да му го призная, но неговото творение беше по-ефикасно, по-леко и по-ярко. Но в моя защита ще кажа, че е много по-лесно да подобриш нечие изобретение, отколкото да седнеш и да го изобретиш сам. Бях направила нещо от нищо. Той просто беше подобрил моето „нещо“.

Не знам дали го чух, или просто усетих присъствието му, но внезапно разбрах, че има нещо зад мен на не повече от четири метра вдясно.

Обърнах се рязко и го хванах в ярката бяла светлина на лампите на шлема си. То примигна и заслони очи с ръка.

За миг не бях сигурна дали беше „моето“ чудовище. Беше потъмняло като хамелеон от тъмносиво до черно, а очите му вече бяха кървавочервени. Можех да го сбъркам с нещо друго, да го взема за далечен братовчед на чудовището, което преследвах, но с изключение на торбичката с камъните, вързана на задните му рога.

То се озъби на светлините. Зъбите му блеснаха — дълги, абаносови.

Потреперих. Изглеждаше още по-смъртоносно отколкото преди.

Изключих предната лампа и то свали ръка.

Сега какво? Защо се беше върнало? Изглеждаше, като че не иска да го следвам, но когато го бях изгубила, бе обиколило зад мен. Нищо в него нямаше смисъл. Дали накрая нямаше да се умори торбичката да го удря по тила на всяка стъпка и да я хвърли? Защо още носеше моя пуловер? Как щях да преживея нощта? Дали щеше да ме убие в съня ми? Ако приемех, че успея да се отпусна достатъчно, за да заспя.

Ако не то, дали нещо друго нямаше да ме убие? Какви бяха бродещите нощем животни тук? От какво трябваше да се страхувам? Къде бих се осмелила да се опитам да спя? На дърво?

Умирах от глад. Бях изтощена и напълно изчерпана откъм идеи.

Чудовището изръмжа и побягна от сенките, като мина едва на няколко стъпки от мен и се отправи към реката. Смразена от това близко разминаване с него, се сковах, гледайки как камъните ми си отиват с подскоци.

Дали след ден или два щях да съм толкова отчаяна, уморена и ядосана, че да се опитам да сграбча главата на нещото и да си ги измъкна от него? Ако минеха достатъчно дни, без да се опита да ме убие, можех да видя себе си как се отчайвам достатъчно, че да рискувам.

Чудовището спря на покритата с мъх тераса близо до реката и погледна назад към мен. Погледна към терасата и пак към мен. И отново, и отново, и отново.

То може да не ме разбираше, но аз го разбрах. Поради някаква причина искаше да отида на тази тераса.

Обмислих възможностите си. Отне ми цяла секунда. Ако не отидех, какво би ми направило? Имаше ли друго място, на което да ида? Слязох надолу до терасата. Когато вече бях там, то скочи към мен и ме подкара с щракане на челюстите си към центъра и.

Тогава, докато гледах шокирана и удивена, то уринира в кръг около мен.

Когато свърши, скочи гладко в нощта и изчезна.

Стоях в центъра на кръга от урина, която все още вдигаше пара от земята, и просветлението бавно ме осени.

Чудовището беше маркирало земята около мен със своята миризма, за да прогони по-дребните заплахи, а бях готова да се обзаложа, че повечето заплахи на този свят бяха по-дребни.

Вцепенена от така протеклите събития през този ден, изтощена от страх и физически усилия, седнах долу, измъкнах остатъка от протеиновата закуска, направих си възглавница от палтото, после се протегнах на терасата, сложих МакОреола до себе си и го оставих да свети.

Дъвчех бавно, наслаждавайки се максимално на оскъдното си ястие, и слушах тихия рев на речните бързеи.

Изглеждаше, сякаш се бях уредила за през нощта.

Нямах големи очаквания, че сънят ще ме навести. Бях изгубила всичко. Бях заседнала в Сребрата. Камъните ми ги нямаше. Имаше смъртоносно чудовище, което събираше моите неща и пикаеше в кръгове около мен, а аз нямах представа какво да правя. Но очевидно тялото ми беше приключило за деня, защото заспах без спомен да съм довършила яденето си.

Скочих посред нощ, пулсът ми галопираше, без да мога да определя какво ме беше събудило. Загледах се нагоре през черните корони на дърветата към двете ярки луни, пълни на фона на синьо-черното небе, и взех да търся през откъслеците от съня ми.

Вървах по коридори в палат, който имаше безброй стаи. За разлика от сънищата за студеното място тук ми беше топло. Харесах палата с неговите безкрайни тераси, издигащи се над градини, пълни с нежни създания.

Усещах как ме привлича. Дали беше нещо в този свят? Дали беше Белият палат, който Ънсийли кралят е построил за своята наложница?

В далечината чух воя на вълци, които поздравяваха луните.

Претърколих се, завих се с палтото презглава и се опитах отново да заспя. Щеше да ми е нужна цялата енергия, за да се справя с утрешния ден и да оцелея на това място.

Нещо, намиращо се много по-близо, взе да вие в отговор на далечните вълци.

Изстрелях се от леглото ми от мъх, сграбчих кинжала си и скочих на крака.

Беше страшен звук. Звук, който бях чувала и преди в моя собствен свят, под гаража на „Книги и дреболии Баронс“.

Беше измъченият вой на нещо прокълнато, нещо отвъд изкуплението, нещо, толкова изгубено в отчаянието, че ми се дося да продупча собствените си тъпанчета, за да не чуя никога вече подобен звук.

Вълците завиха.

Звярът им отговори. Не толкова отблизо този път. Отдалечаваше се.

Вълците завиха. Звярът им отговори. Още по-отдалеч.

Имаше ли нещо по-лошо от моето чудовище? Като онова нещо под гаража на Баронс?

Намръщих се. Това просто би било твърде голямо съвпадение.

Дали беше възможно „моето“ чудовище да е нещото от под гаража на Бароне?

— О, Боже! Дали АУ наистина беше проработило?

Не знам колко време бях слушала скръбния концерт с широко отворени очи и смразена кръв. Такава мъка, такава изолация, такава загуба се долавяха в плача на нещото. Каквото и да беше, аз скърбях за него. Никое живо създание не трябва да съществува в такава агония.

Когато вълците отново завиха, звярът не отговори.

Скоро след това чух ужасяващото скимтене на вълците, избивани един по един. Разтреперана, легнах отново, свих се на кълбо и покрих ушите си.

Събудих се призори, обградена от десетки гладни очи, които се взираха в мен от кръга урина.

Нямах представа какви бяха. Можех да видя само могъщи сенки, които се движеха, дебнеха, крачеха гладно в мрака отвъд светлината на моя МакОреол.

Не им харесваше миризмата на урината, но ме подушваха през нея и очевидно им миришех на храна. Докато гледах, един от мрачните силуети избута купчина листа и земя върху урината.

Другите започнаха да правят същото.

Черното чудовище с кървавочервените очи избухна от гората.

Не можех да видя в подробности боя. Моят МакОреол хвърляше твърде много блясък. Виждах единствено вихър от зъби и нокти. Чух яростно ръмжене, на което отговориха уплашено съскане и писъци на

болка. Чух, че някои се плъсват в реката. Нещото се движеше нереално бързо, разкъсваше и сечеше през мрака със смъртоносна точност. Летяха парчета козина и плът.

Някои от животните се опитаха да бягат. Чудовището не им позволи. Усещах яростта му. То се наслаждаваше на убийството. Пируваше в него, потапяше се в кръв, чупеше кости с краката си.

Накрая затворих очи и спрях да се мъча да видя.

Когато най-сетне настана тишина, отворих очи.

Диви кървавочервени очи ме гледаха иззад купчина разкъсани тела.

Когато отново започна да уринира, се превъртах и скрих глава под палтото си.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Станах веднага щом просветля, събрах нещата си и потърсих път между останките от осакатени тела, за да се измия в реката. Всичко, включително аз, беше опръскано с кръв.

Нагазих в плитчините, свих шепи и пих дълго, преди да се измия. Нуждаех се от вода, а тя течеше бърза и кристалночиста. Не можех да запаля огън, за да я кипна, но трябваше да повярвам, че след всичко, което бях преживяла, със сигурност ми беше отредена по-значима смърт, отколкото да ме покоси замърсена от паразити вода.

След като се измих, отидох в гората. Да намеря храна, беше начело на списъка ми със задачи за днес. Наоколо се търкаляше много сурово месо, но предпочитах да се въздържа.

Подминавах трупове един след друг. Много от тях бяха на малки, нежни създания, които не можеха да представляват заплаха за мен. Не бяха наядени. Бяха убити заради самото убийство.

След около двацет минути осъзнах, че ме следят.

Обърнах се. Чудовището се беше върнало и отново беше тъмносиво, с жълти очи. Торбичката ми все още беше завързана за рогата му. Станалият на дрипи пуловер беше омотан около крака му.

— Ти си АУ, нали? Подейства. Ти си това, което Баронс държи под гаража си, пратил те е, за да ме пазиш. Но не си най-ярката крушка в кутията. Знаеш само как да убиваш. Всичко, освен мен, нали? Ти ме пазиш жива.

Чудовището не каза нищо, разбира се.

Бях почти сигурна. След второто масово клане бях лежала будна в очакване слънцето да се вдигне достатъчно високо в небето, за да изляза да търся храна. Бях обмисляла вероятностите. Тази беше единствената, която обясняваше защо чудовището не ме убиваше. Когато първия път се беше опитало да ме нападне, сигурно беше надушило Баронс по мен. И неговата миризма го беше държала на разстояние. Казах си, че няма да се мия много добре, независимо колко се цапах.

— Е, какъв е планът? Ти ме пазиш жива, докато той ме намери?

Дали тази машина за убиване щеше да се появи на Хелюин, ако бях набрала АУ? Не виждах да е от някаква полза срещу ЛГ и Фае принцовете, но ако го бях призовала по време на бунтовете или дори скоро след това, вместо да се крия в църквата, то определено щеше да ми разчисти пътя и да ме заведе някъде на сигурно място, където ЛГ можеше никога да не ме намери.

Огледах го. То също ме загледа през сплъстената, окървавена коса. Ярост блестеше в погледа му и нещо по-диво, по-плашещо. Отне ми миг да осъзная, че беше лудост. Нещото беше на една брънка от веригата на пълната лудост.

Трябваше да е АУ. Нямах друго обяснение. Как Баронс беше заловил това нещо? Как го беше накарал да му се подчинява? Как му беше попречил да убие него? С мистични средства? Както обикновено, там, където беше намесен Баронс, аз имах единствено въпроси без никакви отговори. Когато най-накрая се върнех в моя свят, той нямаше да се измъкне, без да ми даде отговорите. Вече знаех какво държи под гаража си и исках да разбера повече.

Докато изучавах дивото лице, очите, хлътнали с психопатска ярост, и могъщото тяло, създадено да убива, осъзнах, че вече не ме е страх от него. Усещах в костите си, че няма да ме убие. Щеше да съсече и убие всяко живо нещо около мен, да пикае и вероятно да събира всичко мое, което съм била достатъчно невнимателна да оставя. Можеше дори да иска да ме убие, но нямаше, защото беше АУ и единствената му цел беше да се погрижи аз да не умра.

Чувствах се, сякаш половината от бремето на света току-що се беше смъкнала от раменете ми. Можех да го направя. Имах оръжие и не бях знаела за него — демон пазител. Хрумна ми, че дори няма нужда да си взимам камъните. Баронс можеше да ги вземе, когато се появеше. Още една четвърт от бремето падна от гърба ми.

Продължих с търсенето на храна. Чудовището ме следваше през повечето време. Понякога нещо прошумоляваше в далечината и то се хвърляше през дърветата. Започнах да запушвам ушите си, когато се случваше. Обичам животните и мразех, че убива всичко. Искаше ми се Баронс да го беше научил да прави разлика.

В една горичка от стройни дървета със сребриста кора намерих ядки в ниско висящите клони и плодове в храстите. След като се

натъпках, завързах колкото можах от сладките ядки в торбичката си. В един тих поток открих хайвер. Голяма гадост, но все пак протеин.

По средата на утрото чудовището ме подкара обратно към реката, после започна да ръмжи и да ми се зъби, насочвайки ме нагоре по течението. Реших, че има някакъв баронски дневен ред.

Води ме няколко часа. Теренът се промени драстично. Гората се сгъсти, брегът на реката пропадна и когато чудовището най-после ми позволи да спра, бях на върха на висока гола скала, която се спускаше рязко почти трийсет метра надолу до побелелите бързеи. Реката вече не се мятеше, тя ревеше и се разбиваше, изпълвайки пролома с тих грохот.

Изтегнах се в едно слънчево петно на брега и изядох половината от последната си протеинова закуска. Мислех да стана и да се опитам да проуча района, но не бях сигурна, че чудовището ще го позволи.

То подуши земята около мен, после се промъкна надолу по течението и се просна гладко и смъртоносно на земята. Предположих, че е уморено от толкова много убийства.

Не се надявах да чуя някакви гласове, затова му заговорих. Разказах му за израстването си в Юга, за хубавите планове, които имах за живота си.

Казах му за всичко, което толкова много се беше объркало, как бях започнала да губя нещата едно по едно. Казах му какъв ад е това да си изгубя ума по Ънсийли принцове и как Баронс ме върна. Дори му разказах за скорошното си пътуване до дома в Ашфорд с В'лане и какво бях научила там, как бях започнала да се боя, че нещо може да не е наред с мен. Разказах му неща, които никога не бих разказала на съзнателно същество, разголвайки най-дълбоките си чувства и страхове. Беше пречистващо да изхвърля всичко от гърдите си, макар и пред глупав звяр.

Аз също задряхах и се събудих около половин час преди слънцето да се гмурне в хоризонта, потапяйки гората в нощта.

Чудовището се изправи на крака, обиколи, уринира около мен и се стопи в мрака, черно върху черно, с кървавочервени очи.

Бях „завита“ за през нощта.

Будих се няколко пъти, стресната от един или друг звук. След като установявах, че нищо не дебне отвъд моя кръг, заспивах отново.

Призори бях събудена от приближаваща буря.

На трийсет метра под мен реката се надигаше в оглушителното кресчендо на бързеите, които се разбиваха в отвесните стени на каменната клисура.

Мълния разцепи въздуха. Отекна гръм и се подготвих да бъда измокрена, но бурята остана от другата страна на реката, подминавайки ме.

Беше яростна буря. Гръмотевици плющяха и трещяха непрестанно, подсилвани от странно пукане, наподобяващо автоматична стрелба. Дърветата се превиваха. Дъждът се изсипваше проливен, заливайки далечния край на реката. Бях благодарна, че поне това ми беше спестено.

Накрая вятърът отвя бурята и аз заспах.

Събудих се от ръка, притисната плътно към устата ми, и от смазващото тегло на нечие тяло върху моето.

Борих се диво, удрях, ритах, опитвах се да хапя.

— Полека, Мак! — един глас прошепна грубо в ухото ми. — Не мърдай! Очите ми пламнаха. Познавах този глас. Беше Риодан. Но аз очаквах Баронс!

— Дойдох да те измъкна оттук, но трябва да правиш точно каквото ти казвам.

Кимах преди дори да е довършил изречението.

— Наложително е да не издаваш никакъв звук. Шепни, когато говориш!

Кимнах отново.

Той се дръпна и ме погледна.

— Къде е... създанието?

— АУ ли?

Той ме изглежда странно, но кимна.

— Не знам. Не съм го виждала от снощи.

— Събери си нещата и побързай! Нямаме много време. Даррок също е тук.

— Шегуваш ли се? Как, по дяволите, всички ме намират? — какво бях аз? Голямо червено Х?

— Ш-ш-ш! — той притисна пръст към устните ми. — Говори тихо! — той се надигна от мен, обърна ме по корем и започна да рови в косата ми. — Не мърдай! А, мамка му!

— Какво? — прозвуча като тихо ръмжене.

— Даррок те е маркирал. Сигурно го е направил, докато принцовете са те държали.

— Татуирал ме е?

— Точно до белега на Баронс. Не мога да го махна тук. Ела! Превъртах се, жулейки яростно скалпа си.

— Къде отиваме?

— Недалеч оттук има... как каза Бароне, че ги наричаш? МПД. Тя ще ни отведе до друг свят, където има долмен към Ирландия.

— Мислех, че проклятието на Крус е покварило всичко.

— Сребрата се променят. МДП — не. Те са статични микрокосмоси.

Сграбчи ме под мишниците, изправи се, вдигна ме заедно със себе си и ме постави на крака.

Стиснах ръката му.

— Родителите ми?

— Не знам. Дойдох след теб в ЛаРу.

— Баронс?

— Опитваше се да стигне до Ашфорд, за да хване Даррок. Бях единственият, който успя да влезе, преди тунелът да се срути в нашия край. Отне ми малко време да те открия. Намерих и това — той ми хвърли раницата. — Копието ти е вътре.

Можех да го целуна! Сграбчих раницата и набързо събрах всичките си притежания на едно място, после измъкнах копието и го погалих. Да го държа в ръка, ме караше да се чувствам като в песен на Травис Трит^[1] — три метра висока и непробиваема за куршуми.

— Съществува ще нападне всичко в близост до теб. В момента това съм аз. Аз мога да те измъкна. То не може. То само убива. Запомни това!

Риодан хвана ръката ми и ме поведе близо до реката, много по-близо до отвесния край на клисурата, отколкото се чувствах комфортно, но разбих какво правеше. Глинестият ръб беше мек като пясък и не издаваше звук под краката ни. Погледнах към него.

— Как ме проследи? Ти също ли имаше белег върху мен? — прошепнах.

— Мога да проследя този на Баронс. Още една дума и минаваш през ръба.

Не казах нищо повече. Ако трябваше да избира между моето оцеляване и своето собствено, бях съвсем сигурна, че ще предпочете своето. Чудех се защо Баронс не беше направил нещо, за да предпази Риодан от чудовището. Да му даде да носи риза, миришеща на Баронс, или нещо такова.

Сякаш прочел мислите ми, той промърмори:

— Татуировката, която ти сложи, те пази от звяра. Няма начин да маркира мен. Дойдох въоръжен. Преследвах го цяла нощ през дъжда. Свърших амуниците. Умно копеленце.

Бях чула автоматична стрелба!

— Опитвал си се да го убиеш? — бях слисана. Какъв странен обрат на възгледите. То ме защитаваше. Яростно. Сега беше мой враг?

Риодан ме изглежда остро.

— Искаш ли да се измъкнеш оттук, или не?

Кимнах разгорещено.

— Тогава дръж копието под ръка, млъквай и се надявай да не ме убие! Аз съм твоят път навън.

Когато чудовището нападна (а предполагам, никога не съм се съмнявала в това), то го направи със същата експлозивна внезапност, с която беше ударило дивия глиган. Изскочи от нищото, повали Риодан на земята — ярост от зъби и нокти.

Гледах безпомощно, докато се въртяха и търкаляха, търсех възможност да направя нещо. Каквото и да е.

Чудовището беше много по-голямо от Риодан, но мистериозният брат по оръжие на Баронс беше доста див. От маншетите му щръкнаха ножове и шипове.

Докато гледах боя, той се ускори до нещо много близко до стопкадъра на Дани, замаза се и вече беше извън способностите ми да го проследя. Вече не можех да различа формите им. Риодан изглежда беше също толкова неестествено пъргав колкото и чудовището.

Успях да ги зърна само за кратко, когато единият или другият се появяваше, забавен за момент от някоя рана.

Ръмжене изпълни въздуха, докато се търкаляха и бореха до ръба на клисурата (толкова близко, че сдържах дъха си и се молах да не паднат и двамата), после по обратния път.

Зърнах Риодан, чиито десетки рани кървяха.

После чудовището: разкъсана плът, челюстите — окървавени и тракащи.

Изтърколиха се отново в размазано петно на ръба над реката.

Гледах с широко отворени очи, подскачах насам-натам, опитвайки се да намеря удобен момент, ъгъл, възможност да помогна. Чувствах се странно разкъсана.

Чудовището беше спасило живота ми многократно. Беше моят див демон пазител. Беше ме защитавало.

Но, както беше посочил Риодан, можеше да прави само това.

Не можеше да ми помогне да се върна у дома. И щеше да убие моя „път навън“, ако можеше. Оставяйки ме защитена, но заседнала. Не можех да позволя това. Трябваше да се измъкна оттук.

Отново зърнах Риодан. Чудовището го разкъсваше на парчета!

После Риодан трябва да беше ранил чудовището, защото то се появи на фокус и остана така за момент. Преди да успея да проваля може би единствената възможност, която имах, аз се стегнах, скочих напред и забих копието в гърба му — точно там, където мислех, че е сърцето му, ако анатомията му имаше нещо общо с човешката.

То потрепери, обърна глава и изрева към мен.

Риодан сграбчи своя шанс, заби нож в гърдите му и резна нагоре, разпаряйки чудовището от корема до гърлото.

Главата му се обърна рязко и то блъсна Риодан толкова силно, че го избута до ръба на скалата. Докато гледах ужасена, той се препъна в мекия глинест ръб и се подхлъзна през него.

Мисля, че изпищях или може би пищях от известно време, не знам. Нещата от онзи ден са ми малко размазани.

Ръцете на Риодан се заключиха около една скала, която стърчеше от брега. Молах се да е забита достатъчно дълбоко в глината, за да го удържи.

Чудовището се вдигна в цял ръст, виейки от ярост и болка, моето копие беше забито в гърба му.

Затаих дъх, докато Риодан се измъкваше бавно обратно на брега. Имаше толкова много кръв по лицето му, че едва можех да видя очите му. Как успяваше да се движи все още? Бузите му бяха срязани така дълбоко, че виждах костта. Гърдите му представляваха купчина кървави, кръстосани разрези.

Тогава чудовището се олюля и мисля, че сигурно съм издала някакъв шум. Облекчение, че падаше? Тъга? Може би срам заради моето участие? Емоциите ми бяха пълна каша.

То обърна глава и погледна право в мен, а в дивите му жълти очи имаше нещо, което ме накара да ахна.

За един ужасно продължителен момент можех да се закълна, че видях в погледа му обвинение заради моята измяна, също и недоверие заради моето отвратително двуличие. Сякаш имаше някакво споразумение, някакъв неизречен договор между нас. Взираше се в мен с упрек. Жълтите му очи горяха с омраза заради моето предателство. То отметна глава назад и зави с мъка и отчаяние, един изтерзан вик на скръб и лудост.

Затиснах ушите си с ръце.

То направи стъпка към мен. Не можех да повярвам, че още стои, макар да бе цялото разпрано.

Когато направи втора стъпка, Риодан успя да се изправи несигурно на крака, да се хвърли на гърба му, да обвие ръце около врата му... и да му среже гърлото.

— Разкарай се оттук, по дяволите, Мак! — изръмжа той.

От чудовището бликаше кръв. То се пресегна, заби нокти в Риодан, откъсна го от гърба си и го метна право в пропастта.

— Не! — извиках.

Но Риодан вече го нямаше, падаше надолу, надолу в реката, на трийсет метра от скалата.

[1] Американски кълтри певец. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Стоях и глупаво се взирах в чудовището с разпрано тяло и срязано гърло.

Все още стоеше.

Беше ми студено и топло, треперех. Имах чувството, че съм в някакъв трескав сън, в кошмар, от който не можех да избягам. Можех да усетя как се откъсвам от света около мен, отвътре се превръщам в камък, захвърлям всяка емоция.

Чудовището се олюля към мен. Падна на едно коляно и се взря в мен. Потрепери, после се срина на земята по лице.

Копието ми стърчеше от гърба му.

Гората беше тиха и неподвижна.

Докато гледах как кръвта на чудовището изтича в почвата, лишена от емоции, направих оглед на ситуацията.

Риодан беше мъртъв.

Никой не би могъл да оцелее след такова падане, ако допуснем, че беше в състояние да се възстанови от раните си, което беше направо невъзможно.

Чудовището също беше мъртво, най-малкото — беше много близо до смъртта и щеше скоро да умре, легнало в растящата бързо локва кръв.

Бях загубила моя път навън.

Бях загубила и своя защитник.

Някъде в този свят Лорд Господар ме търсеше, проследявайки ме по тайнствената дамга, която беше гравирал на главата ми.

Някъде в този свят имаше МПД, което съдържаше долмен, който щеше да ме върне в Ирландия. За съжаление, нямах представа нито къде беше, нито в каква посока, нито от колко изобщо мога да избирам в този свят.

Торбичката с камъните ми беше все още вързана за рогата на чудовището, а дрипите от пуловера ми — за крака му. Когато умреше, щях да си взема камъните. По мои сметки, това беше някакъв плюс, ако допуснех, че те не бяха нищо повече от бавна лодка към ада.

Чудовището избълбука влажно и изглежда се сви.

Изчаках няколко мига, взех пръчка, приближих внимателно и го смушках.

Нямаше реакция. Сръчках го по-силно, после го побутнах с ботуша.

Опитах копието на гърба му, разтваряйки раната му. Отново нямаше реакция.

Определено беше мъртво.

Клекнах до него и започнах да отвързвам торбичката, когато рогата му внезапно омекнаха и се стопиха, потекоха в река, която потече покрай главата като масло по кръвта.

Издърпах торбичката от сплъстената му коса.

Формата на главата му започна да се променя.

Ципите и ноктите изчезнаха.

Сплъстените кичури се превърнаха в коса.

Препънах се назад, клатейки глава.

— Не — казах.

То продължи да се променя. Тъмносивата кожа изсветля.

— Не — настоях аз.

Думите ми нямаха ефект. То продължи да се променя. Височината намаля. Масата се сви. Стана каквото беше. Каквото винаги е било.

Не можех да дишам. Клекнах и се залюлях напред-назад в поза на скръб, древна като времето.

— Не! Изкресях.

Бях мислила, че съм изгубила всичко.

Не бях.

Вече бях изгубила всичко.

РЕЧНИК ОТ ДНЕВНИКА НА МАК

Амулетът: Тъмна светиня на Ънсийли, създадена от краля на Ънсийли за неговата наложница. Изработен от злато, сребро, сапфири и оникс. Позлатената „клетка“ на амулета подслонява огромен чист камък с неизвестен състав. Велик човек с могъща воля може да го използва, за да променя реалността. Списъкът на миналите му собственици е легендарен, включва Мерлин, Будика^[1]. Жана д'Арк, Карл Велики и Наполеон. Последно закупен от уелсец на незаконен аукцион за осемцифрена сума, той беше в моите ръце за твърде кратко време. В момента е притежание на Лорд Господар. Изисква някакъв вид десетък или свързване, за да се използва. Аз имах волята. Но не успях да разбера начина.

Допълнение: Все още е в ЛГ и мисля, че той го използва, за да контролира Ънсийли принцовете. Беше в него, но не се опита да го използва върху мен. Защо? Дали не се бои, че на мен може да не подейства?

АНМСМ: Баронс ми даде мобилен телефон и под това съкращение, което означава: „Ако не можеш да се свържеш с мен“, беше записан номер, на който отговаря тайнственият Риодан.

АУ: „Ако умираш“. Още едно от съкращенията в телефона, който ми даде Баронс.

Допълнение: Боже, вече знам какво е!

Бранителите: Така вече се наричат сужителите на Гарда под водачеството на инспектор Джейни, докато се бият, за да защитят останалите жители на Дъблин. Ядат Ънсийли и дават сериозен отпор на Фае.

В'лане: Според книгите на Роуина В'лане е Сийли принц от Двора на светлината, член на Висшия съвет на кралицата и понякога консорт. Той е Секс-до-смърт-Фае и се опитва да ме накара да работя за него от името на кралица Авийл, за да открия Шинсар Дъб.

Допълнение: Той ми върна Джорджия! Когато стените паднаха, той защити родителите ми и запази Ашфорд. Възстанови

електричеството и реда в целия щат заради мен. Връзката ни се променя сега, когато вече съм имунизирана срещу неговия еротизъм. Дали ставаме равни? Тревожа се за него. Защо изчезна от манастира? Защо изглеждаше толкова наранен?

Вкопчвач: Фино, прозрачно Ънсийли, което е изненадващо красиво. Вкопчвачите изглеждат така, както модерните медии изобразяват феите — нежни, потрепващи, красиви в голотата си, с облак от ефирна коса и приятни черти, само че с човешки ръст. Кръстих ги Вкопчвачи, защото се вкопчват в нас. Могат да влязат в кожата на човека и да го превземат. Веднъж пъхнали се в някого, вече не мога да ги усетя. Може да стоя точно до някой Вкопчвач, превзел човек, и дори да не го знам. За известно време се боях, че Баронс може да е такъв. Но го накарах да хване копието.

Гласът: Друидско изкуство, което принуждава човека, върху когото е използван, да се подчинява дословно на издадената заповед. Лорд Господар и Баронс са го използвали върху мен. Ужасяващо е. Изключва волята ти и те прави роб. Гледаш безпомощно със собствените си очи как тялото ти прави неща, които умът ти крещи да не правиш. Опитвам се да го овладеея, така че поне да съм способна да му устоявам, защото иначе никога няма да мога да се доближа до Лорд Господар, за да го убия и да отмъстя за Алина.

Допълнение: Вече мога да му устоявам и да го използвам! Странно е как намираш стомана в себе си, когато единственият друг изход е да умреш. Но Баронс е прав — учител и ученик губят способността да го използват един върху друг. Вещината го отхвърля.

Гривната на Крус: Гривна за ръка от злато и сребро, украсена с кървавочервени камъни. Древна Фае реликва, за която се предполага, че дава на човека, който я носи, „някакъв щит срещу много Ънсийли и други... неприятни неща“ (но това е по думите на Секс-до-смърт-Фае — сякаш наистина можеш да се довериш на някое от тях).

Дани: Млада тийнейджърка, Шийте зряща, чийто талант е свръхчовешка скорост. До този момент тя има на сметката си (както гордо би се перчила от покривите, ако ѝ се даде и най-малка възможност) четиридесет и седем убити Фае. Сигурна съм, че ще има и други още утре. Майка ѝ е била убита от Фае. Ние сме сестри по отмъщение. Тя работи за Роуина и е наета в корпорация „Бързи пощи“.

Допълнение към оригиналния запис: Бройката на убитите от нея вече е почти двеста! Хлапето не познава страх.

Допълнение към оригиналния запис: Тя е Върхът! Тя ме спаси от ЛГ и лакеите му. Станахме като... сестри. Бях се заклела, че няма да допусна никого толкова близо до себе си, колкото беше Алина, но не мога да променя чувствата си към Дани. Под коравата външност има хлапе, което топи сърцето ми. Тя има тайни, мога да ги усетя. И дълбоки белези от емоции, за които никога не говори. Надявам се един ден да ми се довери. Нещата, които носим вътре в себе си и за които отказваме да говорим, са нещата, които накрая могат да ни унищожат. Вече не мога дори да броя убийствата и. Тя свали един Ънсийли принц!

Двайсет и една библиотеки: Дани знае къде са всички, дори забранените. Ние влязохме в една, оставихме Кат и най-доверените и момичета да я претърсват, но не можах да вляза в другата, до която ме заведе Дани. Не само че беше силно защитена, но имаше някакъв „пазител“, който блокираше пътя и който не преставаше да повтаря, че не съм една от тях и нямам позволение да бъда там. Има някакво непреодолимо препятствие в коридора. Призовах В'лане да ми помогне. Когато се появи, той изсъска към мен, изкривен от болка, и изчезна. Не съм го виждала оттогава. Започвам да се безпокоя.

Дерек О'Баниън: Братът на Роки и новото попълнение на Лорд Господар. Той иска да получи обратно копието на брат си и да ме убие, тъй като смята, че съм отговорна за смъртта на брат му. Трябваше да го оставя да влезе в Мрачната зона онзи ден.

Допълнение към оригиналния запис: Той яде Ънсийли и в момента е с Фиона, която също ги яде!

Допълнение: Дали Книгата го е хванала, или всичко, което стана онази нощ, е илюзия?

Детелина: Тази леко безформена трилистна детелина е древният символ на Шийте зрящите, натоварени с мисията да виждат, служат и закрилят човечеството от Фае.

Джерико Бароне: Нямам и най-малката шебана идея кой или какво е той. Той продължава да спасява живота ми. Предполагам, че това е нещо.

Допълнение към оригиналния запис: Той държи Пресяващо Сребро в кабинета си в книжарницата и когато минава през него,

чудовищата се отдръпват точно както и Сенките. Видях го да изнася тяло на жена от него. Беше убита брутално. От него ли? Или от нещата в огледалото? Той е поне на няколкостотин години, вероятно дори е много по-стар. Накарах го да държи копие, за да видя дали е Ънсийли, и той го хвана, но по-късно от В'лане научих, че Ънсийли кралят може да докосва всички Светини (както и Сийли кралицата). Не мога да проумея защо Ънсийли кралят не е в състояние да докосне собствената си Книга, но може би точно затова Баронс мислеше, че той би могъл да я докосне. Може би тя се е развила в нещо по-могъщо от това, което е била в началото. Също така не мога да изключа той да е нещо като Сийли/Ънсийли хибрид. Правят ли секс Фае и възпроизвеждат ли се? Понякога... мисля, че Баронс е човек..., който е много сбъркан. Друг път мисля, че е нещо, което този свят никога не е виждал. Определено не е Шийте зрящ, но вижда Фае ясно като бял ден точно като мен. Владее друидско вълшебство, магьосничество и черни изкуства. Той е изключително силен и бърз и има усилен сетива. Какво имаше предвид Риодан с коментара си за Алфа и Омега? Трябва да открия този мъж!

Допълнение към оригиналния запис: Той призна, че е убил жената, която изнасяше от огледалото! Съвсем сигурна съм, че разбрах къде води това Сребро, но не съм имала възможност да го изпробвам. Мисля, че свързва с подземните етажи под гаража му. Стоях в този гараж и гледах над покрива на хамъра към Баронс, докато това, което държеше там, долу, виеше. Той отказа да отговори на въпросите ми за него. (Боже, това едва ли е изненада.)

Допълнение към оригиналния запис: Това, което направи, за да ме върне от състоянието ми на При-я... не мога да спра да мисля за него. Видяното в главата му — за детето и мъката, ме убива. Понякога ми се иска да не трябва да съм нещо друго, освен красив звяр. Да мога отново да забравя. Всичко. И просто да съществувам.

Долмен: Мегалитен гроб с единична камера, съставен от два или повече изправени камъка, които поддържат голяма плоска хоризонтална каменна плоча. Долмените са често срещани в Ирландия, особено около Бърен и Конемара. Лорд Господар използваше долмен в ритуал с черна магия, за да отвори портал между световите и да води през него Ънсийли.

Друид: В предхристиянското келтско общество друидите са имали власт над богослуженията, над законодателните и съдебните въпроси и над философията. Те са имали орден, в който са обучавали елитни младежи. Смята се, че друидите са били посветени в тайните на боговете, включително по въпроси, касаещи манипулирането на физическата материя, на пространството и дори на времето. На древен ирландски друид означава магьосник, вълшебник, гадател („Ирландски митове и легенди“).

Допълнение към оригиналния запис: Видях и двамата — Джерико Баронс и Лорд Господар, да използват силата на Гласа. Това е начин да се говори с много гласове, на които не можеш да не се подчиниш. Значение?

Допълнение: Крисчън МакКелтър произхожда от дълга, древна кръвна линия друиди.

Желязо: Fe в периодичната таблица. Инспектор Джейни откри, че притеснява Фае. Той и хората му изработват куршуми от него, подплатяват шлемовете си и го носят върху телата си. Може да затвори непресяващо Фае. Кой знае какво би могло да направи огромно количество от него на пресяващо Фае?

Залата на всички дни: Центърът на Сребрата. Баронс я описва като квантова туристическа агенция за Фае, като терминал на летище. Стените и подът са направени от чисто злато и сякаш се простират до края на вечността. Стените са покрити с милиарди огледала, които са портали към други светове, измерения и времена. Опасно място. Времето се усеща изкривено там, изобщо не е линейно и ако спреш да се движиш, може да се изгубиш в спомени, които започват да се прожектират около теб, сякаш са истински. Изглежда, че всичко, за което помислиш, се материализира. Трябва да продължаваш да се движиш. Подминах скелети по пода. Когато Сребрата били създадени, всички огледала, които били част от мрежата (извън Залата), щели моментално да те пренесат в Залата на всички дни. Оттам би могъл да избереш своята дестинация. Препратка към Сребрата.

Защита: Наскоро научих за тези. Има ги навсякъде около Забранените библиотеки. По някаква причина мога да преминавам през повечето. Не знам защо. Или е един от талантите ми на шийте зрящ, или нещо, което съм придобила по време на всичките си мъки. Измамни неща са.

Кат: Мисля, че тя ще поведе шийте зрящите някой ден, ако живее достатъчно дълго. Надявам се да го направи, защото не мога да понасям Роуина. На двацет и пет години, спокойна и разумна, умна и чистосърдечна, тя е единствената, която остава непредубедена към мен и ме подкрепя. Ако нещо се случи с мен, доверете се на Кат! И на Дани. Ако съм мъртва, вървете при тях за помощ!

КБП: Корпорация „Бързи пощи“ — дъблинска куриерска служба, която е като прикритие на коалицията на Шийте зрящите. Изглежда Роуина я управлява.

Допълнение: След като Книгата била изгубена, Роуина отворила клонове на тази куриерска служба по целия свят с надеждата по този начин да я открие и върне. Това е много, много умно, всъщност. Тя има куриери на велосипеди, които ѝ служат като очи и уши в стотици главни градове. Манастирът е убежището на Шийте зрящите. Изглежда те имат много богат благодетел, който налива средства чрез множество корпорации. Чудя се кой е той.

Кейли О'Райли: Една от приятелките на майка ми и също част от Убежището. Нещо лошо се е случило и мисля, че майка ми и Кейли са се опитали да го спрат. Мисля, че точно тогава Книгата е избягала.

Копието на Луизне (познато още като Копието на Люин, Копието на Лонгин, Копието на съдбата и като Пламтящото копие): Копието, с което е прободен Исус Христос на кръста. Произходът му не е човешки, то е Светла светиня на Туата Де Данан и е един от няколкото предмета, способни да убият Фае — независимо от ранг или мощ.

Допълнение към оригиналния запис: Убива всичко Фае и ако някой е само отчасти Фае, то убива тази част от него по ужасен начин.

Котелът: Сийли или Светла светиня, от която в даден момент пият всички Сийли. Така те загубват спомените си, когато са станали гнетящи. Според Баронс цената на безсмъртието е възможна лудост. Когато Фае усети, че започва да полудява, пие от котела и се „преражда“, без спомен за предишното си съществуване. Фае имат Пазител на архива, който документира многото прераждания на всяко Фае, но точното място на този писар е известно само на малцина избрани, а местонахождението на Архивите на никой друг, освен на самия писар. Това ли е объркано при Ънсийли? Че нямат котел, от който да пият?

Кралски ловци: Средно ниво каста на Ънсийли. Войнствено съзнателни, те приличат на класическото изображение на дявола — с раздвоени копита, с рога, с дълги като на сатири лица, с кожени криле, с пламтящи оранжеви очи и с опашки. Високи между два и три метра, те са способни да развиват изключителна скорост както с крака, така и с криле. Основна функция — унищожители на шийте зрящи. Оценка на заплахата — убиват.

Допълнение към оригиналния запис: Срегнах един. Баронс не знае всичко. Ловецът беше по-голям, отколкото Баронс ме беше подвел да очаквам, размахът на крилата му беше между девет и дванайсет метра. Притежава известни телепатични способности. Ловците са наемници в същината си и служат на господар само ако имат полза от това. Не съм сигурна, че са средно ниво каста. Всъщност, не съм сигурна, че са изцяло Фае. Страхуват се от копието ми и подозирам, че нямат желание да умрат за никоя кауза, което ми дава тактическо предимство.

Допълнение към оригиналния запис: Яздих един!

Крисчън МакКелтър: Работи във Факултета по древни езици на „Тринити“. Знае какво съм и е познавал сестра ми! Нямам представа какво е мястото му във всичко това, нито знам мотивите му. Ще науча повече скоро.

Допълнение към оригиналния запис: Крисчън произлиза от клан, чиито членове някога са служили като висши Друиди на Фае и са поддържали човешката част от Спогодбата хиляди години, изпълнявайки ритуали и плащайки десятък. Познавал е Алина бегло. Идвала е при него да търси помощ за превод на част от текст от Шинсар Дъб.

Допълнение: Изчезнал на Хелюин, когато Келтърови и Бароне изпълнявали ритуала, с който да се опитат да запазят стените. И двамата имаме лоша нощ. Той бил впримчен във вихъра, който унищожил Бан Дрохид — свещения каменен кръг, където друидите Келтърови изпълняват ритуалите и плащат десятъка, за да поддържат Спогодбата от хилядолетия. Открих го заседнал в мрежата на Сребрата.

Крус: Фае, неизвестно дали е Сийли, или Ънсийли. Много от неговите реликви се носят наоколо. Той е прокълнал Пресяващите сребра. Преди да бъдат прокълнати, Фае ги използвали, за да пътуват

свободно през измеренията. Проклятието някак е покварило каналите между измеренията и сега дори Фае не влизат в тях. Не е известно какво е проклятието. Не е известно какви поражения нанася или какъв е рискът в Сребрата. Какъвто и да е, Баронс очевидно не се страхува от него. Опитах се да вляза в Среброто в кабинета му, но не мога да разбера как да го отворя.

Допълнение към оригиналния запис: Открих какво е било проклятието! Крус мразел Ънсийли краля и прокълел Сребрата да не му позволяват да влезе отново в тях, за да не може да стигне до наложницата си. Крус искал наложницата и всички светове в Сребрата за себе си. Но проклятието тръгнало на зло и прецакало всичко. Препратка към Сребрата.

Кълбото Д'жай: Нямам представа какво е, но Баронс го притежава. Казва, че е ОС. Не можах да го усетя, когато го държах, но в онзи определен момент не можех да усетя нищо. Откъде го беше взел и къде го беше прибрал? В мистериозното си хранилище? Какво прави Кълбото? Как Баронс влиза в хранилището си все пак? Къде е достъпът за тези три етажа под гаража? Има ли тунел, който свързва сградите? Трябва да потърся.

Допълнение към оригиналния запис: Баронс ми го отстъпи, за да мога да го дам на Шийте зрящите за ритуал, който да укрепи стените в деня на Сауин.

Допълнение: Баронс се кълне, че е било заредено, преди да го получи. Намерих вход към етажите под гаража му — през Среброто в кабинета му!

Лорд Господар: Предателят и убиецът на сестра ми! Фае, но не Фае, водач на армията Ънсийли, търси Шинсар Дъб. Той е карал Алина да я търси, така както Баронс използва мен да търся ОС.

Допълнение към оригиналния запис: Предложи ми размяна — да ми върне Алина за Книгата. Мисля, че наистина би могъл да го направи.

Допълнение: Достатъчно лошо е, че уреди да ме превърнат в При-я, а сега държи и родителите ми!

МакОреол: Мое изобретение. Много яко. Яркорозово, покрито с лампи. Последна мода в защитата срещу Сенки.

Малуш: Роден Джон Джонстън Джуниър. Веднага след мистериозната смърт на родителите му наследява стотици милиони

долари, изчезва за известно време и се появява отново като немъртъв — вампира Малуш. През следващото десетилетие той създава култ от последователи по целия свят и е вербуван от Лорд Господар заради парите и връзките си. Блед, рус, с лимонови очи, вампирът предпочита стиймпънк и викториански готик.

Мечът на Луг^[2]: Познат също като Меча на Светлината. Сийли или Светла светиня, способна да убие Фае — Сийли или Ънсийли. Понастоящем е при Роуина и тя го дава на нейните Шийте зрящи в КБП, както намери за добре. Обикновено го получава Дани.

Допълнение: Видях го. Красив е!

Допълнение: Откраднах го от Роуина и го дадох на Дани за постоянно.

Многоустото нещо: Противно Ънсийли с безброй прилични на пиявици, усти, десетки очи и свръхразвити полови органи. Каста на Ънсийли — неизвестна за момента. Оценка на заплахата — неизвестна засега, но подозирам, че убива по начини, за които предпочитам да не мисля.

Допълнение към оригиналния запис: Все още е някъде навън. Искam това нещо да умре!

Допълнение към оригиналния запис: Дани довърши копелето! Могло ли е да Пресява пространство? Кoi Ънсийли могат и кои не могат?

Момчета-носорози: Грозни, сивокожи Фае, които приличат на носорози, с буцести, изпъкнали чела, тела като бурета, къси и дебели ръце и крака, цепки за усти без устни и изпъкнали долни челюсти. Те са нисша средно ниво каста на Ънсийли главорези, изпрацани главно като съгледвачи на Фае с висши рангове.

Допълнение към оригиналния запис: Вкусът им е ужасен!

Допълнение към оригиналния запис: Не вярвам да могат да Пресяват пространство. Видях ги заключени в клетки в пещерата на Малуш и завързани с вериги. По онова време не ми хрумна колко е странно, а по-късно реших, че Малуш някак ги е задържал със заклинания. Но след като Джейни направи забележката си за затварянето на Фае, осъзнах, че не всички Фае могат да Пресяват, и започвам да се чудя дали това не е по силите само на много могъщите. Това може да е важно тактическо предимство. Трябва да се проучи.

Допълнение: Обичат красиви млади човешки момичета и разменят невероятния наркотик на Ънсийли плътта за секс. Ъгх!

Момчето със замечтаните очи: Огромна въпросителна. Защо все продължава да се появява? Кой е той? За първи път го срещнах на улицата в Дъблин, после в музея, докато търсех ОС, после открих, че работи в Катедрата по древни езици с Крисчън МакКелтър, а сега е барман в „Честър“ — печално известната бърлога на греха на Честър. Когато говорех с него там, се случи нещо наистина странно. Видях го в огледалото над бара и не изглеждаше същият. Уплаши ме. Наистина ме уплаши. В огледалото отражението му говори с мен, предупреди ме. Каза да не говоря с „това“.

МПД: Междудименсионна приказна дупка. Тези неща ме побъркват! Когато стените паднаха на Хелюин, части от света на Фае се разбиха в части от нашия свят и сега, ако не си внимателен, може да влезеш в такава (вървейки или шофирайки) внезапно и без предупреждение. Трудно се излиза от тях. Някой ги „пуска на свобода“ и те са започнали да се носят по вятъра, а така са още по-трудни за избягване. Има МПД и вътре в мрежата на Сребрата. Когато Крус ги проклед, сблъсъкът на световите причинил нещо много подобно на натрошени реалности. Според Риодан МПД са статични микрокосмоси и могат да бъдат картографирани. Някои съдържат долмени към нашия свят. Повечето съдържат други МПД. Може да се скача от един свят в друг през тях. Голяма каша.

Мрачна зона: Район, който е бил превзет от Сенките. През деня изглежда като всеки изоставен, порутен квартал. Щом падне нощта, е смъртоносен капан.

Допълнение към оригиналния запис: Те са се разпрострели по целия свят, след като стените вече са паднали. Огромната зона до „Книги и дреболии Баронс“ вече е празна. Преместили са се към позелени пасища. Буквално. Други Ънсийли работят, за да възстановят електрозахранването, което ЛГ изключи, защото не им харесва колко бързо Сенките поглъщат потенциалната им плячка. Ще приема всякаква помощ, за да изгоня гадовете обратно в мрака. Това ни осигурява още време.

Нана О'Райли: Почти на сто години, живее до морето в Каунти Клеър, познавала е майка ми! Името на майка ми е Айла О'Конър. Бих могла да го повторя хиляди пъти. Майка ми израснала с внучката на

Нана — Кейли. Мисля, че Нана знае какво е станало, когато Книгата е избягала. Трябва да я разпитам отново. За предпочитане е, без Кат да стои на пост.

„*Ние си връщаме нощта!*“: Песен, която измислихме с Дани, сега международен химн на шийте зрящите.

Нул: Шийте зрящ със силата да вцепенява Фае с докосване на ръка (например аз). Докато Фае е вцепенено, е напълно безсилно. Колкото по-висша и по-могъща е кастата на Фае, толкова по-кратко време действа вцепенението.

Обаяние: Илюзия, направена от Фае, за да прикрие истинския им външен вид. Колкото по-могъщо е Фае, толкова по-трудно е да се пробие маскировката му. Средностатистическият човек вижда само това, което Фае иска да бъде видно, и е леко отблъснат, ако се докосне до близкия периметър на изкривеното пространство, което е част от обаянието на Фае.

ОС: Съкращение за Обекти на силата — реликви на Фае, изпълнени с мистични свойства. Някои са Светини, други не са.

ОС детектор: Аз. Шийте зрящ със специална способност да усеща ОС. Алина също е била такава, ето защо Лорд Господар я е използвал.

Допълнение към оригиналния запис: Много редки. Определени кръвни линии са били развъдени за това. Шийте зрящите на Роуина казват, че всички са отмрели.

Патрона: Спомената от Роуина, смята се, че изглеждам като нея. Била ли е тя О’Конър? По някое време е била водач на Убежището на Шийте зрящите.

Добавка: Патрона е била баба ми!

Пресяване: Начин за пътуване на Фае. Случва се със скоростта на мисълта. (Виждала съм това!)

Допълнение към оригиналния запис: В’лане някак ме Преся без дори да усетя, че е наблизо. Не знам дали е възможно да ме е приближил „маскиран“ по някакъв начин, да ме е докоснал в последната минута и аз просто да не съм го осъзнала, защото стана толкова бързо; или може би, вместо да мести мен, е преместил световите около мен. Може ли да прави това? Колко могъщ е В’лане? Може ли друго Фае да ме Пресее, без да разбере? Неприемливо опасно! Нужна е повече информация.

Пресяващо сребро или Сребро: Ънсийли или Мрачна Светиня. Сложен лабиринт от огледала, създаден от краля на Ънсийли, някога използван като основен метод на Фае за пътуване между световите, докато Крус не хвърлил забранено проклятие над сребърните коридори. Сега никой Фае не смее да влезе в Среброто.

Допълнение към оригиналния запис: Лорд Господар имаше много такива в къщата си в Мрачната зона и ги използваше, за да се придвижва от и до Фае. Ако унищожих Сребро, унищожаваш ли и това, което е в него? Остава ли отворен вход/изход в света на Фае като рана в тъканта на нашия свят? Какво точно е било проклятието и кой е бил Крус?

Допълнение към оригиналния запис: Баронс има едно и минава през него!

Допълнение: Препратка от Залата на всички дни. Начинът, по който е работило преди, е следният: Залата на всички дни била централното летище, където можеш да избираш от милиони огледала, които свързват с второ огледало на друг свят, измерение или време и пътуваш до там. Огледалата по онова време били двупосочни портали и за да се върнеш, просто пристъпваш обратно през тях в Залата. Мисля, че са скрили огледалата на другите светове в неодушевени предмети, така че само Фае да могат да ги намират. Кралицата усетила мощта на Сребрата, които кралят създал за своята наложница. За да успокои съмненията и че все още държи смъртната, която кралицата ненавиждала, кралят трябвало да ѝ даде основната част, включително Залата, но задържал една част отделена, където на един хълм изградил за наложницата си Белия палат.

Как работи сега, след като Крус го проклезе: Всичко е изчанчено. Огледалата в Залата се умножили неимоверно и сега наброяват милиарди. Вече не са двупосочни, местата, които показват като дестинации, не са непременно тези, в които ви отнасят, и световите, свързани чрез Сребрата, сега са силно нацепени с МПД. Крус объркал милиарди светове, измерения и времена. Обаче, както Баронс го представя, е възможно да бъдат управлявани, ако човек знае какво прави и е способен да приложи необходимите друидски изкуства. Изглежда Баронс е прекарал доста време в Сребрата. Обикновено едно огледало се свързва директно с друго. Когато погледнеш в това Сребро, виждаш дестинацията му. Но понякога хора (като Баронс и ЛГ)

„струпват“ Сребра, оформяйки тунели, които създават пространство, за да принудят някого (мен!) да влезе вътре, да пусне оръжията си и да покаже откупа. Или в случая на Баронс — да напълни коридора до гаража си с убийствени демони, които не биха допуснали никой да премине. Не си напъвайте мозъка да разберете сребрата! Не мисля, че някой може. Просто очаквайте неочакваното!

При-я: Човек, пристрастен към секса с Фае.

Допълнение: Бог да ми е на помощ, знам!

Риодан: Сътрудник на Баронс и АНМСМ на мобилния ми телефон.

Допълнение: Най-отгоре в списъка ми с хора, които да открия.

Допълнение към оригиналния запис: Виж Честър! Този мъж е един от осмината на Баронс, каквото и да е това. Всички те са големи мъже, свръхестествено бързи, повечето са с грозни белези и излъчват нещо, което просто... не е човешко. Риодан ме тревожи.

Роки О'Баниън: Бивш боксьор, превърнал се в ирландски мафиот и религиозен фанатик. Притежаваше Копието на Съдбата в колекция, скрита дълбоко под земята. Една нощ двамата с Бароне влязохме с взлом и го откраднахме. След като го обрахме, Бароне изключи всички външни лампи около книжарницата, а когато О'Баниън дойде за мен с петнайсет от неговите мутри, Сенките ги погълнаха точно под прозореца на стаята ми. Знаех, че Баронс ще направи нещо. И ако в онзи момент ме беше накарал да избирам между тях и себе си, щях да му помогна да изключи лампите. Не знаеш какво си готов да направиш, за да оцелееш, докато не се озовеш притиснат в ъгъла и не видиш какво изригва от теб.

Роуина: Командва до някаква степен коалиция от Шийте зрящи, организирани като куриери в корпорация „Бързи пощи“. Тя ли е Великата повелителка? Имат убежище в един стар манастир на няколко часа от Дъблин и библиотека, в която трябва да вляза.

Допълнение към оригиналния запис: Никога не ме е харесвала. Прави се на съдия, съдебен заседател и екзекутор, когато става дума за мен. Прати някои от момичетата си да ми отнемат копието! Никога няма да й позволя да го притежава. Бях в манастира, но само за кратко. Подозирам, че много от отговорите, които търся, могат да бъдат намерени там — в забранените библиотеки, до които само Убежището

има достъп, или в спомените им. Трябва да разбере кои са членовете на Убежището и да ги накарам да говорят.

Допълнение: Ще я съборя от трона ѝ. Тя не позволява на шийте зрящите да си вършат работата. Държи ги под ключ, но мисля, че направих първите пукнатини в стените на манастира. Мисля, че ще извършат метеж.

Светини: Осем древни реликви с безмерна сила, сътворени от Фае — четири Светли и четири Мрачни. Светлите светини са: Камъкът, Копието, Мечът и Котелът. Мрачните са Амулетът, Кутията, Огледалото и Книгата — Шинсар Дъб или Мрачната книга („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“).

Допълнение към оригиналния запис: Все още не знам нищо за Камъка или за Кутията. Дали дават сили, които биха могли да ми помогнат? Къде са? Поправка към горното определение: Огледалото всъщност е Среброто. Виж Пресяващо сребро или Сребро! Кралят на Ънсийли е направил Мрачните светини. Кой е направил Светлите?

Допълнение към оригиналния запис: Виж историята за Ънсийли краля и неговата смъртна наложница, както В'лане ми я разказа! Кралят създал Сребрата за нея, за да я запази вечно млада и за да ѝ даде светове, които да изследва. Създал и Амулета, за да може тя да оформя реалността. Дал ѝ Кутията, за да не е самотна. Какво прави тя? Шинсар Дъб е била грешка.

Секс-до-смърт-Фае (напр. В'лане): Фае, което сексуално е толкова „потентно“, че човек умира при полово сношение с него, освен ако Фае не предпази човека от пълното въздействие на смъртоносния му еротизъм.

Допълнение към оригиналния запис: В'лане направи така, че не го усещах като нещо повече от невероятно секси мъж, когато ме докосна. Те могат да заглушат смъртоносността, ако решат.

Допълнение към оригиналния запис: Тази каста Фае произлиза само от кралските линии. Могат да правят три неща: да предпазят хората напълно и да им дадат най-невероятния секс в живота, да ги предпазят от смъртта и да ги превърнат в При-я или да ги убият със секс. Могат да Пресяват пространството.

Допълнение: Ужасно е да бъдеш При-я! Но аз оцелях.

Сенки: Една от най-ниските касты на Ънсийли. Слабо съзнателни. Огладняват — ядат. Не понасят директна светлина и

ловуват само нощем. Крадат живот по същия начин, по който Сивият мъж краде красота, изпиват жертвите си с вампирска бързина и оставят след себе си купчина дрехи и обвивка от дехидратирана човешка материя. Оценка на заплахата — убиват.

Допълнение към оригиналния запис: Мисля, че се променят, развиват се и се учат.

Допълнение: Знам, че го правят! Кълна се, тя ме дебне!

Допълнение: Научили са се да работят заедно и да се оформят като бариери.

Допълнение: Вече са из целия свят!

Сивия мъж: Чудовищно грозен, прокажен Ънсийли, който се храни, като краде красотата на човешките жени. Оценка на заплахата: може да убива, но предпочита да оставя жертвата си жива и отвратително обезобразена, за да страда.

Допълнение към оригиналния запис: Според слуховите е единствен по рода си (ГОЛЯМО ТЛЪСТО НЕ; ВИЖ ПО-ДОЛУ!) Баронс и аз го убихме.

Допълнение към оригиналния запис: Той можеше да Пресява пространството.

Сивата жена: Женското съответствие на Сивия мъж. Видях я извън „Честър“, а после и вътре. За разлика от Сивия мъж, тя не оставя жертвите си живи. Пресява. Вече не ги смятам за единични случаи. Може да има десетки от тях.

Сийли: Светлият или вълшебен двор на Туата Де Данан, управляван от кралицата на Сийли — Авийл.

Допълнение: Сийли не могат да докосват Ънсийли светини. Ънсийли не могат да докосват Сийли светини.

Допълнение: Според В'лане истинската кралица на Фае отдавна е мъртва, убита от краля Ънсийли, а с нея е умряла и Песента на Сътворението. Авийл е от по-нисша кралска линия, която е една от многото, опитали се да водят Народа на Фае оттогава.

Спогодбата: Съглашение, договорено между кралица Авийл и клана МакКелтър (Келтър = скрита бариера или мантия), отпреди приблизително шест хиляди години, чиято цел е да се пазят световите на хора и на Фае разделени. Шотландският клан Друиди изпълнява определени ритуали и отдава десятък на всеки Сауин (пише се Samhain, познат също като Хелюин) и по този начин почита

Спогодбата. Стените, които кралица Авийл вдига, за да раздели световете, не са изпети, за да започнат съществуването си, а някак са отделени от част от стените на затвора на Ънсийли и са укрепени с кръв и клетви. По този начин стените на затвора били сериозно отслабени. Когато нашите стени паднаха, всички стени паднаха.

Стопкадър: Момент, в който Дани прекъсва високоскоростното си движение точно преди да скочи от едно място на друго, толкова бързо, че ми докарва гадене. Но какво тактическо предимство е това! Хлапето е яко!

Табх'р (Та-вр): Входиове или портали на Фае между световете, често скрити в ежедневни човешки предмети.

Допълнение: Мисля, че всъщност са Сребра като кактуса в пустинния свят, където намерих Крисчън, само че очевидно не мога да ги видя. Бих могла да използвам шийте зрящ, който може.

Туата Де Данан или *Туата Де* (Туа Дей Дана или Туа Дей); (виж Фае): Високо напреднала раса, която идва на Земята от друг свят. Състои се от Сийли и Ънсийли.

Убежището: Висшият съвет на Шийте зрящите.

Допълнение към оригиналния запис: Някога избирани с преки избори, сега те се определят от Великата повелителка според тяхната вярност към нея и към каузата. Те са единствените, освен Роуина, които знаят какво е било пазено под манастира. Някои от тях умрели и/или изчезнали, когато Книгата избягала преди двайсет и няколко години. Как се е случило? Аз съм на двайсет и две. Възможно ли е майка ми да е била една от тях?!!!

Допълнение: Да, майка ми — Айла О'Конър — е била от тях! Била е, също като Алина и мен, извънредно надарена. Трябва да открия още!

Фае (феи): Фае са познати още като *Туата Де Данан*. Разделени са на два двора: Сийли — Светлия двор и Ънсийли — Мрачния двор. И двата двора имат различни касти на Фае и по четири кралски дома, които са домове на най-високите касти във всеки двор. Кралицата на Сийли и избраният от нея консорт управляват Светлия двор. Кралят на Ънсийли и последната му наложница управляват Мрачния.

Допълнение към първоначалния запис: Желязото има някакъв ефект върху тях. Странно, че на периодичната таблица желязото е Fe.

Фиона: Жената, която управляваше „Книги и дреболии Баронс“ преди аз да поема. Тя беше лудо влюбена в Баронс и се опита да ме убие, като една нощ изключи всички светлини и остави отворен прозорец, за да пусне Сенките вътре. Баронс я уволни заради това... Боже, сега като се замисля, това, че я уволни заради опита ѝ да ме убие, изглежда като помилване. В момента тя е с Дерек О'Баниън и той я храни с Ънсийли. Имам лошото чувство, че двете още не сме приключили една с друга.

Допълнение към първоначалния запис: Тя вече работи с ЛГ. Знае какво е Бароне. Бароне я уби, преди да може да ми каже. Но тя беше твърде натъпкана с Ънсийли плът, за да е умряла от един обикновен нож в сърцето. По-късно е отишъл да я види и оставил съобщение за ЛГ. Били са любовници. Тя не ми харесва изобщо.

„Честър“: Нощният клуб на Риодан. Улица „Ревемал“ 939. Бивше свърталище на богатите, отегчените и красивите. „Честър“ вероятно би оцелял като хлебарка дори след атомна бомба. След падането на Дъблин се премести под земята и сега сервира на изцяло нова клиентела. Или по-скоро, сервира нас на изцяло нова клиентела. „Честър“ сега е новото модно място на Фае за лов на хора. Сивата жена не се интересуваше от менюто на сервитьора си, само от сервитьора. Риодан позволява да се случва точно под носа му, гледайки високо от своето стъклено гнездо. Богомолците на Фае жертват себе си за шанс за безсмъртие, а аз съм съвсем сигурна, че това дори не е истински шанс, просто временно надрусване. Ще затворя мястото по един или друг начин.

Четири камъка: Полупрозрачни, синьо-черни камъни, покрити с букви, подобни на руни. Ключът към разшифроването на древния език и разбиването на кода на Шинсар Дъб е скрит в тези четири мистични камъка. Един отделен камък може да бъде използван, за да хвърли светлина върху малка част от Книгата, но само ако четирите са сглобени отново в един, може да бъде разкрит истинският текст в цялост („Ирландски митове и легенди“).

Допълнение: Други текстове казват, че „истинската природа“ на Шинсар Дъб ще бъде разкрита.

Допълнение: Сега имаме три от тях. Научих, че са изсечени от стените на крепостта на Ънсийли краля. Те звънят натрапчиво и тревожно, когато са събрани заедно. Мисля, че това вероятно е някоя

по-малка Песен на Сътворението. Те са отрова вътре в мрежата на Сребрата заради проклятието на Крус. Сребрата отхвърлят Ънсийли краля и камъните, защото те носят петното от неговото докосване. Мисля, че четвъртият е у В'лане.

Шийте зрящ (Ши зрящ): Личност, върху която магията на Фае не действа и която е способна да види през илюзиите или обаянието на Фае чак до истинската същност, която лежи отвъд. Някои могат да видят и Табх'р — скритите портали между световите. Други могат да усещат обектите на сила на Сийли и Ънсийли. Всеки шийте зрящ е различен и с различна степен на устойчивост към Фае. Някои са ограничени, други са напреднали с множество „специални сили“.

Допълнение към оригиналния запис: Някои (като Дани), са супербързи. Има място в главата ми, което не е... като останалата част от мен. Всички ли го имаме? Какво е то? Как ставаме такива? Откъде идват частиците необяснимо знание, които са като спомени? Има ли такова нещо като генетично колективно безсъзнание?

Допълнение: В онова място на шийте зрящ в главата ми има тъмно, гладко езеро. Плаши ме.

Шинсар Дъб (ши-су-ДОО): Ънсийли или Мрачна светиня, принадлежаща на Туата Де Данан. Написана на език, познат само на най-древните от техния вид. За нея се казва, че сред кодираните ѝ страници се намира най-смъртоносна от всички магии. Донесена в Ирландия от Туата Де по време на нашествието, за което е писал псевдоисторикът Лиабар Габала, тя била открадната заедно с другите Мрачни светини и според слуховите е намерила пътя си до света на хората. Смята се, че е написана преди повече от милион години от Мрачния крал на Ънсийли („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“).

Допълнение към оригиналната бележка: Вече съм я виждала. С думи не може да се даде описание за нея. Това е книга, но тя живее. Тя усеща.

Допълнение: Звяр. Достатъчно описание.

Допълнение: Как се предполага да удържа шебаното нещо? Това да не е някаква шега?

„Ще се видим в страната на Фае“: Често употребяван израз от младите момичета подмазвачки, които биха заменили всичко, за да се надрусат с Ънсийли плът. Вярват, че ако ядат достатъчно, това ще ги

направи безсмъртни, а също, че ще отидат в света на Фае. Казано с възможно най-досадния жизнерадостен тон!!!

Ънсийли: „Мрачният“ двор на Туата Де Данан. Според легенда на Туата Де Данан Ънсийли са били затворени за стотици хиляди години в затвор, от който било невъзможно да се избяга. Невъзможно друг път!

Ънсийли принцове: Смърт, Мор, Глад и Война. Според ЛГ един от тях е бил убит преди еони, а Дани уби другия, което значи, че остават само двама. Тогава кой беше четвъртият в църквата? ЛГ твърди, че не е бил той и че не е имало четвърти. Дали просто съм си въобразила? Имам спомени от тези най-ранни часове, които са ужасно замъглени.

Z-ол: Версията на Баронс на МакОреола. Черен. По-лек и много по-ефикасен, но нямам намерение да му кажа това.

[1] Будика — царица на келтското племе ицени, което населявало Източна Англия през древността. През 60 г. застава начело на въстание срещу Римската империя и в жестока битка предвожданите от нея войски избиват 70 000 римляни. Въстанието е потушено и тя се самоубива. Римляните запомнят червената ѝ коса и дълго време са се страхували от червенокоси жени. — Б.пр. ↑

[2] Луг (Лугх) — келтски бог на слънцето и светлината, повелител на небето. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди благодарности на страхотната ми издателка Шона Съмърс, която със своята проникателност, неотслабващ ентузиазъм и подкрепа допринесе в много голяма степен, за да се даде живот на тази поредица. Ти си издател мечта, Шона! Благодаря на Джесика Себър, която отговаряше за подробностите и следеше в коя част на страната се намирам! Знам, че не беше лесно. Благодаря на фантастичните отдели по маркетинг, изкуство и продажби на Бантъм Дел за тежката работа и за енергията им! Благодаря също на невероятната Женевиер Ганье-Хюс за нейния прочит и за критиката на първите ръкописи на всички книги от поредицата! Ти си удивителна жена и моите благодарности дори са много закъснели. Също на моята агентка Ейми Бъркоуър и на добрите хора от Клуба на писателите, занимаващи се с нещата зад сцената, които не получават непосредствено признание. Виждам и оценявам всичко.

Благодаря на Монинг-манияците, които правят форума в karenmoning.com така забавно място и споделят своята страст към живота, любовта и книгите! Нашите срещи означават толкова много за мен. Благодаря на талантливите фенове, които създадоха илюстрациите във фен магазина, и на „районните капитани“, които подготвиха своите етапи от световната обиколка на МакОреола! Вие сте най-добрите!

Благодаря на Лия Ман, чиито таланти са толкова много и разнообразни, че никога няма да мога да изброя всичките: управител, рационализатор, координатор, фотограф, движеща сила и създател на страхотни събития! Непрестанно се удивлявам каква голяма личност се съдържа в тази малка рамка.

И накрая, специални благодарности към съпруга ми Нийл, който първи слуша за приключенията на Мак всяка сутрин и е последният, с когото говоря за тях всяка вечер. От съвети и редакция до писане на песните и създаването на диска ти по толкова много начини обогати и поредицата, и моя живот. Истинска наслада е да творя с теб.

На всички хора, които са посветили на поредицата време,
енергия, творчески способности и проницателност — благодаря!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.